

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Eddings_David_a_Leigh-Rivansky_kodex.pdb

PDB Name: Eddings - RIVANSKÝ KODEX
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

RIVANSKÝ KODEX
David & Leigh Eddings

THE RIVAN KODEX

Copyright O 1998 by David a Leigh Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Václav Čuba

BANSHIES s.r.o. © 1999

Cover Art © by Keith Parkinson

ISBN: 80-902566-3-5

Distribuce - 02/83882490

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

Pro Malcolm, Jane, Joy, Geoffa a všechny redaktory Harper Collins.
Je to vždy potěšení pracovat s Vámi
Za vše Vám děkujeme

DAVID & LEIGH

OBSAH

Předmluva	8
Úvod: Životopis čaroděje Belgarata	34
SVATÉ KNIHY	77
Kniha Alornů	78
Kniha Torakova	101
Odkaz Hadiho lidu	109
Óda na Chaldana	114
Marův nářek	116
Nedrova přikázání	119
Aldurovo kázání	121
Kniha Ulgo	126
DĚJINY	138
Obecné rysy a zeměpisná poloha	141
Císařství Tolnedra	145
Dodatek - Maragor	201
Alornská království	208

Ostrov Větrů	208
Šerek	222
Drasnie	235
Algarie	247
Dodatek k Aldurovu údolí	255
Sendarie	263
Arendie	276
Země Ulgo	295
Nyissa	309
Angaracká království	328
Gar Og Nadrak	330
Mišrak ak Thull	331
Ktol Murgos	332
BITVA U VO MIMBRE	366
Kniha sedmá: Bitva před Vo Mimbire	368
Doslov	400
Vsuvka	405
ÚVODNÍ STUDIE K MALLOREONU	410
Stručná historie angarackých království	411
MALLOREÁNSKÁ PROROCTVÍ	453
Kniha Věků	454
Kniha Osudů	468
Kniha Úkolů	477
Kniha Generací	486
Kniha Vízí	494
SHRNUTÍ PŘEDCHOZÍCH UDÁLOSTÍ	505
Z osobního deníku krále Anhega ze Šereku	506
Doslov	534

PŘEDMLUVA

Mé rozhodnutí vydat tento svazek jsem učinil částečně i na základě velkého množství lichotivých dopisů, které jsem obdržel během několika minulých let. Některé z těchto dopisů napsali studenti různých stupňů škol, a co horšího, dostal jsem také dopisy od učitelů, kteří mě informovali, že podporují tento literární žánr. Jako by nevěděli, že než udělají něco takového, měli by počkat, až budu bezpečně pohřben.

K přirozenosti studentů patří klást otázky. Učitelé se jim zpravidla na tyto otázky snaží odpovídat jak nejlépe mohou nebo je odkazují tam, kde odpovědi najdou. Jak už jsem řekl, jsem velmi polichocen, že hledají odpovědi také v mém díle. Nicméně již odmítám psát odborné články a nerad cestuji. Jinak řečeno nenavštěvuji cizí místa, neboť chci být tam, kde jsem.

Pak je tu celá řada dalších dopisů, ve kterých pisatelé oznamují, že se sami pokoušejí psát fantasy. Těmito dopisy se příliš nezabývám. Myslím, že jejich pisatelé se s tímto nápadem rozloučí v okamžiku kdy zjistí, co všechno takové psaní zahrnuje. Jsem si jistý, že většina z nich se pak vrhne na nějaký jednodušší obor, například mozkovou chirurgii nebo raketový výzkum.

Rozhodl jsem se, že nebudu na žádný dopis odpovídat a budu držet ústa zavřená. Dlouhé mlčení může být nejlepší způsob, jak nechat zájem fanoušků opadnout.

Pak jsem si vzpomněl na rozhovor s Lesterem del Reyem, který jsme spolu vedli při jedné příležitosti. Tehdy jsem se poprvé zmínil o svém úmyslu vydat sérii Belgariad a očekával jsem, že reakce na toto moje oznámení přijde po obvyklé pauze. Lester však zareagoval neuvěřitelně rychle. Chtěl si okamžitě přečíst, co už jsem napsal, ale já jsem tehdy ještě nebyl připraven mu to dovolit. Zrovna jsem přepracovával text, který se měl stát Knihou První a vzhledem k tomu, že jsem v té době stále ještě sloužil vlasti, měl jsem hrozně málo času. Abych si tedy udržel jeho zájem, poslal jsem mu namísto toho takzvané "Úvodní studie", což je, jak jsem mu řekl, materiál sloužící k osvětlení pozadí celého příběhu. Lester mi později sdělil, že si během čtení této studie uvědomil, že nebude možné celý tento materiál publikovat, ale připustil také, že se nemohl od čtení odtrhnout. Toto sdělení z něj vypadlo, když už jsme byli v práci na sérii Belgariad docela daleko. Jeho další věta zněla: "Možná, že až celý tenhle příběh dokončíme, můžeme začít přemýšlet i o vydání těch studií."

Možná, že došlo ke spojení dvou nápadů. Lidé kolem mě kladli otázky a já jsem měl po ruce odpovědi, protože nikdo se zdravým rozumem nezačne pracovat na sérii knih bez důkladné přípravy. Mé "Úvodní studie" byly připravené zaplnit prázdný prostor, který vznikl tím, že jsem uzavřel kontrakt na pět knih a neměl jsem žádný zvláštní nápad. Mohl jsem z nich vytvořit stručný úvod a pár kapitol, protože nás docela tlačil čas. (Jen tak na okraj bych měl připomenout, že to, co si pod slovem "stručný" představuji já, se může lišit od toho, co si představujete vy ostatní. Jenom na to, abych si odkašlal, potřebuji alespoň sto stran. Že už jste si toho všimli? Myslím jsem si, že ano.)

Nezapomínejte prosím také, že tyto studie jsou téměř dvacet let staré, a proto jsou v nich značné mezery. Vyskytují se v nich místa, kde dochází k velkým nesrovnalostem, které mají původ v mém způsobu psaní. V jeho průběhu si nedělám záznam o všem, co už jsem napsal a pokud na mě přijde záchvat tvůrčí inspirace, nedělám si příliš starosti s návazností.

Pokorně však přiznávám, že z těchto mých "geniálních nápadů" stojí za zachování asi polovina. Ty ostatní jsou více či méně nešťastné. Naštěstí je moji spolupracovníci dokázali eliminovat. Myslím, že chyby a nesrovnalosti se pojí s každým novým nápadem. Tato kniha by mohla pomoci ostatním, aby se některým úskalím, na která jsme narazili my, dokázali vyhnout a studentům našeho žánru můžu poskytnout několik vodítek pro tvůrčí proces - něco jako: spojte drát A s drátem B. Pozor! Nespojujte drát A s drátem C nebo se vám to celé rozpadne.

Ted', když jsem vysvětlil, o co tu jde, rád bych trochu odbočil. (Snad jste si nemysleli, že vás nechám jít bez alespoň jedné odbočky?)

Po mém propuštění z Americké armády v roce 1956, patřil mezi veteránské výhody nyní slavný GI Bill. Naše vláda se rozhodla, že mi zaplatí studium. Rok jsem pracoval, abych si zajistil základní potřeby (jídlo, ošacení a střechu nad hlavou) a poté jsem se přihlásil na Washingtonovu Univerzitu v Seattlu. (Každý den, kdy v Seattlu neprší, se považuje za vydařený.) Chtěl jsem studovat především americkou moderní literaturu fikce (Hemingway, Faulkner, Steinbeck), ale věděl jsem, že v budoucnu mě čekají závěrečné zkoušky, takže jsem nějaký čas trávil i nad Chaucerem, Shakespearem a Miltonem. Nejvíce jsem se zamiloval do Chaucera, ke kterému jsem později přidal Sira Thomase Maloryho. Protože to, co se nazývá epická fantasy, v současné době vychází prakticky výhradně ze středověké romance, poskytly mi studie Chaucera a Maloryho základ pro mé působení v tomto žánru. Středověká romance má dlouhou a slavnou historii, která začíná někdy kolem 11. století a končí ve století 16., kdy tento literární styl završil Don Quijote. Byl to žánr, který oslavoval temný věk, a který prohlašoval barbarství lidí za svatost. V anglicky mluvícím světě byly nejčastěji vypravovány příběhy krále Artuše a jeho rytířů Kruhového stolu. To, jestli král Artuš je nebo není skutečná postava, přitom vůbec nehraje roli. Dobrý příběh by se přece neměl nechat omezovat historickou skutečností.

Když už jsme na tuto otázku narazili, pojďme se podívat na někoho, kdo skutečně existoval, a kdo měl výrazný vliv na vývoj tohoto žánru v jeho počátcích. Jde o dámu, hanebnou Eleanor z Aquitanie.

Eleanor bývá přiřazována k pěti různým králům (nebo pseudokrálům) během 12. století. Její otec byl vévoda aquitánský (nyní známý jako Gaskoňsko), a protože ovládal víc zemí než francouzský král, běžně se pod oficiální dokumenty podepisoval jako Král Aquitanie. V roce 1137 připravil Ludvík Francouzský sňatek mezi svým synem, princem Ludvíkem a "princeznou Eleanor". Eleanor nebyla dobrá žena a dvorně byla nazývána "toulavé oko". Nebylo to však jen její oko, co se toulalo. Její manžel, který se brzy stal Ludvíkem VII. Francouzským, byl zbožný muž a jeho toulavá žena nejenže nedokázala povít následníka trůnu, ale také byla notorickou cizoložnicí. Její manžel nakonec sňatek v roce 1152 anuloval a Eleanor se o dva měsíce později vdala za Jindřicha Plantageneta, vévodu z Normandie, který se posléze stal králem Jindřichem II. Anglickým. Ukázalo se, že Eleanor není neplodná a porodila Jindřichovi několik synů. Jindřich a Eleanor spolu však vůbec nevycházeli, a tak ji Jindřich uvěznil, aby ji držel dál od sebe. Po jeho smrti Eleanor vyvolala rozmišky mezi jeho syny Richardem Lví srdce a Janem Slabochem, kteří se oba stali anglickými králi. I oni však svou matku uvěznil, aby jí zabránili tropit škody.

Eleanor tedy strávila spoustu času někde zavřená. Vyšívání ji moc nebavilo, a tak četla knihy. Ty byly ve 12. století velmi drahé, protože kopie se opisovaly ručně. To však Eleanor nevadilo. Neměla sice svobodu, ale peníze ano, a tak si mohla dovolit vydávat velké částky vybraným chudákům s literárními ambicemi, aby psali ten druh knih, který měla ráda. Vzhledem k Eleanorině pozadí je pochopitelné, že měla ráda knihy o králich, rytířích v zářící zbroji, krásných mladých bardech hrajících na loutnu a zpívajících o lásce a krásných dámách krutě uvězněných ve věži. Její literární choutky umožnily vzestup trubadúrské poezie, dvorní milostné tradice a vznik celých knihoven plných nekonečných francouzských romancí, které se soustředily zejména na "anglické záležitosti" (král Artuš a podobně) a "francouzské záležitosti" (Karel Veliký a spol.).

Ted' se posuneme v čase o tři sta let dopředu, do doby Války Růží. Tehdy žil rytíř jménem Sir Thomas Malory (zřejmě z Warwickshiru), který byl na straně Lancasterských. Poté co Yorkové získali navrch, se Sir Thomas dostal do vězení. Přesně řečeno však nebyl politickým vězněm. Byl ve vězení, protože tam patřil, neboť se zdá, že to byl kriminálník a ne politický protivník. Je samozřejmě možné, že někteří tehdejší politici byli proti němu, ale z historických materiálů se zdá, že byl něco jako středověký Jesse James, který vedl bandu psanců na loupežných výpravách po jižní Anglii. Byl uvězněn za loupeže, vraždy, úkladnou vraždu vévody z Buckinghamu, krádeže koní, vyloupení opatství, útěk z vězení a v neposlední řadě za únosy. Vypadá to, že Sir Thomas byl velmi ošklivý hoch.

Stále to však byl šlechtic a bývalý člen parlamentu, takže dokázal přesvědčit své vězňatele, aby mu dovolili navštívit blízkou knihovnu, samozřejmě pod dohledem stráží. Sir Thomas byl pyšný na svou znalost francouzštiny a strávil mnoho času překládáním nekonečných francouzských romancí, které popisovaly (jak také jinak) život krále Artuše. Konečným výsledkem byla práce nyní známá jako *Le Morte d'Arthur*.

Technický pokrok umožnil velké rozšíření Maloryho díla. William Caxton, majitel tiskařského lisu, byl zřejmě již unaven výrobou náboženských pamfletů, a tak, protože ucítil možnost zisku, se ujal Maloryho rukopisu, přepracoval ho a vydal. Myslím, že Caxtonův příspěvek k dílu *Le Morte d'Arthur* je v současné době podceňován. Pokud lze věřit většině historiků, byl Maloryho původní rukopis jen snůška nesourodých příběhů, které Caxton sjednotil a vlastně vytvořil příběh se začátkem, prostředkem a koncem.

Poskočme nyní o dalších čtyřista let vpřed. Královna Viktorie se dostala na britský trůn, když jí bylo sedmnáct. Královna Viktorie měla své vlastní názory. Královna Viktorie neschvalovala "rozpuštěné bláboly". Královna Viktorie měla dvorního básníka jménem Alfréd Lord Tennyson, který pro svou královnu Maloryho úplně přepracoval a vytvořil dílo zvané *Idylky krále*. *Idylky krále* je typicky viktoriánské vykuchání knihy, které představuje převažující postoj tehdejší doby, že *Le Morte d'Arthur* není o moc víc než "troufalé kuplířství a otevřená vražda". *Idyla* nezmiňuje mnoho šťouravých podrobností, jako je například skutečnost, že Genevra byla cizoložnice, že král Artuš měl incestního potomka se svou nevlastní sestrou Morganou le Fay a další neslušnosti.

Po uplynutí dalších sta let se dostáváme k tatíčkovi Tolkienovi, který byl v jistém smyslu ještě omezenější než královna

Viktorie. Všimli jste si, že neexistují žádné hobití dívky? Existují hobití matrony, hobití holčičky, ale ne hobití dívky. Viktoriáni šířili představu o tom, že ženské tělo od krku dolů neexistuje.

Současní spisovatelé fantasy zpravidla Lorda Tennysona a pana Tolkiena opatrně obloukem obcházejí a hledají inspiraci v původních textech - a těchto textů je opravdu mnoho. Máme tu krále Artuše a jeho bandu v Anglii, Siegfrieda a Brunhildu v Německu, Karla Velikého a Rolanda ve Francii, El Sida ve Španělsku, Sigurda v severských zemích. Rytířské sagy se vyskytují ještě nejméně v půltuctu dalších kultur. Bez hanby můžeme přiznat, že si půjčujeme nápady ze středověkých romancí ostošest. Když už hovoříme o chybách a nepřesnostech, měli bychom se zaměřit také na seznam prvků, které by měla dobrá fantasy obsahovat. První rozhodnutí, které musí začínající spisovatel fantasy provést, se týká náboženství. Král Artuš a Karel Veliký byli křesťané. Siegfried a Sigurd byli pohané. Podle mého názoru pohané píšou lepší příběhy. Myslím, že to je dáno tím, že u psaní dobrého příběhu se spisovatel musí bavit a pohané si užijí víc zábavy než křesťané. Přečtěte si Horaciovo *Dulche et utile*. Píšeme pro zábavu, ne abychom dělali morální poučky. Já jsem si určitě se sériemi *Belgariad* a *Malloreon* užil mnohem víc zábavy než vy, protože mně došly všechny vtipy, které tam jsou.

Takže já osobně jsem si pro položku číslo jedna nakonec vybral pohanství. (Uvědomte si, že tatíček Tolkien, pravý anglický katolík, si vybral stejně.)

Položku číslo dvě na našem seznamu představuje "úkol". Pokud nemáte úkol, nemáte žádný příběh. Úkol vám umožňuje rozvíjet příběh a zapojovat do něj nové postavy. Bez úkolu se na psaní můžete vykašlat.

Položkou číslo tři je "magický artefakt" - Svatý grál, Prsten moci, Magický meč, Svatá kniha nebo (překvapení, překvapení) *DRAHOKAM*. Všichni víte, kam jsem se s tímhle dostal. Magický artefakt bývá obvykle, pokud ne vždy, cílem úkolu.

Položkou číslo čtyři je "hrdina" - Sir Galahad, Sir Gawaine, Sir Lancelot nebo Sir Percival. Galahad je svatý, Gawaine je věrný, Lancelot je světový šampion v těžké váze a Percival je hlupák - ale alespoň je čestný. Já jsem si vybral Percivala, protože je nejzábavnější. Hloupý hrdina je ideální hrdina, protože nemá ani tu nejmenší představu o tom, co se kolem něj děje. Při vysvětlování věci jemu je spisovatel vysvětluje i čtenářům. Nerozčilujte se. Nijak se nesnažím Gariona shazovat. Je spíš nevinný než hloupý, podobně jako Percival. Ve skutečnosti je docela chytrý, ale je to vesnický chlapec, který neměl příležitost seznámit se se světem kolem sebe. Jeho teta Pol chtěla, aby to tak bylo, a Polgara ví, jak zařídít, aby bylo po jejím.

Položkou číslo pět je "dvorní čaroděj" - Merlin nebo Gandalf - silný, mocný a tajemný. Já jsem se však vydal jinou cestou a vytvořil jsem místo toho Belgarata a myslím, že to byla dobrá volba. Vytvořil jsem rošťáckého starého tuláka v mizerných šatech, který však, pokud si zamane, dokáže mrknutím oka vymazat z povrchu zemského celá pohorí. Nechal jsem ho střetávat s jeho dcerou Polgarou, která jeho chování neschvaluje. Takovéto jiskření mezi čarodějem a čarodějkou (a otcem a dcerou) je, myslím, něco docela nového.

Položka šest je "hrdinka" - obvykle přírodou obdařená světlolasá dívka, která tráví většinu času vzdycháním, zavřená ve věži. Je jasné, že já jsem si vybral jinou cestu. Se'Nedra je rozmazlený spratek, o tom není sporu a je to také malá tygřice, která má však většinu času zatažené drápy. Osvědčila se však lépe než jsem čekal.

Položkou sedm je "darebák" s ďábelskou povahou. Vymyslel jsem Toraka, který svému účelu velmi dobře posloužil. Snažil jsem se mu dát pravděpodobnou motivaci. S tím mi velmi pomohl Milton. Torak není doslova Lucifer, ale má k němu blízko. Jako obvykle má množství svých poddaných, kteří za něj dělají špinavou práci.

(Neodcházejte. Už jsme skoro na konci.) Položkou osm tvoří klasická skupina "přátel", kteří představují snůšku svalovců z rozličných kultur, a kteří obstarávají většinu zabíjení a mrzačení než hrdina doroste a dokáže páchat násilí na zlosynech sám. Položkou devět tvoří skupina dam, které lze přiřadit k chlapcům z položky osm. Každou z těchto dam je rovněž potřeba dobře definovat.

A nakonec se dostáváme k položce deset. Ta zahrnuje krále, královny, císaře, dvořany, úředníky a všechny ostatní, kteří představují vládu království vytvořeného světa.

Fajn. Konec seznamu. Pokud to, co píšete, obsahuje těchto deset bodů, jste na nejlepší cestě napsat knihu odpovídající současným trendům fantasy. (Na stejné cestě jsou s vámi ovšem tisíce dalších spisovatelů.)

A teď si to vyzkoušejte: napište epickou fantasy, která bude mít minimálně tři a maximálně dvanáct dílů. Pak to prodejte vydavateli. Máte na to dvacet let. (Neposílejte to mně. Nevlastním vydavatelství a nehodlám číst tuny papíru. To je můj způsob, jak se vyhnout srdečním chorobám.)

POČKEJTE!! Nevytahujte psací stroj, neodšroubovávejte víčko od pera ani teď nezapínejte počítač. Na psaní je dobré se pořádně připravit. Je dobré naučit se řídit auto dřív než naskočíte do rodinného miláčka a vyrazíte na výlet do Los Angeles. A stejně tak je dobré prokousat se horou medicínských knih než začnete ležet plesku strýčku Karlovi před mozkovým chirurgickým zákrokem.

Dovolte mi zdůraznit ještě jednu věc. Takovýto způsob psaní praktikujeme my. Není to však jediný způsob jak psát. Náš způsob funguje dobře, ale i jiné odlišné způsoby mohou fungovat stejně dobře. Pokud se vám náš způsob nelíbí, neurazíme se.

Nyní z nutnosti stručný životopis. Tato předmluva je konstruovaná tak, aby obsahovala dost životopisných podrobností jako odpověď na otázky studentů a aby obsahovala popis našich příprav. Doufám, že vám to stačí, protože víc toho nebude. Můj život je má soukromá věc a chci, aby to tak zůstalo. Stejně si myslím, že informace o tom, co jsem měl k snídani, vám k ničemu nebude.

Narodil jsem se ve Washingtonu (mám na mysli stát, ne město) v roce 1931. (Spočítejte si, kolik mi je. Hrozné, co!) Střední školu jsem dokončil v roce 1949, a pak jsem se přihlásil na kolej, kde jsem se věnoval řečnickví, dramatu a angličtině. Vyhrál jsem státní řečnickou soutěž a hrál jsem hlavní mužské role ve většině dramatických představení. Pak jsem obdržel stipendium na Reedově koleji v Portlandu ve státě Oregon. Tamější studium se ukázalo jako poněkud

obtížnější. Podmínkou ukončení studia bylo odevzdání nějakého spisu, a tak jsem napsal román (co také jiného?). Pak mě povolali. Armáda mě poslala do Německa místo do Koreje - kde lidé stříleli jeden na druhého. Studoval jsem němčinu, kterou jsem docela zvládl, a když jsem si zrovna nehrál na vojáky se svým džípem a samopalem, vykonával jsem obvyklou pouť po trase Paříž, Londýn, Vídeň, Neapol, Řím, Florencie a Berlín (ovšem jen k berlínské zdi). Bylo to velmi výchovné a pobyt v Evropě se mi vyplatil. Pak jsem se vrátil do Států a byl propuštěn z armády. Potom jsem dostal už zmíněný GI Bill a šel jsem na čtyři roky studovat na Washingtonskou univerzitu. O tom už jsem vám povídal, takže se o tom nebudu rozepisovat. Během let života na koleji jsem pracoval na částečný úvazek v obchodním skladě, což je pro studenta perfektní práce, protože jsem měl dost času na učení. Poté jsem začal pracovat pro Boeing stavějící rakety. (Já jsem byl nákupčí, ne stavitel.) Pomáhal jsem, i když jen trochu, vyslat člověka na měsíc. Oženil jsem se s mladou dámou, jejíž minulost byla mnohem zajímavější než ta moje. Byl jsem docela překvapen, když jsem zjistil, že její bezpečnostní prověření je vyšší než moje. Myslel jsem, že nic tajnějšího než "přísně tajné" neexistuje, ale mýlil jsem se. Ona byla na místech, o kterých jsem já ani neslyšel, a to proto, že ona sloužila u letectva, kdežto já byl jen obyčejný blátošlap. Brzy jsem také zjistil, že je světová kuchařka, velice zručná rybářka a - po vzrušeném rozhovoru jednoho zasněženého odpoledne, jestli za tou kládou asi sto yardů odsud skutečně leží jelen - předvedla, že je smrtící střelkyně z kulovnice, neboť to ubohé zvíře trefila přímo mezi oči.

Několik let jsem vyučoval na koleji až do dne, kdy se zvedly platy administrativním pracovníkům a učitelům ne. Řekl jsem jim, kam si tu práci mohou strčit a s ženou jsme se odstěhovali do Denveru, kde jsem (jsme) napsal (napsali) Velký lov. Vznikl ve volném čase, protože já jsem pracoval ve skladu a má žena pracovala jako hotelová recepční. Prodal jsem Velký lov a ze mne se rázem stal publikovaný autor. Pak jsme se odstěhovali do Spokane a já jsem znovu přijal místo v kupeckém skladu, abychom mohli pravidelně jíst.

Byl jsem přesvědčen, že jsem "opravdový spisovatel" a tvrdě a dlouho jsem pracoval na několika nepublikovaných (a nepublikovatelných) románech, které balancovaly na hraně nechtutně sentimentální tragédie. Během sedmdesátých let jsem napsal Hunsecker's Ascent, což byl příběh o horolezectví, který byl ale tak špatný, že nudil i mne. (Ne, neukážu vám ho. Spálil jsem ho.) Pak, jednoho rána, těsně předtím, než jsem měl jít do práce, jsem se tak nudil, že jsem si začal kreslit. Nakreslil jsem mapu místa, které nikdy neexistovalo (a možná nemůže existovat ani z geologického hlediska). Pak, protože už jsem musel jít, jsem kresbu někam založil a odešel do práce. O několik let později jsem byl v knihkupectví a hledal jsem něco z žánru "vážné fikce". Minul jsem police s knihami science - fiction a narazil jsem na jeden z dílů Pána prstenů. Zamumlal jsem si "Jak to, že se tu ten starý ležák ještě povaluje?" Vzal jsem ho do ruky a všiml jsem si, že byl vydán v roce 1978!!! To plně získalo mou pozornost, a když jsem se vrátil domů, vyhrabal jsem svou starou kresbu. Zdálo se mi, že se dá použít. Pak, metodicky jako vždy, jsem si vytvořil seznam již zmíněných položek, které musí obsahovat dobrá středověká romance. Protože jsem na škole studoval středověké anglické autory, neměl jsem s tím mnoho problémů.

Uvědomil jsem si, že když jsem vytvořil svět, musím ho také zalidnit, což znamená, že předtím, než napíšu nějaký příběh, který se v mém světě odehrává, musím k němu vytvořit rozsáhlé pozadí. Výsledkem byl Rivanský kodex. Uvědomil jsem si, že každá kultura musí mít odlišnou společenskou strukturu, odlišnou mytologii, odlišné náboženství, odlišné způsoby oblékání, odlišná jména, odlišnou národní povahu a také odlišná platidla a odlišnou soustavu vah a měr. Nebylo nutné, abych to pak všechno použil v příběhu, ale musel jsem to mít připraveno. Příprava na Belgariad mi zabrala většinu roku '78 a '79. (Během psaní jsem stále chodil do práce, takže jsem měl dost málo času.)

Jeden z největších problémů, když píšete o čarodějích, je "Supermanův syndrom". Představte si někoho, kdo je rychlejší než letící projektil, dokáže vyrvat hory ze země a zastavit slunce. Kulky se od něj odrážejí a dokáže číst vaše myšlenky. Kdo se s někým takovým pustí do křížku? Nejlepší by asi bylo převést magii na zaklínání a kouzla, ale aby byl tenhle druh věcí uvěřitelný, musíte vymyslet a napsat do knihy alespoň část zaklínání, a dříve nebo později vás nějaký blb vezme vážně, a naprosto přesvědčený, že dokáže létat pokud řekne magické slovo, vyskočí z desátého patra. Nebo uvěří, že když obětuje pannu, stane se pánem vesmíru. A co když mu na dveře zaklepe nějaké děvče lovící nápadníka -??? Myslím, že smysl pro společenskou odpovědnost mě přiměl vydat se jinou cestou než je klasické hokus pokus.

Zhruba v té době se ukázalo, že někteří lidé dokáží silou své vůle ohýbat klíče. Bingo! Zrodila se Vůle a Slovo. To také odstranilo Supermanský problém. Vysvětlení, že konání věcí pomocí mysli vás vyčerpá stejně, jako když něco děláte ručně, představovalo snadné východisko. Můžete být schopni silou mysli srovnat horu se zemí, ale zaručuji vám, že potom nebudete moci ani chodit. Fungovalo to dobře a umožnilo to dodat příběhu některé zajímavé rysy. Později jsme přidali zákaz "ničení věcí", a tak nám vznikl fungující systém magie s nepříjemnými následky pro toho, kdo porušil jeho pravidla.

Měli jsme tedy příběh. Další otázkou bylo, jak ho vyprávět. Můj výběr hrdiny typu Sir Percival (Sir Hlupák - chcete-li) znemožnil vyprávění příběhu vznešeným jazykem. Dokážu psát ve vznešeném jazyce, je-li to nezbytné (viz Mandorallenovo jdižiz, budiž a necht'), ale Garion by si při pokusu vyslovení něčeho takového překousl jazyk. Navíc v našem vymyšleném světě je přítomna magie, i když není běžná. Potřeboval jsem se vyhnout všem termínům, které by v dávnověku nemohly existovat, ale jazyk, který hrdinové používají, musel být pěkně hovorový, aby byl přístupný současnému čtenáři, měl obsahovat pár odlišností pro každý národ a mělo v něm být zahrnuto i několik zastaralých výrazů, aby tomu celému dodaly středověký nádech.

Mezi literárními teoriemi, se kterými jsem se setkal na škole, byla Jungova poznámka o archetypálních mýtech. Aplikace této teorie obvykle zahrnuje učence usilovně hledajícího vztah mezi určitou fikcí a dramatem a jejich souvislost s řeckou mytologií. (Opravdu Hamlet toužil po své matce stejně jako Oidipus?) Zdálo se mi, že archetypální mýtus nebude příliš použitelný ve zhodnocení příběhu, ale nemohl by fungovat při jeho tvorbě? Zkusil jsem to a fungovalo to. Do prvního páru knih Belgariad jsem nastražil tolik mýtických háček, kolik nenajdete v žádném obchodě s

rybářskými potřebami. Prohlásil jsem (možná až příliš mnohokrát), že pokud přečtete prvních sto stránek Belgariad, nebudete už schopni se odtrhnout. Užítí archetypálního mýtu při tvorbě fikce je literární ekvivalent návyku na opium. Úvodní studie k Belgariad je tu ve skutečnosti mimo pořadí. Životopis čaroděje Belgarata byl napsán až po zbytku studií, kde jsem se snažil tomu starému chlapíkovi vytvořit lepší pozadí. Můžete chtít srovnat toto velmi rané vykreslení jeho charakteru s kapitolami mnohem novější knihy Čaroděj Belgarat. Všimli jste si podobností? Věděl jsem, že si všimnete.

Když jsem se poprvé pustil do těchto studií, začal jsem se Svatými knihami, z nichž nejdůležitější je Kniha Alornů. Přečtete-li si ji, zjistíte, že obsahuje zárodek celého příběhu. Poté jsem přidal Knihu Torakovu. "Všem rovným dílem" je správné heslo a Odkaz Hadího Lidu je příklad jeho naplnění. (Báseň ve tvaru hada? Ale jděte!) Óda na Chaldana měla pomoci vysvětlit povahu Arendů. Bůh válek není až tak řídký jev. Maragové jsou mrtvým národem, ale stále jsem měl na paměti heslo "všem rovným dílem", a tak jsem se zaměřil na zarmouceného Boha Maru. S kapitolou Nedrova přikázání jsem si užil spoustu zábavy - je to vlastně náboženské ospravedlnění pro čistou hamižnost. Možná, že kdyby si jich všimla Newyorská burza, přijala by tato přikázání za vlastní. Aldurovo kázání byl špatný začátek, neboť se v něm plamenně hovoří o "ničení věcí", které UL zakazuje v další kapitole. Tato kapitola, Kniha Ulgo, je zjevně založena na Knize Jobově. Nezapomeňte, že já z bible kradu nápady často. Myslím, že Gorim je dobrý příklad. Poznávám, že UL byla původně typografická chyba. Líbilo se mi však, jak to vypadá na papíře, a tak jsem to nechal. (Možná byste byli raději, kdybych tomu říkal zásah šůry.)

Obávám se, že teď budu muset zchladit pár nadšenců. Jistě jste si všimli, že tato kniha neobsahuje Mrinský ani Darinský kodex. Nejsou tu, protože neexistují. Jsou to jen literární pomůcky, nic víc. (Jednou jsem z legrace navrhl Lesterovi, že napíšu Mrinský kodex, pokud ho vydá jako svitek, ale on odmítl.) Mrinský kodex jsem použil jako určitou formu vysvětlení. Tyto periodické vsuvky, ve kterých Belkira a Beltira - nebo někdo jiný šikovný - konečně rozluští, co se v něm říká - umožňují dát příběhu nový směr. Nechtěl bych ale, abych dal vzniknout novému náboženství, pokud by se lidé začali shánět po kopiích Mrinského kodexu. Nežlobte se, přátelé, ale tvorba nových náboženství není můj obor. Tohle má být příběh, ne zjevení. Jsem vypravěč, ne prorok.

Jakmile byly Svaté knihy dokončeny, začal jsem pracovat na Dějinách, kde jsem musel dávat pozor zejména na časovou chronologii. Pokud píšete příběh, který trvá sedm tisíc let, musíte na chronologii dávat ztraceně dobrý pozor, jinak se ztratíte někde během třicátého devátého století. Dějiny Alornských království jsou základem příběhu, ale byla to historie Tolnedřanského císařství, která zabrala většinu Dějin. Určitě si všimnete, jak zdoluhavé Tolnedřanské dějiny jsou. Pokud si však myslíte, že je zdoluhavé jen čtení, představte si, jak zdoluhavé muselo být to napsat. Bylo to však naprosto nezbytné, protože z toho čerpám mnoho materiálu.

Na první pohled je zřejmá řada podobností mezi lidmi našeho vymyšleného světa a světa skutečného. Sendařané jsou podobní venkovským Angličanům, Arendové Normanům, Tolnedřané Římanům, Šerekové Vikingům, Algarové Kozákům, Ulgové Židům a Angarakové Hunům, Mongolům Muslimům, Vizigótům, neboli všem, kteří chtějí dobýt svět ohněm a mečem. V našem světě však nenaleznete národy podobné Drasnijcům, Rivanům, Maragům nebo Nyissiacům. Jsou součástí příběhu a nemusí být odvozeny od našeho světa.

V době, kdy jsme se dostali k dějinám Angarackých království, jsme byli připraveni pustit se do samotného příběhu, takže Angarakové přišli poněkud zkrátka. Chtěl jsem s nimi ještě pokračovat.

V originále těchto studií byly poznámky pod čarou, ale nyní jsou zahrnuty (a odlišeny typem písma) v samotném textu. Jsou to vesměs chybné předpoklady učenců univerzity v Tol Honetu. Poznámky pod čarou, které jsem doplnil teď, jsou tam, kde mají být (samozřejmě na zápatí stránky). Tyto pozdější poznámky obvykle ukazují nesrovnalosti. Část tohoto materiálu zkrátka nefunguje, když se dostaneme do skutečného vyprávění, a já nejsem z těch, kteří by pokazili dobrý příběh jen kvůli tomu, aby odpovídal starým plánům.

Doplnění Bitvy u Vo Mimbri byl takový okamžitý nápad. Protože epická fantasy vychází ze středověké romance, tak jsem jednu napsal, abych oživil původ fantasy. Obsahuje většinu prvků dobré středověké romance - a všechny její chyby. Jsem přesvědčen, že přesně něco takového by přimělo Eleanoru Aquitánskou, aby se rozzářila jako vánoční stromeček.

Původně jsem to chtěl použít jako prolog ke knize Královna magie, ale Lester del Rey řekl NE! Dvacet sedm stránek prologu ho rozhodně nenaplnělo nadšením. Tehdy jsem se naučil jedno důležité pravidlo. Délka prologu by neměla přesáhnout osm stran. Lester nakonec zvítězil díky argumentu, že pokud napíšu příliš dlouhý prolog, zkrátí ho tupou sekerou.

O něco dříve jsme měli ještě jeden spor. Lesterovi se nelíbila "Alorie". Chtěl to nazývat "Alornie"!!! Téměř jsem vybuchl, ale moje manželka mi klidně sebrala telefon a sladce řekla. "Lestře, drahý, Alornie mi připomíná nějakou kytku." Lester se na chvíli zamyslel. "Vlastně máš pravdu. Tak tomu budeme říkat Alorie." Naše strana v ten velký okamžik zvítězila.

Nevyprávím vám tyhle příhody jen proto, že jsou zábavné. Skrývá se v nich významná pravda. Ta spočívá ve zvuku jmen ve Vznesené fantasy. Určitě by vás příběhy Lancelota tolik nezaujaly, kdyby se jmenoval Karlík nebo Vílda.

Nevěsta mého mládí strávila nad vytvářením jmen celé hodiny. Byla to - a stále je - její specialita. (Je také velmi dobrá ve vymazávání hloupostí a ve vymýšlení velkolepých zakončení.) I já dokážu vymýšlet jména, když musím, ale ta její jsou lepší. Jen tak pro zajímavost. "Gar", které se vyskytuje ve jménech Belgarat, Polgara a Garion, je odvozeno z původního indoevropského jazyka. Lingvisté strávili mnoho let hledáním původního jazyka, kterým hovořili barbaři, kteří přišli ze stepí střední Asie asi před dvanácti tisíci lety. "Gar" tehdy znamenalo kopí. Není to zajímavé? Když byla úvodní studie hotová, má spolupracovnice a já jsme dali dohromady kostru příběhu, zkontrolovali postavy a začali psát. Když jsme měli hotovo to, co jsme považovali za Knihu jedna, poslali jsme ukázkou včetně náčrtu celého příběhu vydavatelství Ballantine Books a pochopitelně poštovní služba ji ztratila. Po šesti měsících jsem poslal vydavatelství

stručný dopis. "Alespoň jste nám mohli říct, že to nechcete." Odpověděli. "Vždyť jsme od tebe nic nedostali." Skoro jsem celou myšlenku série v návalu vzteku zadupal do prachu. Nicméně jsem tu ukázkou poslal znovu. Lestrovi se to líbilo, a tak jsme podepsali smlouvu. Teď, když jsme dostali zapláceno, jsme se opravdu začali soustředit.

Můj původní návrh byla trilogie - tři knihy nazvané Garion, Se'Nedra a Kal-Torak. Lester však tenhle nápad smetl ze stolu a vysvětlil mi realitu amerického vydavatelského obchodu. B. Dalton a Waldenbooks omezovali žánr fikce a nedalo se s tím nic dělat. V té době musely takové knihy vycházet jako paperbacky, které stojí méně než tři dolary a tedy nesmí mít více než třista stran.

"A to je to, co my uděláme," řekl mi Lester. (Všimněte si toho "my". On když říká "my", tak tím myslí "ty".) "My ty tři knihy rozdělíme na pět." Můj původní plán tedy vyletěl oknem. Smířil jsem se s tím a pokračoval v práci. Názvy jednotlivých titulů podle šachových figur byl Lestrův nápad. Moc se mi to nelíbilo. Pátou knihu jsem chtěl nazvat V kobce jednookého boha. Myslel jsem, že ten název pěkně zní, ale Lester mi trpělivě vysvětlil, že takhle dlouhý titul nikdy neopustí pracovního ilustrátora obálky. I když jsem na podporu svého návrhu snesl mnoho argumentů, Lester nakonec vyhrál. Měl koneckonců zkušenosti s jednáním se spisovateli.

Alespoň v jedné věci jsem však, myslím, vyhrál já. Lester mi řekl, že fantasy je nejpřijatější ze všech forem umění. Věděl jsem, že v tomhle se mýlí. Četl jsem práce, ze kterých současná fantasy vychází a "upjatý" je velmi nepřesný popis (vycházející bezpochyby z Tennysona a Tolkiena). Začal jsem mu podsouvat myšlenku, že ženské tělo ve skutečnosti existuje i od krku dolů. Připouštím, že jsem pár kol ztratil, ale nakonec se mi i přes jeho odpor podařilo vytvořit příběh tak, že je v něm jasné, že mezi chlapci a dívkami jsou jisté rozdíly, a že většina lidí považuje jejich hledání za dobrou zábavu.

Dobře, čas vypršel. Pro ty, kteří mě chtějí následovat po mé cestě nyní shrnu, co musí udělat. Nejprve musíte získat vzdělání. Nemáte kvalifikaci psát epickou fantasy, dokud jste se neseznámili se středověkou romancí. Jak už jsem řekl dříve, je spousta druhů středověké literatury. Podívejte se na norské legendy. Zkuste německé příběhy. (Pokud se vám nechce je číst, můžete je shlédnout na jevišti ve Vagnerových operách.) Podívejte se do Finska, Ruska, Irska, na Island, do Arabských zemí - i do Číny nebo Indie. Touha psát nebo číst vznešenou fantasy je, jak se zdá, univerzální.

Pak je čas na praktické psaní. Začal jsem psát současné romány - Velký lov a Zatracenci. (Datum vydání Zatracenců je červen 1992, ale napsal jsem je už dříve, v roce 1970. Není to přesně řečeno román, ale spíše alegorie. Jednooký Indián je Bůh a Jake Flood je Dábel. Nezapomeňte, že jsem to napsal před Belgariad.) Pokud to chcete brát vážně, musíte psát každý den, i kdyby to mělo být jen hodinu denně. Vyškrtněte ze svého slovníku slova jako je víkend nebo prázdniny. (Pokud se opravdu snažíte, dovoluji vám vzít si půldenní dovolenou na vánoce.) Napište asi tak milion slov. Pak všechno, co jste napsali, spalte. Teď jste téměř připraveni začít.

To je to, o čem jsem mluvil, když jsem říkal, že většina začínajících spisovatelů fantasy ztratí odvalu hned na začátku. To, že jsem spisovatel, jsem zjistil jako starší teenager. Všimněte si, že neříkám "chtěl jsem být spisovatel". "Chtění" s tím nemá co dělat. Buď to ve vás je nebo není. Pokud se ve vás skrývá potřeba psát, není co řešit. Budete psát, ať už vám za to někdo zaplatí nebo ne. Nemůžete si zkrátka pomoci. Pokud se vám psaní daří, je to jako byste se dostali do ráje. Je to lepší než jakékoliv dostupné narkotikum. Pokud se vám nedaří, je to, jako byste rodili sloní mládě. Možná jste si všimli časové prodlevy. Když jsem napsal první publikovatelnou knihu, bylo mi čtyřicet. Učit se něco dvacetpět let se většině lidí nechce.

První věc, kterou spisovatel fantasy potřebuje, je vymyslet si svět a nakreslit jeho mapu. Mapu si udělejte jako první. Pokud to neuděláte, ztratíte se a šfouřaví čtenáři, kteří nemají nic lepšího na práci, budou poukazovat na vaše nesrovnalosti.

Pak vypracujte úvodní studie a velmi podrobně prokreslete své postavy. Věnujte tomu alespoň rok, lépe však dva. Z těchto studií by nakonec měl vyrůst váš "úkol", "hrdina", vaše forma magie a vaše "rasy". Obáváte-li se, jak to ovlivní váš život, uvažte následující. Rozhodnete-li se být spisovatelem, váš život se bude skládat ze sezení za stolem. Pro úspěch je nutná podmínka, přesto však nebudete mít žádnou záruku, že se úspěch dostaví. Klidně se vám může stát, že budete na svém díle intenzivně pracovat padesát let a stejně vám to nikdo nevydá. Proto rozhodně nedávejte v práci výpověď.

Zhruba v době, kdy jsme končili třetí knihu Belgariad, jsme se s Lesterem a Judy - Lynn del Reyovými potkali osobně. Společně jsme poobědvali a já jsem Lesterovi řekl, že celý příběh se do těch pěti knih nevejde, takže bychom mohli uvažovat o další řadě. Lester vyjádřil určitý zájem. Judy - Lynn chtěla hned na ubrousek napsat smlouvu. Zajímalo by mě, jak by to bylo s její platností.

Dokončili jsme Belgariad a vrátili jsme se k "přípravnému" módu. Naším hlavním problémem při přípravě série Malloreon byl fakt, že na konci Belgariad jsme zabili Dábla. Žádný zloduch, žádný příběh. Myslím, že bez zloduchů to opravdu nejde. Zandramas byla určitým zvláštním způsobem protipólem Polgary. Pol, přestože v příběhu výrazně figurovala jako matefská postava, hrála přece jen v Belgariad poněkud vedlejší roli a my jsme ji chtěli umístit do centra dění. V Malloreon je o něco více výrazných ženských postav než v Belgariad. Zandramas (skvěle jméno, které vymyslela má žena) je Torakovou dědičkou jako "Dítě Temnoty". Touží po vyvýšení, ale nemyslím si, že stát se galaxií, která nahradí tu, jež byla zničena, je přesně to, co měla na mysli. Únos prince Gerana nám umožnil vytvořit úkol a únosy jsou ve středověké romanci běžné (a ve skutečném světě v temném věku rovněž), takže jsme stále zůstali věrni našemu žánru.

Měli jsme většinu hlavních postav - kladných i záporných - a věděl jsem, že Mallorea leží někde na jihu, takže jsem se vrátil k mapě a vytvořil další kontinent, který zaplnil bílé místo. Tak jsme měli nespočetné míle Kal Zakatovy říše. Ten chlapec nesl většinu tíhy vládnutí na svých bedrech. Takže jsme ho jako způsob poděkování předložili Cyradis, která si ho dala k obědu.

Přiznávám, že s Malloreánskými evangelií jsem se nechal unést. Chtěl jsem, aby Dalové byli mystičti, a tak jsem odhodil

všechny zábrany a napsal něco biblického, ale bez charakteristických rysů judaismu, křesťanství a mohamedánství. Vzniklo nám z toho, že Dalové dokáží vidět budoucnost, ale to dokázal i Belgarat, pokud dával pozor na Mrinský kodex. Celý příběh je založen na prorocství - přičemž si nikdo není jist, co vlastně říká.

Má nyní veřejně známá spolupřiklenkyně a já jsme nedávno dokončili druhý pohled na tento příběh, takže tu máme klasický epos o dvanácti knihách. Pokud dvanáct knih stačilo Homérovi, Virgilovi a Miltonovi, dvanáct určitě stačí i nám. Nebudeme začínat psát naši verzi Odyssei k naší hotové Iliadě. Příběh je hotov tak, jak jste si ho přečetli.

Nechystají se žádná nová Garionova dobrodružství. Pauza. Konec diskuze.

Dobrá, tohle by mohlo studentům stačit a stačí to možná i k tomu, aby ti, kteří chtějí zkusit psát sami, s křikem a v děsu utekli do lesů. Pochybuji, že to stačí těm, kteří se zajímají o podrobné životopisy svých oblíbených autorů, ale myslím, že nelze vyhrát nad všemi.

Myslíte si, že žánrová fikce se píše pro naplnění uměleckých ambicí? Píše se pro peníze. Nic neznamená, že co napsal Franz Kafka, se objevilo v tisku ještě za jeho života. Miss Lonelyhearts zpívala bez obecnstva. Umělecká literatura se obtížně čte, protože o tom, co čtete, musíte přemýšlet a to většina lidí dělá nerada.

Epická fantasy může být zasazena do našeho světa. K napsání něčeho takového nemusíte stvořit nový vesmír. Mé záměry nás však velmi rychle dovedly mimo náš svět. Je to možná vina Tolkiena, který způsobil, že fantasy bývá považována za součást science fiction, i když ve skutečnosti se oba žánry zabývají něčím úplně jiným. Spisovatelé SF jsou technologičtí blouznivci, kteří klidně ignorují Einsteinovu teorii relativity, která jasně říká, že pokud nějaký objekt dosáhne rychlosti světla, jeho hmotnost bude nekonečná. (To je příliš mnoho i na hodně rychlou jízdu.) Pokud starý Buck Rogers zprudka sešlápne plynový pedál, náhle se stane vesmírem. Spisovatelé fantasy naproti tomu blouzní o magii a zářících zbrojích, vymýšlejí si různé nesmysly se zaklínáním, "Vůli a Slovem" a dalšími nesmysly. Scifisté chtějí vymyslet lepší kosmickou loď, my zase lepší zaklínání. Oni se chtějí dostat do budoucnosti, my zase do minulosti. Přesto však píšeme lepší příběhy než oni. Oni stráví spoustu času tím, že vám vysvětlí, jak fungují hodinky. My vám jen řekneme, kolik je hodin a začneme s příběhem. SF a fantasy se spolu nedá srovnávat, ale zkuste to vysvětlovat majitelům obchodů. Zkuste to vysvětlit vydavateli. Zapomeňte na to.

Poslední zasmušilá poznámka. Pokud něco nefunguje, roztrhejte to - i kdyby to mělo znamenat, že musíte zapomenout na několik set stran a půlroční práci. Mnoho příběhů je zničeno spisovatelovou snahou opravovat a přepisovat nefungující části víc než čímkoliv jiným. Nechte svůj příběh ležet asi měsíc a pak si ho kriticky přečtěte. Zapomeňte, že jste to napsali vy a čtete to jako byste toho chlapa, který vám to položil na stůl, neměli rádi. Pak na to vezměte sekáček na maso. Pak to ještě nechte nějakou dobu uležet a znovu si to přečtěte. Pokud to stále není dobré, zapomeňte na to. Revize je duší dobrého psaní. Je to příběh, co se počítá, ne stovky stran popsaných nesmysly. Přijměte své ztráty a pokračujte.

Dobrá, myslím, že to už by stačilo. Trochu jsem nám ten rozhovor protáhl, tak proč teď chvíli nenechat mluvit Belgarata?

ÚVOD: ŽIVOTOPIS ČARODĚJE BELGARATA

Ve světle toho, co se událo, je tohle určitě chyba. Bylo by lepší nechat věci tak, jak jsou a nevytahovat na světlo události pohřbené pod nánošem dávno zapomenutých let. Kdyby to záleželo na mně, také bych to tak nechal. Byl jsem však tak dlouho otravován svou přihlouplou dcerou, tak přemlouván svým velkým (někdy až příliš) vnukem, a tak dlouho na mne naléhalo to hubené a umíněné stvoření, které je jeho ženou - což je břemeno, které bude muset nést až do konce svých dnů - že musím, i kdyby jen proto, abych si užil alespoň chvíli klidu, popsat skutečný průběh titánských událostí, které tak hýbaly světem.

Jen málokdo jim porozumí a ještě méně lidí si uvědomí pravdu, která se v nich skrývá. Mám s tím zkušenosti. Ale protože jen já jediný znám začátek, prostředek a konec těchto událostí, je na mně, svěřit pomíjejícímu pergamenu a inkoustu, který začíná blednout ještě dříve než vyschne, krátký výčet toho, co se stalo a proč.

Dovolte mi tedy začít tento příběh tak, jako začínají všechny příběhy, tedy na začátku.

Narodil jsem se ve vesnici tak malé, že ani neměla jméno. Ležela, pokud si to správně pamatuji, na krásném zeleném výběžku vedle malé říčky, jejíž hladina se blyštěla v letním slunci jako by byla pokryta drahokamy - a vyměnil bych všechny skvosty, které jsem kdy vlastnil nebo viděl, za možnost spatřit ji znovu.

Naše vesnice nebyla bohatá, stejně jako tehdy žádná jiná ves. Na světě vládl mír a naši Bohové se procházeli mezi námi a usmívali se na nás. Měli jsme dost jídla a nad hlavou střechu, která nás chránila před zvraty počasí. Nevzpomínám si již, kdo byl naším Bohem ani na jeho vlastnosti, či na jeho znak. Je to koneckonců už velmi, velmi dávno.

Jako ostatní děti i já jsem si hrál na horkých, prašných ulicích, běhal jsem v dlouhé trávě na loukách, koupal se v blyštivé říčce, která zmizela ve východním moři před tak mnoha lety, že je nelze spočítat.

Má matka zemřela, když jsem byl ještě malý. Vzpomínám si, že jsem kvůli tomu velmi dlouho plakal, ale musím čestně přiznat, že si již nepamatuji její tvář. Vzpomínám si na milý dotek jejích rukou i na vůni čerstvě upečeného chleba, který vytahovala z pece, ale na její tvář nikoli - ale koneckonců viděl jsem v životě již příliš mnoho tváří.

Lidé z naší vesnice se o mne starali, dohlíželi na to, abych měl co jíst, co na sebe, a abych měl střechu nad hlavou střídavě u různých sousedů. Celkově jsem však vyrůstal bez pořádného vychování. Svého otce jsem neznal, matka byla mrtvá a nebyl jsem spokojen s jednoduchým, prostým životem v malé, bezejmenné vesnici vedle blyštivé říčky v

čase, kdy svět byl mladý. Začal jsem se toulat do hor nad vesnicí. Nejprve jen s holí a prakem, ale později s mnoha většími zbraněmi, přestože jsem byl stále ještě dítě.

A pak, brzy na jaře, přišel den, kdy vzduch byl chladný a mraky ubíhaly nad hlavou v čerstvém větru a já vyšplhal na vrchol nejvyšší hory západně od naší řeky. Pohlédl jsem dolů na malá políčka různobarevných plodin vedle malé říčky, která se tentokrát díky jarním mrakům zakrývajícím slunce neblyštěla. Pak jsem se otočil a pohlédl na západ na rozlehlé, travnaté pláne a bílé vrcholky hor tyčících se za nimi a na obrovité mraky pohybující se po zamračeném nebi. Pak jsem se naposledy ohlédl na vesnici, kde jsem se narodil a kde bych byl i zemřel, kdybych toho rána nevyšplhal na vrchol hory. Tváří jsem se otočil k západu a opustil jsem své rodiště navždy.

Bylo krásné léto. Planina poskytovala mladému dobrodruhovi, který měl nohy schopné lovu a hlad, hojnost jídla - i když bylo leckdy tuhé a špatně uvařené. Jednoho dne jsem za soumraku dorazil k rozlehlému tábořišti lidí tak bílých, jako by se jich dotkl mráz. Ti, kteří mě první spatřili, se mě dotýkali a rozplakali se nade mnou a přicházeli mnozí další, kteří si mne prohlíželi, také se mne dotýkali a plakali. Jedna věc mi přišla velice zvláštní. V celém táboře nebyly žádné děti a mým mladým očím se ti lidé zdáli hrozně staří. Mluvili jazykem, kterému jsem nerozuměl, ale nakrmili mne a nekonečně dlouho se přeli o to, kdo bude mít právo pohostit mne ve svém stanu.

Mezi těmito zvláštními lidmi jsem strávil zimu, a jak je to v mládí časté, nic jsem se za celé toto období nenaučil. Nezapamatoval jsem si ani jediné slovo z jazyka, kterým mluvili.

Když sníh roztál, mráz začal pouštět zemi ze svých spárů a znovu zavanul jarní vítr, věděl jsem, že je čas odejít. Už mě nebavilo nechat se houpat na kolenou od tolika dědečků a babiček a netoužil jsem stát se miláčkem davu starců, kteří neuměli hovořit civilizovanou řečí.

A tak jednoho časného jarního rána, dříve než světlo úsvitu přemohlo temnotu noci, jsem opustil tábor a vydal se na jih do rozsáhlých hor, kam mne jejich stařecké nářky nemohly pronásledovat. Pohyboval jsem se rychle, neboť jsem byl mladý, dobře odpočatý a docela silný, ale nestačilo to. Když vyšlo slunce, uslyšel jsem nářek nevýslovného zoufalství přicházející z tábora za mnou. Dodnes si ten zvuk velmi dobře pamatuji.

Strávil jsem toto léto v horách v horním konci Údolí jižně od nich. Domníval jsem se, že mohu - pokud to bude nezbytné - zimu opět strávit v táboře těch starých lidí. Ale stalo se, že mě časná bouře zastihla nepřipraveného jižně od hor a sníh padal tak hustě, že jsem nedokázal najít cestu zpátky ke svému útočišti. Došlo mi jídlo, nohy mě začaly tížit, ztratil jsem nůž a velice se ochladilo.

Nakonec jsem se schoval za výčnělek skály, která vypadala, jako by čněla až do srdce sněhové bouře zuřící kolem mě a pokoušel jsem se připravit na smrt. Vzpomínal jsem na svou vesnici, na travnatá pole kolem ní a na naši malou, blyštivou říčku i na svou matku. A protože jsem byl stále ještě velmi mladý, nakonec jsem se rozplakal.

"Proč pláčeš, chlapče?" Hlas zněl velmi pobaveně. Sníh padal tak hustě, že jsem neviděl toho, kdo mluví, ale jeho tón mě rozčilil.

"Protože je mi zima a mám hlad," řekl jsem. "A protože umírám a to nechci."

"Proč umíráš? Jsi snad zraněn?"

"Ztratil jsem se," řekl jsem. "Sněží a já nemám kam jít."

"To je u tvého druhu dostatečný důvod ke smrti?"

"Copak to nestačí?" řekl jsem, stále ještě rozzloben.

"A jak dlouho, myslíš, že tvé umírání bude trvat?" Hlas zněl mírně zvědavě.

"Nevím," řekl jsem. "Stalo se mi to poprvé."

Vítr kvílel a sníh vířil stále rychleji kolem mě.

"Chlapče," řekl hlas nakonec, "pojď ke mně."

"Kde jsi? Nevidím tě," řekl jsem.

"Obejdí věž směrem doleva. Rozeznáš, doufám, levou ruku od pravé?"

Vyskočil jsem na své napůl zmrzlé nohy a byl jsem rozzlobenější než kdy předtím.

"Tak co je s tebou, chlapče?"

Začal jsem obcházet to, co jsem považoval za skálu a rukama jsem se dotýkal kamenů.

"Měl bys dojít k hladkému, šedému kameni," řekl hlas. "Je o něco vyšší než ty a široký na rozpětí paží."

"Jsem tu," řekl jsem rty roztřesenými zimou. "Co mám dělat dál?"

"Řekni mu, ať se otevře."

"Cože?"

"Promluv na ten kámen," řekl hlas trpělivě a ignoroval fakt, že jsem mrznul v bouři. "Přikaz mu, ať se otevře."

"Přikázat? Já?"

"Ty jsi člověk, tohle je jen skála."

"Co mám říct?"

"Řekni otevři se."

"Otevři se," řekl jsem sklesle.

"Jsem si jist, že to dokážeš lépe."

"Otevři se!" zařval jsem.

Skála se odsunula stranou.

"Pojď dál, chlapče," řekl hlas. "Nestůj tam v takovém počasí jako vyvalené tele."

Vnitřek věže - neboť to to bylo - byl ozářen světlem vycházejícím z kamenů, které vydávaly mdlou studenou záři.

Považoval jsem to za výbornou věc, i když bych byl ještě raději, kdyby tam bylo tepleji. Kamenné schody, vyšlapané

nesčetnými stoletími užívání, stoupaly ve spirále do temnoty nad mou hlavou. Kromě komnaty na jejich konci nikde nikdo nebyl.

"Zavři dveře, chlapče," řekl hlas a neznělo to nepřátelsky.

"Jak?" zeptal jsem se.

"Tak, jak jsi je otevřel."

Otočil jsem se k zejícímu otvoru a docela pyšný na sebe sama jsem přikázal: "Zavři se!"

Se zvukem mého hlasu se skála zasunula zpátky na místo s rachotem, který mi zmrazil krev víc než ostrá bouře venku.

"Pojď nahoru, chlapče," poručil hlas.

Vydal jsem se tedy po schodech a neměl jsem skoro žádný strach. Věž byla velmi vysoká a trvalo dlouho, než jsem došel na její vrchol.

Tam na mne čekala komnata plná zázraků. Než jsem pohlédl na toho, kdo mne vedl a kdo mi zachránil život, prohlédl jsem si věci, jaké jsem nikdy předtím neviděl. Byl jsem velmi mladý a ještě jsem se zcela nezbavil myšlenek na zlodějinu. Nad pocitem díky v mé malé zlodějské dušičce převažovala lakota.

U krbu, ve kterém hořel oheň, jak jsem si všiml, bez paliva, seděl muž (alespoň jsem si to myslel), který se zdál být nezměrně starý. Měl dlouhý plnovous, bílý jako sníh, který mě málem zabil - ale jeho oči - jeho oči zářily věčným mládím.

"Nu, chlapče," řekl, "rozhodl jsi se tedy, že nezemřeš?"

"Ne, pokud to nebude nezbytné," řekl jsem statečně a stále si prohlížel zázraky v komnatě.

"Co pro tebe mohu udělat?" zeptal se. "Neznám potřeby tvého druhu."

"Trochu jídla," odpověděl jsem. "Nejedl jsem tři dny. A nějaký teplý kout, kde bych se mohl vyspat. Nebudou se mnou potíže, Pane, a na oplátku vám mohu být užitečný." Již dávno jsem se naučil, jak se chovat k těm, kteří byli nade mnou.

"Pane?" řekl a zasmál se. Ten zvuk byl tak radostný až se mi chtělo tančit. "Nejsem tvůj pán, chlapče." Znovu se zasmál a z jeho smíchu tryskala taková radost, až se mi srdce rozezpívalo. "Pojďme zařídit to jídlo. Co by sis přál?"

"Možná kousek chleba," odpověděl jsem. "- nemusí být příliš čerstvý."

"Chléb?" odvětil. "Jen chléb? Chlapče, tvé zuby zvládnou víc než chléb. Pokud z tebe má být nějaký užitek - jak jsi slíbil - musíme tě pořádně nakrmit. Přemýšlej, chlapče. Mysli na všechna jídla, která jsi kdy v životě jedl. Co nejjistěji utiší tvůj velký hlad?"

Nedokázal jsem se vyslovit. Před očima se mi vynořily představy tučného, do zlatová opečeného masa, šťavnaté husy plovoucí ve vlastní šťávě, bochníků čerstvě upečeného chleba, veliká hrouda zlatého másla, mísy krémů, sýra, holba tmavého piva, ovoce, ořechů a soli.

A ten, který seděl u ohně hořícího, jak se zdálo, z ničeho, se opět zasmál a mé srdce se znovu zaradovalo. "Otoč se, chlapče, a najez se dosyta," řekl.

Otočil jsem se a na stole, který tam předtím nebyl, přede mnou leželo vše, co jsem si představoval.

Hladový chlapec se neptá, odkud jídlo pochází. Místo toho je sní. A tak jsem jedl. Jedl jsem, dokud mě nerozbolely zuby. A skrze zvuky své hostiny jsem slyšel smích toho starce sedícího u krbu a mé srdce pookřálo při každém zasmání.

Když jsem dojedl a začal u prázdného stolu podřimovat, znovu promluvil. "Chce se ti spát, chlapče?"

"Stačí mi nějaký koutek, Pane," odvětil jsem. "Kousek místa u ohně, kde vám nebudu překážet."

Ukázal prstem. "Vyspi se tamhle, chlapče," řekl a najednou jsem uviděl postel, která tam stejně jako stůl předtím nebyla - nádhernou postel s nebesy a nejjemnějšími prachovými poduškami. Děkovně jsem se usmál, skočil jsem do postele, a protože jsem byl mladý a velmi unavený, usnul jsem téměř okamžitě. Ale i ve spánku jsem věděl, že ten, kdo mě zachránil z bouře, nakrmil mě a postaral se o mě, po celou dlouhou zasněženou noc bdí a pod jeho dohledem jsem se cítil v naprostém bezpečí.

A tak začala má služba. Můj Pán mi nikdy nic nepřikazoval tak, jak to dělají jiní páni se svými služebníky, ale spíše navrhoval nebo žádal. S úžasem a téměř se zlostí sám na sebe jsem si uvědomil, že jsem se chytil do jeho pastí. Úkoly, zprvu jednoduché, byly stále těžší a těžší. Začal jsem si přát, abych sem nikdy nepřišel.

Občas můj Pán přerušil to, co právě dělal a sledoval mě při práci s udiveným výrazem ve tváři. Pak si povzdechl a vrátil se ke své práci, které jsem nerozuměl.

Roční období mýjela ve svém pravidelném pořadí a já jsem neustále vykonával nemožné úkoly. Pak, možná po třech nebo pěti letech, která uplynula od mého příchodu do věže a od začátku mé služby, jsem jednoho dne dostal za úkol odstranit veliký kámen, který začal mému Pánovi vadit. Nedokázal jsem s ním pohnout, i když jsem se snažil ho odtlačovat a nadzvedávat, div mi nepraskaly svaly. Nakonec jsem v hněvu soustředil veškerou svou sílu a vůli na ten kámen, zavrčel jsem jediné slovo "pohni se."

A on se pohnul - ne neochotně, jakoby jeho velká váha kladla odpor mé síle - ale docela snadno, jako kdyby dotek jediného prstu stačil k tomu, aby se kámen odvalil přes celou pláň.

"No, chlapče," řekl můj Pán, který stál poblíž. "Už jsem přemýšlel, jak dlouho ještě může trvat, než tento den přijde."

"Pane," řekl jsem v úžasu. "Co se stalo? Jak to, že se ten velký kámen tak snadno pohnul?"

"Pohnul se na tvůj příkaz, chlapče. Ty jsi přece člověk a tohle je jen skála."

"Je možné takto provádět i jiné věci?"

"Všechny věci je možné takto vykonávat, chlapče. Soustřed' svou vůli na to, co chceš, aby se stalo a vyslov slovo. Stane se to tak, jak si přeješ. Není mi jasné, chlapče, proč jsi až dosud všechny práce vykonával ručně, místo abys k tomu použil vůli. Začal jsem se o tebe obávat, neboť jsem si myslel, že jsi třeba nemocný."

Došel jsem ke skále a znovu jsem na ni položil ruce. "Pohni se," přikázal jsem, soustředil jsem svou vůli a skála se pohnula stejně jako předtím.

"Je pro tebe pohodlnější dotýkat se toho kamene, když chceš, aby se pohnul?" otázal se můj Pán a v hlase mu zazněla zvědavost.

Tato otázka mě překvapila. Pohlédl jsem na kámen. "Pohni se," řekl jsem opatrně. Kámen se ani nehnul.

"Musíš přikazovat, chlapče, ne prosit."

"Pohni se!" zařval jsem a kámen se odvalil jen na pokyn mé vůle a slova.

"To už je lepší, chlapče," řekl můj Pán. "Možná, že pro tebe ještě existuje naděje. Jak se jmenuješ?"

"Garat," odpověděl jsem a náhle jsem si uvědomil, že se mě na to nikdy předtím nezeptal.

"To je nepatřičné jméno, chlapče. Budu ti říkat Belgarat."

"Pokud tě to potěší, Pane," odpověděl jsem. Nikdy předtím jsem mu netykal a zadržel jsem dech ze strachu, že se rozzlobí, ale nezdálo se, že by si toho povšiml. Pak, povzbuzen svým úspěchem, jsem pokračoval. "A jak mám říkat tobě, Pane?"

"Jmenuji se Aldur," odpověděl s úsměvem.

To jméno jsem slyšel již dřív a okamžitě jsem před ním padl na tvář.

"Jsi snad nemocný, Belgarate?" otázal se.

"O velký a mocný Bože," řekl jsem a celý jsem se třásl. "Odpusť mi mou nevědomost. Měl jsem tě poznat hned, jak jsem tě poprvé uviděl."

"Přestaň s tím," řekl nespokojeně. "Nevyžaduji žádné uctívání. Vstaň, Belgarate. To, co děláš, je nepatřičné."

Vyskočil jsem pln strachu na nohy a z vědomí toho, že stojím před Bohem, mi naskočila husí kůže. Bohové, jak bylo známo, dokáží v okamžiku zničit každého, kdo se jim znelíbí.

"A co teď budeš dělat dál, Belgarate?" otázal se.

"Chtěl bych tu zůstat a sloužit ti, Pane," řekl jsem tak pokorně, jak jsem jen dokázal.

"Nepotřebuji sluhu," odpověděl. "Co bys ty mohl udělat pro mě?"

"Mohl bych se stát tvým vyznavačem, Pane," navrhl jsem. Nikdy předtím jsem Boha nepotkal a nebyl jsem si jistý, co se sluší a patří.

"Nepotřebuji vyznavače," odpověděl.

"Nemohl bych přesto zůstat, Pane? Stal bych se tvým Učedníkem a učil bych se od tebe."

"Touha učit se tě ctí, ale nebude to lehké," varoval mě.

"Učím se rychle, Pane," chlubil jsem se. "Budeš na mě pyšný."

A pak se rozesmál a mé srdce se naplnilo radostí. "Tak tedy dobrá, Belgarate, učiním tě svým žákem."

"A také Učedníkem, Pane?"

"To uvidíme časem, Belgarate."

A pak, protože jsem byl velmi mladý a velmi pyšný na sebe a svou nově nalezenou sílu, otočil jsem se k uschlému, křehkému keři - v té době bylo uprostřed zimy - a vroucně jsem k němu promluvil. "Rozkvet'," řekl jsem a na keři náhle vyrašil jeden květ. Utrhl jsem ho a nabídl Aldurovi. "Pro tebe, Pane," řekl jsem. "Protože tě mám rád."

Usmál se, vzal si ode mne květinu a podržel ji v rukou. "Děkuji ti, synu," odpověděl. Bylo to poprvé, co mě takhle nazval. "Tento květ bude tvou první lekcí. Chci, abys jej co nejpečlivěji prozkoumal a pak mi řekl vše, co jsi o něm dokázal zjistit."

Tento úkol mi, jak si vzpomínám, zabral dvacet let. Pokaždé, když jsem za ním přišel s květinou, která nikdy neuschla ani nezvadla - jak jen jsem tu květinu začal nenávidět - a řekl jsem mu, co dalšího jsem o ní zjistil, zeptal se "a to je všechno, synu?" A já jsem se zdrceně vrátil zpět ke studiu.

Studoval jsem pak ještě mnoho dalších věcí a každá z nich mi zabrala přinejmenším stejně dlouhou dobu. Zkoumal jsem stromy a ptáky, ryby a zvířata, hmyz a jiné tvory. Jen studiu trávy jsem věnoval čtyřicet pět let.

Zjistil jsem, že nestárnu tak, jako jiní lidé.

"Pane," řekl jsem jedné noci v naší komnatě vysoko ve věži, když jsme se oba věnovali svým studiím, "jak to, že nestárnu?"

"Ty bys chtěl stárnout, synu?" zeptal se. "Já osobně jsem v tom nikdy nespátroval žádnou výhodu."

"Nijak zvlášť mi to nechybí, Pane," připustil jsem. "Ale copak to není obvyklé?"

"Možná," odpověděl. "Ale ne povinné. Musíš se toho ještě mnoho naučit a jeden nebo deset nebo sto životů na to nestačí. Jak jsi starý, synu?"

"Myslím, že je mi asi třista let, Pane."

"To je přiměřený věk, synu, a tvé studie také docela pokročily. Kdybych se zapomněl a ještě někdy ti řekl chlapče, tak mě, prosím, oprav. Nehodí se, aby byl Učedník Boha nazýván chlapcem."

"Budu na to pamatovat, Pane," řekl jsem téměř přemožen radostí, že mě konečně nazval svým Učedníkem.

"Jsem si jist, že budeš," odpověděl. "A co je předmětem tvého současného studia, synu?"

"Snažím se přijít na to, proč padají hvězdy, Pane."

"To je vhodné studium, synu," řekl s úsměvem.

"A co ty, Pane?" zeptal jsem se. "Smím se zeptat, co studuješ ty?"

"Zajímá mě tenhle klenot," odpověděl a ukázal na šedý kámen střední velikosti, který ležel na stole před ním. "Během času, který nastane, by mohl sehrát důležitou roli."

"Tím jsem si jist, Pane," přisvědčil jsem. "Pokud stojí za to, aby ses jím zabýval, tak je jistě důležitý." Vrátil jsem se ke svému studiu padajících hvězd.

Časem přišli další, někteří náhodou jako já, jiní byli přivoláni a hledali mého Pána, aby se od něj mohli učit. Jedním z nich byl Zedar. Narazil jsem na něj jednoho zlatavého dne na podzim poblíž naší věže. Postavil hrubý oltář a páčil na

něm mrtvolu kozla. Mastný kouř z jeho oběti znečišťoval vzduch a on klečel před oltářem a pronášel jakousi cizojazyčnou modlitbu.

"Co to tady děláš?" zeptal jsem se docela vztekale, neboť hluk, který tropil a zápach jeho obětování, mě rozptyloval od problému, který jsem řešil asi patnáct let.

"O všemocný a všemohoucí Bože," odpověděl a plazil se přede mnou v prachu. "Přešel jsem tisíce leguí, abych spatřil tvou slávu a abych tě mohl uctívat."

"Všemocný?" odvětil jsem. "Vstávej, člověče a přestaň ze sebe dělat blázna. Nejsem Bůh, ale člověk stejně jako ty."

"Cožpak nejsi veliký Bůh Aldur?" zeptal se.

"Jsem Belgarat," odpověděl jsem. "Jeho Učedník. Co je tohle za hloupost?" zeptal jsem se a ukázal na oltář a kouřící oběť.

"To je rituál, který má potěšit Boha," řekl zatímco vstával a oprašoval se. "Myslíš, že to shledá uspokojivým?"

Zasmál jsem se, neboť se mi ten cizinec příliš nelíbil. "Nenapadá mě jediná věc, která by ho víc rozčílila," řekl jsem. Cizinec vypadal vyděšeně. Rychle se otočil a natáhl ruce k oltáři, jako by jimi chtěl udusit plameny.

"Nebud' idiot," zavrčel jsem. "Spálíš se."

"Musím to schovat," řekl zoufale. "Raději bych zemřel než bych rozzlobil mocného Aldura."

"Uhni," přikázal jsem mu.

"Cože?"

"Uhni stranou," řekl jsem netrpělivě. Pak jsem pohlédl na jeho směšný malý oltář, soustředil jsem svou vůli a řekl "ztrat' se." Oltář zmizel a zanechal po sobě jen několik obláčků udiveného kouře ve vzduchu.

Cizinec znovu padl na tvář.

"Pokud to budeš pořád dělat, prosoupeš si šaty," řekl jsem mu. "A tím na mého Pána dojem neuděláš."

"Zapřísahám tě," řekl zatímco znovu vstával a oprašoval se. "Mocný Učedníku nejvyššího Aldura, porad' mi, co mám dělat, abych Boha nerozzlobil."

"Mluv pravdu," řekl jsem mu. "A nesnaž se na něj udělat dojem falší."

"A jak se mohu stát Učedníkem jako ty?"

"Nejprve musíš být jeho žákem," řekl jsem. "A to není snadné."

"Co musím udělat, abych se stal žákem?" zeptal se cizinec.

"Musíš se stát jeho služebníkem," odpověděl jsem a připouštím, že to znělo trochu zlomyslně.

"Pak budu jeho žákem?"

"Možná časem," řekl jsem s úsměvem. "Pokud si to bude přát."

"A kde mohu Boha nalézt?"

Vzal jsem ho tedy do věže.

"Bude chtít Bůh Aldur znát mé jméno?" zeptal se cizinec.

"Nijak zvlášť," řekl jsem. "Pokud se ukáže, že za to stojíš, dá ti jméno podle svého vlastního výběru." Otočil jsem se k šedému kameni ve zdi, přikázal jsem mu, aby se otevřel a vešli jsme dovnitř.

Pán si toho cizince prohlédl a pak se obrátil ke mně. "Proč jsi ke mně toho muže přivedl, synu?" zeptal se.

"Žádal mě o to, Pane," odvětil jsem. "Myslel jsem, že není na mně, abych mu řekl ano či ne. Ty musíš rozhodnout, zda ho přijmeš. Pokud s ním nejsi spokojen, vezmu ho ven a vymažu ho z povrchu zemského, takže bude konec jak jemu, tak jeho vyrušování."

"To neznělo příliš přátelsky, synu," řekl Aldur přísně. "Vůle a Slovo nesmějí být takto užívány."

"Odpusť mi, Pane," řekl jsem pokorně.

"Ty ho budeš učit, Belgarate," řekl můj Pán. "Pokud ho shledáš schopným, informuj mě."

"Jak si přeješ, Pane," slíbil jsem.

"Co teď studuješ?"

"Zkoumám důvod existence hor, Pane," řekl jsem.

"Nech hory stranou, Belgarate a studuj místo toho člověka. Možná, že se ti to bude hodit."

"Jak přikazuješ, Pane," řekl jsem zklamaně. Už jsem to tajemství hor skoro měl a nebyl jsem nadšený tím, že mám dovolit, aby mi uniklo. Ale od té doby jsem už na to neměl čas.

Učil jsem toho cizince tak, jako můj Pán učil mě. Zadával jsem mu nemožné úkoly a čekal jsem. K mému nepříjemnému úžasu přišel na tajemství Slova a Vůle už za šest měsíců. Můj Pán ho pojmenoval Belzadar a přijal ho jako žáka.

Pak přišli další. Kira a Tira byli chlapci, dvojčata, kteří se ztratili a jednoho dne dorazili k nám - a už zůstali. Makor přišel z takové dálky, že jsem nemohl pochopit, jak se o mém Pánovi doslechl a Din zase z takové blízkosti, že jsem se divil, že s sebou nepřivedl celý svůj kmen. Sambar se jednoho dne jednoduše objevil, posadil se před věž a čekal, dokud jsme ho nepřijali.

Na mě připadlo učit každého z nich, dokud neobjevil tajemství Slova a Vůle - což vlastně není tajemství, neboť se skrývá v každém člověku. Po čase se každý z nich stal Pánovým žákem a on ho pojmenoval tak, jako mě. Ze Zedara se stal Belzedar, Kira a Tira se stali Belkirou a Beltirou. Makor, Din a Sambar se stali Belmakorem, Beldinem a Belsambarem. K našim jménům připojil Pán symbol Vůle a Slova a my jsme byli jeho Učedníky.

Postavili jsme si vlastní věže, takže naše práce a studia nepřekážela Pánově práci a nepřekáželi jsme si ani sami navzájem.

Nejprve jsem špatně snášel, že můj Pán tráví čas i s ostatními, ale nakonec, protože pro nás neměl čas žádný význam a já jsem věděl, že jeho láska je nekonečná, takže to, že miluje ostatní, nijak neumenšuje jeho lásku ke mně, jsem brzy vyrostl z této zvláštní dětinskosti. Také jsem se naučil mít rád ostatní a svazek našeho bratrství se neustále upevňoval.

Cítil jsem jejich mysl, když pracovali a sdílel jsem radost nad každým jejich novým objevem. Protože jsem byl První Učedník, často za mnou přicházeli jako za starším bratrem, abych jim poradil s věcmi, které se styděli předložit našemu Pánu a já jsem jim pomáhal, jak nejlépe jsem mohl.

Tak přešlo asi tisíc let a my jsme byli spokojeni. Svět vně našeho Údolí se měnil a spolu s ním i lidé, ale nikdo další k nám již nepřišel. Důvod, proč tomu tak je, mě zajímal, ale nikdy jsem nenašel čas, abych to prozkoumal. Možná, že ostatní Bohové začali žárlit a zakázali svým lidem, aby k nám přicházeli, ale možná také, že během dlouhých generací lidé nějak ztratili cestu k tomu malému plamínku uvnitř každého z nás, který je zdrojem Víle a Slova, a který by přitahoval jejich duše k duši Aldurovů. Takže nás bylo jen sedm a nepodobali jsme se žádnému jinému člověku na zemi. Během celé této doby studia a učení pracoval náš Pán Aldur s nekonečnou trpělivostí na šedém kameni, který mi ukázal té noci, kdy mě přijal jako Učedníka. Když jsem se jednou divil, proč mu věnuje tolik času, zasmál se.

"Ve skutečnosti, můj synu, jsem pracoval přinejmenším tak dlouho na vytvoření květiny, která je nyní tak běžná, že si ji nikdo ani nevšimne. Roste vedle každé cesty a lidé kolem ní chodí, aniž by se na ni podívali. Ale já vím, že tam je a nalézám potěšení v její dokonalosti."

Když se ohlédnu zpátky, myslím, že bych dal svůj život, který trvá již tak dlouho, za to, aby můj Pán nikdy nepomyslel na ten šedý kámen, který na náš svět přinesl tolik žalu.

Ten kámen, který on nazýval klenot, byl šedý (jak už jsem říkal), měl přibližně kulatý tvar a velikost asi jako lidské srdce. Myslím, že Pán ho našel v kaluži na dně strouhy. Mně připadal jako úplně obyčejný kámen, ale některé věci, které Aldur ve své moudrosti okamžitě odhalí, jsou mi skryty. Je možné, že v tom kameni bylo něco, co mohl vidět jen on nebo je to možná tak, že tento obyčejný kámen se stal tím, čím je, díky jeho snaze, vůli a jeho duchu, který se jím zabíral. Ať už je to jakkoliv, přejí si celým svým srdcem, aby ho nikdy nespatřil, nikdy se nesehnul a nedotkl se ho a nikdy ho nezvedl.

V každém případě jednoho dne před dlouhými časy svůj úkol dokončil a svolal nás k sobě, kde nám ukázal výsledek.

"Vězte, že toto je Orb," řekl nám. "V něm se skrývá osud světa." A ten šedý kámen, taková obyčejná věc, která však byla ohlazována dotykem rukou našeho Pána po tisíc let nebo víc, začala zářit, jako kdyby uvnitř ní hořel modrý oheň. Belzedar, kterému to vždycky rychle myslelo, se zeptal. "Velký Pane, jak může být tak malá věc tolik důležitá?"

Náš Pán se usmál a Orb se ještě více rozžářil. Zdálo se mi, že uvnitř něj vidím obrazy. "Uvnitř něj je skryta minulost," řekl náš Pán. "A také přítomnost a budoucnost. Tohle je jen malá část schopností této věci, kterou jsem vytvořil. S pomocí Orbu se člověk i samotná země uzdraví nebo bude zničena. Cokoliv si kdo může přát, i kdyby to leželo za hranicí možností Víle a Slova, se s jeho pomocí může stát skutečností."

"To je skutečně zázračná věc, Pane," řekl Belzedar a mně se zdálo, že se mu během řeči oči zaleskly a prsty se mu zkroutily.

"Ale Pane," řekl jsem, "ty tvrdíš, že v tvém Orbu leží osud světa. Jak je to možné?"

"Odhalil mi budoucnost, synu," řekl Pán smutně. "Tento kámen může být příčinou velkého štěstí, velkého utrpení a velkého ničení. Jeho moc dokáže z tohoto místa ovlivnit životy ještě nenarozených lidí stejně snadno, jako ty dokážeš uhasit svíčku."

"Je to tedy zlá věc," řekl jsem a Belsambar s Belmakorem přikývli.

"Znič ji, Pane," zaprosil Belsambar. "Předtím, než na náš svět přinese zlo."

"To se nesmí stát," odpověděl Pán.

"Požehnána je moudrost Aldurova," řekl Belzedar. "S naší pomocí může náš Pán tento zázračný klenot užívat pro dobro a ne pro zlo. Byl by zločin zničit tak dokonalou věc."

"Znič ji, Pane," prohlásili Belkira a Beltira současně, neboť v jejich myslích se jako vždy objevila stejná myšlenka.

"Prosíme tě, znič tuto zlou věc, kterou jsi vytvořil."

"To nemůže být," řekl náš Pán znovu. "Ničení věci je zakázáno. Ani já nemohu zničit to, co jsem vytvořil."

"Kdo může něco zakazovat Bohu Aldurovi?" zeptal se Belmakor.

"To je mimo tvé chápání, synu," odpověděl Pán. "Tobě a ostatním lidem se může zdát, že moc mých bratrů a moje je neomezená, ale není tomu tak. A říkám ti, synu, nemohl bych tento klenot zničit, i kdyby to bylo dovoleno. Pohlédni kolem sebe na svět ve svém mládí a na člověka svého dětství. Všechny živoucí věci musí růst, jinak zemřou. Díky Orbu může být svět změněn a člověk může naplnit úkol, pro který byl stvořen. Klenot, který jsem vytvořil, není sám o sobě zlý. Zlé jsou myšlenky, které leží v myslích a srdcích lidí a také Bohů." Pak můj Pán zmlkl, povzdychl si a my jsme od něj odešli a nechali ho v jeho zármutku.

V letech, která následovala, jsme našeho Pána vidávali zřídka. Sám ve své věži hovořil s duchem klenotu, který vytvořil. Byli jsme smutní z jeho nepřítomnosti a naše práce nám přinášela přamálo potěšení.

Pak se jednoho dne v Údolí objevil cizinec. Byl krásný jako žádné jiné stvoření, které jsem kdy spatřil a vykračoval si, jako by si zem nezasloužila, aby se jí dotýkaly jeho nohy. Jako obvykle jsme ho šli uvítat.

"Jdu si promluvit se svým bratrem a vaším Pánem," řekl nám a my jsme poznali, že před námi stojí Bůh.

Jako nejstarší jsem postoupil dopředu. "Řeknu mému Pánovi, že jste přišel," řekl jsem. Neznal jsem ostatní Bohy, neboť Aldur byl jediný, kterého jsem kdy potkal, ale něco na tomhle dokonalém cizinci mi nějak nesedělo.

"To není nutné, Belgarate," řekl mi tónem, který se mi líbil ještě méně, než jeho chování. "Můj bratr ví, že jsem zde.

Doved' mě k jeho věži."

Otočil jsem se a vedl ho po cestě, aniž bych se odhodlal k odpovědi.

U věže mi cizinec pohlédl do tváře. "Dám ti malou radu, Belgarate, jako výraz díky za službu, kterou jsi mi prokázal.

Nesnaž se přerůst sám sebe. Nepřísluší ti schvalovat mě nebo neschvalovat. Doufám, že až se příště potkáme, budeš na to pamatovat a budeš se podle toho také chovat." Zdálo se, že jeho oči nahlížejí přímo do mého nitra a zvuk jeho

hlasu mě mrazil.

Ale protože jsem takový, jaký jsem, a ani dva tisíce let prožitých v Údolí ve mně zcela neuspaly toho divokého, věčně odporujícího chlapce, odpověděl jsem mu poněkud drze. "Děkuji vám za radu," řekl jsem. "Budete si ode mne ještě něco přát?" Byl to koneckonců Bůh a nepotřeboval mě, abych mu říkal, jak otevřít vchod do věže. Čekal jsem a pozorně se díval, jestli na něm nespátím nějaké známky zmatku.

"Jsi drzý, Belgarate," řekl mi. "Možná, že jednoho dne ti dám lekci o slušném chování."

"Vždy se rád naučím něco nového," odpověděl jsem.

Odvrátil se ode mne a nedůtklivě pohnul rukou. Velký kámen ve zdi se odsunul a on vešel dovnitř.

Nikdy jsme se přesně nedozvěděli, co se odehrálo při setkání mezi naším Pánem a cizím překrásným Bohem. Hovořili spolu dlouhé hodiny a pak nás letní bouřka nad našimi hlavami přinutila schovat se pod střechu. Proto nám unikl odchod cizího Boha.

Když se bouře utišila, zavolal nás Pán k sobě a my jsme dorazili do jeho věže. Seděl u stolu, kde tak dlouho pracoval na Orbu. Ve tváři měl výraz velikého smutku, a když jsem ho spatřil, srdce mi pokleslo. Na tváři měl rudý otisk, čemuž jsem nerozuměl.

Ale Belzedar, který byl vždy pozorný, si všiml toho, čeho já ne. "Pane," řekl a v hlase mu zněla panika. "Kde je klenot? Kde je Orb síly, který jsi vytvořil?"

"Torak, můj bratr, ho odnesl s sebou," odpověděl můj Pán a v hlase mu zazněl stín pláče.

"Rychle," řekl Belzedar. "Musíme ho dostihnout a získat Orb zpátky, než nám unikne. Nás je mnoho a on je sám."

"On je Bůh, můj synu," řekl Aldur. "Váš počet pro něj nic neznamena."

"Ale Pane," řekl Belzedar zoufale, "my musíme získat Orb zpátky. Musí se k nám vrátit."

"Jak ho od tebe získal?" zeptal se jemný Beltira.

"Torak po té věci zatoužil," řekl Aldur, "a prosil mne, abych mu ji dal. Když jsem odmítl, udeřil mne, vzal Orb a uprchl."

Při těch slovech se ve mně vzvednul hněv. Přestože ten klenot byl zázračný, byl to pořád jenom kámen. To, že někdo udeřil mého Pána, mě dohánělo k zuřivosti. Odložil jsem roucho, soustředil jsem svou vůli do vzduchu před sebou a jedním slovem jsem vykoval meč. Uchopil jsem ho a skočil jsem k oknu.

"Ne!" řekl můj Pán a to slovo mě zastavilo, jako by přede mnou náhle vyrostla zeď.

"Otevři se," přikázal jsem a sekal jsem do zdi mečem, který jsem právě vyrobil.

"Ne!" řekl můj Pán a nedokázal jsem projít.

"On tě udeřil, Pane," zuřil jsem. "Za to ho zabiju, i kdyby byl desetkrát Bohem."

"Ne," zopakoval můj Pán. "Torak by tě zamáčkł stejně snadno, jako ty zamáčkneš mouchu, která tě obtěžuje. Mám tě příliš rád, můj nejstarší synu, než abych tě takhle ztratil."

"Musí vypuknout válka, Pane," řekl Belmakor. "Napadení a loupež nesmí zůstat nepotrestáno. Vykováme zbraně, Belgarat nás povede a my s tím zlodějem, který si říká Bůh, povedeme válku."

"Můj synu," řekl náš Pán. "Než skončí tvůj život, bude tu ještě válek víc než dost. Kvůli Orbu začínat válku nechci. Rád bych ho svému bratru Torakovi dal, kdyby mi Orb sám neřekl, že ho jednoho dne zničí. Měl jsem ho varovat, kdybych toho byl schopen, ale jeho touha po téhle věci byla tak veliká, že by neposлуoval." Povzdechl si a pak se narovnal.

"Bude válka," řekl. "Můj bratr Torak má Orb ve svém držení. Orb má obrovskou moc a v jeho ruce může způsobit velké neštěstí. Musíme ho získat zpět nebo změnit dřív, než se Torak naučí používat jeho plnou moc."

"Změnit?" řekl Belzedar zděšeně. "Přece, Pane, nechceš tak dokonalou věc zničit?"

"Ne," řekl Aldur. "Nemůže být zničena, ale bude věrna svému účelu až do konce dní. Pokud však bude Torak nucen jednat rychle, pokusí se Orb použít způsobem, kterým být použit nechce. Taková je jeho moc."

"Svět se mění, můj synu," vysvětloval náš Pán. "Ale dobro a zlo je pořád stejné a neměnné. Orb je předmětem dobra, není to žádná hračka. Má své vlastní vědomí - ne takové, jako je tvoje - ale má své vlastní názory - má svou vůli. Je dobré se mít před ním na pozoru, protože vůle Orbu je vůli kamene. Je to, jak už jsem říkal, předmět dobra. Pokud bude přinucen udělat něco zlého, obrátí se proti tomu, kdo jej takto použije - ať už je to člověk nebo Bůh. Proto musíme jednat rychle. Jděte tedy, moji Učedníci, za mými ostatními bratry a řekněte jim, že je žádám, aby ke mně přišli. Já jsem nejstarší a oni přijdou alespoň z úcty, když už ne z lásky."

A tak jsme opustili věž našeho Pána, rozdělili se a vyrazili z Údolí hledat jeho bratry, ostatní Bohy. Protože dvojčata Beltira a Belkira nemohli jednat každý zvlášť, zůstali za námi s naším Pánem, ale my ostatní jsme vyrazili každý zvlášť hledat každý jednoho z Bohů.

Protože rychlost byla nesmírně důležitá a já měl možná nejdelší cestu, která vedla za Bohem Belarem, cestoval jsem přeměněný v orla. Paže se mi létáním brzy unavily a má váha mě tížila. Mé oči byly navíc neustále přitahovány titěrnými pohyby na zemi a musel jsem přemáhat touhu vrhnout se střemhlav k zemi a zabít. Vrátil jsem se tedy na zem, změnil se do své vlastní podoby a na chvíli jsem se posadil, abych znovu popadl dech a uvažoval.

Neměnil jsem se do jiných podob příliš často. Byl to jednoduchý trik, na který nebylo potřeba žádného zvláštního úsilí.

Nyní jsem objevil velkou zpětnou vazbu, která s tím byla spojena. Čím déle jsem zůstával v přijaté podobě, tím více ovlivňovala povaha této podoby mé vlastní já. Orel přes všechnu svou vznešenost je ve skutečnosti hloupý pták a já jsem nechtěl, aby mě od mého úkolu odváděla každá myš nebo králík na zemi pode mnou.

Přemýšlel jsem o koni. Kůň dokáže běžet velmi rychle, ale brzy se unaví a není příliš chytrý. Antilopa dokáže běžet celé dny, aniž by se unavila, ale antilopa je křehké stvoření a příliš mnoho dravců na ni pomýšlí jako na jídlo. Neměl jsem čas každou chvíli zastavovat a přesvědčovat každého z těchto lovců, aby se šli najíst někam jinam. A pak mne napadlo, že ze všech stvoření na pláních a v lese je nejchytřejší, nejhbitější a nejvíce neúnavný vlk.

Bylo to dobré rozhodnutí. Jakmile jsem si zvykl stát na všech čtyřech, zjistil jsem, že vlčí tvar je velmi uspokojivý, a že

mysl vlka je shodná s mou vlastní myslí. Rychle jsem objevil, že mít ocas je skvělá věc. Výborně pomáhá udržovat rovnováhu a za chladných nocí jej člověk může obtočit kolem sebe a tak se zahřát. Během svého dlouhého hledání Belara a jeho lidu jsem začal být na svůj ocas velmi hrdý.

Znenadání mě zastavila mladá vlčice, která se cítila osamělá. Jak si vzpomínám, měla pěkné boky a krásný čenich.

"Kam ten spěch, příteli?" zeptala se stydlivě po vlčím způsobu. I když jsem spěchal, byl jsem natolik udiven objevem, že ji dokážu snadno porozumět, že jsem zastavil.

"Jaký to máš skvostný ocas," složila mi poklonu a rychle využila své výhody. "A jaké úžasné zuby."

"Díky," odpověděl jsem skromně. "Tvůj ocas je také moc pěkný a máš opravdu nádherný kožich."

"Vážně si to myslíš?" řekla a snažila se upravit. Pak mě hravě šťouchla do boku a poodběhla několik yardů, čímž se mě snažila přimět, abych ji následoval.

"Moc rád bych tu chvilku zůstal, abychom mohli jeden druhého lépe poznat, ale mám velmi důležité poslání."

"Poslání?" zasmála se. "Kdo kdy slyšel o vlku, který má jiné poslání než naplnit své vlastní touhy?"

"Ve skutečnosti nejsem vlk," prozradil jsem jí.

"Vážně?" odpověděla. "Jak pozoruhodné. Vypadáš jako vlk, mluvíš jako vlk a tvůj pach je zcela určitě vlčí, ale říkáš, že ve skutečnosti vlk nejsi. Tak co tedy jsi?"

"Jsem člověk," řekl jsem.

Posadila se s udiveným výrazem ve tváři. To, co jsem řekl, musela přijmout jako pravdu, protože vlci nejsou schopni lhát. "Ale máš ocas," řekla. "Nikdy předtím jsem člověka s ocasem neviděla. Máš pěkný kožich. Máš čtyři nohy. Máš dlouhé ostré zuby, špičaté uši a černý čenich, ale stejně mi tvrdíš, že jsi člověk."

"Je to velmi složité," řekl jsem jí.

"To tedy musí být," odpověděla. "Myslím, že chvilku poběžím s tebou, když už tedy to poslání musíš splnit. Možná si o tom budeme moci promluvit během cesty a ty mi tu komplikovanou záležitost vysvětlíš."

"Pokud si to přeješ," řekl jsem, neboť se mi líbila a byl jsem vděčný za společnost. "Ale musím tě varovat, že cestuji velmi rychle."

"Všichni vlci cestují rychle," pokrčila čenich.

A tak jsme se bok po boku rozběhli přes nekonečnou travnatou pláň při hledání Boha Belara.

"Máš v úmyslu běžet ve dne i v noci?" zeptala se poté co jsme urazili několik mil.

"Budu odpočívat až to bude potřeba," odpověděl jsem.

"To jsem ráda," řekla. Pak se zasmála, šťouchla mě do ramene a kousek poodběhla.

Začal jsem zvažovat morální pohled na svou situaci. Přestože má společnice vypadala s mou současnou podobou zcela spokojená, bylo téměř jisté, že až se změním zpátky do své původní podoby, už tak nadšená nebude. Navíc přestože být otcem je nepochybně skvělá věc, byl jsem si téměř jistý, že kdybych se vrátil ke svému Pánovi s vrhem štěnat, vyvolalo by to velké rozpaky. A nejen to. Štěňata by nemusela vypadat úplně jako vlci a já jsem netoužil stát se otcem rasy monster. A protože vlci uzavírají partnerství na celý život, až bych ji opustil - protože k tomu by mě nutnost dříve nebo později přinutila - má sladká společnice by zůstala zrazená, opuštěná, ponechána samotná s vlčaty bez otce a stala by se předmětem pohrdání a posměchu ze strany ostatních členů smečky. Slušnost je mezi vlky to nejdůležitější. Rozhodl jsem se tedy, že na naší cestě za Belarem budu odolávat jejím pokusům o sblížení.

Nerozebíral bych tu tak zdoluhavě tuhle příhodu, kdyby nebyla důležitá k pochopení toho, jak osobnost formy, kterou přijmeme, přehluší naši vlastní. Každý, kdo toto umění provozuje, by měl být opatrný. Zůstat příliš dlouho v jiné podobě znamená říkat si o možnost, že až přijde čas obnovit svůj původní tvar, nebudete to chtít udělat. Musím upřímně přiznat, že když jsem s svou společnicí dorazil do země Medvědího Boha, začaly mne napadat myšlenky na vlastní doupě, na potěšení z lovu, na nádherný pocit ze štěňat a na celoživotní svazek se svou družkou.

Po čase jsme narazili na skupinu lovců toulajících se na okraji lesa, kde Belar, Medvěd Bůh, přebýval se svými lidmi. K úžasu své společnice jsem přijal svou vlastní podobu a ukázal se jim.

"Mám zprávu pro Belara, vašeho Boha," řekl jsem.

"Jak můžeme vědět, že je to pravda?" zeptali se.

"Je to pravda, protože to říkám," opáčil jsem. "Ta zpráva je důležitá a není čas se zdržovat."

Pak jeden z nich spatřil mou společnici a hodil po ní oštěpem. Neměl jsem čas udělat to, co bych udělal za obvyklých okolností, ani oštěp odvrátit přirozeným způsobem. Proto jsem ho svou vůlí zastavil uprostřed letu.

Lovci při pohledu na oštěp, který stál ve vzduchu, jako kdyby byl zaražený ve stromě, úplně ztuhli. Byl jsem rozzlobený a tak jsem soustředil svou mysl a oštěp zlomil.

"Čarodějnictví!" zakvílel jeden z nich.

"Ta vlčice je tu se mnou," řekl jsem přísně. "Nepokoušejte se jí znovu ublížit." Pokynul jsem jí a ona se mi postavila po bok a vycenila na ně tesáky.

"A teď mě doved'te k Belarovi," přikázal jsem jim.

Bůh Belar se zdál být velmi mladý - stěží starší než chlapec - přestože jsem věděl, že je mnohem, mnohem starší než já. Byl to upřímně vypadající Bůh s otevřenou tváří a lidé, kteří mu sloužili, tvořili hrubou neukázněnou skupinu, která zjevně přejala zlovyky svého Pána.

"Jaké šťastné setkání, Belgarate," pozdravil mě, přestože jsme se nikdy předtím nesetkali a já jsem své jméno nikomu neprozradil. "Jak se má můj bratr?"

"Nepřilíš dobře, můj Pane," odpověděl jsem. "Váš bratr Torak přišel k mému Pánu s loupeživými úmysly, udeřil ho a odnesl si s sebou zvláštní klenot po kterém zatoužil."

"Cože?" vykřikl mladý Bůh a vyskočil na nohy. "Torak ukradl Orb?"

"Obávám se, že je to tak, můj Pane," odpověděl jsem. "Můj Pán mě pověřil, abych přišel za vámi a požádal vás, abyste k němu dorazil jak nejrychleji to půjde."

"To udělám, Belgarate," odpověděl Belar. "Okamžitě začnu s přípravami. Už Torak Orb použil?"

"Myslíme si, že ne," odpověděl jsem. "Můj Pán říká, že musíme konat rychle než se Torak naučí používat plnou moc klenotu, který ukradl."

"To je pravda," opáčil mladý Bůh. Pohlédl na mladou vlčici, která mi seděla u nohou. "Zdravím tě, sestřičko," řekl zdvořile. "Máš se dobře?"

"Velmi pozoruhodné," řekla uhlazeně. "Zdá se, že jsem se dostala do společnosti velmi důležitých tvorů."

"Tvůj přítel a já musíme spěchat," řekl jí. "Rozhodně však udělám všechno pro to, aby ses cítila pohodlně. Mohu ti nabídnout něco k jídlu?"

Pohlédla na vola, který se v jeho velké síni otáčel na rožni. "Tamhleto voní zajímavě," řekla.

"Posluž si," odpověděl, vytáhl nůž a uřízl jí pořádnou porci.

"Děkuji," řekla. "Tenhle ..." pohodila hlavou směrem ke mně "...tak spěchal, aby se sem dostal, že jsme měli stěží čas ulovit cestou králíka." S chutí maso nadvkrát spolkala. "Docela dobré," řekla. "Přestože jedna přemýšlí, proč bylo nutné to spálit."

"To je zvyk, sestřičko," zasmál se.

"Ach tak," opáčila. "Je to tedy zvyk." Opatrně si jazykem očistila vousy.

"Vrátím se za chvíli, Belgarate," řekl Belar a odešel.

"Tenhle je zvláštní," řekla má společnice.

"Je to Bůh," odpověděl jsem.

"To pro mě nic neznamená," řekla. "Bohové jsou záležitost lidí. Vlci se o takové věci nezajímají"

"Možná by ses chtěla vrátit na místo, kde jsme se potkali," navrhl jsem.

"Poběžím ještě kus s tebou," řekla mi. "Vždycky jsem byla zvědavá a teď vidím, že jsi obeznámen s velmi pozoruhodnými věcmi." Zívla, protáhla se a stočila se mi u nohou.

Návrat do Údolí, kde čekal můj Pán, nám zabral mnohem méně času než cesta do země Medvědího Boha. Protože se Bohů čas nijak nedotýká, když je potřeba jednat rychle, mohou překonávat vzdálenosti způsobem, o jakém se mi ani nesnilo. Když jsme vyrazili, Belar mi kladl otázky o mém Pánovi a našich životech v Údolí a mladá vlčice šla s námi. Po několika takto strávených hodinách jsem byl tak netrpělivý, že jsem se rozhodl jednat.

"Můj Pane," řekl jsem. "Odpusť mi, ale touhle rychlostí nám zabere skoro rok, než se dostaneme k věži mého Pána."

"Není to tak daleko, Belgarate," odpověděl přátelsky. "Myslím, že Údolí leží hned za dalším kopcem."

Zíral jsem na něj a nemohl jsem uvěřit, že by Bůh mohl být tak hloupý, ale když jsme kopec přešli, rozesřel se před námi pohled na Údolí s věží mého Pána stojící uprostřed.

"Velmi pozoruhodné," zamumlala vlčice, posadila se na zadek a zírala svýma žlutýma očima na Údolí. Nemohl jsem než s ní souhlasit.

Ostatní Bohové byli již s mým Pánem ve věži a Belar spěchal, aby se k nim připojil.

Mí bratři, ostatní Učedníci Boha Aldura, na mě čekali u paty věže. Když spatřili mou společnici, znervózněli.

"Belgarate, je moudré přivést sem něco takového?" zeptal se mě Belzedar. "Vlci nejsou zrovna nejdůvěryhodnější stvoření."

Má společnice na něj za to vycenila tesáky. "Jak se jmenuje?" zeptal se jemný Beltira.

"Vlci nepotřebují jména," řekl jsem mu. "Oni vědí kdo je kdo i bez takových zbytečností."

Belzedar zavrtěl hlavou a poodstoupil od vlčice.

"Je ochočená?" zeptal se Belsambar. "Divím se, že jsi měl na něco takového během cesty čas a vím, že bys nezahálel."

"Vlastně není ochočená," odpověděl jsem mu. "Potkali jsme se náhodou a ona se rozhodla ke mně připojit."

"Velmi pozoruhodné," řekla mi vlčice. "To mají pořád tolik otázek?"

"Taková už je lidská povaha," odpověděl jsem jí.

"Zvláštní stvoření," poznamenala a zavrtěla hlavou.

"Co je to za zázrak?" podívil se Belkira. "Ty ses naučil mluvit se zvířaty. Prosím, drahý bratře, nauč mě tomuto umění."

"To není umění," řekl jsem. "Na své cestě jsem přijal vlčí podobu. Spolu s touto podobou jsem se naučil i vlčí řeč a její znalost už mi zůstala. Není na tom nic zvláštního."

Pak jsme se posadili a čekali na rozhodnutí našeho Pána a jeho bratrů s výjimkou zrádce Toraka. Když sešli dolů, měli zachmuřené tváře a ostatní Bohové odešli aniž s námi promluvili.

"Bude válka," řekl nám náš Pán. "Mí bratři odešli shromáždit svůj lid. Mara a Issa se vrhnou na Toraka z jihu. Nedra a Chaldan ho napadnou ze západu. Belar a já půjdeme ze severu. Budeme zabíjet jeho lid, Angaraký, dokud nám nevrátí Orb. Musí to tak být."

"Tedy staniž se," řekl jsem a mluvil jsem za nás za všechny.

A tak jsme se začali připravovat na válku. Bylo nás jen sedm a obávali jsme se, že náš Pán poklesne ve vážnosti až ostatní Bohové s velkým množstvím svého lidu odhalí náš malý počet, ale nebylo tomu tak. Pracovali jsme na sestrojení velkých obléhacích strojů a sesílali jsme iluze, které omámily mysl Angaraků, patřících zrádci Torakovi.

A po několika bitvách jsme my a nespočet ostatních zahnali Toraka a jeho lid z rozsáhlých plání až za Korim, kterého již není.

Tehdy se stalo, že Torak, který pochopil, že převaha jeho bratrů může zničit všechny Angaraký, pozdvihl klenot vyrobený mým Pánem a vytvořil s jeho pomocí moře.

Bylo to provázeno zvukem, jaký jsem nikdy předtím neslyšel. Když vůle Torakova a moc Orbu roztrhly pláš, země křičela a sténala. A pak s řevem deseti tisíc bouří se do trhliny vlilo moře, které nás oddělilo od Angaraků. Kolik lidí

zmizelo v tomto náhlém běsnění, se nikdy nikdo nedozví. Roztržená země se nám třásla pod nohama, zalilo nás bouřící moře a polykalo přitom pláň, vesnice i města, která na ní ležela. Tehdy se stalo, že vesnice, kde jsem se narodil, zmizela navždy a krásná třpytivá říčka byla pohlcena nekonečně se valícím mořem. Od lidu ostatních Bohů se pozdvihl velký pláč, neboť země většiny z nich byly spolykány mořem, které Torak vytvořil.

"Jak pozoruhodné," řekla mladá vlčice, která to vše pozorovala po mém boku.

"Říkáš to příliš často," řekl jsem jí poněkud ostře.

"Zdá se ti to?"

"Ano," odpověděl jsem "a jedna by to neměla říkat tak často, pokud ovšem není hloupá."

"Budu si říkat to, co chci," opáčila. "Nemusíš poslouchat, pokud se ti to nelíbí. A jestli si myslíš, že jsem hloupá, je to tvůj problém."

Kdo by se mohl hádat s vlkem? A s vlčicí obzvlášť?

Nyní jsme byli navzájem odděleni. Mezi námi a Angaraky se rozlévalo veliké moře. Torak stál na jednom břehu, my na druhém.

"A co teď, Pane?" zeptal jsem se Aldura.

"Je konec," řekl. "Válka skončila."

"Nikdy!" prohlásil mladý Bůh Belar. "Můj lid jsou Alornové. Cestování po moři jim není cizí. Pokud není možné vrhnout se na zrádce Toraka na zemi, pak moji Alornové vybudují velkou flotilu a vrhnou se na ně po moři. Válka neskončila. On tě udeřil, můj drahý bratře, ukradl, co bylo tvé a nyní pokryl tuto krásnou zemi smrtícím chladem moře. Naše domovy, pole a lesy jsou pryč. Tak říkám já a má slova jsou pravdivá. Mezi Alorny a Angaraky bude nekonečná válka, dokud nebude zrádce Torak za své zločiny potrestán - i kdyby to mělo trvat do konce dní."

"Torak je potrestán," řekl můj Pán tiše. "Pozdvihl Orb proti zemi a Orb mu za to odplatil. Bolest této odplaty bude náš bratr Torak pociťovat po všechny dny svého života. Co víc, Orb se nyní probudil. Byl použit k tomu, aby způsobil veliké zlo a již nikdy nedovolí, aby ho tak někdo použil znovu. Torak má Orb, ale v jeho držení nalezne jen pramálo potěšení. Nemůže se ho dotknout ani na něj pohlédnout, jinak ho Orb zničí."

"Na tom nezáleží," řekl Belar. "Já proti němu povedu válku, dokud ti Orb nevrátí. Tomu zasvětim celou Alorii."

"Budiž tedy podle tvého, bratře," řekl Aldur. "Nyní však musíme proti tomu moři pozdvihnout nějakou překážku, jinak spolyká veškerou suchou zemi, která nám ještě zůstala. Spojme tedy své vůle a učiníme, co musí být."

Až do tohoto dne jsem si plně neuvědomil, jak moc se Bohové liší od lidí. Díval jsem se, jak se Aldur a Belar chytili za ruce a pohlédli přes širou pláň k přibližujícímu se moři.

"Stůj," řekl Belar moři. Jeho hlas nezněl nijak hlasitě, ale moře ho uslyšelo a zastavilo se. Začalo stoupat, vzteklo a pěnicí, za bariérou jediného slova.

"Povstaň," řekl Aldur stejně měkce zemi. Moje mysl zavravorala, když jsem si uvědomil nezměrnost tohoto příkazu. Země, čerstvě zraněná zlem, které učinil Torak, zasténala a pohnula se. Pak se přímo před mýma očima začala zdvihati. Skály rostoucí z roztržené země se zdvihaly výš a výš. Z pláně vyrazilo pohoří, které tam předtím nebylo a vytvořilo věčnou bariéru proti moři vytvořenému Torakem.

Moře vzdorně ustoupilo.

"Jak pozoruhodné," poznamenala vlčice.

"Vskutku," nezbylo mi než souhlasit.

Ostatní Bohové a jejich lidé přišli a spatřili, co učinil můj Pán a jeho bratr Belar a podivili se nad tím.

"Nyní nadchází čas rozdělení," řekl můj Pán. "Země, kdysi tak krásná, již neexistuje. To, co zde zůstalo, je pustina, kde nelze žít. Vezměte tedy, bratři, svůj lid a veďte jej po cestě na západ. Za pohořím na západě leží úrodná pláň - ani tak velká ani tak krásná jako byla ta, kterou dnes Torak zničil - ale uživí váš lid."

"A co budeš dělat ty, bratře?" otázal se Mara.

"Vrátím se ke své práci," odvětil Aldur. "Dnes bylo na svět vypuštěno zlo a jeho moc je veliká. Starejte se o váš lid, bratři a pomáhejte mu. Zlo přišlo na tento svět jako výsledek toho, co jsem učinil. Mně tedy připadá úkol připravit se na den, kdy se dobro a zlo střetnou v poslední bitvě, kdy se rozhodne o osudu světa."

"Staniž se," řekl Mara. "Sbohem a mnoho štěstí, bratře." Spolu s ostatními Bohy se otočil a všichni odešli směrem na západ.

Ale mladý Bůh Belar zůstal. "Má přísaha a závazek mě nutí zůstat," řekl mému Pánu. "Vezmu své Alorny na sever, kde budeme hledat cestu, kterou bychom se dostali ke zrádci Torakovi a jeho angarackému lidu. Orb ti bude vrácen.

Nebudu odpočívat, dokud se tak nestane." Pak otočil svou tvář k severu a jeho vysocí válečníci ho následovali.

Tento den znamenal velké změny v našich životech v Údolí. Až dosud jsme své dny trávili učením a prací podle vlastního výběru. Nyní však pro nás měl Pán různé úkoly. Smyslu většiny z nich jsme nerozuměli. Žádná práce není tak únavná jako ta, jejíž důvodů nerozumíte. Náš Pán zůstával ve své věži a často mýjela celá léta, aniž bychom ho spatřili. Byl to pro nás čas velkých zkoušek a naše duše pod jejich tíhou klesaly.

Jednoho dne během práce se vlčice, která mě neustále pozorovala, pohnula a já jsem svou práci přerušil a pohlédl na ni. Nepamatoval jsem si už, kdy jsem si jí naposledy všiml.

"Musí tě unavovat jen tu tak sedět a dívat se," řekl jsem.

"Těší mě to," odvětila. "Každou chvíli děláš něco zvláštního nebo pozoruhodného. To mi zaručuje dostatek zábavy.

Poběžím s tebou ještě nějakou chvíli."

Usmál jsem se a pak mě napadla zvláštní věc. "Jak je to dlouho, co jsme se poprvé potkali?" zeptal jsem se jí.

"Co znamená čas pro vlka?" opáčila lhostejně.

Prohlédl jsem si několik dokumentů a provedl pár výpočtů. "Nedovedu to určit přesně, ale jsi se mnou již něco přes

tisíc let," řekl jsem jí.

"A?" řekla svým drzým způsobem.

"Nepřipadá ti to ani trochu pozoruhodné?"

"Nijak zvlášť," řekla klidně.

"Copak je obvyklé, aby vlci žili takhle dlouho?"

"Vlci žijí tak dlouho, jak se rozhodnou žít," odvětila a já jsem si pomyslel, že to znělo trochu samolibě.

Brzy poté nadešel den, kdy jsem musel změnit podobu, abych dokončil úkol, který mi můj Pán zadal.

"Tak takhle to tedy děláš?" podivila se vlčice. "Jak jednoduchá věc." A okamžitě se změnila na sněžnou sovu.

"Nech toho," řekl jsem jí.

"Proč?" opáčila a opatrně si čechrala peří.

"Není to vhodné."

"Co znamená slovo vhodné pro vlka - nebo pro sovu, ptám se?" A tichým mávnutím měkkých křídel vylétěla z okna.

Od té doby jsem neměl chvilku klidu. Nikdy jsem nevěděl, co se na mě bude dívat, až se otočím - vlk nebo sova, medvěd nebo motýl. Zdálo se, že jí baví mě neustále něčím překvapovat, ale jak šel čas; stále víc a víc dávala přednost podobě sovy.

"Co máš s těmi sovami?" zavrčel jsem jednoho dne.

"Mám ráda sovy," vysvětlila, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. "Během mé první zimy, když jsem byla malé a hloupé mládě, jsem honila králíka, který přede mnou utíkal, a když už jsem ho skoro měla, přilétla odněkud velká bílá sova a vyfoukla mi ho přímo před nosem. Odnese si ho na nejbližší strom, snědla ho a po mně házela zbytky. Tehdy mě napadlo, že by bylo pěkné být sovou."

"Hlouposti," odfrkl jsem.

"Možná," odpověděla lhostejně a čechrala si peří.

"Ale mně se to líbí. Možná, že jednoho dne se mi jiná podoba zalíbí víc."

Něco jsem zavrčel a vrátil se k práci.

O něco později - po několika dnech nebo letech nebo možná po ještě delší době - připlachtila oknem a jak bylo jejím zvykem, usadila se na židli a vrátila se do vlčí podoby.

"Myslím, že se na nějaký čas vzdálím," oznámila.

"Oh?" řekl jsem obezřele.

Dívala se na mě svými zlatými nemrkajícíma očima. "Myslím, že bych se ráda znovu porozhlédla po světě."

"Chápu," řekl jsem.

"Myslím, že svět se hodně změnil."

"Je to možné."

"Jednoho dne se možná vrátím."

"Takže sbohem," řekla, znovu se přeměnila do soví podoby a jediným mávnutím velkých křídel byla pryč.

Je to zvláštní, ale chyběla mi. Přistihl jsem se, že se často otáčím, abych jí něco ukázal. Tak dlouho byla součástí mého života, že mi připadalo, jako by jí byla vždy. Pokaždé jsem byl smutný, když jsem ji nespátřil na jejím obvyklém místě.

A pak přišel čas, kdy jsem na popud svého Pána vyrazil na sever. Cestou zpátky jsem narazil na malou pěknou chatu ve stínu obřích stromů poblíž malé říčky. Chodil jsem tudy často, ale ten dům tu předtím nebyl. Navíc jsem si byl jistý, že v okolí pěti set leguí kolem není žádné lidské osídlení. V tom domku žila žena. Vypadala mladá, ale zdálo se, že má za sebou mnoho zkušeností. Měla žlutohnědé vlasy a její oči měly zvláštní nazlátlou barvu.

Když jsem se objevil, stála ve dveřích - téměř jako by mě očekávala. Přivítala mě povědomým způsobem a pozvala mě dál, abych s ní pojedl. S díky jsem přijal, neboť dokud se nezminila o jídle, neuvědomil jsem si, jaký mám veliký hlad.

Vnitřek domku byl pěkný a uklizený. Uprostřed hořel oheň, na kterém bublal kotlík vydávající báječnou vůni. Žena mě posadila ke stolu, přede mne položila obrovský táč a pohostila mě jídlem, jaké jsem neviděl stovky let. Sestávalo, jak si vzpomínám, ze všech druhů jídel, která jsem měl nejraději.

Když jsem dojedl - snědl jsem asi víc než bylo zdrávo, ale každý, kdo mě zná, může potvrdit, že pro dobré jídlo jsem měl vždy slabost - jsme spolu hovořili a já jsem shledal, že mě její přítomnost těší. Přestože můj úkol byl naléhavý, přistihl jsem se při váhání a vymýšlení důvodů, proč se tu zdržet. Cítil jsem se v její přítomnosti hloupě jako nějaký mladík.

Prozradila mi, že se jmenuje Poledra. "A jak se jmenuješ ty," zeptala se.

"Říkají mi Belgarat," odpověděl jsem. "A jsem Učedníkem Boha Aldura."

"Jak pozoruhodné," řekla a pak se rozesmála. Na tom smíchu bylo něco velmi povědomého.

Trvalo dlouho, než jsem se o Poledře dozvěděl pravdu, přestože jsem měl samozřejmě nějaká podezření. Když mě naléhavost úkolu přinutila opustit toto příjemné zátiší s malou chatou, řekla Poledra tu nejpodivnější věc. "Poběžím kousek s tebou," řekla mi. "Vždycky jsem byla zvědavá."

Zavřela dveře svého domku a odešla se mnou do Údolí.

Bylo zvláštní, jak nás můj Pán uvítal a zdvořile Poledru pozdravil. Nejsem si úplně jistý, ale zdálo se mi, že na sebe skrytě mrkli, jako kdyby se navzájem znali a sdíleli spolu tajemství, které já neznal.

Měl jsem, jak už jsem řekl, nějaká podezření, ale jak šel čas dál, stávaly se méně a méně důležitými. Po nějaké době jsem už na ně nemyslel.

Následující jaro jsme se s Poledrou vzali. Sám náš Pán, přestože byl plně zaneprázdněn velkým úkolem přípravy na den konečného střetnutí mezi dobrem a zlem, našemu svazku poželal.

Naše manželství bylo šťastné a já jsem nikdy nepřemýšlel o těch věcech, o kterých jsem se moudře rozhodl nepřemýšlet. Ale to už je samozřejmě jiný příběh.

SVATÉ KNIHY

KNIHA ALORNŮ

O POČÁTCÍCH POZNÁMKA

Alornské mýty popisují dobu, kdy spolu žili Bohové a lidé v souladu. Jedná se o dobu před rozbitím světa, kdy se východní moře vylilo z břehů a zaplavilo zemi, kde žili. Tato země ležela na východ od nynějšího Ktol Murgosu a Mišraku ak Thull.

Rozbití světa je v Alornské mytologii známé jako "rozdělení" nebo "oddělení národů" a v té době začíná Alornské počítání času.

Na počátku dní stvořili Bohové svět a oceány a rovněž suchou zemi. A na noční oblohu seslali hvězdy, na nebesích ustavili slunce a jeho ženu lunu, aby světu dávaly světlo.

A Bohové způsobili, že se na zemi zrodila rozličná stvoření, že se vody zaplnily rybami, a že obloha rozkvetla ptactvem. Také stvořili lidi a rozdělili je do Národů.

Bohů bylo počtem sedm, byli si rovni a jejich jména jsou Belar, Chaldan, Nedra, Issa, Mara, Aldur a Torak.

Belar byl Bůh Alornů, přebýval s nimi a miloval je a jeho znakem je medvěd.

Chaldan se stal Bohem Arendů, žil s nimi, soudil je a jeho znakem je býk.

Nedra byl Bohem lidí, kteří se nazývají podle jeho jména Tolnedřané a on je opatroval, přijímal jejich uctívání a jeho znakem je lev.

Issa byl Bohem Hadího Lidu, přijímal jeho mdlé uctívání a jeho znakem je had.

Mara byl Bohem Maragů, kteří již nejsou. Jeho znakem je netopýr, ale jeho chrámy jsou pusté a prázdné a Marův duch kvílí v pustině.

Aldur byl však Bohem bez vlastního lidu, setrval v osamění a pozoroval hvězdy. Někteří z lidí, patřících ostatním Bohům, slyšeli o jeho moudrosti, vyhledali ho a prosili ho, aby jim dovolil zůstat a stát se jeho žáky. A on souhlasil a dovolil jim to. Stali se jeho lidem a utvořili bratrstvo, které se učilo u jeho nohou. Aldurovým znakem je sova.

Torak je Bůh Angaraků, jejichž prosby, uctívání a vůně obětí ho naplňují uspokojením. A Angarakové poklekli před Torakem a nazývali ho Pánem Pánů a Bohem všech Bohů a v tajném skrytu srdce Torak shledal, že mu tato slova znějí sladce. A vězte, že se začal stranit ostatních Bohů a přebýval sám se svými Angaraky a jejich uctíváním. Jeho znakem je drak.

A Aldur vytvořil klenot ve tvaru koule a vězte, že se velikostí podobal lidskému srdci. V tomto klenotu bylo zachyceno světlo určitých hvězd, které zářily na severním nebi. Moc klenotu, který lidé nazývali Aldurův Orb, byla velká a s jeho pomocí mohl Aldur vidět to, co bylo, je a bude. Ano, vše bylo vpravdě odhaleno, i kdyby se to skrývalo v nitru země či v neproniknutelné temnotě. Navíc mohl klenot v rukou Aldurových činit zázraky, které žádný Bůh či člověk dosud nespasil.

A po klenotu zatoužil Torak pro jeho krásu a moc a v nejtajnějších zákoutích duše se rozhodl jej vlastnit, i kdyby to mělo znamenat, že musí Aldura zabít. S přetvářkou za přítele přišel k Aldurovi a promluvil k němu.

"Můj bratře," řekl. "Není správné, že se stráníš společnosti mé a mých bratrů. Prosím tě, abys vzal své Učedníky a opět se k nám připojil."

A Aldur pohlédl na Toraka a pokáral ho, řka: "Nejsem to já, kdo se odvrátil od ostatních a vyhledává panství a nadvládu."

Torak byl zahanben Aldurovými slovy, vzrostl v něm hněv, povstal proti svému bratru a udeřil ho. Pak vztáhl ruku, sebral bratrovi klenot, po kterém toužil, a uprchl.

Aldur šel za ostatními Bohy, promluvil k nim o tom, co se stalo a ostatní Bohové povstali. Každý z nich vyzval Toraka, aby vrátil Orb Aldurovi, on však pošetile odmítal a neučinil tak. A tak se stalo, že Bohové přiměli svůj lid připravovat se na válku s Torakem.

A vězte, že Torak pozdvihl Aldurův Orb a s jeho pomocí rozerval zemi. Hory se zřítily a přišlo moře, které zalilo zemi, kde přebýval lid ostatních Bohů. A Bohové vzali svůj lid a uprchli s ním od bouřícího moře, ale Aldur a Belar spojili své ruce a vůli, aby dali vzniknout pohoří, jež vytvořilo hráz proti blížícímu se moři. A Bohové i lid každého z nich byli odděleni od sebe navzájem. Ode dne, kdy Torak způsobil příchod moře, začíná lidské počítání času.

Tak se stalo, že šest Bohů vyrazilo se svým lidem na západ, zatímco Torak odvedl Angaraky na východ a moře oddělilo je a jeho lid od ostatních Bohů.

Torak však roztržení země a zničení pohoří zaplatil prevelikou bolestí, neboť v den, kdy se tak stalo, začal Orb zářit. Nejprve slabě, ale s každým Torakovým příkazem se záře stávala silnější, až nakonec modrý oheň vzdálených hvězd spalil Torakovo maso. Torak v bolesti srážel hory. V utrpení rozerval zemi. V agónii vpustil do trhliny moře. Tak

Aldurův Orb odplatil Torakovi za to, že jej zneužil ke zlému účelu. Vězte, že Torakova levá paže byla zcela strávena ohněm a jeho prsty vzplály jako suché proutky a rozpadly se v popel. Maso na levé Torakově tváři se ve svatém ohni Orbu roztavilo jako vosk a jeho levé oko se začalo vařit v očním důlku.

A Torak vykřikl velikým nářkem a vrhl se do moře, aby uhasil oheň, kterým ho Orb zapálil. Moře ho však nepřijalo a oheň stále planul. Vpravdě je psáno, že Torakova bolest, kterou ho Orb potrestal, bude trvat až do konce dní.

Angarakové byli zděšeni bolestí svého Boha, přišli k němu a tázali se ho, co mohou učinit, aby jeho bolest skončila. A Torak promluvil, volaje jméno Orbu.

Chtěli mu tedy Orb přinést, ale oheň, který se v něm probudil, strávil každého, kdo se ho dotkl. Vyrobili tedy velkou železnou schránku, do které Orb vložili.

A vězte, že když Torak schránku otevřel, zahorel Orb obnoveným ohněm a Torak vykřikl velikou bolestí a odhodil jej. Angarakové k němu promluví a řekli: "Pane, chceš, abychom tuto věc zničili nebo ji hodili do moře?"

A Torak ze sebe opět vydal převeliký nářek a pravil: "Ne! Vpravdě zničím každého, kdo proti klenotu vztáhne ruku. Přestože se ho nemohu dotknout ani jej spatřit, draze jsem vykoupil jeho vlastnictví a nikdy se ho nevzdám."

A vězte, že Torak, kdysi nejkrásnější z Bohů, povstal z vody. Jeho pravá strana byla stále krásná, ale levá byla spálená a strávená ohněm Orbu, který mu takto oplatil za to, že jej Torak pozdvihl proti zemi a ostatním Bohům se zlým záměrem.

A Torak vedl svůj lid na východ a nechal jej vybudovat veliké město, které pojmenovali Ktol Mišrak. To znamená Město Noci, neboť Torak byl zahanben, že ho lidé spatřili zmračeného ohněm Orbu a sluneční světlo mu způsobovalo bolest. Angarakové pro něj postavili vysokou železnou věž, ve které mohl přebývat. Vůně kadidla a pach kouře obětí dosahovaly až k němu a ulevovaly mu od bolesti. Železnou schránku obsahující Orb nechal umístit v komnatě až na samém vrcholku věže, kam často chodil a vztahoval svou zbývajíc ruku v marné touze dotknout se Orbu. A jeho zbývajíc oko toužilo znovu pohlédnout na jeho krásu, a tehdy se Torak otočil a s křikem prchnul z komnaty. Kdyby jej totiž touha přemohla a on otevřel železnou schránku, byl by dozajista zničen.

Tak uběhlo v zemích Angaraků, které lidé nazývají Mallorea, tisíc a tisíc let. A Angarakové začali zmračeného Boha nazývat KAL-TORAK, přívískem, které znamená současně Král a Bůh.

Ostatních šest Bohů, kteří se svým lidem odešli na západ, si rozdělilo zemi takto. Na jih a západ do džunglí a močálů loudavě dorazil Issa, hadí Bůh s Hadím Lidem. Do úrodné země severně od džungle šel Nedra. Chaldan vzal svůj lid, Arendy, na severozápadní pobřeží a Mara se vydal do hor nad Tolnedřanskou plání.

Ale Aldur, v bolesti ze ztráty Orbu a v hanbě, že klenot, který stvořil, poškodil svět, se vrátil zpátky do Údolí, které leží u pramenů řeky nesoucí jeho jméno a začal se stranit lidí i Bohů - a nikdo se k němu nesměl přiblížit kromě Belgarata, jeho prvního Učedníka.

Stalo se, že Belar, nejmladší z Bohů a nejdražší Aldurovi, vzal svůj lid na sever a po tisíc a tisíc let hledal cestu, kterou by bylo možné dostat se na Angaraky, rozdrtit je a získat zpět Orb, který by pak Aldur pozdvihl a znovu sjednotil lidi a Bohy.

Alornové, lid Medvědího Boha Belara, byli tvrdí válečníci a oblékali se do vlčích a medvědích kožíšin, pod nimiž nosili kroužkové košile a jejich meče a sekery byly strašlivé. A vyrazili na sever - ano, až do země věčného ledu, aby našli cestu do Mallorey, ke svým odvěkým nepřítelům, které chtěli zničit, a pak vrátit Orb Aldurovi. A ve své hrdosti pozvedl každý alornský válečník, který se měl stát mužem, svůj meč či sekeru k nesmrtelným hvězdám a vykřičel svou výzvu samotnému Torakovi. Alornská výzva byla slyšet až v železné věži zmračeného Boha v Ktol Mišrak a Torak spatřil studené světlo na severu, pocházející z mihotavého odrazu hvězd na čepelích mečů a seker. A jeho bolest se zvětšila desetkrát a jeho nenávisť k nejmladšímu bratru a k jeho statečnému lidu, který ho následoval a vyzýval ho pod hvězdným světlem, se mu uhnízдила v duši jako rakovina.

Ze všech alornských králů byl nejstatečnější a nejzpůsobilejší Šerek Širokých ramenou. Šel do Aldurova Údolí, vyhledal Belgarata, Aldurova Učedníka a promluvil k němu, řka: "Cesty na sever jsou nyní otevřené a mí synové jsou velice stateční. Znamení a věštby jsou příznivé. Přišel čas, kdy bychom měli najít cestu do města nekonečné noci a odejmout Orb uzurpátorovi."

Belgaratovi se však nechtělo opustit Aldurovo Údolí, neboť vězte, že jeho žena Polgara byla obtěžkána dítětem a její čas se blížil.

Šerek ho však přesvědčil a v noci se tajně vydali na cestu. Poté, co urazili tisíc leguů na sever, se k nim přidali Šerekovi synové. Nejstarší se jmenoval Dras a byl obdařen velikou silou a šikovností. Druhým synem byl Algar, který byl rychlý jako vítr a statečný. Nejmladší se jmenoval Riva, byl čistý, vytrvalý, měl smrtelný stisk a nikdo, na koho vložil svou ruku, mu neunikl.

A vězte, že na severu panoval čas temnoty, období sněhu, ledu a mlhy a severní slatiny se blyštěly pod hvězdami na kost zmrzlým, ocelově šedým ledem a chlad, který tam panoval, byl smrtící. Čaroděj Belgarat přijal podobu velkého temného vlka a na tichých nohou slídl tmou panující v zasněžených severních lesích, kde se stromy skláněly a praskaly pod mrazivým utrpením.

A v těchto dnech čenich a plece velkého vlka Belgarata zešedivěly mrazem a od té doby jsou vlasy a vousy čaroděje Belgarata stříbrné.

A stalo se, že společníci se vydali na jih do Mallorey a do Města Temnoty, jak se nazýval Ktol Mišrak, kde přebýval zmračený Bůh, jenž byl králem Angaraků. Společnost stále vedl Belgarat ve vlčí podobě, který běžel před nimi, čenich nízko u země a ramena i čenich pokryté stříbrem věčného mrazu.

Nakonec dorazili do Města Noci, kde přebýval Kal-Torak a jeho angaracký lid a vlk Belgarat se tiše plížil, hledal cestu a vedl všechny do Temného města a přímo k úpatí železné věže.

Tiše vystoupali po železných schodech, které nepoznaly nohu člověka ani Boha po dvacet století. Šerek širokých ramenou, podobnější medvědu než sám Medvědí Bůh, šel jako první a za ním hbitý Algar a Riva s pevným stiskem. Zadní stráž tvořili Dras s býčí šíjí a vlk Belgarat.

Stoupali do neproniknutelné temnoty věže až došli k ocelovým dveřím komnaty zmračeného Boha, kde spal, a ve snech byl stále pronásledován bolestí, obrovitý Torak.

Na tváři měl ocelovou masku, která zakrývala spálené maso a prázdný oční důlek, což byl trest, který na něj seslal Orb. Prošli komnatou zmračeného Boha a on se ve spánku pohnul a za železnou maskou otevřel oko, kterého již nebylo, neboť ho Orb spálil. A taková byla moc zmračeného Boha, že oko, které již neměl, zazářilo rudě a rovněž železná věž se rozzářila přízračným rudým světlem.

Ve velikém strachu prošli kolem zmračeného a spícího Boha, který se ve spánku pohnul, neboť ho spalovala bolest, již mu způsobil Orb.

V další komnatě ležela železná schránka, ve které po tisíc a ještě jeden tisíc let odpočíval Aldurův Orb. Ve strachu pohlédli na schránku, neboť znali moc Orbu.

A Šerek Medvědí plece, král Alornů, promluvil k čaroději Belgaratovi, řka: "Vezmi Orb a vrať jej svému pánu, jenž je jeho právoplatným vlastníkem."

A Belgarat, Učedník Aldurův, promluvil, řka: "Ne, králi Alornů. Nemohu se ho dotknout ani na něj pohlédnout, neboť bych byl zničen. Orbu se nesmí dotknout nikdo kromě těch, v jejichž srdci se neskrývá žádný zlý úmysl. Pouze ten, kdo není zatížen ani tou nejmenší myšlenkou na to, že by Orb použil, na něj může sáhnout. Tak Orb chrání sebe a Bohy, lidstvo i celý svět - neboť věž, že již jednou byl použit k roztržení světa a nedovolí, aby se to stalo znovu. Pokud je tu někdo, v jehož srdci se neskrývá zlý úmysl - pokud je jeden z vás natolik čistý, že vezme Orb, vystaví tak do nebezpečí svůj život a na konci naší cesty se Orbu vzdá bez jediné myšlenky na zisk nebo sílu či nadvládu, nechť vztáhne své ruce a dotkne se Aldurova Orbu."

Šerek Medvědí plece byl znepokojen a promluvil, řka: "Který člověk neskrývá v nehlubším tichu své duše zlý úmysl?" Vztáhl ruku, a když se jeho ruka přiblížila k železné schráně, cítil v srdci veliký žár Orbu, který ležel uvnitř a poznal, že on není ten pravý. Toto poznání bylo pro něj hořké a on se odvrátil.

A Dras Býčí šíje, jeho nejstarší syn, postoupil kupředu a vztáhl obě ruce a položil je na schránku. Pak je rychle stáhl, odvrátil hlavu a zakvílel.

A Algar Hbitá noha postoupil kupředu a natáhl raku. I on ji však rychle stáhl a odvrátil se.

Ale Riva Železný stisk přišel ke schráně, otevřel ji, sáhl dovnitř a vytáhl Orb. A vězte, že zář Orbu mu prozařovala prsty - ano, zářila skrz kůži a maso na jeho ruce - ale nespálila ho.

"Pohled," řekl čaroděj Belgarat Šerekovi Medvědí pleci, "tvůj nejmladší syn je čistý a bez zlého úmyslu. A jeho osudem a osudem všech, kteří ho budou následovat, je strážít Orb a chránit jej před zlem."

"Budiž," promluvil Šerek, král Alornů. "A já a jeho bratři mu budeme pomáhat a ochraňovat ho dokud na něm bude ležet tento úkol - i kdyby to mělo trvat do konce dní."

A Riva zachumlal Aldurův Orb do pláště a skryl jej na prsou. Společníci rychle prošli hroznou komnatou, kde spal zmračený Bůh, který sebou ve spánku neustále trhal ve své bolesti. A oko, kterého již nebylo, je spatřilo. Kal-Torak ve spánku vykřikl, ale neprobudil se.

Spěchali dolů k úpatí věže. Rychle se dostali k bránám Města Temnoty zvaného Ktol Mišrak a do pustiny za ním.

A stalo se, že když urazili tři leguy, se zmračený Bůh probudil a shledal, že železná schránka je otevřená, a že Orb, jehož vlastnictví tak drazě vykoupil, je pryč.

A strašlivý byl hněv Kal-Toraka. Oděhl se do černého železa, pozdvihl svůj veliký meč a kopí a vyrazil z železné věže, otočil se a udeřil do ní - a vězte, že železná věž, která stála tisíc a ještě tisíc let se zřítíla a zbyly z ní jen trosky.

A zmračený Bůh promluvil velikým hlasem k Angarakům a řekl. "Protože jste připustili, aby se toto stalo, nebudete již nadále přebývat ve městech. Protože jste se prokázali jako špatní hlídači a dovolili jste zloději, aby ukradl to, za co jsem tak drazě zaplatil, zničím vaše město a vyženu vás odsud, a tak se z vás stanou poutníci, kteří budou cestovat po zemi, dokud mi nevrátíte to, co jsem ztratil." Pak pozdvihl paže, zničil město a obrátil je v ruiny a vyhnal Angaraky do divočiny a města Ktol Mišrak již nebylo.

A v pustině na severu zaslechli společníci nářek ozývající se z města a Angarakové je pronásledovali. Jednou je Angarakové dostihli a Šerek Medvědí plece a jeho synové Dras Býčí šíje a Algar Hbitá noha se otočili a postavili se jim a Angarakové uprchli. Pak je Angarakové dostihli znovu a znovu se jim Šerek a jeho synové postavili, přestože přesila byla veliká.

A ještě potřetí je Angarakové dostihli a mezi nimi kráčel Kal-Torak a s ním bylo velké množství Angaraků.

Riva Železný stisk spatřil, že otec a jeho bratři jsou blízko smrti, a že krvácejí z mnoha zranění. A držitel Orbu se otočil, sáhl do záňadří, vyňal Orb a pozdvihl jej, takže zmračený Bůh a jeho družina jej mohli spatřit.

Veliký byl údiv nepřátel nad uzřením Orbu a Kal-Torak vykřikl velikým pláčem a odvrátil se, ale přinutil Angaraky, aby postupovali vpřed a přikázal jim získat Orb.

Ale Riva znovu pozdvihl Aldurův Orb a ten se rozzářil jasněji než předtím a oči Angaraků byly oslepeny a oni se obrátili pryč, ale zmračený Bůh proti nim pozdvihl ruku a znovu je přinutil vyrazit proti společníkům.

A ještě potřetí Riva pozdvihl Orb a nebesa se rozzářila jeho světlem a vězte, že první řady nepřátel byly tímto ohněm stráveny. Pak množství Angaraků před Orbem uprchlo a Kal-Torak je žádným způsobem nedokázal přinutit, aby se vrátili.

Společníci pak vyrazili na sever a posléze na západ. Torakovi zvědové je sledovali, ale čaroděj Belgarat na sebe opět

přijal vlčí podobu a svedl Torakovy vyzvědače ze správné cesty, takže ztratili stopu ostatních společníků.

A vězte, že Bohové na západě uspořádali poradu, které předsedal Aldur. A on promluvil a řekl. "Nemůžeme vést válku proti našemu bratru Torakovi, neboť ve válce Bohů by byl zničen celý svět. Proto musíme tento svět opustit, aby nás Torak nemohl najít a nemohl proti nám rozpoutat válku, ve které by vše zaniklo."

Ostatní Bohové mlčeli a byli nešťastní z toho, že musí opustit svůj lid, který každý z nich miloval, ale všichni věděli, že Aldur promluvil pravdivě, a že kdyby zde zůstali, byl by svět zničen.

A Belar, nejmladší z Bohů se rozplakal, neboť svůj alornský lid hluboce miloval, a Aldur se obměkčil. Znovu proto promluvil a řekl. "Duch každého z nás zde může zůstat a provázet a chránit svůj lid, ale Bohové jako takoví zde zůstat nesmějí, neboť jinak by nás Torak nalezl, rozpoutal válku a v ní by byl zničen svět a naši lidé by nadobro zmizeli."

"Odneseš si odsud, můj bratře, Orb, který je tvou největší pýchou?" zeptal se Chaldan, Bůh Arendů.

"Ne, můj bratře," odvědil Aldur se smutkem v srdci. "Orb zde musí zůstat, neboť jedině on může zabránit našemu bratru Torakovi, aby získal nadvládu nad celým světem. Dokud zde bude Orb, Torak nemůže povstat proti světu a tví lidé budou v bezpečí před zotročením."

A tak se stalo, že Bohové opustili svět, který stvořili a s lidem každého z nich zůstávali jen jejich duchové. A ze sedmi Bohů zůstal na světě jediný Torak, kterému však Aldurův Orb bránil v převzetí vlády nad světem a ve zotročení všech lidí, kteří na něm přebývali. Zmrzačený Bůh přebývajícím v pustinách Mallorey na jihu to věděl a toto poznání mu stravovalo duši.

A Belgarat promluvil k Šerekovi a jeho synům říka: "Naslouchejte slovům Bohů, neboť vězte, toto je jejich rozhodnutí a závazek, který na vás vložili. Zde se musíme rozdělit a žít odděleně jeden od druhého."

Obrátil se k Rivovi a řekl. "Tebe čeká nejdelší cesta, Železný stisku. Odes Orb na Ostrov Větrů. Vezmi svůj lid a veškeré vaše věci a dobytek, neboť tam budete již navždy přebývat. Vybuduj tam pevnost a svatyni, kde budeš žít a buď připraven bránit Orb vlastním životem a životy svých lidí, neboť věž, že jedině Orb může zabránit Torakovi v převzetí vlády nad celým světem."

Pak se obrátil k Drasovi a řekl. "Odejdi odsud, Býčí šíje, a obsaď slatiny na severu proti Angarakům a proti Kal-Torakovi. Vezmi svůj lid a vaše zásoby a dobytek a nevracejte se, jinak by slatiny zůstaly nebráněny."

A k Algarovi promluvil, říka. "I ty odsud musíš odejít, Hbitá noha, a obsadit pláně na jihu proti nepříteli. Vezmi svůj lid a své zásoby a také dobytek a nevracejte se, jinak by pláně zůstaly nebráněny."

A k Šerekovi promluvil, říka. "Na tobě, Medvědí plece, leží úkol chránit moře. Vyraz vpřed na poloostrov na severu, který je pojmenován po Alornech. Tam vybuduj přístav a flotilu rychlých lodí a ochraňuj moře, aby se nepřítel nemohl po vodě dostat k Rivovi, tvému synu. Vezmi tam svůj lid, své zásoby a dobytek. Nauč svůj lid znalosti mořských cest, aby se jim na vodě nikdo nemohl rovnat."

Pak pozdvihl tvář a promluvil velkým hlasem. "Slyš mne, jednooký Toraku. Nyní je Orb bráněn a je v bezpečí před tvou zlobou. A ty nemůžeš povstat a získat ho. To prohlašuji já, Belgarat, první Učedník Aldurův. V den, kdy znovu přijdeš na západ, povedu proti tobě válku a naprosto tě zničím. Ustavím stráž, která tě bude hlídat ve dne v noci. Budu na stráž a budu očekávat tvůj příchod - vpravdě, i kdyby to mělo trvat až do konce dní."

A v pustinách Mallory uslyšel Kal-Torak Belgaratův hlas a byl rozhněván a bušil kolem sebe v hněvu a ničil obrovské skály, neboť poznal, že v den, kdy povstane proti královstvím západu, nadejde okamžik jeho zkázy.

Pak Šerek Medvědí plece objal své syny, otočil se a odešel a již nikdy je nepatřil.

A Dras Býčí šíje se otočil a se svým lidem obýdlil země kolem řeky Mrin od Aldurfensu na severu až ke stepím Azaně a od pobřeží až k Nadrackým horám. A vystavěl město Boktor východně od soutoku Mrinu a Atunu. A lidé nazvali tuto severní zemi Drasovou zemí, neboli v jazyce Alornů, Drasnií. A po tisíc a ještě další tisíc let žili následovníci Drase Býčí šíje na severu a stáli na stráž v severních slatinách a bránili nepříteli, aby do nich vkročil. A ochočili si stáda sobů a tato rohatá stvoření se jim stala přáteli jako kočky nebo psi. Z řek a bažin získávali ryby, z lovu na slatinách zase maso, bohaté kůže a kožešiny. V zemi našli zlato a stříbro a obchodovali se západními královstvími a také s podivnými obchodníky z jihu. A Drasnie prosperovala a Kotu u ústí Mrinu se stalo městem bohatství a moci.

A Algar Hbitá noha se otočil a vyrazil na jih se svým lidem, se zásobami a dobytkem. V rozlehlých pláních napájených řekou Aldur žili koně a Algar Hbitá noha a jeho lid je chytal a ochočoval a tak se stalo, že poprvé na světě člověk vsedl na koňský hřbet. Algarův lid pojmenoval zemi po svém vůdci a nazval ji Algarií. Algarové se stali Nomády provázející stáda dobytka a neustále strážící zemi, aby do ní nemohl vstoupit nepřítel. Vybudovali na jihu Algarie hrad a nazvali jej Pevnost. Strážili jej, ale nepřebývali tam, neboť raději zůstávali venku se svými stády. Žili v těchto zemích po dvacet století a obchodovali s koňmi, které prodávali ostatním královstvím.

A Šerek Medvědí plece se vrátil do Alorie, která leží na severu a na západě, a protože byl oddělen od svých synů a alornský lid již nebyl, nazval tuto zemi svým vlastním jménem a od té doby po mnoho století byla tato země známá jako Šerek. Vybudoval veliké město Val Alorn a u ústí řeky Alorn postavil přístav a učinil, že lodí, které budovali Šerekové byly nepodobné lodím ostatních národů - neboť vězte, že lodě ostatních byly stavěny pro obchod a převážení zboží, ale lodě Šereků byly stavěny pro válku. Šerekův lid se stal mořskými válečníky a Šerekové patrolovali na moři, aby se nepřítel nemohl dostat přes temnou vodu na Ostrov Větrů. Kolovaly pověsti, že Šerekové se stali piráty a námořními lupiči, ale nikdo to nemohl říci jistě.

A Riva Železný stisk vyrazil na západní pobřeží Sendarie, vzal loď a přeplavil se se svým lidem, zásobami a dobytkem přes Moře Větrů na ostrov, který tam ležel. A mnoho dní se plavil kolem pobřeží, dokud nenalezl místo, kde bylo možné se vylodit. A na celém Ostrově Větrů je jen jedině místo, kde je možné přistát s lodí a on tam vystoupil a vzal svůj lid, své zásoby a dobytek uskladnil na břehu, pak spálil lodě, které je přivezly na ostrov, takže přišli o možnost návratu. A učinil, že byla postavena pevnost a kolem ní město obehnané zdí. Toto město bylo nazváno Riva a nebylo vybudováno pro obchod, ani nebylo krásné napohled, ale bylo vystavěno pouze pro válku.

A v pevnosti na nejvíce bráněném místě přikázal Riva vybudovat trůnní sál a z černého kamene tam vytesal veliký trůn s vysokým opěradlem.

A stalo se, že Riva usnul hlubokým spánkem a Belar, Medvědí Bůh Alornů, k němu přišel ve snu. A Belar k němu promluvil, řka. "Věz, Strážce Orbu, že učiním, aby z nebe spadly dvě hvězdy a ukážu ti, kde leží a ty je vezmeš, umístíš je do veliké výhně a vykováš je. Z jedné hvězdy vyrobíš čepel a z druhé rukojeť, spojíš je a vytvoříš tak meč, který bude strážit Orb mého bratra Aldura."

A Riva se probudil a vskutku, z nebe spadly dvě hvězdy, Riva je hledal a duch Medvědího Boha byl s ním a ukázal mu, kam hvězdy, které se zřítily z nebe, dopadly. A Riva je zdvihl a odnesl zpátky do města a koval je tak, jak mu přikázal Belar.

Ale vězte, že když bylo dílo dokonáno, nebylo možné čepel a jílec spojit.

A Riva zdvihl tvář a vykřikl k Belarovi. "Pohled', zkazil jsem celé dílo, neboť čepel nelze spojit s jílcem a meč tak nebude učiněn."

A liška, která seděla poblíž a sledovala ho při práci, k němu promluvila, řka. "Tvá práce není zmařená, Železný stisku. Vezmi jílec a umísti Orb jako jeho hrušku."

A Riva poznal přítomnost kouzla a učinil, jak mu liška přikázala. A Orb se spojil s jílcem, který Riva ukoval z hvězdy, již Belar nechal spadnout na zem. Ani Rivova silná paže je nedokázala vzájemně oddělit.

A Riva promluvil, řka. "Přesto je dílo zmařeno, neboť čepel a jílec stále nelze spojit."

A liška znovu promluvila a řekla. "Vezmi čepel do levé ruky, Železný stisku, jílec do pravé a spoj je."

"To nejde," odpověděl Riva, "neboť se nespojí."

A liška se zasmála a řekla. "Jak můžeš vědět, že se nespojí, když jsi to ještě ani nezkusil."

A Riva byl zahanben, vzal čepel do levé ruky a jílec do pravé, přiložil je k sobě a vězte, že čepel vklouzla do jílece stejně snadno jako hůl do vody a vězte, že ani Riva se svou silou ho nedokázal rozpojit.

A liška se znovu zasmála a řekla. "Vezmi meč, Železný stisku, jdi a sekni s ním do velké skály, která leží na nejvyšší hoře na ostrově."

A Riva vzal meč, šel na vysokou horu a pozdvihl meč proti velké skále, která se tam tyčila.

Jednou sekl a rozdělil skálu na dva kusy a zevnitř vyrazila voda, ze které vznikla říčka, která stékala dolů do města Riva.

A liška se znovu zasmála, odběhla, ale najednou se zastavila, ohlédla se a Riva uviděl, že liška již nebyla liškou, ale velkým stříbrným vlkem, Belgaratem, kterého již předtím spatřil.

Lidé začali řeku, která vytékala ze skály, již Riva rozsekl, nazývat Řekou Závoje, neboť jak stékala do údolí, kde leželo město Riva, byla neustále obklopena mlhou.

A Riva umístil meč na veliký kámen, který se tyčil za jeho trůnem. Pověsil jej ostrím dolů, takže Orb, který tvořil hrušku jílece, byl umístěn nahoře a nechal meč, aby se sám zasekl do skály a nikdo, kromě Rivy, jej odtamtud nemohl vyjmout.

A taková byla vlastnost Orbu, že vždy, když Riva seděl na trůnu, plál studeným ohněm. A když sejmul meč ze zdi a pozdvihl jej, vypadal jako veliký jazyk modrého plamene a všichni, kdo tento veliký zázrak spatřili, byli udiveni a nerozuměli mu.

A tak byla ustavena Síň Rivanského Krále, tak vznikl jeho trůn a tak byl ukován jeho meč. A všichni následovníci Rivy byli označeni znamením Orbu na dlani ruky a děti mužského pohlaví, které se měly stát králem, byly při narození přineseny do trůnního sálu a jejich ruka, která byla tímto znamením označena, byla položena na Orb, aby klenot mohl dítě poznat a nezničil ho až přijde čas, aby převzalo své dědictví.

A s každým tímto obřadem se svazek mezi Aldurovým Orbem a linií Rivových následníků stával pevnějším. A Orb jasně zazářil s každým novým dětským dotekem, jako kdyby byl potěšen, že linie stále pokračuje.

Toto se dalo ve městě Riva po tisíce a ještě další tisíc let.

Po rozdělení společníků a oddělení Šereka a jeho synů spěchal Belgarat směrem na jih po tisíc leguí do Aldurova údolí, aby mohl spatřit své dítě, plod lůna své ženy Poledry. Vstoupil do Údolí a poznal, že jeho žena porodila dvojčata, dvě dcery, a pak zemřela.

Jeho starší dcera se jmenovala Polgara a už jako dítě měla oči jako ocel a zamračenou tvář. Vlasy měla tmavé jako havraní křídla, a protože byla starší a měla nést čarodějné dědictví, vztáhl Belgarat svou ruku a položil ji na její čelo. A vězte, že její matka Poledra oddělila ve své poslední hodině svůj hněv od lásky. V Polgaře, tmavovlasém dvojčeti, zůstával její hněv, který sestával z toho, že Belgarat od ní odešel v okamžiku, kdy se blížil porod. A tak, když Belgarat vložil svou ruku na Polgaru, zbělel jí pramen vlasů a od té doby byly již navždy Polgařiny havraní vlasy poznamenané stříbrným znamením, které mělo stejnou barvu jako srst vlka poznamenaného mrazem.

Jeho druhá dcera se jmenovala Beldaran, neboť na ni nebylo vloženo znamení čarodějů. Byla krásná a vlasy měla zlaté. Její otec i tmavovlasá sestra ji vroucně milovali. Tato láska je oba částečně usmířovala. Ale stalo se, že když bylo jeho dcerám šestnáct let, upadl Belgarat do hlubokého spánku a ve snu k němu přišel Aldurův duch a promluvil k němu.

"Můj milovaný Učedníku, přejí si spojit tvůj dům s domem strážce Orbu. Vyber si tedy, kterou z tvých dcer pojme rivanský král za ženu, neboť díky spojení tvého domu s domem Rivy se linie následníků upevní a zakalí a takto se rovněž spojí má vůle s vůlí mého bratra Belara a Torak sám nás nedokáže přemoci."

V hlubinách své duše odolával Belgarat velkému pokušení. Mohl by se snadno zbavit své paličaté dcery, jejíž jazyk byl ostrý jako nůž a jejíž bílý pramen vlasů mu připomínal pocit viny. Ale pamětliv úkolu ležícího na rivanském králi, poslal místo toho Beldaran, svou mladší dceru, aby se stala matkou následníků rivanského trůnu - a plakal, když odešla.

Polgara po odchodu své sestry rovněž plakala, neboť v srdci věděla, že milovaná Beldaran postupně uvadne a že její láska k Rivovi postupně způsobí, že zestárne, a že stejně jako květina uschne a odejde ze světa. Po čase však Polgara

usušila slzy a šla za otcem.

Promluvila ke svému otci, řka. "Pohled, starý Šedý Vlku, nyní jsme sami a můžeš mi tedy odhalit tajemství našeho rodu, abych tě mohla následovat v čarodějném umění a aby se měl o tebe kdo starat, až budeš senilní."

Nyní byl Belgarat velice rozhněván a pozdvihl proti své uštěpačné dceři ruku, ale ona se na něj sladce usmála, jeho ruka se zachvěla a on se otočil a prchl od ní.

A ona za ním zavolala. "Otče, ještě stále jsi mě nic nenaučil o našem umění!"

A Belgarat uprchl. Jeho dcera Polgara se rozesmála a začala ho pronásledovat.

KNIHA TORAKOVA

POZNÁMKA

Kniha Torakova je zakázána ve všech královstvích západu. Držení kopie tohoto díla je v celení civilizovaném světě trestáno smrtí. Čtení knihy je zakázáno pod stejným trestem. Toto upozornění představuje vážné varování podle zákonů císařství Tolnedry, království Arendie, království Sendarie, svaté země Ulgo, království Šereku, Rivanské državy, království Drasnie, království Algarie a je také platné v Aldurově Údolí a správní oblasti Marak. Probíhají rovněž jednání s jejím veličenstvím Věčnou Salmisrou, královnou Nyissy, jejichž cílem je rozšíření tohoto zákazu na zemi Hadího Lidu.

Vězte, že já jsem Torak, Král Králů, Pán Pánů. Byl jsem dříve než cokoli jiného. Budu i poté, až vše, co bylo stvořeno zanikne, ano, budu i po konci dní. Byl jsem, když byl svět zakulacen a byla stvořena rozlehlá moře a z bouřících útrob země byly vyzdvíženy hory tyčící se k nebeské klenbě. Budu, až se hory zřítí do prachu a budou nekonečným větrem odváty jako prach, z oceánů se stanou kaluže a kulatý svět se rozpadne a nebude ho již více.

Sedm nás bylo a spojili jsme své ruce a stvořili jsme vše, co je stvořeno. Oddělili jsme moře od země a umístili jsme měsíc a slunce na svá místa, pokryli jsme svět lesy a trávou. Stvořili jsme zvířata a ptáky a naposledy Člověka, aby byl naším služebníkem a nástrojem naší vůle. A rozdělili jsme lidstvo do národů a každý z nás si vybral národ, aby jej vedl a utvářel pro své vlastní účely - každý kromě Aldura, který se nám protivil a byl neustále nespokojen s tím, že jsme mu neumožnili vládnout nad celým světem a panovat nad námi samotnými. A on od nás odešel a pokoušel se svými čáry lákat naše služebníky na svou stranu.

Národ, který patřil mně, se nazývá Angarakové a můj lid mi nabídl zápalné oběti a uctíval mě. A já jsem svému lidu poželhal a on prosperoval a vzrůstal počtem. Z vděčnosti mi postavil oltář na nejvyšším místě Korymu, kterého již není. Abych vyzkoušel a prokázal jejich lásku ke mně, vyžadoval jsem v určitých obdobích obětování jistého počtu nejkrásnějších panen a nejstatečnějších mladíků. Tyto oběti byly přinášeny ochotně, neboť taková byla jejich láska ke mně a bylo považováno za čest být vybrán pro obětní nůž a oheň na oltáři. A já jsem byl velmi potěšen a ještě více jsem svému lidu poželhal, takže prosperoval více než všichni ostatní lidé a nesmírně se počtem rozmnožoval.

A stalo se, že můj bratr Aldur, který na mne žárlil, neboť jsem měl množství lidu, který mě miloval a uctíval mě, se proti mně v nejtajnějších zákoutích své duše spikl a vytvořil mně navzdory věc, která měla ohrozit mé cíle a měla mu zajistit panství a nadvládu.

Šel jsem proto za Aldurem a požádal jsem ho, aby mi tu věc dal a vrátil se k ostatním Bohům. Ale on se proti mně postavil podle, nepatřičně ke mně promluvil a já jsem spatřil, že ta věc, kterou stvořil, nad ním získala takovou moc, že pokřivila jeho duši a pozdvihla nenávist mezi ním a jeho bratry. Proto, abych svého bratra zachránil, převzal jsem úkol vlastnit tuto věc.

Ale Aldur se rozhněval, šel za ostatními bratry a pozdvihl v nich nepřátelství vůči mně. Každý z nich za mnou přišel a podle ke mně promluvil. Příkazovali mi vrátit Aldurovi tu věc, která pokřivila jeho duši a kterou jsem vzal, aby byl osvobozen od její moci. Já jsem však odolával, neboť by bylo nemoudré se podvolit.

Poté se začali připravovat na válku a nebesa zčernala mastným kouřem jejich kovářských výhní, neboť jejich lid koval zbraně, kterými se chystal zabít a mrzačit můj lid.

Nemohl jsem však připustit, aby byla prolita lidská krev a aby Bohové bojovali jeden s druhým, a proto jsem pozdvihl tu prokletou věc, kterou stvořil Aldur a rozdělil jsem s ní zemi a moře, aby oddělily národy jeden od druhého a zabránily jim v boji a prolévání krve.

Ale taková byla zášť, kterou Aldur do té prokleté věci vložil, že v den, kdy jsem ji pozdvihl a rozdělil s ní svět, abych zamezil prolévání lidské krve, mě spálila velikým ohněm. Když jsem pronášel příkazy, spálila mi část těla. Aldurova zášť mi strávila ruku, ve které jsem tu prokletou věc držel, oslepila mi oko, kterým jsem se na ni díval a zmrzačila mi svým žářem polovinu obličeje.

Učinil jsem, aby byla uzavřena ve schráně ze železa, takže již nemohla nikoho jiného zranit a pojmenoval jsem ji KTHRAG- YASKA, hořící kámen, aby se lidé i Bohové měli před ní na pozoru, aby poznali její zlo a aby její moc nikdy znovu nerozpoutali a nebyli zmrzačení Aldurovou záští. Vzal jsem na sebe úkol strážit KTHRAG- YASKU a držet ji a všechna její zla uzavřená v železe až do konce dní.

Odvedl jsem svůj lid do východní Mallorej a na úrodné pláni jsem jej nechal vybudovat velké město nazvané na paměť mého utrpení Ktol Mišrak. A zahalil jsem toto město mraky, takže jej nikdo jiný nemohl najít a nepřátelé mého lidu jej nemohli hanobit pro jeho lásku ke mně.

Pak jsem po tisíc a ještě další tisíc let pracoval na svržení kletby, kterou Aldur ve své zášti vložil na kámen KTHRAG-

YASKU. Dobře jsem věděl, že v den svržení kletby se lidé a Bohové znovu sjednotí v bratrství a přátelství, a že zášť Aldura vůči mně bude zlomena, a že já budu uzdraven a zacelen, takže budu moci své bratry přivítat nezmračený. Veliká byla kouzla a slova moci, která jsem sesílal na ten zatvrzelý kámen, ale jeho zlý oheň stále planul, a jeho kletba, která stále ležela v Aldurově zášti, se stále rozprostírala nad světem.

A Belar, nejmladší z mých bratrů, zosnoval s Aldurem proti mně spiknutí a vedl svůj nespočetný lid proti mně a učinil, že každý z nich mě proklel a přísahal, že mi bude vzdorovat, přestože jsem to byl já, kdo podstoupil strašlivé utrpení, aby nebyla prolévána lidská krev.

A vězte, že se stalo, že zlý čaroděj Belgarat, který vždy seděl po Aldurově pravici a našeptával mu do ucha temná slova zášti a nepřátelství, se přikradl jako zloděj se čtyřmi dalšími a ukradl KTHRAG - YASKU. A jeden z jeho kompliců, ten nejmladší, byl očarován kouzly a zařikadly natolik mocnými, že pozdvihl kámen KTHRAG - YASKU, nebyl spálen a odnesl jej pryč.

Moji válečníci je statečně pronásledovali a mnozí z nich byli zavražděni, a i já jsem je pronásledoval, abych KTHRAG - YASKU získal zpátky a zabránil tak zlu, které ta věc představuje, aby se vrátilo do světa. Ale vězte, že ten mladík pozdvihl onu prokletou věc a ona se rozzářila svým zlým ohněm, který strávil mé následovníky, takže zloději dokázali uprchnout a odnést KTHRAG - YASKU s sebou. A tak bylo zlo opět vpuštěno do světa. Zničil jsem město Angaraků a mocný Ktol Mišrak se změnil v ruiny, takže nepřátelé mého lidu na něj nemohli přijít a naprosto jej zničit. A rozdělil jsem Angaraky do pěti kmenů. Nadraky jsem učinil tvrdými a statečnými a poslal jsem je na sever, aby strážili cesty, kterými přišli ti zloději. Thully jsem učinil vytrvalými a rozložitými, takže dokázali neúnavně nosit velké náklady a umístil jsem je doprostřed. Murgy jsem učinil nejbojovnějšími a nejpočetnějšími a poslal jsem je na jih, kde tvořili hráz proti zlu, které bylo vpuštěno na svět. Většinu svého lidu jsem si ponechal u sebe v nespočetné Mallorey, aby mi sloužil a množil se v přípravě na den, kdy proti mně království západu vyvolají válku. A nakonec jsem učinil Grolimy, vyučil jsem je v kouzlech a čarodějnictví a pozdvihl jsem je před sebe jako kněžstvo a nechal jsem je dohlížet na veškerý můj lid, ať již byl kdekoliv.

Poté jsem vyvýšil některé z nejmocnějších lidí a nechal jsem je pracovat na zničení zla, které se rozprostíralo nad světem a na znovuzískání KTHRAG - YASKY, který stvořila Aldurova zášť. Tito lidé mi pomáhali při ochraně světa před zničením, kterému by nedokázal vzdorovat žádný člověk či Bůh.

A vězte, že mi bratři se obávali mého hněvu, který se probudil, když se proti mně spikli a vyslali zloděje, aby ukradli KTHRAG - YASKU. Proto ode mne uprchli, opustili tento svět a s jejich lidem zůstávali pouze jejich duchové.

Po tisíc a ještě další tisíc let a dalších třista let jsem posílal Nadraky a Murgy proti divokým a barbarským Alornům. Thullové nosili jejich zásoby a Grolimové v mé službě je provázeli. Neuspěl jsem však, neboť synové velkého zloděje Šereka, kterým pomáhalo pokřivené čarodějnictví Belgarata, hlavního Aldurova Učedníka, se vrhli na můj lid a zničili jej.

Na západě ovládli Algarovi synové podivné stvůry, hbité a kruté a vrhli můj lid zpátky do černých hor. Na severu synové Drase mdlého rozumu, nejstaršího syna zloděje Šereka, leželi v záloze a zákeřně přepadli statečné Nadraky, které jsem tam poslal, a naprosto je zničili - ano, zničili je natolik, že trvalo tisíc let, než se jejich počet obnovil.

Angarakové tuto bitvu nazývají Bitvou Žalu a každý rok, který uplyne ode dne této bitvy, je obětováno tisíc thulských panen a tisíc thulských mladíků. Také je obětováno sto murgských panen a sto murgských válečníků a deset nadrackých panen a deset nadrackých šampiónů a grolimská kněžka a nově narozené grolimské dítě zrozené z jejího lůna. Tak se děje, aby můj lid nezapomněl na Bitvu Žalu a bude to tak, dokud mi nebude vrácen KTHRAG - YASKA, nebo do konce dní.

A stalo se, že můj bratr Issa usnul a já jsem se to dozvěděl díky radám Zedara, moudrého a spravedlivého muže, který se oprostil od Aldurovy zášti a temné nadvlády bezbožného čaroděje Belgarata a přišel mi nabídnout služby a úctu. Zedar byl Aldurovým Učedníkem a byl dobře vyučen v kouzlech a čarodějnictví a podle zvyku čarodějů bylo jeho jméno změněno na Belzedar. On se však tohoto nepatřičného jména zřekl v den, kdy vstoupil do mých služeb. Svým znakem byl schopen sledovat věci, které se daly daleko odtud a vězte, že můj bratr Issa, který byl vždy liknavý a lhotejný, upadl do hlubokého spánku, který trval po sto let a z nějž jej nedokázali probudit ani jeho kněží ani sama královna jeho lidu. Vyslal jsem Zedara do země Hadího Lidu, který uctíval mého bratra Issu, aby promluvil k jeho královně a nabídl jí bohatství, moc a vládu nad mnoha zeměmi, pokud přede mnou padne na kolena a bude mě uctívat a konat podle mých přání. A vězte, že souhlasila a v tajnosti vyslala své emisary na určitá místa a zlomila moc kamene KTHRAG - YASKY, který proti mně díky Aldurově zášti a Belgaratově čarodějnictví vztyčil překážku. A jakmile již nebylo synů Rivových, jenž byl nejmladším synem Šereka, bylo kouzlo zlomeno, takže mohu vystoupit proti království západu a vyžadovat vrácení KTHRAG - YASKY abych mohl zlomit jeho temné čáry.

Nyní je můj lid připraven, a proto vyrazíme proti západním královstvím, která podlehla radám a příkazům hanebných Bohů a zlých čarodějů a rozhodla se upřít mi to, co je mé. A já na ně udeřím svým hněvem, zničím je a mnohonásobně zmožím jejich utrpení. A vězte, že učiním, aby přede mnou padli do prachu a uctívali mě, neboť zatímco všichni mí bratři uprchli, já jediný jsem zůstal a jen já jsem Bohem tohoto světa. Všichni lidé mne budou uctívat a ke mně se bude pozvedat sladká vůně obětí a já budu Pánem a Vládcem všech věcí a svět bude můj - (zde končí kopie manuskriptu.)

ODKAZ
HADÍHO LIDU

POZNÁMKA

Tento podivný úryvek byl objeven během průzkumné výpravy do severní Nyissy. Tato výprava šla po stopách alornské invaze do země Hadiho Lidu během první poloviny čtyřicátého prvního století. Objev byl učiněn dvacátou třetí imperiální legií v ruinách Nyissiánského chrámu. Starobylost úryvku a obecně podmínky v ruinách chrámu, ve kterém byl nalezen, ukazují, že chrám i úryvek jsou pravděpodobně z doby před maragskou invazí a ne z doby mnohem pozdějšího alornského vpádu.

1. Kdysi

jsme žili v jeskyních,
vedle tichých potůčků
mezi kameny zarostlými mechem
a

ISSA

byl s námi,

(ISSA s mdlým pohledem a chladnou kůží)

Sláva buď jménu ISSA -

2. Spokojeně

jsme se vyhřívali na slunci
na teplých kamenech
a v noci jsme se odplazili
do chladných a suchých doupat
pod kameny
a

ISSA

se plazil s námi -

(Pomalé

pohyby,
vlnité a úsporné)
a dotýkal se našich tváří

suchou a studenou rukou,
a číchal

naši vůni

ze vzduchu

svým

kmitajícím jazykem

- Sláva buď jménu ISSA -

3. Osamoceně

jsme sledovali
změny

ročních období,

roky, lehké jako prach

na nás padaly

lhostejně jsme je sledovali

a ISSA

nás učil

(syčivý

hlas moudrého

a milovaného

ISSY)

- sláva moudrosti ISSY -

4. Vínuli

jsme se k našim
bratrům

hadům

a slibávali jsme

sladký

jed

z jejich

bezertých úst

zatímco

ISSA

nás hlídal
a strážil
při našich
dětských hrách
- Sláva dozoru mocného ISSY -

5. Ale

Ostatní Bohové rozpoutali válku a my jsme nevěděli proč.
Nějaká maličkost,
která neměla žádnou cenu, byla příčinou jejich sváru.
Stále jsme leželi v bezčasové dřmotě a vyhřívali se na slunci
a vznešený pohled ISSY nás zaléval svým teplem
- zbožňujeme krásu šupinatého obličejce ISSY -

6. A

Pak ostatní Bohové roztrhli samotnou zemi a na nás se zřítilo kamení našich doupat a rozdrtilo lid ISSY ve spánku a
moře se vzbouřila a zatopila jeskyně a bažinatý kraj, utišila navždy tichý zpěv našich potůčků a vodních kanálek a zalila
sladkou zemi, kterou nám dal ISSA.
- Ach, pláčeme pro ISSOVU nádhernou zemi -

7. Cestovali

jsme k zemím, za kterými se slunce ukládá ke spánku a ISSA nás vedl. Nalezli jsme nádhernou zemi plnou bažin,
hustých křovisek a lenivých řek, ztemnělých pod korunami stromů. A naši bratři hadi zde přebývali v hojnosti. ISSA
nám přikázal postavit město vedle svaté Řeky Hadů a my jsme toto město nazvali Sthiss Tor, na počest svaté
moudrosti ISSY.
- Všichni chvalme ISSU, chladného a krásného -

8. A posléze

přišel čas, kdy nás k sobě ISSA zavolal a promluvil k nám, řka:
"Vězte, že se stalo, že od vás musím odejít. Došlo k válce Bohů a země nás již déle nebude snášet."
Hlasitý byl náš pláč při slovech ISSY a my jsme k němu vzkřikli:
"Prosíme tě, ó mocný Bože, neopouštěj nás, neboť kdo nás povede a bude nás chránit, pokud ty odejdeš?"
A ISSA zaplakal.

- Uctěme slzy smutného ISSY -

9. Opět

k nám ISSA promluvil, řka:
"Vězte, že jsem váš Bůh a že vás miluji. V duchu budu stále s vámi a z vašeho počtu vyberu jednoho, skrze kterého
budu promlouvat. Vy mu budete naslouchat a uctívat ho - jako bych to byl já sám."
- Naslouchejme a uctívejme slova ISSOVA -

10. Stalo se,

že ze všech služebníků ISSOVYCH byla nejmilovanější Salmissra, Kněžka, a ISSA se jí dotkl a vyvýšil ji a opět
promluvil k lidu, řka:
"Pohleďte na mou služebnici Salmissru. Jí jsem se dotkl a vyvýšil ji. A ona bude vaší královnou, bude vám vládnout a
její hlas bude mým hlasem a vy ji dáte přídomek Věčná, neboť já budu s ní - stejně jako s vámi, až do konce dní."
-Všichni velebme Věčnou Salmissru, služebnici ISSOVU -

11. Promluvila

poté Věčná Salmissra, královna Hadího Lidu, řka:

(zbytek fragmentu se ztratil.)

ÓDA NA CHALDANA

POZNÁMKA

Jedná se o slavnou válečnou píseň asturijských Arendů, která byla zřejmě složena někdy během počátku druhého
tisíciletí. I když existují mimbratské a wacitské hymny podobného nápěvu, tato konkrétní skladba nejvíce zachycuje
ducha Arendie a navzdory svému asturijskému původu je její zpěv široce rozšířen i mezi mimbratskými kapelami, které
jej zpívají dodnes. Historický výzkum ukazuje, že tento hymnus byl populární i ve Wacune předtím, než byl jeho lid
vyhlazen během arendské občanské války.

Čest, sláva a panství budiž tvé, ó Chaldane.

Velký božský Pane dopřej vítězství svým služebníkům.
Pohleď, ó náš Bože, jak tě uctíváme.
Udeř, Veliký Soudce, na bezbožné a nespravedlivé.
Ztrestej naše nepřátele. Spal je velkým ohněm.
Zdrť toho, kdo nám vzdoruje.
Požehnáno budiž jméno Chaldan.

Síla, moc a císařství budiž tvé, ó Chaldane.
Požehnej, Bože války, zbraním svých dětí.
Oděj nás, Veliký, v neproniknutelnou zbroj.
Slyš, požehnaný Chaldane, náš pláč pro padlé.
Utěš nás v našem zármutku.
Dopřej nám pomstít se našim nepřátelům.
Požehnáno budiž jméno Chaldan.
Moudrost, čest a věčné uctívání budiž tvé, ó Chaldane.

Dej nám, Bože, statečnost v bitvě.
Naslouchej, Pane, naší válečné modlitbě.
Podpoř, Výsosti, naši spravedlivou věc.
Ztrestej každého, kdo k nám podle mluví.
Požehnáno budiž jméno Chaldan.

Tato píseň má samozřejmě ještě asi čtyřista osmnáct slok, ale kvalita všech dalších se výrazně zhoršuje a popis trestů pro nepřátele se stává natolik názorným, že jej nelze opakovat v textu, u kterého hrozí nebezpečí, že se dostane do rukou žen či dětí.

MARŮVNÁŘEK

POZNÁMKA Z IMPERIÁLNÍ KNIHOVNY V TOL HONETU:

Toto výstřední dílo vytvořil melancholický mnich z Mar - Terinu na konci dvacátého sedmého století. Přestože až do své smrti trval na tom, že toto jsou skutečná slova plačícího Boha Mary, je celkem jasné, že toto pochmurné dílo je spíše výplodem mysli ovlivněné samotou, pocitem viny a neustálým kvílením větru v korunách stromů poblíž opatství. Nešťastná historie zničení Maragoru a vyvraždění jeho obyvatel je morální břímě, které spočívá na císařství Tolnedra. Nesmíme však jako výsledek našeho pocitu viny propadat hysterii. Musíme se snažit zabránit tomu, aby se naše příští generace ještě někdy dopustila takového barbarství jen pro území a zisk. Duch Boha Mary pro nás tvoří stálou připomínku, že oproti přikázáním našeho milovaného Nedry existují pro každého slušného a správně smýšlejícího Tolnedřana jisté závazky, podle kterých by měl upravovat své chování.

EEEE - AAAA!

EEEE - AAAA!

Ah, plačte pro Maru, jehož lid již není.

Smutek,

Smutek,

Zoufalství a žal

Lid je zničen, staří i děti.

Muži jsou pobiti a ženy, krásné,

ztepilé a přátelské

jsou zavražděny.

Lid Mary již není.

EEEE - AAAA!

EEEE - AAAA!

Smutek

a

Smutek

Lid Mary již není.

Prokleta je tedy jeho země.

Jsem zrazen svými bratry.

Zrazená země Maragů bude navždy

prokletá.

Mé ruce se proti ní vztáhnou.

Nevydá své ovoce cizincům.

Nenaleznou zde odpočinek ani spánek.

Přijde na ně šílenství

Mezi mými prázdnými městy.

A já pozdvihnu armádu mrtvých

proti každému, kdo přijde do této země.

Smrt a krev každému, kdo znesvětil mé oltáře.

EEEE - AAAA!

EEEE - AAAA!

Smutek!

Smutek!

Smutek!

Ach, plačte pro Maru, jehož lid již není.

NEDROVA PŘIKÁZÁNÍ

POZNÁMKA

Nedrových přikázání je něco koleni 1800. Těch několik, která jsou zde uvedena, představují náhodný vzorek vystihující obecného ducha Nedrových rad, které udělil svému lidu. Fakt, že Tolneda je dominantní silou na západě, je tichým důkazem jejich účinnosti.

1. Nezabíjej. Mrtvý si od tebe nic nekoupí.
2. Neokrádej. Dávej plnou míru a zákazník se k tobě vrátí.
3. Nevyzvídej. Soustřed se na svůj vlastní obchod a budeš prosperovat.
4. Skladuj zboží tak, abys je ochránil před nepříznivými vlivy. Buď připraven na neštěstí a šetři s výdaji.
5. Buď štedrý ke svým dětem a k dětem svého bratra, neboť ony pak budou štedré k tobě, až ztratíš svou sílu.
6. Nepodváděj na daních. Zrazuješ-li trůn, cožpak nezradíš i sebe samého?
7. Neořezávej mince a neschovávej si kousky zlata, které jsi takto získal. Mince, kterou jsi dnes vydal, se k tobě může zítra vrátit, a kdo koho potom okradl?
8. Obchoduj jen s jednou věcí. Vyber si obor, ve kterém budeš podnikat a seznam se s ním. Kdo může současně rozumět botám i klenotům?
9. Jednej co nejdůvěryhodněji jak dokážeš. Kdo si něco koupí od člověka, který nevěří vlastnímu zboží?
10. Při jednání buď trpělivý. Zdvořilost a vynalézavost přinášejí zlato. Hněv a zášť přinášejí rez.
11. Nepodváděj. Zákazník si to bude pamatovat a nevrátí se.
12. Nemsti se tomu, kdo s tebou jednal falešně. Z pomsty neplyne žádný zisk.
13. Vždycky si dávej pozor na služebníka s ambicemi. Pokud je hloupý, bude tě okrádat. Pokud je chytrý, bude se snažit tě nahradit.
14. Obchoduj jen s hmotnými věcmi. Kdo může zvážit vítr nebo změřit slib?
15. Shromážďuj zlato. Čas ho nezničí a jeho cena je stálá. Obchoduj se zlatem jen když máš jistotu, že ho získáš víc.

ALDUROVO KÁZÁNÍ

SVÝM UČEDNÍKŮM

Vpravdě jsem vám řekl, že tento svět byl stvořen slovem. Neboť sedm se nás spojilo a řeklo jediné slovo - Buď - A svět byl.

Znovu opakuji, že vyřčením slova byl stvořen svět a stejně tak bylo stvořeno vše na něm. A vpravdě vám také říkám, že takto může být svět zničen. Neboť v den, kdy se mí bratři a já znovu spojíme a vyřkneme slovo - Nebud' - v tento den svět zmizí.

Moc slova je nekonečná, neboť slovo je dechem i duší myslí, a jak jsem vás učil, tato moc leží v mysli. Pokud je vaše mysl obdařena mocí, vložte tuto moc do slova a to, co si přejete, se stane. Bude-li však vaše mysl nesoustředěná nebo se v ní uhnízdí strach či pochyby, největší slova moci vám budou odepřena - neboť vaše mysl a slovo musí být spojeny vůlí. A tak tomu bylo vždy.

Stalo se, že od vás musím nyní odejít a naše cesty se rozdělí. Země je nespokojená a vše a pokud by se stalo, že mi

bratři a já bychom byli zataženi do tohoto konfliktu, náš zásah by zničil svět. Proto, abychom svět ochránili a již nikdy nebyli přinuceni pozdvihnout ruce proti našemu milovanému bratrovi, který podlehl šílenství ze svého hoře, musíme z tohoto světa odejít.

Opouštím vás v zármutku, ale vězte, že můj duch bude vždy s vámi, aby vám pomáhal a aby konejšil vaše strasti. Když vás opouštím, vkládám na vás úkol a těžký závazek. Vpravdě, mí milovaní Učedníci, nejste jako ostatní lidé. Společně jsme hledali moudrost, díky které bychom mohli porozumět podstatě moci slova. Tato moc je s vámi a vaše mysl jsou připraveny ji používat. Na vás tedy leží úkol chránit svět nyní, když já a mí bratři musíme odejít. Někteří zůstanou zde v Údolí, aby i v budoucnu hledali podstatu moci slov; jiní musí vyrazit do cizích zemí a využívat moc slova k ochraně světa a k vystavění bariéry proti mému bratrovi, dokud se neobjeví předpovězený, jenž učiní, co musí být učiněno.

Stane se, že někteří z vás z tohoto nekonečného úkolu onemocní a svou vůli, myslí a moci slova si způsobí, že již nebudou - neboť je velmi jednoduché říci "ať nejsem" a zmizet. Pro ně se velmi rmoutím, neboť vím, že se tak stane. A vězte, že jeden mezi vámi využije svou moc, vůli a sílu slova k tomu, aby se vyvýšil nad ostatní a i on zmizí a já se pro něj rmoutím.

Zvláště vás vyzývám, abyste nehledali příležitost změřit svou vůli, mysl a moc slova s mým bratrem Torakem. Pamatujte, že je to Bůh a přestože vaše mysl je silná jako jeho a vaše pochopení síly slova je dokonalé, jeho vůle je o tolik větší než vaše, jako je vaše vůle pevnější než vůle dítěte. Vězte, že to je to, co jej činí Bohem. V nepřemožitelnosti své vůle a jen v tom, je Torak Bůh. V den, kdy se pokusíte změřit svou vůli s vůlí Torakovou, v tento den budete jistě ztraceni. Ale více než to - stane-li se, že moc slova bude použita proti Torakovi, žádná moc, která existuje mezi hvězdami nekonečného vesmíru, nedokáže již svět zachránit. Neboť vám říkám, že pokud Torak ve svém šílenství obrátí svou vůli, mysl a moc slova proti vám, bude svět rozdrčen a jeho trosky budou rozmetány jako prach mezi hvězdy.

Nepodléhejte však strachu a neklidu z obrovitosti vašeho úkolu, neboť pamatujte, že Orb, který jsem učinil, má moc zkotit Torakovu vůli. Stal se pro něj velkým překvapením, a když jej pozdvihl proti světu, nebylo to zadarmo.

A stane se, že jednoho dne přijde Ten, který použije Orb a bude-li statečný a čistý, přemůže Toraka. Pokud však klopýtné nebo bude sveden mocí Orbu, přemůže Torak jeho a opět Orb získá a pak bude svět navždy Torakův.

Ale vězte, že šílenství mého bratra Toraka je nákazou a rakovinou pro celý vesmír a pokud se stane, že on zde zvítězí, musíme já a mí bratři proti němu pozvednout své ruce, neboť rozpoutané Torakovo šílenství může rozdělit vesmír stejně jako rozbilo tento svět, který jsme stvořili a který milujeme. Proto bychom proti němu museli opět vystoupit s mnohem strašlivější silou. V zármutku bychom pronesli strašlivé slovo - "Nebud" - a našeho bratra Toraka již nebude, a protože není jiná možnost, nebude již ani tohoto překrásného světa.

Pomáhejte tedy dítěti a později muži, který je předpovězený a připravte ho na jeho velký úkol. Vězte, že pokud selže, Torakova vůle převládne a můj hlas se bude muset spojit s hlasy mých bratrů ve vyřčení konečného - "Nebud" - které zničí vše, co bylo stvořeno. A přestože mě to rmoutí až za hranice vašeho porozumění, vložím do tohoto osudového slova veškerou svou mysl a vůli a tento svět se zachvěje a zmizí jako ranní mlha pod tíhou paprsků vycházejícího slunce.

Přenechávám tedy tento svět ve vaší správě, synové moji. Splňte úkol, který jsem na vás vložil, pro dobro světa.

Odházím nyní vyhledat překrásné prostory mezi hvězdami a stinné stezky k cizím sluncům. A pokud vše půjde dobře, připojíte se ke mně, až váš úkol skončí.

- Když Aldur domluvil, otočil se, vzhlédl k hvězdami posetému nebi a žádný člověk jej více nespáčil -

KNIHA ULGO

POZNÁMKA

Toto je slavná jižní kopie diskutovaného díla. V některých podstatných oddílech se liší od sedmi dalších neúplných kopií a někteří akademici předpokládají, že je to nepřesná kopie ze třetí ruky, která nemá žádnou historickou či teologickou hodnotu. Je to však jediná kompletní kopie, kterou máme k dispozici a poskytuje jediné vodítko k pochopení záhadného lidu Ulgo. Jak je možné, že je v držení Dryád z jižní Tolnedry, je pochopitelně tajemstvím.

Na počátku dní, když byl svět vyvržen z temnot okolostojícími Bohy, přebýval v tichu na nebesích duch, známý pouze jako UL. Byl mocný, ale nepřipojil svou moc k mladším Bohům, kteří se spojili k vytvoření světa, slunce a také měsíce. Byl prastarý a moudrý, ale odepřel jim svou moudrost a z tohoto důvodu nebylo nic z toho, co učinili, dokonalé. A protože se k nim odmítl připojit, jednali jemu navzdory a otočili se k němu zády.

A stalo se, že mladší Bohové učinili zvířata a ptáky, plazy a ryby a nakonec Člověka. Ale protože jim UL odepřel svou moc a moudrost, nebylo jejich stvoření dokonalé a bylo pokaženo. Mnohá stvoření, která byla učiněna, byla nepatřičná a zvláštní a mladší Bohové svého činu litovali a snažili se zničit to, co stvořili, neboť chtěli, aby veškeré věci ve světě, který stvořili, byly krásné a patřičné. Ale Duch UL vztáhl svou ruku a zabránil jim v tom a oni nemohli odčinit to, co učinili, lhostejno, zda to bylo odporné či pokažené. A on k mladším Bohům promluvil, řka: "Vězte, že to, co jste učinili, nemůžete nemoudře odčinit, neboť ve své pošetilosti jste porušili předivo nebes a ukončili mír, který zde vládl a stvořili jste tento svět pro svou zábavu jako nějakou hračku. Vězte však, že cokoli jste učinili, ať již je to ošklivé či nepatřičné, potrvá a bude vám připomínat vaše bláznovství. Neboť v den, kdy bude odčiněna jediná věc, jež byla učiněna, v tento den vše, co bylo učiněno, bude odčiněno."

A mladší Bohové se rozhněvali a ve vzdoru promluvili ke každé ošklivé či nepatřičné věci, kterou stvořili, řka: "Jdi za

UL, neboť on bude tvým Bohem." A UL nepromluvil.

A mladší Bohové stvořili lidi a každý si vybral národ, který jej těšil a kterému byl Bohem. A stalo se, že když si každý vybral, zůstali ještě lidé, kteří neměli žádného Boha. A mladší Bohové je odehnali pryč a řekli. "Jděte za UL, ten bude vaším Bohem."

Zrodily se tedy generace poutníků, kteří neměli žádného Boha. Dlouhé a hořké byly roky, kdy putovali pustinou a divočinou západu.

A stalo se, že mezi jejich počtem byl spravedlivý muž jménem Gorim a on promluvil k ostatním, kteří neměli Boha, řka: "Zastavte se a odpočítejte si od putování zde na této pláni. Vezmu na sebe úkol vyhledat Boha jménem UL, kterého bychom mohli uctívat a najít tak své místo na světě. Neboť vpravdě díky strastem našeho putování uvádáme a brzy opadneme jako listí na podzim. Děti a staří lidé umírají. Bude lepší, zemře-li jen jeden. Vyčkejte zde mého návratu."

A tak Gorim sám odešel od množství ostatních, aby vyhledal Boha jménem UL, a aby jeho lid konečně našel Boha, jehož by mohl uctívat a získat tak své místo na světě.

Dvacet let hledal v divočině Boha jménem UL a nenalezl ho. A útočila na něj podivná a strašná monstra, ale on odolal a nebyl zabit.

Gorim však neustal ve svém hledání, vlasy mu zešedivěly a ramena se schýlila pod tíhou let. Až jednoho dne podlehl Gorim zoufalství, vystoupil na vysokou horu a promluvil velkým hlasem, řka. "Již ne více! Nebudu již hledat. Bohové jsou výsměch a klam. Svět je neúrodný a prázdný. Není žádný UL. Jsem již unaven životem, který je prokletý a těžce na mne doléhá."

A vězte, že Duch UL k němu promluvil a řekl. "Proč se na mě zlobíš, Gorime? Vždyť tvé stvoření a vyslání na tento svět není mé dílo."

A Gorim byl vyděšen a padl před Duchem UL na tvář.

A UL k němu promluvil, řka. "Povstaň, Gorime, neboť já nejsem tvůj Bůh."

Ale Gorim nevstal. "Ó můj Bože," odvětil. "Neodvracej tvář od svého lidu, který je sužován strastmi, neboť je vyhnancem a nemá žádného Boha, který by jej chránil."

A UL k němu promluvil, řka. "Povstaň, Gorime. Hledej svého Boha někde jinde, neboť já nebudu Bohem žádného lidu. Nestvořil jsem tě a jsem lhostejný k tvému osudu."

Ale Gorim stále nevstával. "Ach, můj Bože," odvětil znovu. "Tvůj lid jsou vyhnanci a opadají jako listí pod závaný studeného zimního větru. Děti a staří lidé umírají a na celém světě není místo, kde bychom mohli najít odpočinek."

A Duch UL byl znepokojen Gorimovými slovy, protože Gorim byl čestným a spravedlivým mužem. Povstal v hněvu a řekl. "Vstaň, Gorime a odejdi z tohoto místa. Zanech svého zoufalého nářku a dopřej mi klid. Hledej svého Boha někde jinde a již mě neobtěžuj, neboť já nejsem tvůj Bůh."

A Gorim stále nevstával. "Ach, můj, Bože," odpověděl. "Vytrvám zde. Tvůj lid hladoví a žízní. Nehledá nic jiného než tvé požehnání a místo, kde by mohl přebývat."

A UL promluvil, řka. "Pak tedy odsud odejdu, neboť tvá řeč mě unavuje."

Gorim však na tom místě vytrval a neodešel. A vězte, že díky jeho svatosti mu rozličné nestvůry přinášely jídlo a ptáci mu přinášeli pití. A on na tom místě vytrval více než rok.

A Duch UL byl bolestně pohnut.

A vrátil se znovu na místo, kde byly Bohy stvořeny ošklivé a nepatřičné věci, jež Duch UL zakázal zničit a které seděly u Gorimových nohou. Byly tam chiméry a jednorožci, baziliškové a okřídlení hadi a všichni tam setrvali a sledovali Gorima.

A UL přišel ke Gorimovi a promluvil k němu. "Stále zde zůstáváš?"

Gorim padl na tvář a řekl. "O můj Bože, tvůj lid k tobě nařiká ve svém zoufalství."

A Duch UL uprchl.

A tak Gorim na tom místě stále setrval, draci mu přinášeli maso a bezejmenná stvoření mu přinášela vodu k pití. Míjely dny a měsíce, až uběhl další rok.

A znovu přišel ke Gorimovi UL a promluvil, řka. "Stále zde zůstáváš?"

A Gorim opět padl na tvář a řekl. "O můj Bože, tvůj lid bez tvé péče zmizí."

A Duch UL od toho spravedlivého muže opět uprchl.

A Gorim stále zůstával a jídlo a pití mu přinášely na znamení úcty k jeho svatosti a spravedlnosti věci, které nemají jméno a věci, které nejsou vidět. A tak uplynul další rok.

Duch UL znovu přišel na vysokou horu, kde Gorim setrval a ošklivá stvoření pojmenovaná i bezejmenná, viděná i neviděná, ze sebe vydala veliký nářek.

A UL promluvil, řka. "Povstaň, Gorime."

A Gorim padl na tvář a řekl. "Ó můj Bože, buď milosrdný."

A UL promluvil, řka. "Povstaň, Gorime. Já jsem UL - tvůj Bůh a přikazuji ti povstat a stát přede mnou." Sáhl dolů a pozdvihl Gorima svými rukama.

"Budeš tedy mým Bohem?" zeptal se Gorim UL. "A také Bohem mého lidu?"

A UL promluvil, řka. "Já jsem tvůj Bůh a také Bůh tvého lidu."

A Gorim shlédł z vyvýšeného místa, kde stál a kde vytrval a spatřil nepatřičná stvoření, která ho chránila a starala se o něj během jeho strastí a promluvil k Bohu UL, řka. "A co bude s nimi, ó můj Bože? Kdo bude Bohem baziliškoví a minotauroví, drakovi a chiméře, jednorožci a bezejmenné věci, okřídlenému hadovi a neviděné věci?"

A Duch UL nepromluvil a byl rozhněván.

"Vždyť i oni jsou vyhnanci, můj Bože," pokračoval Gorim. "Mladší Bohové je vyhnali tobě navzdory, neboť jsou

oškliví a nepatřiční. Přesto se v každém z nich skrývá krása. Šupiny baziliška jsou jako dýmanty. Hlava chiméry je vznešená a krásná. Jednorozec je nádherné zvíře a jeho jediný roh je ladně zakřivený a krásný napohled. Drak má vznešená křídla a minotaur mohutné tělo. Pohled na ně, můj Bože. Neodvracej od nich svou tvář, neboť je v nich veliká krása a potěšení pro oko, pokud se rozhodneš na ně být i jen pohlédnout. Každý z nich byl mladšími Bohy poslán k tobě a bylo mu řečeno, aby tě vyhledal, neboť se staneš jeho Bohem. Kdo však bude jejich Bohem, pokud ty od nich odvrátíš svou tvář?"

"Byli učiněni mně navzdory," odpověděl UL. "Pak byla tato nepatřičná stvoření poslána za mnou, aby mi přinesla hanbu, která ve skutečnosti náleží mladším Bohům. Nestanu se Bohem monster."

A Gorim pohlédl na svého Boha a promluvil, řka. "O můj Bože, možná potřebuješ trochu času, aby sis vše dobře rozvážil. Vytrvám zde ještě nějakou dobu, neboť věřím v tvou spravedlnost a ve tvé nekonečné milosrdenství." Tak řekl a znovu se posadil na zem.

A Bůh UL promluvil ke Gorimovi, řka. "Nepokoušej trpělivost svého Boha, Gorime. Souhlasil jsem s tím, že budu Bohem tvým a tvého lidu, ale v žádném případě se nestanu Bohem odporných stvoření."

A monstra, která seděla u Gorimových nohou, ze sebe vydala převeliký nářek.

"Přesto zde vytrvám, ó můj Bože," řekl Gorim a nevstal ze země.

"Vytrvej, jestli tě to těší," odpověděl UL a odešel z toho místa.

A bylo to jako předtím. Gorim zůstával, stvoření ho chránila a UL byl znepokojen.

A stalo se, že se velký Bůh UL stejně jako předtím slitoval pro Gorimovu svatost a spravedlnost, přišel k němu a řekl. "Vstaň, Gorime, abys mohl sloužit svému Bohu." A sáhl dolů, pozdvihl Gorima svými rukama a přikázal mu. "Přiveď ke mně postupně každé z těch stvoření, která sedí před tebou, abych je mohl zvážít, neboť pokud je to tak, jak říkáš a v každém z nich je krása a důstojnost, stanu se také jejich Bohem."

A Gorim přivedl každé stvoření před svého Boha a UL užasl nad krásou každého z nich, kterou předtím neviděl. A stvoření se pokořila před velkým Bohem UL, vydala ze sebe převeliký nářek a prosila ho o požehnání.

A Duch UL pozdvihl ruce, požehnal jim a řekl. "Vězte, že já jsem UL, a že v každém z vás nalézám velikou krásu a důstojnost, v drakovi a minotaurovi, v trpaslíkovi a baziliškovi, v jednorozci a chiméře, v dryádě a trollovi, v kentaurovi a v bezejmenné věci a rovněž nalézám krásu v neviděné věci. Budu vašim Bohem, vy budete prospívat a mezi vámi bude vládnout mír."

A Gorimovo srdce bylo naplněno radostí a on nazval to vyvýšené místo, kde se to udalo, "Prolgu", což znamená "svaté místo". A odešel a vrátil se na pláň, aby svůj lid přivedl k UL, jejich Bohu. A vězte, že ho nepoznali, neboť se ho dotkly ruce UL a tímto dotykem z něj zmizela barva a Gorimovy vlasy a tělo byly bílé jako čerstvě napadlý sníh. A jeho lid se ho lekl a vyhnal ho ze svého středu kamením.

A Gorim vykřikl k UL, řka. "O můj Bože, tvůj dotyk mě změnil a můj lid mě nepoznává."

A Duch UL pozdvihl ruce a vězte, že všichni ostatní lidé byli změněni stejně jako Gorim. A Duch UL k lidu promluvil velkým hlasem, řka. "Poslyšte slova svého Boha. Toto je ten, kterého nazýváte Gorim. Byl to on, kdo ke mně přišel a svou velikou svatostí mne přesvědčil, abych vás přijal jako svůj lid, dohlížel na vás, pomáhal vám a byl vašim Bohem. Proto se tento muž bude nazývat UL-GO na památku mou a pro jeho svatost. Neboť v něm nalézám veliké zalíbení. Budete konat tak, jak vám přikáže, půjdete tam, kam vás povede. A vězte, že ten, kdo jej odmítne poslouchat nebo následovat, bude vyvržen a jako odřezaná větev stromu seschne, zmizí a již jej nebude více."

A ten, který býval Gorimem a nyní se nazýval UL-GO, promluvil k lidem a přikázal jim, aby vzali své zásoby, svůj dobytek a následovali ho do hor, jež ležely před nimi.

A vězte, že starší lidu mu nevěřili a nevěřili ani tomu, že hlas, který slyšeli, byl hlasem UL, postavili se proti němu a řekli. "Jsi-li služebníkem Boha UL, převed' nějaký zázrak, aby ses prokázal."

A UL-GO jim odpověděl, řka. "Pohleďte na svou kůži a vlasy. Cožpak to pro vás není dostatečný zázrak?"

A oni byli znepokojeni a odešli. Když se znovu vrátili, řekli. "Pohleď, znamení, které na nás je, pochází od náказы, kterou jsi na nás uvalil a kterou jsi na nás přinesl z nějakého nečistého místa. Nespatřujeme v tom zázrak, který by dokazoval, že jsme lidem Boha UL."

A UL-GO se na ně rozhněval a promluvil velkým hlasem, řka. "Vpravdě říkám vám a všemu lidu, že jste slyšeli hlas Boha UL. Mnoho jsem pro vás vytrpěl a nyní se vrátím na Prolgu, svaté místo. Ať ten, kdo chce jít se mnou, mne následuje. Ti, kdo chtějí zůstat, ať zůstanou." A již nepromluvil, ale otočil se a vyrazil k horám. A někteří z lidí vzali své zásoby a dobytek a následovali ho, ale bylo jich málo. Neboť větší část lidu zůstala a hanobila UL-GO a ty, kteří jej následovali a říkali. "Kde je ten zázrak, který by prokázal, že jsme lidem UL? Neuposlechneme hlasu, který k nám promlouval. Nebudeme následovat UL-GO, ani ho nebudeme uctívat a pohleďte, zcela jistě ani neseschne ani nezmizíme."

A UL-GO na ně pohlédl s velkým smutkem a naposledy k nim promluvil, řka. "Vskutku ode mne stále žádáte zázrak. Pohleďte tedy na zázrak. Tak, jak pravil hlas UL, seschnete jako větev odříznutá z koruny stromu. V tento den vymizíte a nebude vás již více." A vedl těch pár, kteří ho následovali, k horám a na Prolgu.

A množství lidu, který zůstal, se mu posmívalo a pak se všichni se pak vrátili do stanů a smáli se hlouposti těch, kteří následovali UL-GO.

"Pohleďte," říkali. "Nezdá se, že bychom sesychali a jaká by to musela být událost, abychom zmizeli?" A smáli se tomu po mnoho let, ale pak je smích přešel, neboť vězte, že jejich ženy byly neplodné a nerodily se jim žádné děti a lid začal scházet jako odříznutá větev a po čase všichni zmizeli a již jich nebylo více.

Ale lid, který následoval UL-GO, s ním došel až na Prolgu, svaté místo a tam vybudoval město. A Duch UL byl s nimi a oni žili v míru se všemi stvořeními, která pomáhala Gorimovi.

Mír UL s nimi byl po tisíc a ještě další tisíc let a oni nebyli ničím znepokojováni. Začali se domnívat, že mír UL vydrží navždy, ale nebylo tomu tak, neboť vězte, že mladší Bohové se dostali do sporu o kámen, který jeden z nich vytvořil a během tohoto sporu byla roztržena země a přišlo moře. A země díky svému zranění zešilela. A vězte, že stvoření, která s lidem UL-GO přebývala v míru, díky zranění země rovněž zešilela, povstala proti následovníkům UL, zbořila jejich města, pobíjela lid a zachránilo se jen několik.

A tak nastala léta strastí. Stvoření, která byla původně přáteli lidu UL-GO, jej honila a zabíjela a lidé uprchli na Prolgu, svaté místo, kam se předtím báli vstoupit ze strachu před hněvem UL. Jejich nářek a prosby k UL zněly velmi hlasitě. A Duch UL byl pohnut jejich utrpením a vězte, že jim odhalil jeskyně ležící pod Prolgu, svatým místem. A lidé odešli do posvátných jeskyní UL a žili tam.

Přišli lidé ostatních Bohů, neboť jejich země byly zničeny válkou, přisvojili si nové země a nazývali je podivnými jmény. Ale lid UL se skryl do jeskyní a chodeb pod svatým místem Prolgu a nejednal s nimi.

UL ochránil svůj lid a skryl jej před cizinci, takže ti nevěděli, že tam žijí lidé.

A vězte, že nepatřičná stvoření, která z důvodu svého šílenství porušila mír UL, se z hladu vrhla na cizince a ti se začali hor UL obávat a vyhýbali se jim. Lid UL však setrval a byl v bezpečí.

- Zde rukopis končí.

DĚJINY

MAJETEK IMPERIÁLNÍ
KNIHOVNY UNIVERZITY
VTOL HONETU
TOL HONET, 5368
POZNÁMKA

Vybráno z díla Historie dvanácti království západu - včetně jejich minulosti, rozvoje, zeměpisné polohy, hlavních obchodních artiklů a charakteru jejich obyvatel. Sestaveno Císařskou Historickou Společností na příkaz jeho Císařského Veličenstva Ran Boruna XXIII.

POZNÁMKA K DATOVÁNÍ: Podle všeobecné dohody Rady z Tol Vordue souhlasilo osm království se zavedením alornského způsobu datování jako standardu pro obchod, diplomacii a veškerá další jednání, která spolu vedou. Bylo všeobecně odsouhlaseno, že tento způsob počítání let je mnohem souvislejší, spojitější než tolneďranský způsob, který počítá roky Tolneďranské Dynastie nebo arendský způsob, který začíná pokaždé znovu s každým novým králem. (Tento systém je ještě výrazně zpřehledněn skutečností, že v určitých obdobích byli na trůnu hned tři samozvaní králové Arendie), či způsob počítání lidu Ulgo, který roky nepočítá ale pojmenovává je.

Tolneďranský rok 347 je současně arendským rokem 5 (nebo 9 nebo 3) a je to rovněž ulgský rok Marag. Pro obchodníky je tedy mnohem výhodnější uvádět jej jako alornský rok 3480, neboť je to nejstabilnější způsob počítání let.

Alornské počítání času začíná u jakési mýtické události v alornské historii - jde zřejmě o nějakou katastrofu, kterou si takto připomínají - ale žádný učenec s dobrou pověstí dosud nebyl schopen získat o této události od alornských kněží nebo vypravěčů ověřené informace.

OBEČNÉ RYSY A ZEMĚPISNÁ POLOHA

Západní království zabírají veliký, poměrně hornatý prostor, ležící mezi Velkým Západním mořem a Východním mořem a rozkládají se od tropických džunglí na jihu v království Nyissa až na sever k polárnímu ledu, kam zasahují nejsevernější území Šereku, Drasnie a Gar og Nadrak. Území je dlouhé zhruba dva tisíce leguí ze severu na jih a asi patnáct set leguí z východu na západ.

Zkušeni zeměpisci všeobecně předpokládají, že pohoří, která tvoří centrální páteř kontinentu, jsou vlastně jediným dlouhým horským masivem táhnoucím se z jihu na sever, rozdělujícím se u pramenů Aldurovy řeky, obepínajícím vysoko položené algarské pláně a zasahujícím na sever do drasnijských stepí. Opačný názor, že se jedná vlastně o dvě pohoří, z nichž jedno se vypíná na sever a druhé na jih a u pramenu řeky Aldur se setkávají, není obecně přijímán. Linii západního pobřeží kontinentu představuje zavodněná úrodná pláň zasahující různou měrou do vnitrozemí. Vzdálenost od pobřeží do vnitrozemí se mění od sta leguí v Sendarii až k třem stům leguí v nejširším bodě Arendie. Průměrná vzdálenost se blíží dvěma stům leguí. Z této pláně se postupně zvedají západní kopce, které přecházejí v horský masiv, jenž rozděluje kontinent. Části této pobřežní planiny jsou silně zalesněny - jako příklad lze uvést velký les na severu Arendie, Vorduiský les v severní Tolneďře, jenž se na jihu Tolneďry romanticky nazývá Les Dryád a rozlehlé lesy - přesněji řečeno džungle - v Nyisse.

Na jihu v celé zemi dominuje pohoří zasahující asi třináct set leguí od linie pobřeží severního Ktol Murgosu na západ k pramenům Řeky Hadů v Nyisse.

V horách jižní Tolnedry se rozkládá velická úrodná prohlubeň zabírající plochu asi stopadesát na čtyřicet leguí. Tato prohlubeň je posázená ruinami maragské kultury a je naneštěstí zcela neobyvatelná.

Dalším zajímavým rysem jižního pohoří je murgoská pustina, což je rozlehlá, vyprahlá pláň, která je zřejmě dnem vyschlého jezera nebo moře.

Východní pobřeží kontinentu je výrazně méně úrodné než západní. Pobřeží Ktol Murgosu, Mišrak ak Thull a Gal og Nadrak je skalnaté a převážně pokryté ohlazenými kamennými terasami, které jsou jen místy pokryty trávou. Východní kopce jsou jen mírně zalesněné s výjimkou rozlehlého lesa Nadrak na severu.

V centrální části kontinentu se hory dělí kolem Aldurova Údolí a toto rozdělení zasahuje do plání Algarie, což je rozlehlá travnatá země. Zabírá plochu pět set čtverečních leguí a je zavlažovaná řekou Aldur, která teče osm set leguí na sever, kde vtéká skrze močály do Šereckého zálivu. Její ústí se nazývá Aldurfens.

Severně od algarských plání vytéká z drasnijských kopců řeka Mrin. Teče na západ až k soutoku s řekou Atun západně od Boktoru.

Přes Šerecký záliv se z Drasnie táhne Šerecký výběžek, původní domov alornského lidu. S výjimkou úrodné, i když kopcovité prohlubně jižně od Val Alornu je výběžek převážně hornatý, zřejmě v důsledku toho, že je pokračováním západního pohoří, které leží jižně od Šereckého zálivu.

Výrazným rysem Šereckého zálivu je úzký průliv mezi jižním výběžkem Šereku a nejsevernějším výběžkem Sendarie.

Tato úzká úžina je známá jako Šerecký Průliv. Nástrahy v úžině jsou natolik nebezpečné, že jen nejzkušenější navigátoři se mohou odvážit proplout.

Na západě, sto leguí od pobřežní linie, leží Ostrov Větrů. Je to kamenitý, nehostinný ostrov, na jehož pobřeží se třístí nekonečné vlny oceánu, který jej obklopuje, a je na něm možné přistát jen v přístavu Riva. Ostrov je asi sto leguí široký a třista leguí dlouhý. Že je toto nejhůře obyvatelné místo na světě osídleno, je důkazem síly lidského ducha, i když osídlení je poměrně řídké.

CÍSAŘSTVÍ TOLNEDRA

UPOZORNĚNÍ PRO CÍSAŘSKÉHO STUDENTA:

Vzhledem k tomu, Vaše Výsosti, že toto je zřejmě vaše první setkání s pravdou o vaší zemi, bylo by asi dobré vysvětlit naše motivy, které vedou k tomu, že vám o naší zemi předkládáme občas velmi nelichotivý obraz. Naše studium historie prokázalo, že nejlépe vládne ten, kdo vládne bez iluzí a je snahou celé fakulty učinit z Vaší Výsosti co nejlepšího možného vládce. V dalších několika letech se bude Vaše Výsost vzdělávat v umění vládnout, v diplomacii, v politice, v mezinárodních vztazích a teorii ekonomiky. Jak bude vaše výchova pokračovat, bude Vaše Výsost dostávat k dispozici kopie všech zpráv, které dostává váš otec císař, kromě těch nejtajnějších. Vaše Výsost bude ve třídě činit císařská rozhodnutí, jež budou potom srovnána se skutečnými rozhodnutími císaře samého a poté bude následovat rozsáhlá diskuze, ve které budete svá rozhodnutí obhajovat. Je tudíž naprosto nezbytné, abyste teď, kdy stojíte na úplném počátku studia, obdržel materiál, jenž vám umožní pochopit základní vztahy a realie platící v Tolnedře i v ostatních královstvích. Tato práce, jež je pravidelně aktualizována, je vytvořena tak, aby vám tyto znalosti poskytla.

GEOGRAFIE

Je zřejmé, že Tolnedra je jedním z největších západních království. Její severní hranice je tvořena spodním tokem řeky Arend, poté pokračuje na východ kolem jižního výběžku země Ulgo a následně na jihovýchod podél okraje západního algarského valu k Aldurově Údolí až k dlouhé a nejasné hraniční čáře s Ktol Murgosem na východě. Hranice pak pokračuje směrem na jih ke spodnímu výběžku Maragské državy - tato oblast byla kdysi nazývána Maragor a na počátku třetího tisíciletí byla připojena k Tolnedře. Dále hranice pokračuje převážně západně, stále se stýká s hranicí Ktol Murgosu a míří k severovýchodnímu výběžku Nyissy, pak k dolnímu toku Lesní řeky a nakonec k pobřeží Velkého Západního moře.

Přestože je běžné hovořit ve veřejných prohlášeních o "posvátných a neporušitelných hranicích císařství Tolnedra", je nutné upozornit na to, že každá hranice, která není tvořena nějakou přírodní překážkou - jakou je například řeka - je pouhou aproximací. Obzvláště to platí na hornatém území, kde nedostatek lidského osídlení (stejně jako nedostatek zájmu o takovou zemi) činí snahu o přesné vyznačení hranice zbytečnou ztrátou času.

V každém případě jsou celé dvě třetiny Tolnedry tvořeny pustinou se skalnatým podložím a dále studenými, zamračenými a nekonečnými lesy sténajícími pod nápořem mrazivého větru z hor.

Významnou částí Tolnedry je její západní třetina, tvořená úrodnou pobřežní planinou, ležící mezi řekou Arend na severu a Lesní řekou na jihu. Jen díky této planině vděčí Tolnedra za svou existenci. Leží na ní čtyři z pěti hlavních měst a také je centrem zemědělství a obchodu. Ve starověku byly centrální části této planiny pravidelně zaplavovány vodstvem řeky Nedra. Práce na prokopání průplavu mezi Tol Honetem a Tol Horbem trvaly po celé dvě staré dynastie. Tento průplav umožnil nejenom účinně kontrolovat záplavy, ale také učinil z Tol Honetu, navzdory faktu, že leží sto leguí ve vnitrozemí, jeden z největších přístavů na světě.

Na severu podél hranice s Arendií leží les Vordue, který díky rozsáhlé těžbě poskytuje dostatečné množství tvrdého dřeva, ze kterého se vyrábí nábytek a zařízení, jež je mezi Tolnedřany velice oblíbeno. Měkčí dřevo pro stavby se těží v horách na východě, ale dřevo z Lesa Dryád na jihu se netěží z důvodů, jež budou vysvětleny později. Přestože v jižní části centrálního pohoří kolem Tol Rane byly rozsáhlé doly, zásoby zlata, stříbra, mědi, železa a cínu byly již natolik vytěženy, že podpovrchová hloubka dolů činí další těžbu těchto užitečných a ozdobných kovů velmi obtížnou a

nebezpečnou.

Dva přístavy Tolnedry v Tol Horbu u ústí řeky Nedra a v Tol Vordue u ústí řeky Arend tvoří díky jejich vzájemnému propojení centrum světového obchodu. Tol Borune na jihu planiny je zase střediskem rozsáhlého zemědělského impéria. Císařské hlavní město Tol Honet je oprávněně nazýváno "pupek světa".

LIDÉ

Tolnedřané jsou ve srovnání se světlovlasými, hřmotnými Alorny na severu o něco menší a mají poněkud tmavší pleť. Rasově jsou příbuzní s Arendy, Nyissiánci a nyní již neexistujícími Maragy. Obecně je možné vysledovat tři velká rasová uskupení žijící ve dvanácti královstvích - Alorny, Angaraky a jižní národy. Rasový původ Ulgů je pochopitelně záhadou.

Naši obyvatelé jsou díky dlouhotrvajícímu osídlení a zřejmě také z důvodů národních sklonů nejvíce politicky uvědomělí a zaměřeni na výdělek ze všech ostatních obyvatel dvanácti království. Obchod je duší a srdcem Tolnedry. Protože pro nás má již od nepaměti obchod a výdělek prvořadý význam, preferují Tolnedřané při snaze o dosažení svých cílů instinktivně politická řešení před válkou. Jak řekl Nedra ve své moudrosti "co si od tebe zákazník koupí, válčíš-li proti němu?" anebo "nepřátelskou zemi je možné vyplnit jen jednou, ale zákazník je pro tebe nekonečný zdroj prostředků."

Možná z tohoto důvodu obchodují Tolnedřané s mnohem větší dravostí než ostatní národy a císař Tolnedry musí být neustále ve střehu, aby nepodlehł lakotnosti (omlouváme se za použitý výraz) svých poradců a obchodnických baronů, kteří neustále zasypávají Imperiální Trůn množstvím petic vytvořených bez výjimky tak, aby podporovaly jejich vlastní zájmy.

Přestože mnozí zástupci ostatních národů označují naše vlastnosti za hanlivé, dovolte nám poukázat na nespočetné množství výhod, které naše císařství získalo jako výsledek našeho obchodnický zaměřeného uvažování soustředěného na výdělek. Tolnedřanská společnost nebyla na rozdíl od Alornských království nikdy rozdělena existencí klanů.

Náchylnost ke klanovému uspořádání je příznakem chorobného strachu z cizinců a Tolnedřané kontakty s cizinci vždy vítali jako možnost otevření nových obchodních cest. Stejně tak u nás nikdy nebylo zavedeno nevolnictví, které tak zpomalilo rozvoj Arendie. Jak jednou řekl moudrý tolnedřanský šlechtic "je lepší člověka motivovat k vykonávané práci penězi než karabáčem". V Tolnedře se také nikdy neuchytil náboženský fanatismus, který tak ovládá životy Nyissiánců, Angaraků a Ulgů. Náš Nedra je tolerantní Bůh, který se spokojí s několika formalitami při obřadních příležitostech. Jedinou výjimku tvoří v tomto případě mnišská komunita žijící v západní oblasti toho, co bylo dříve nazýváno Maragorem. Tyto přátelské duše zasvěcují své životy službě bližním a lidskosti, aby vykoupily náš národní zločin - zničení Maragů. Přestože se mnozí domnívají, že žebraři členové tohoto řádu jsou naší národní ostudou, je třeba zdůraznit, že jejich neustálé usmířování rozhněvaného a smutného ducha Boha Mary od nás se vši pravděpodobností odvrací jeho pomstu.

V jižní Tolnedře existuje ještě jedna anomálie. Touto anomálií jsou samozřejmě Dryády. Stejně jako v případě Ulgů i osídlení Dryádami se datuje do doby před migrací civilizovaných národů na západ. Jejich počet byl odedávna velmi malý a občas je lze spatřit mezi stromy Lesa Dryád, který leží podél naší jižní hranice. Je to plachý lid, který žije odděleně od hlavní části tolnedřanské společnosti. Jejich jedinou daní naší kultuře byla zřejmě svatba dryádské princezny se šlechticem domu Borunů. Výměnou za tuto svatbu získaly od Borunů Dryády slib, že jejich les zůstane navěky neporušen. Tento slib byl formulován Císařským Dekretem Ran Boruna I., syna dryádské ženy a borunského šlechtice a zakladatele PRVNÍ BORUNSKÉ DYNASTIE. Přestože nespočetné generace obchodníků se dřevem tento dekret proklínaly, neboť při spáření obrovských a pro ně nedosažitelných dubů v Lese Dryád je jejich nekonečná lakota nutila k pláči, je potřeba přiznat, že Tolnedra měla z tohoto neobvyklého spojení Dryád a jednoho z nejvýznamějších šlechtických domů veliký prospěch.

Borunské dynastie odjakživa patří k nejstabilnějším a nejosvědčenějším v celé naší historii a borunští císaři mají zřejmě dán do vínku neobvyklý smysl pro dobro. Mezi obyčejnými lidmi se ujalo přísloví "požehnáno budiž Nedrovo jméno za to, že nám dal Boruny", jež to možná shrnuje ze všeho nejlépe.

Po celá staletí byla u potomků domu Borunů pozorována jedna zvláštní charakteristika. Zatímco děti mužského pohlaví se příliš neliší od běžných Tolnedřanů, holčičky odjakživa vykazovaly výrazné odlišnosti od ostatních žen naší rasy. Jsou docela hubené a jejich vlasy mají bez výjimky ohnivou, tmavě rudou barvu. Básníci jejich vlasy extravagantně přirovnávají k barvě listů dubů na podzim. Pokožku mají také výrazně světlejší než je olivová kůže ostatních tolnedřanských žen, v určitém světle se zdá, že má téměř lehce nazelenalou barvu. Borunské princezny, citlivé a rozechvělé, mohou být oprávněně považovány za skutečné klenoty císařství.

PREDYNASTICKÁ HISTORIE

Stejně jako ostatní národy západu se Tolnedřané přistěhovali z východu během prvních století prvního tisíciletí. Usadili se na centrální planině a začali stavět své první město Tol Honet na rozlehlém ostrově na řece Nedra. Současná sláva Tol Honetu daleko přesahuje hrubě postavenou a pochmurnou pevnost, která na jeho místě tehdy stála. Psané záznamy z predynastického období jsou mučivě stručné a do současnosti se jich dochovalo jen pár. Dokumenty PRVNÍ HONETITSKÉ DYNASTIE nám však poskytují určitý vhled do způsobu života v prehistorické Tolnedře a do způsobu vládnutí a hlavních cílů prvních císařů. Zdá se, že v těchto dávných, temných letech převládal v Tolnedře

ohně, záplavy, mor a občanská válka.

Nebude asi přehnané tvrdit, že tolnedřanské impérium se zrodilo z ohně - nebo alespoň že povstalo z jeho popela. Všechny dřevěné stavby jsou náchylné k požáru a město Tol Honet nebylo žádnou výjimkou. Ať již to způsobilo cokoli, v prvních letech devátého století vypukl veliký požár a ostrovní město jím bylo stráveno z jednoho konce na druhý. Nižší městský úředník, který to přežil, dospěl k závěru, že kámen bude pro stavbu města daleko lepším materiálem a začal jej rekonstruovat ještě v době, kdy se kouřilo z původních trosek. Zatímco skupina dřevorubců dokáže postavit kolovou hradbu v poměrně krátkém čase, práce s kamenem je mnohem těžší a časově náročnější podnik. Početná skupina řemesníků, kteří po desetiletí pracovali na hradbách Tol Honetu, představovali základ toho, co dnes známe jako císařské legie. Standardní desetičlenná skupina určená k transportu jednotlivých kamenných bloků se stala základní jednotkou. Deset takovýchto skupin - sto mužů - kteří přesouvali větší kameny se stala setninou a deset stovek - tisíc - kteří tahali velké kameny do základů hradeb, se stalo legií. Spolupráce a disciplína, která byla nastolena při stavbě města, učinila z těchto, pracovních skupin silné jednotky, které plnily během pracovního úsilí příkazy dohlížitelů - což byl výše zmíněný městský úředník. Tento úředník se stal legendárním Ran Honetem I., zakladatelem dynastického systému. Když se loupeživí piráti pokusili rostoucí město vyplnit, rostoucí skupiny pod vedením Ran Honeta odložily nástroje, uchopily zbraně a vzhledem k vynikající disciplíně je snadno odrazily. Tak se zrodila idea císařství. Jakmile pracovní skupiny ochutnaly vítězství, byl zbytek velmi jednoduchý. Sérii blaskových manévřů upevnil Ran Honet svou kontrolu nad všemi tolnedřanskými obyvateli a zavedl pořádek, mír a bezpečnost na celé centrální planině.

PRVNÍ HONETITSKÁ DYNASTIE 815 - 1373

(558 let, 23 císařů)

Hlavní snahy PRVNÍ HONETITSKÉ DYNASTIE byly zaměřeny na rozšíření severní hranice Tolnedry až k řece Arend, vystavění přístavních pevností v Tol Vordue a Tol Horbu a samozřejmě vykopání severního průplavu na řece Nedra. Když poslední císař Ran Honet XXIII zemřel bez potomků, bylo císařství uvrženo do zmatků.

PRVNÍ VORDUVIANSKÁ DYNASTIE 1373 - 1692

(319 let, 16 císařů)

Bylo velkým štěstím, že velitel císařské gardy v Tol Vordue - který byl rovněž prvním městským úředníkem - byl talentovaný muž se silnou vůlí, který vpochozoval v čele svých legií do Tol Honetu, aby obsadil trůn. Spíše než kvůli svým ambicím tak učinil ze silného smyslu pro občanskou odpovědnost. V té době byl ustaven systém řádného dynastického následnictví a tak bylo zabráněno rozpadu císařství.

Sbor poradců, což byla široká skupina zástupců ze všech oblastí císařství, se sešel na bezpečnostní poradě a dospěl k závěru, že velitel Tol Vorduiské gardy se stane dalším císařem nezávisle na jejich souhlasu. Proto šli do Nedrova chrámu, aby se kněží zeptali samotného Boha.

POZNÁMKA

Populární výklad je ten, že v raných dobách císařství byl Nedra fyzicky přítomen v chrámu, kde mu sloužili a uctívali ho kněží. Současní teologové však s tímto pohledem nesouhlasí a přicházejí s mnohem racionálnějším vysvětlením, že přestože byl mezi námi vždy přítomen Nedrův duch, je jeho fyzická přítomnost v naší dlouhé historii, pouhou neživotaschopnou domněnkou.

Když se chrámoví kněží objevili a přinášeli Nedrovo požehnání císaři Ran Vorduovi I., byla ustavena PRVNÍ VORDUVIANSKÁ DYNASTIE a bylo zajištěno řádné následnictví.

Vorduviané byli rázní a energičtí císaři, kteří brzy obrátili svou pozornost k zemím jižně od řeky Nedra. V počátcích dynastie byla naše jižní hranice posunutá k břehům Lesní řeky a tak byla kompletní základní část císařství.

V centru jižní planiny bylo postaveno město Tol Borune a další členové dynastie zaměřili svou snahu na stavbu jižního průplavu na řece Nedra.

DRUHÁ HONETITSKÁ DYNASTIE 1692 - 2112

(420 let, 19 císařů)

Roky trvání této dynastie byly obdobím konsolidace a rozvoje. Bylo to rovněž období prvních významných kontaktů s ostatními národy. A jak se tak často opakuje v případě historie Tolnedry, byli to obchodníci, kteří razili cestu.

Počáteční kontakty s Arendy a Nyissiánci byly mírumilovné a ziskové, ale Maragové pevně odmítali připustit vstup cizinců do Maragoru. Císař Ran Honet XVII. přistoupil k řešení tohoto problému stavbou města Tol Rane na maragorské západní hranici. Účelem Tol Rane bylo stát se obchodním centrem, kam mohli Maragové přicházet za obchodem, ale město brzy získalo nový, pochmurnější účel. Brzy bylo jasné, že Maragové vlastní značné množství kvalitního zlata a občasné objevy zlatých valounů v potocích pohraničního regionu přivábily do Tol Rane hordu hledačů štěstěny.

Tito dobrodruzi se v noci plížili přes hranici do Maragoru a hledali zlato v každém potoce, dokud se Maragové pro jejich přítomnost nerozzlobili. Bylo to právě tehdy, kdy jsme se dozvěděli děsivou pravdu o našich východních sousedech.

Bylo to roku 2115, kdy přeživší člen jedné ze skupin hledačů zlata přiběhl do Tol Rane s hrůzným příběhem. Jeho společníci byli zajati skupinou Maragů a jeden po druhém pak byli rituálně zavražděni a sněženi.

Přestože lidské oběti v jedné či druhé formě byly v některých náboženstvích celkem běžné, kult Boha Mary byl jediný z těch, jaké jsme viděli, který vyžadoval praktikování rituálního kanibalismu. Tato zpráva se rozšířila celou Tolnedrou jako stepní požár a během každého vyprávění byla zveličována, až jí byl nakonec celý národ zachvácen. Řeči státních představitelů hněv obyvatelstva ještě přizivovaly a do Tol Honetu brzy vyrazily deputace žádající válku.

Císař Ran Vordue I. z DRUHÉ VORDUVIANSKÉ DYNASTIE se teprve zaučoval do vlády, neboť byl na trůnu teprve tři roky a byl prvním panovníkem své dynastie a nakonec podlehl tlaku obyvatel a začal s přípravami na válku.

DRUHÁ VORDUVIANSKÁ DYNASTIE 2112 - 2537

(425 let, 20 císařů)

Je věcnou hanbou Vorduvianů, že to bylo během jedné z jejich dynastií, kdy došlo k vyvraždění Maragů. Navzdory tomu, že Maragové byli kanibalové, nelze popřít pravdu, že tato skutečnost by byla klidně ignorována, kdyby v Maragoru nebylo takové množství zlata. Nebylo by těžké uzavřít hranici a použít jiné prostředky k přesvědčení Maragů, aby opustili své nezvyklé praktiky. Mocenská skupina, která si přála válku, však myslela pouze na zlato a donutila nezkušeného císaře použít tento poslední prostředek.

Tažení Maragorů trvalo čtyři roky a bylo poznamenáno takovým druhem barbarství, jaký je na západě zřídka kdy k vidění. Tolnedřanské legie, operující v Tol Rane, rychle obklíčily poměrně malý národ, pak se obrátily dovnitř kruhu a vyrazily k srdci Maragorů. Maragové, stále ještě oslabení po své nešťastné expedici do Nyissy, nebyli pro mocné legie žádným soupeřem. Velitelé těchto legií, nakažení určitým druhem náboženské horlivosti, systematicky vyvraždili celou populaci a až na konci, kdy byly zbytky Maragů zahrnuty do jediného údolí v centrálním Maragorů, jim bylo povoleno se vzdát. Naneštěstí však Tolnedřany k milosrdenství nepohnula lidskost, ale opět jedna naše národní slabina - lakota. Přeživší Maragové byli zajati a prodáni nyissianským otrokářům, kteří jako supi kroužili kolem bojiště.

Tak zmizel Maragor a s ním i značné množství tolnedřanské národní hrdosti.

Hordy tolnedřanských hledačů zlata a sedláků toužících po zemi, které čekaly za hranicí na konec války, vtrhly do Maragorů jako přílivová vlna. Někteří toužili o zlato, jiní po území. Jak jsme však zjistili, k našemu smutku, zarmoucený duch Mary, Boha Maragů, stále zůstával v zemi. Vlna přichozích se zlomila a byla vržena zpátky v okamžiku, kdy na dobrodruhy přišel Mara se svou pomstou. Příběhy, které k nám z této zle postižené země dorazily, způsobily Tolnedře noční můry trvající tři tisíciletí. Ve dne je slyšet z jednoho konce Maragorů na druhý Marovo kvílení a v noci povstávají děsivé stíny zavražděných Maragů a jejich krví zalité tváře se lesknou v přízračném světle.

Ti slabší mezi prospektory brzy zešíleli a vrhli se do řeky nebo do propasti. Ti silnější se roztřesení a pobledlí vrátili do Tolnedry, neměli ani zlato ani zemi a i jejich přičetnost byla často zle postižena.

Byl to jeden z těchto přeživších, který zasvětil zbytek svého života postavení velkého opatství v Mar-Terinu, kde mniši po tři tisíce let prosili o odpuštění Boha Maru a utěšovali duchy zavražděných Maragů. Odvaha mnichů z Mar-Terinu, čelících nevýslovným hrůzám, ukazuje to nejlepší z tolnedřanského charakteru.

Během vlády dalších členů dynastie nedošlo k žádným významným událostem, s výjimkou vlády posledních čtyř císařů. Tehdy byl rozšířen obchod s Arendy na severu, a i když ne v takové míře, i s Nyissiansci na jihu a vznikly veliké přístavy v Tol Vordue a v Tol Horbu. Tolnedřanské veslice se začaly plavit pobřežními vodami ve snaze o nalezení nových odbytišť a v roce 2400 dorazily daleko na sever až k severozápadnímu pobřeží dnešní Sendarie.

V té době jsme se poprvé setkali s Šereky. V roce 2411 byla tolnedřanská obchodní flotila dostižena eskadrou šereckých lodí, které vyrazily z Šereckého průlivu. Tolnedřanské veslice, pomalé a bachraté, jsou stavěny k převážení nákladu a pro hbité, štíhlé, válečné lodě Šereků nebyly žádným soupeřem. Bitva to byla krátká a ztráty na životech a zboží byly alarmující.

Císař Ran Vordue XVI. nechal rychle ozbrojit každou dostupnou veslici a poslal proti Šerekům trestnou výpravu.

Výsledek byl pochopitelný a snadno očekávatelný. Šerekové jako vlci rozsekali flotilu na kousky a potopili každou jednotlivou loď. Šerečtí piráti, kteří se díky těmto dvěma nešťastným střetům dozvěděli o přítomnosti Tolnedry, se brzy objevili na západním pobřeží Arendie a Tolnedry. Během těchto krvavých staletí bylo město Tor Vordue osmkrát vyplněno a vypáleno a šerecké nákladní lodě, sténající pod vahou tolnedřanského pokladu, se valily zpátky na sever jako nějaká velká námořní karavana. Nakonec v prvních letech 26. století nechal císař Ran Vordue XIX. Tol Vordue opevnit, nechal vystavět směrem k moři vysoké hradby a desetkrát zvýšil počty mužů strážících jeho mateřské město.

Tři loupežné výpravy Šereků byly odraženy a Šerekové se brzy obrátili ke snadnější kořisti. Dvakrát vyplnili Tol Horb a jen silný železný řetěz, přehrazující řeku Nedra, zabránil šerecké flotile v dosažení bran samotného Tol Honetu.

Zhruba v té době zemřel poslední císař DRUHÉ VORDUVIANSKÉ DYNASTIE, aniž by zanechal potomky a k problémům s šereckými piráty se ještě přidaly sváry, které vždy doprovázely nástup nové dynastie.

PRVNÍ BORUNSKÁ DYNASTIE 2537 - 3155

(618 let, 24 císařů)

Během let, kdy se blížil konec vlády Ran Vordua XX., bylo všeobecně známo, že trůn zase jednou připadne rodině Honetitů a několik nejvlivnějších členů tohoto početného klanu již započalo s finančně náročným, ale nezbytným úkolem, podplatit rozličné členy sboru poradců (což byl orgán, který postupně převzal od císaře některé pravomoci, aby mu tak ulehčil při složitém úkolu vládnout celé tolnedřanské společnosti). Svou činností však Honetitě účinně zabránili, aby některý z nich získal po smrti Ran Vordua XX. trůn, neboť sbor poradců rozdělil díky úplatkům svou přízeň mezi členy Honetitské rodiny velmi rovnoměrně a žádný z nich nezískal většinu. Po jedenácti měsících váhání byl nakonec sbor poradců přinucen obrátit se někam jinam.

Když bylo těmi členy sboru poradců, kteří byli zvoleni na jeho správním území, vysloveno jméno mladého borunského šlechtice, přidali v jeho prospěch své hlasy i vorduvianské a horbitské části sboru.

Je totiž nešťastnou pravdou, že Honetitě nikdy nebyli mezi šlechtou ostatních měst nijak zvlášť populární. Příliš se

vyvyšovali nad ostatní a vzhledem k tomu, že Tol Honet byl imperiálním hlavním městem, získávali pro něj na úkor ostatních měst mnohé výhody.

Honetité reagovali ráznou kampaní proti mladému borunskému šlechtici, jež byla z velké části založena na jeho rozporuplném původu (jeho matka byla Dryáda). Nakonec však koalice Vorduvianů, Borunů a Horbitů prosadila v radě svůj názor a jméno mladého Boruna bylo předáno chrámu a prezentováno Nedrovým kněžím. Po jejich souhlasu byl císař Ran Borune I. korunován a obsadil zlatý trůn v Tol Honetu.

Mladý císař brzy prokázal, že jeho dosazení na trůn bylo šťastným tahem. Poté, co zvažil problém s šereckými nájezdy podél pobřeží, vyslal legie na stavbu pobřežní silnice mezi Tol Vordue a Tol Horbem. V legiích kvůli tomu zavládla velká nespokojenost, neboť vojáci byli uvyklí k pohodlnému životu ve městech, kde sloužili jako posádka a byli velmi nešťastní z toho, že musí odložit své vycházkové uniformy a opustit přízeň mladých i starších žen, které ve vojácích odjakživa nacházely zálibu. Vlivní přátelé legionářských důstojníků proti tomuto nevidanému přerušení společenského života vojáků u císaře protestovali, ale Ran Borune zůstal neoblomný.

Velký přínos jeho plánu se stal brzy evidentním. Díky němu byly legie rozmístěny v pravidelných intervalech podél celého severozápadního pobřeží a každá legie měla přidělen kus cesty, kterou měla postavit. Proto, ať už se šerečtí piráti vylodili kdekoli, už tam na ně čekala legie. Z tohoto jediného plánu vyplynul pro celý náš národ obrovský prospěch. Byla postavena výborná silnice, legie (změkčilé životem v posádkách) se znovu dostaly do formy, Šerekové byli přinuceni najít si zábavu někde jinde a zmizel nezdravý vliv vojáků na politické, společenské a morální aspekty života ve městech. Následná vlna rezignací, podaná mladými důstojníky i vojáky, kterým vojenský život náhle přestal připadat atraktivní, přivála do legií čerstvý vítr. Protože výhody plynoucí ze zapojení legií do práce byly na první pohled zřejmé, nechali borunští císaři vystavět rozsáhlou síť silnic vedoucích do všech částí Tolnedry, kam až se tehdy ve své tisícileté existenci rozkládala.

Během panování PRVNÍ BORUNSKÉ DYNASTIE byla rovněž založena Diplomatická Služba. Služba nejprve sestávala zejména z obchodníků, kteří pravidelně navštěvovali cizí národy, ale brzy je nahradili praví profesionálové, jejichž obratnost při vyjednávání vztahů mezi Tolnedrou a často podivnými a mnohem méně civilizovanými národy se stala legendární. Důkaz této obratnosti lze nalézt v tom, že v pozdějších letech, kdy se mezi mimbratskými Arendy, kteří chtěli kontrolovat Les Vordue a císařstvím, které zastávalo názor, že jeho severní hranici tvoří řeka Arend, rozpoutala diskuze o poloze hraniční čáry, zůstala ve Vo Mimbře celá tolneďrská diplomatická mise. Dalším důkazem skvělých schopností Služby je fakt, že Tolnedra udržovala plné diplomatické vztahy se všemi třemi arendskými frakcemi po celou dobu trvání Arendské Občanské Války a měla tedy zastoupení ve Vo Mimbře, Vo Asturu i Vo Wacunu.

Hlavním rysem tolneďrské politiky (které se říká borunská politika) v období Arendské Občanské Války bylo udržovat v rámci možností rovnováhu sil mezi třemi soupeřícími vévody. Dokud byla Arendie rozdělena, nehrozilo severní hranici Tolnedry nebezpečí. Když jeden filosof přednesl císaři Ran Borunovi XXII. formální protest proti nemorálnosti zuřící války a nevýslovnému lidskému utrpení v Arendii, kde se válčí jen proto, že z toho pro Tolnedru plynou výhody, odpověděl císař klidně. "Ale tohle je politika, drahý příteli, a nemá co dělat s morálkou. Je vždycky moudré udržovat potenciální nepřátele ve vzájemném sváru. Morálka může mít co dělat s tím, co bychom chtěli rádi udělat, ale politika nám určuje, co udělat musíme. Tyto dva principy jsou vzájemně neslučitelné."

Borunští diplomaté rovněž otevřeli cestu na sever a ustavili vztahy s Šereky a Drasnijci ve Val Alornu a Boktoru. Šerekové byli konečně přinuceni zastavit své útoky na tolneďrské lodě, plavící se po Moři Větrů a brzy se rozvinul bohatý trojcestný obchod, neboť zboží z Drasnie bylo převáženo na šereckých lodích z Kotu přes Šerecký záliv a Šereckou úžinu do přístavu Camaar na pobřeží dnešní Sendarie, kde probíhala překládka na tolneďrské veslice. Pro všechny tři národy plynul z tohoto uspořádání obrovský zisk a Šerekové brzy zjistili, že čestným obchodem lze dosáhnout mnohem víc než co lze získat pirátským.

Mnohem obtížnějším tématem však byla otázka obchodu s Ostrovem Větrů. Z velmi nejasných důvodů Šerekové pokračovali ve své blokádě v přístavu Riva. Tehdy v Tolneďře panoval všeobecný názor, že ostrov je buď šereckou kolonií nebo protektorátem, ale nyní se zdá, že ani jeden z těchto názorů nebyl správný. Přestože Rivané jsou Alorni, stejně jako Šerekové, Drasnijci a Algaři, zdá se, že jsou samostatným národem nezávislým na Šereku. Blokáda, která frustrovala generace tolneďrských a sendarských obchodníků, má zřejmě nějaký náboženský podtext, který tolneďranští diplomaté nebyli schopni rozluštit. Nakonec bylo ve Val Alornské dohodě z roku 3097 jako součást této skvěle sepsané smlouvy, která normalizovala vztahy mezi Šerekem a Tolnedrou, dosaženo zrušení blokády a tolneďrské veslice se objevily v přístavu Riva.

Panovalo všeobecné přesvědčení, že Rivané jsou automaticky připojeni k Val Alornské dohodě, ale rychle se ukázalo, že tomu tak není. Když se obchodníci vylodili na skalnatém břehu tohoto nehostinného ostrova, nespátřili nic jiného, než pochmurné, holé zdi Pevnosti Riva. Brány pevnosti zůstávaly zavřené a Rivané na obchodníky odmítali být i jen pohlédnout.

Poslední borunský císař nařídil nešťastný útok na město, čímž se ukázalo, že i ten nejčestnější úmysl se může časem pošpinit. Na Rivě se vylodilo pět legií, které měly za úkol vzít útokem městské brány a v zátocě zakotvila horda obchodních veslic, čekajících až se brány otevřou. Zdá se, že tolneďrský charakter v sobě obsahuje jistý nezdravý rys. Průměrný Tolneďran je za normálních okolností solidní, počestný člověk, ale má-li pocit, že mu něco brání v jeho touze po obchodu, stává se z něj fanatik. Staly se případy, kdy byly imperiální síly použity k přinucení některých barbarských národů ke kontaktům. A je zaznamenáno, že se někteří obchodníci, kteří v touze po tom být první ztratili soudnost, vrhali do předních řad útočících legií, mávali svým zbožím a nabízeli je nepřátelským válečníkům. Tento povahový rys - lakota, chcete-li - zapříčinil, že neštěstí v Rivě dosáhlo takových kolosálních rozměrů.

Při prvním útoku legií na městské brány se objevili Rivané a systematicky zničili nejen těch pět legií, ale také každou veslicí v přístavu. Tolnedra tak utrpěla nevyčíslitelné ztráty na životech a majetku.

Když se tato zpráva dostala do Tol Honetu k poslednímu borunskému císaři Ran Borunovi XXIV., nařídil císař v hněvu vrhnout proti Rivanům veškeré imperiální síly. Zdravý rozum se mu však vrátil okamžitě poté, co si přečetl strohou zprávu od šereckého vyslance.

"Veličenstvo," četl.

"Vězte, že Alorie nepřipustí útok na Rivu. Šerecké flotily, jejichž stožáry se tyčí tak hustě jako stromy v lese, napadnou vaše loďstvo a tolneďranské legie se stanou rybí potravou od Arendského výběžku až k nejbližšímu obzoru Moře Větrů. Drasnijské oddíly vypočodují na jih, zničí vše, co jim bude stát v cestě a oblehnou vaše města. Algarští jezdci přejdou hory a promění vaše císařství ohněm a mečem a v pustinu.

Vězte, že v den, kdy zaútočíte na Rivu, rozpoutají proti vám Alornové válku a vy i vaše císařství budete dozajista zničeni."

Ran Borune se z hrozné neústupnosti této zprávy roztřásl a byl přinucen znovu zvážit svůj postup. Spěšné přečtení dokumentu, který zahrnoval veškerá ustanovení Val Alornské dohody, odhalilo větu, která se předtím zdála být pouhým rituálním slovním obratem, ale jejíž hrozivý význam se nyní objasnil. Ta věta zněla. "Ale Alorie bude spravovat Rivu a chránit ji před vnějšími útoky". Bylo tedy jasné, že alornská království dohromady tvoří nějaký druh nadnárodní konfederace. Smlouva s Šerekem tedy nebyla současně smlouvou s Alorií. A přestože se Šerek zavázal, že proti Tolneďře nepovede válku, Alorie žádný takový slib neučinila. Pro legie by bylo obtížné vést úspěšně válku proti jedinému alornskému království a pokud by se tato království spojila, byly by předem odsouzeny k porážce.

A tak byl plán trestné výpravy proti Rivanům rychle zapomenut.

Po nějaké době Rivané ustoupili a povolili vně městských zdí stavbu obchodní enklávy a západní obchodníci, přestože hlasitě protestovali, byli přinuceni vzít to na vědomí.

Takový byl tedy závěr vlády PRVNÍ BORUNSKÉ DYNASTIE. Její prospěšnost je nezpochybnitelná a přestože závěr její vlády se nesl v poněkud pokořujícím duchu, jde nepochybně o jednu z největších dynastií v celé historii císařství. TŘETÍ HONETITSKÁ DYNASTIE 3155 - 3497

(342 let, 17 císařů)

Tahanice o trůn na konci PRVNÍ BORUNSKÉ DYNASTIE znamenaly změnu v chování tolneďranských politiků.

Jednoduché podplácení již nestačilo a soupeřící kandidáti si otevřeně kupovali hlasy členů rady. Dále se předpokládá (a zřejmě je to pravda), že mnozí z nich se pro dosažení svého cíle snížili k úkladným vraždám. Převaha hlasů v radě se přelévávala od jednoho kandidáta k druhému podle toho, jak její členové, kteří byli koupeni některým kandidátem, náhle onemocněli a bez zjevného důvodu zemřeli. Hlasy jejich náhradníků pak byly bez ostychu kupovány okamžitě poté, co dorazili do Tol Honetu. Bylo bohužel zcela evidentní, že do tolneďranské politiky vstoupily nyissíanské jedy.

Nakonec zvítězili Honetitě - ne proto, že by byli nejoblíbenější, ale spíše z toho důvodu, že jejich rodina byla nejbohatší a mohla si dovolit koupit nejvíc hlasů.

O nekompetentnosti Honetitů zřejmě nejvíc vypovídá skutečnost, že během celého období vlády TŘETÍ HONETITSKÉ DYNASTIE nebyla s žádnou cizí mocností uzavřena jediná smlouva či dohoda, která, by upevňovala postavení císařství. Navíc vzhledem k Severní Dohodě mezi Drasnií a Gar og Nadrakem, jejímž výsledkem byl vznik Severní Karavanní Stezky a vznik drasnijského monopolu ve významu, v jakém se chápe na západě, lze spíše říci, že se postavení císařství za vlády této dynastie zhoršilo.

Místo aby se zabývali zahraničními událostmi a zlepšováním domácích podmínek v Tolneďře jako to dělali borunští císaři, vrhli se Honetitě na plnění císařského pokladu, pomocí kterého upevňovali své pozice až na nejvyšší možnou míru.

Za hranicemi, kde stále pokračovala nekonečná Arendská Občanská Válka a vyjednávání s Drasnií a Algarií postupovala hlenýždím tempem, neboť honetitští císaři se ve své nesmírné lakotě a touze zajistit co nejdříve pokračování své dynastie snažili každý článek jakékoli dohody upravit tak, aby vyhovoval jejich osobním cílům.

DRUHÁ BORUNSKÁ DYNASTIE 3497 - 3761

(264 let, 12 císařů)

Tak se stalo, že když Ran Honet XVII. v roce 3497 zemřel a nezanechal po sobě žádné potomky, obrátil se téměř celý lid Tolnedry k Borunům. Někteří členové rady, kteří věděli o horách zlata, které teklo proudem do kapes sboru poradců při předchozí změně dynastie, dali najevo, že jejich hlasy jsou na prodej, ale byli okamžitě zlynčováni davem občanů Tol Honetu. Před komnatou, ve které se sešla rada, se sešlo velké shromáždění, které bouřlivě skandovalo "Bo - ru - ni, Bo - ru - ni, Bo - ru - ni" a dalo tak radě jasně najevo, jaký bude osud jejích členů, pokud bude v Nedrově chrámu představeno jiné jméno. Poprvé v historii se tak stalo, že se obyčejný lid aktivně podílel na výběru císaře.

V souladu se svou pověstí začali Boruni okamžitě napravovat škody způsobené Honetity. Legie znovu vyrazily pracovat na cestách a zdech a na opravách přístavišť, hrází a náspů. Obvyklé projevy nespokojenosti ustaly ihned poté, kdy bylo hromadně popraveno sedm velitelů legií za neuposlechnutí přímých císařských rozkazů vyrazit z kasáren do pracovních táborů.

Za hranicemi dovedli Boruni vyjednávání s Drasnií k rychlému závěru a roku 3527 byla podepsána Boktorská Dohoda. Přestože nepřinesla takové výhody, jaké si mnozí přáli, poskytla přinejmenším tolneďranským obchodníkům přístup k dosud uzavřenému severskému trhu.

Dosud nevídaným rozhodnutím bylo, že Boruni umístili dvacet legií do Sendarie, kde začaly jako "gesto dobré vůle" stavět síť silnic spojujících Sendar a Camaar s Darinem na severovýchodním pobřeží, které omývají vody Šereckého zálivu. Tento čin způsobil mnoho zamračených tváří ve Val Alornu, ale šerecký král (jehož země v tu dobu Sendarii formálně spravovala) si rychle uvědomil, že zlepšení podmínek v Sendarii prudce zvýší množství vybraných daní v této oblasti a šereckou pokladnu to přitom nebude nic stát. Legiemi vystavěné silnice účinně zlomily šerecký monopol na transport zboží z Boktoru do Camaaru. Skutečnost, že šerecké lodi byly v té době jako jediné na světě schopné

proplout nástrahami a nebezpečími Šereckého průlivu, přestala ovládat severský trh. Sendarští obchodníci nyní mohli využít pobřežní cestu z Kotu do Darinu a po nové cestě se pak dostat až do Camaaru. Výsledný nárůst obchodu a snížení cen poskytl vítanou injekci ekonomikám všech okolních národů.

PRVNÍ HORBITSKÁ DYNASTIE 3761 - 3911

(150 let, 6 císařů)

Důkazem moudrosti stárnoucího Ran Boruna XII., bezdětného posledního císaře DRUHÉ BORUNSKÉ DYNASTIE je to, že převzetí moci Horbity na konci jeho vlády proběhlo tak hladce. Boruni, kteří neustále přicházeli s něčím novým, se poprvé přímo podíleli na výběru svých následovníků. Jméno Ran Horb I. bylo do chrámu přineseno ještě předtím, než starý císař zemřel. Přestože někteří členové rady vyjadřovali nespokojenost se ztrátou možností prodávat své hlasy, Ran Boruna XII. byl natolik milovaný lidem, že se mu nikdo neopovážil postavit. A tak můžeme velkou měrou děkovat právě Borunům za možná největšího císaře, jakého kdy Tolnedra měla.

Přestože Ran Horb I. byl nepochybně kompetentní a energický císař, který se stylem vlády podobal Borunům, byl to jeho syn, Ran Horb II., jehož schopnosti předčily veškerá očekávání. Protože se Ran Horb I. oženil pozdě, byl Ran Horb II. teprve sedmnáctiletý, když nastoupil na zlatý trůn. Všichni se domnívali, že díky jeho mládí ho snadno ovládnou starší a protřelejší členové dvora. Rychle se však ukázalo, že to není pravda. V roce 3793 uzavřel mladý císař tajnou Dohodu z Plání s mimbratskými Arendy. Císař dospěl k závěru, že nekonečná občanská válka v Arendii se stala brzdou rozvoje západu, a že je překážkou obchodu. Proto uzavřel spojení se slabší frakcí, Mimbraty, a společně začali pracovat na společném zničení asturijských Arendů. Císař dal na vědomí Šereku a Algarii, že legie, umístěné Boruny v Sendarii pro udržování vybudovaných cest, již nebudou nadále bránit pohybu jezdců po severní Arendii. S takto rozdělenými silami se Astuřané nedokázali účinně bránit útoku mimbratských rytířů vedenému přes jižní hranici Asturie v rychlému pohybu tolneďanských kolon podél pobřeží. Tak začala v Arendii opotřebovávací válka proti Astuřanům, která trvala téměř dvacet let.

Mezitím imperiální vyjednávači, popoháněni císařem, uzavřeli Algarskou dohodu s Čo-Dornem Starým, náčelníkem klanových vůdců Koňského Lidu. Tato dohoda způsobila mezi obchodními princí v Tolnedře vlnu údivu, neboť zdánlivě nepřinášela žádné obchodní výhody. Přestože to bylo obchodními kruhy široce popíráno, jednu výhodu takto císař získal a tato výhoda učinila z této smlouvy jeden z nejceněnějších dokumentů. Šlo o povolení postavit Velkou Severní Cestu vedoucí přes Algarii, k jižním hranicím Drasnie. Tak byla poprvé umožněna přímá cesta po zemi až do Boktoru. Legie dostaly povolení vstoupit do Algarie pro účely stavby cesty. Jak císař poznamenal k jednomu nespokojenému obchodníkovi. "Klidně si koupím celý Koňský Lid, i kdyby jich bylo desetkrát víc - pro přístup do Boktoru po suché zemi." Při porovnání obchodního objemu přicházejícího z východu do Drasnie se nelze než sklonit před moudrostí našeho nejschopnějšího císaře.

V roce 3822 podlehl Vo Astur, sídlo asturijských Arendů, převaze Mimbratů a podobně jako v případě Vo Wacune, bylo město zcela zničeno. Mimbraté, přestože zvítězili a korunovali svého vévodu na prvního nepochybného krále Arendie, byli vyčerpaní posledním zápasem. Omezení, požadovaná císařem na oplátku za tolneďanskou pomoc při zničení Astuřanů, učinila z Arendů v mnoha ohledech zdánlivě podřízený lid. Přestože to zraňovalo mimbratskou pýchu, byli příliš slabí na to, aby protestovali a nový král měl úplně jiné problémy. Navzdory porážce a zničení Vo Asturu, byli stále ještě asturijské Arendy na severu. Ustoupili do temných hlubin Arendského Lesa, kam nevedou žádné cesty a začali partyzánskou válku, která na sebe poutala sílu mimbratských králů po více jak tisíc let.

Nic jiného si snad Tolnedra nemohla přát. Veliké bitvy a rozsáhlá vojenská tažení, která činila cestování Arendií tak nebezpečným, byla u konce a místo nich nastoupila asturijská taktika udeř a uteč, která vyvolávala odvetná tažení Mimbratů do temného lesa. Císař dosáhl tajné dohody s Astuřany, jež zaručovala bezpečný pohyb po Velké Západní Cestě, kterou legie stavěly směrem na jih skrze jejich les. V tu samou dobu, v souladu se Smlouvou z Tol Vordue, stavěly další legie jižní odbočku cesty severně od řeky Arend.

Přestože stavba Velké Západní Cesty a Velké Severní Cesty trvala více jak století, její koncept byl nyní jasný. Když byl tento kolosální projekt dokončen, bylo možno cestovat po suché zemi z Tol Honetu do Camaaru, z Camaaru do Boktoru a - po Severních Karavanních Stezkách - z Boktoru do Yar Maraku a Thull Zeliku v angarackých královstvích.

Moc Tolnedry tehdy dosáhla svého vrcholu. Ran Horb II. se v podstatě stal nejmocnějším mužem na světě. Císařským dekretem vytvořil roku 3827 na severozápadním pobřeží království Sendarie. Když někteří severní obchodníci protestovali, poukázal na to, že bude mnohem účinnější a výrazně levnější nechat Sendařany, aby si vládli sami, než živit vlastní úředníky v zemi pět set leguí vzdálené od naší severní hranice. "Nechme Sendařany nést tíhu vlády nad svou vlastní zemí," řekl. "Dokud s nimi budeme mít pořádné obchodní smlouvy, nebude nás naše velkorysost nic stát."

Na sklonku svého života uzavřel Ran Horb II., kterému již bylo přes osmdesát, Dohodu ze Sthiss Toru, upravující obchodní vztahy s Nyissou. A jedním ze svých nejúžasnějších tahů podepsal Smlouvu z Rak Gosky, která ustavila Jižní Karavanní Stezku vedoucí pohořím Ktol Murgosu. Zanedlouho bylo možné, aby člověk na dobrém koni opustil Tol Honet, jel na sever do Boktoru, přeplul Východní moře v Yar Maraku, pak vyrazil na jih do Rak Gosky, přešel hory a vrátil se do Tol Honetu. Když umíral, řekl Ran Horb II. svému synovi toto: "Udržuj cesty. Dokud budeš udržovat cesty, bude Tolnedra vládnout světu."

A bylo tomu tak. Další členové HORBITSKÉ DYNASTIE se soustředili na dokončení a udržování systému cest, jež z Tolnedry učinily hlavní mocnost západu. Nic většího se již nedalo udělat.

PRVNÍ RANITSKÁ DYNASTIE 3911 - 4001

(90 let, 7 císařů)

Nemocný rod Ranitů se dostal k moci po smrti posledního horbitského císaře. Verdikt historie je k těmto nešťastníkům

nepríznivý. Dědičná choroba v jejich linii způsobila předčasnou smrt každého prvorozeného. Žádný ranitský císař proto nežil dost dlouho, aby dosáhl něčeho významného. Historici Ranity správně označují za pouhé správce.

TŘETÍ VORDUVIANSKÁ DYNASTIE 4001 - 4133

(132 let, 3 císaři)

S příchodem pátého tisíciletí ovládli císařský trůn opět Vorduviané. Protože Tol Vordue je velkým přístavem, mají Vorduviané odjakživa pocit, že námořní obchod je mnohem výhodnější než obchod po suché zemi a během více jak století jejich vlády došlo k rozpadu cest Ran Horba II. a moc císařství se zmenšila.

V době, kdy Vorduviané vládli Tol Honetu, nastala jedna z nejstrašnějších událostí v dějinách západu. Rivanský král Gorek Moudrý byl v Rivě zavražděn skupinou nyissíanských obchodníků jednajících podle příkazů královny Salmisry z Nyissy. Císař Ran Vordue I. jen bezmocně přihlížel jak svět kolem něj doslova vybuchl. Hrozné podezření, které bylo odhaleno na přísně tajném setkání v Tol Honetu během dní vlády posledního z Borunů se stalo děsivou skutečností - Alorni se spojili a rozpoutali válku. Ukázalo se, že Alorie skutečně existuje. Alornské tažení proti Nyisse bylo krátké a kruté. Při pohledu na zuřivost našich severních přátel se Ran Vordue moudře rozhodl nepoukazovat na technické porušení tolneďrské suverenity, které bylo způsobeno zástupy Algarů a Drasnijců postupujících na jih. Rovněž nevyvodil žádné důsledky z přítomnosti obrovské flotily šereckých válečných lodí v našich teritoriálních vodách. Když válka skončila a Nyissa prakticky přestala existovat, zadržela doslova celá Tolnedra dech. Alorni neměli náladu se s nikým bavit a právě dokázali, že jsou schopni společně vést plně koordinovanou a úspěšnou vojenskou kampaň, což až do té doby v Tolneďře nikdo nepředpokládal. Pokud by se rozhodli vyrazit ze zničené Nyissy na sever, nemusela by veškerá moc císařství stačit k jejich zastavení. Osud veškerého civilizovaného světa se ocitl v rukou barbarských králů Alorie.

Pohled na návrat drasnijských a algarských zástupů přes hory směrem k Aldurovu Údolí a na zádi štíhlých, černých, válečných lodí Šereků, vracejících se podél našeho pobřeží na sever, byl proto doprovázen všeobecnou vlnou úlevy. V letech, která následovala po válce Alornů proti Nyisse, bylo na západě velice rušno. Vypadlo to, že alornští králové mají celou řadu problémů a často se shromažďovali v Rivě, kde se radili. V nepřítomnosti pevné vládnoucí ruky svých králů porušovali divocí Alorni ustavení mnoha smluv a dohod uzavřených s Tolnedrou. Císařští vyslanci byli nuceni k protestu, ale většinou byli ignorováni nebo záhadně mizeli. Zdálo se, že vorduvianští císaři nejsou schopni znovu získat kontrolu nad celou situací.

DRUHÁ HORBITSKÁ DYNASTIE 4133 - 4483

(350 let, 16 císařů)

Během vlády DRUHÉ HORBITSKÉ DYNASTIE začal být znát vliv Jižní Karavanní Stezky na tolneďrský obchod. Zdálo se, že mezi zamračenými Murgy došlo k náhlé změně názoru a oni se téměř přes noc začali živě zajímat o obchod se západem. Po Jižní Karavanní Stezce se brzy začaly pohybovat karavany v obou směrech. Na ulicích Tol Honetu byli běžně k vidění Murgové, Thullové a občas i Nadraci. Začali se rovněž objevovat i ve Vo Mimbre, Camaaru a Sendaru. Toto prudké rozšíření kontaktů mezi východem a západem pomocí Jižní Karavanní Stezky dokázalo nahradit obchodní ztráty způsobené nepokoji v alornských královstvích.

Diplomatické snahy DRUHÉ HORBITSKÉ DYNASTIE vyústily ve vyslání mise do země Ulgo a nakonec v podepsání Dohody z Prolgu - i když upřímně řečeno, byly takto získané obchodní výhody nesmírně malé. Obchod s Ulgy se nikdy nerozvinul a byl vždy velmi omezen. Tyto snahy však měly za výsledek alespoň zvýšenou úroveň našeho poznání záhadných Ulgů.

Zahájení kontaktů s Ulgy započalo rovněž teologickou debatu, která na západě pokračovala po celá staletí. (Viz dějiny Ulgů)

DRUHÁ RANITSKÁ DYNASTIE 4483 - 4742

(259 let, 17 císařů)

Druhá dynastie krátce žijících Ranitů přihlížela prudkému nárůstu obchodu mezi Tolnedrou a Ktol Murgosem. Jeden obchodník k tomu kdysi poznamenal. "Ať už se podíváte kamkoliv, vždycky tam uvidíte Murga". Přestože možná přeháněl, je pravda, že murgští obchodníci byli k vidění na všech cestách v císařství a bylo běžné je potkávat v Arendii a i v těch nejzapadlejších vesničkách v Sendarii. Zvláštní je skutečnost, že alespoň pokud lze říci, nikdy žádný Murg ne navštívil alornská království a žádný z nich se rovněž nepokusil vstoupit do Země Ulgo.

Situace na severu se postupně začala stabilizovat a obchod opět normálně pokračoval.

Tehdy zřejmě nastaly zlaté dny západu. S výjimkou arendských rozmrštěk na severu jejich země nedošlo k žádnému jinému konfliktu. Zboží pravidelně putovalo z východu i západu po Severní a Jižní Karavanní Stezce a z téměř každé transakce měla Tolnedra zisk. Ranitští císaři měli plnou hlavu starostí se svým zdravím, takže se nezajímali o ostatní císařské záležitosti. Schopní a kompetentní úředníci dohlíželi místo nich na udržování cest a přístavů, standardizovali poplatky od cla a denodenně dohlíželi na tisíce detailů, na kterých závisí stabilita císařství.

TŘETÍ BORUNSKÁ DYNASTIE 4742 - DODNES

(626 let, 23 císařů)

Když zemřel poslední ranitský císař, obrátila se Tolnedra opět k Borunům. Lze říci jediné, že přestože v některých případech Nedra při výběru císaře zřejmě zaváhal, Jeho rozhodnutí, že císařství povedou v těžkých časech posledních let pátého tisíciletí právě Boruni dokazuje, že náš Bůh je jistě s námi.

Během vlády prvních tří borunských císařů se ve světě celkem nic zvláštního nedělo a vše pokračovalo stejně jako za vlády Ranitů. Pak byl korunován Ran Borune IV. a po deset let všechno vypadalo dobře. Pak náhle bez vysvětlení uzavřeli Murgové roku 4864 Jižní Karavanní Stezku a Nadrakové výrazně omezili pohyb východním směrem po Severní Stezce. Následujícího roku již byl bolestně zřejmý důvod, proč tak učinili.

Na jaře roku 4865 napadli Angaraci Drasnii. V čele útoku šli Nadrakové, Thullové a Murgové a za nimi se rozlévalo lidské moře táhnoucí se od horizontu k horizontu, tvořené nespočetnými hordami Malloreánců. Uprostřed jejich množství, nesený na ramenou tisíců nosičů, se pohyboval veliký pavilon z černého železa, ve kterém cestoval sám strašlivý Kal-Torak.

Z historie není možné přesně určit vztah mezi Kal-Torakem a ostatními angarackými králi, ale je neodiskutovatelné, že Kal-Torak z Mallorey nad nimi vládl s téměř boží autoritou.

Celý civilizovaný svět oněměl hrůzou nad zničením Drasníe. Přestože se oststní alonské národy pokoušely svým bratracům pomoci, jejich snaha nepřinesla žádné ovoce. Brzy bylo zřejmé, že Kal-Torak nepřišel jako dobyvatel, ale jako ničitel. Města Boktor a Kotu se proměnila v ruiny a menší drasnijská města a vesnice byly vypalovány. Co bylo ještě horší, celá populace tohoto prosperujícího severského národa byla systematicky vyvražďována a těch několik zajatců si odváděli grolimští kněží v tmavých róbách a s ocelovými maskami. Tito zajatci sloužili jako lidské oběti v odporných rituálech, které tvoří nedílnou součást angarackého náboženství.

Rozdrcené a krvácející zbytky kdysi mocné drasnijské armády uprchly na jih do Algarie a něco málo ostatních přeživších bylo evakuováno z ostrovů u ústí řeky Aldur šereckými válečnými loděmi. Jádrem armády však bylo jednoduše převládáno nespočetnými hordami Malloreánců, které se řítily zemí. Členové ostatní populace, kteří nebyli zavražděni nebo zajati, uprchli na severozápad do prázdných výběžků drasnijských stepí nebo do rozsáhlých močálů u ústí řeky Mrin. Několik přeživších, kteří uprchli na sever, dokázalo překročit na dálném severu řeku Dused a poté se dostat podél pobřeží do Val Alomu v Šereku. Ti, kteří hledali bezpečí v močálech a bažinách však neměli příliš velkou naději na přežití.

Po rozdrčení Drasníe se Angarakové obrátili na jih a vtrhli do Algarie. Zde se ovšem střetli s odlišným nepřítelem. Algarští jezdci, tvořící nejlepší kavalerii na světě, neustále napadali okraje nepřátelské armády a algarská step se pokrývala mrtvými Angaraky. Na oplátku - nebo možná jako součást předem připraveného plánu - Angarakové vraždili algarská stáda, koně i dobytek a krmili se takto získaným masem. Nakonec, když získali dostatečné množství zásob, jednoduše zabíjeli zvířata a nechali je ležet tam, kde padla. Tam, kde procházeli Angarakové, zčernalo algarské nebe hejny mrchožroutů a havranů.

Okupace Drasníe je jedna věc, ale okupace Algarie je něco docela jiného. S výjimkou honáků stád na sever žijí Drasnijci ve městech a vesnicích jako ostatní civilizovaní lidé. Na druhou stranu Algaři jsou Nomádští jezdci. Centrální Algarská planina je tvořena rozsáhlou travnatou stepí. Hovořit o okupaci něčeho takového je stejné, jako hovořit o okupaci oceánu. Algarové jednoduše nechali Kal-Torakovy hordy projít a pak je napadali zezadu ve smrtelných nápirech. Používali klasickou taktiku udeřit a utéct, která je tak oblíbená v legendách a algarských písničkách.

Přestože nepřítel utrpěl při pochodu na jih obrovské ztráty, Kal-Torak nezaváhal. Oblehl Pevnost, která má v Algarii asi nejbližší k tomu, co nazýváme městem a je tradičním sídlem algarských králů. Algarská Pevnost je jedním z nejvíce nedobytných hradů na světě. Terén kolem ní sice není nijak obtížně schůdný, ale problém spočívá v jejích neuvěřitelně vysokých a tlustých zdech. Protože tyto zdi jsou vyšší než nejvyšší stromy, není možné postavit obléhací věže, ze kterých by se dalo útočit na jejich vrchol. A protože mají tyto zdi tloušťku třicet stop, není možné je prorazit beranidlem.

Angarakové se o tuto lidskou rukou vytvořenou horu třístili šest měsíců, než si uvědomili bezvýslednost svých útoků a započali s dlouhým obléháním, které mělo za úkol vyhladovět obránce.

Toto obléhání trvalo osm let (4867 - 4875). Nedobytnost Algarské Pevnosti poskytla západu čas nutný k mobilizaci. Koncem jara roku 4875 znechucen neúspěšným obléháním Pevnosti, se Kal-Torak obrátil na západ a započal s pochodem směrem k moři. Znovu byl napadán algarskými jezdci a pomstychtivými drasnijskými pěšími jednotkami. V horách narazil na další problém. V noci ze svých jeskyní vycházeli Ulgové a vraždili spící Angaraky po tisících. Když jeho armáda dorazila na pláně Arendie, byla již výrazně menší, přesto však bylo množství jeho vojáků stále obrovské. Důvěryhodní svědci potvrdili, že Kal-Torak provedl svůj útok na Vo Mimbře s nejméně dvěma padesáti tisíci muži. Lze-li věřit drasnijským zprávám z počátku angaracké invaze, činily původní počty nepřátelských vojáků více než půl miliónu mužů. Vezmeme-li v potaz tato čísla, lze dospět k závěru, že tažení v Drasnii a Algarii a cesta Země Ulgo stála Kal-Toraka téměř polovinu armády. (Je nutné vzít v úvahu, že za sebou nechal jistý počet mužů jako okupační síly v Drasnii a určité množství Malloreánců nechal u Algarské Pevnosti, aby pokračovali v obléhání).

Nyní bylo připraveno jeviště na titánskou a krvavou bitvu, kterou lidé nazývají Bitvou u Vo Mimbře.

Kal-Torak zpomalil svůj pochod jen nepatrně, aby nechal odpočinout své vojáky a přeskupil je po drahém průchodu horami Země Ulgo, pak okamžitě pokračoval podél řeky Arend k městu Vo Mimbře. Ihned bylo jasné, že jeho záměry s Arendii jsou stejné jako s Drasnii - naprosté zničení celého národa. Hrůzné důkazy tohoto záměru lemovaly jeho cestu podél řeky Arend. Hrůzy tak veliké, že je zde nelze popsat, byly jeho běžnými praktikami.

Když se nepřítel prodíral stále blíže k Vo Mimbře, připravil se západ na střetnutí s Angaraky v rozhodující bitvě.

Přípravy byly dlouhé a obtížné a byly provázeny velkými pochybnostmi o možném výsledku. Zdálo se, že Kal-Torak je nepřemožitelný. Navíc, přestože bylo možné se domnívat, že jeho záměrem je zaútočit na jih směrem k Tol Honetu, nikdo nedokázal přesně říci, kde se vynoří po překročení hor. Proto bylo nutné, aby byly síly západu neustále připraveny na chvíli, kdy se Torak rozhodne k bitvě.

Během osmi let obléhání Algarské Pevnosti studovali západní generálové sto různých bojišť, která přicházela v úvahu a pro každé z nich připravovali strategii. Během těchto příprav probíhajících na Císařské vojenské koleji v Tol Honetu se ukázalo, že Rivanský Správce Brand je taktický génius. S pomocí těžko zařaditelného páru, který mu pomáhal, připravil taktiku, která využívala nejen výhod terénu, ale také rozdílných schopností všech západních armád.

POZNÁMKA

Po čase byly prováděny diskrétní průzkumy, jejichž účelem bylo Brandovy poradce identifikovat, ale bez úspěchu. Muž se zdál být starý, ale energický a měl takřka encyklopedické znalosti nejen o západních reáliích, ale také o angarských královstvích. Žena, nápadně zručná dáma se stříbrným pramenem vlasů nad čelem, měla neobvyklý dar přesně zhodnotit slabosti a síly každého předloženého plánu. Přestože její neobvyklé chování mnoha generálům vadilo, začali brzy respektovat její intuici. Všeobecně se předpokládalo, že ti dva jsou rivanští šlechtici, ale jejich obrazy, tajně pořízené na velkých setkáních, odhalují, že neměli žádnou z rasových charakteristik Rivanů. Jejich identifikace je nyní naneštěstí navždy znemožněna tokem času.

Na počátku léta roku 4875 se Angarakové zformovali k útoku na Vo Mimbře. To byla chvíle, na kterou čekal Brand se svými armádami. Přestože tolneďranští stratégové dlouho věřili, že z Ktol Murgosu zaútočí po Jižní karavanní Stezce na západ druhá angaracká armáda a vybudovali proti tomuto ohrožení linii opevnění v horách, ukázalo se, že jejich obavy byly zbytečné. Jak poukázala žena, která radila Brandovi. "Veliké armády nemohou bojovat v horách - potřebují otevřený prostor. A Torak je příliš arogantní, než aby byl úskočný. Bude se vás snažit přemoci silou, ne vás obelstít." Proto zdánlivě na poslední chvíli odvolal císař Ran Borune IV. jádro svých sil z východního pohoří Tolnedry a přesunul své legie do Tol Honetu.

Tehdy se stalo, že poprvé v dějinách se na dějiště bitvy přesunula veliká pozemní armáda po vodě. Do Tol Honetu připlula mocná šerecká flotila a legie se na ni nalodily. Rychlé šerecké veslice převezly legie po řece Nedra na sever podél pobřeží a pak po řece Arend na místo vzdálené od Vo Mimbře asi deset leguí na západ. Dvěti leguí dlouhý usilovný pochod z Tol Honetu do Vo Mimbře by zabral více než týden a legie by na bojiště dorazily vyčerpané. Šerekové však vyložili čerstvé vojáky na severním břehu řeky Arend téměř na dohled od bojiště za dva dny.

Ráno, třetího dne bitvy, se západní síly střetly s Angarakami. Bitva u Vo Mimbře byla později podrobně analyzována a studie pohybů, protipohybů, výsadek atd. budou předloženy katedrou vojenského umění a věd. Z historického hlediska stačí mnohem hrubší popis.

Na předem dohodnutý signál vyrazili z města mimbratští rytíři a zaútočili na angaracké hordy zepředu. Pak, když se Angaraci soustředili jejich směrem a snažili se postavit jejich hrozbě, zaútočila algarská kavalerie, drasnijská pěchota a nepravidelný sbor Ulgů na Kal-Torakovo levé křídlo. Tolneďranští legionáři spolu s šereckými berserky zaútočili na jeho pravé křídlo. Pod útokem ze tří stran povolal Kal-Torak své zálohy. Poté se na něj zezadu vrhli Rivané, Sendaři a asturijské lučištníci. Zaútočili na jeho týl.

Bitva zuřila po celé hodiny a výsledek byl stále nejistý. Tehdy Brand vyzval Kal-Toraka ke střetnutí muže proti muži. Tento souboj byl rozhodujícím okamžikem bitvy. Ztráta každého z vůdců by byla natolik závažná a tak by demoralizovala jeho armádu, že vítězství by snadno spadlo do klína přeživšímu. Nakonec, přestože se zdálo, že je z těch dvou silnější, Kal-Torak zaváhal, Brand využil výhody, kterou mu poskytlo momentální nesoustředění jeho nepřítele a srazil ho na zem.

Angarakové, kteří se ocitli bez vůdce, byli obklíčení a demoralizováni, byli systematicky kousek po kousku rozsekáni ozbrojenými armádami západu. Několik jednotek, které uprchly přes hory, se dostalo až k obležené Algarské Pevnosti, kde zpráva o porážce způsobila úprk obléhatelů do divočiny a hornatého pásu, kterým vede hranice mezi Algarií a Mišrakem a Thull. Okupační síly v Drasnii ustoupily zpátky do Gar og Nadrak a válka skončila. Malloréanci byli zničeni v bitvě a Nadrakové, Thullové a Murgové byli natolik decimováni, že již nikdy nepředstavovali pro západ nebezpečí.

V tu dobu povstalo pro Tolnedru největší nebezpečí. Ostatní národy západu, nadšené Brandovým obrovským vítězstvím, byly přesvědčeny, že Rivan by měl být korunován na císaře celého západu. Jen díky neobyčejnému úsilí Mergona, tolneďranského vyslance u dvora ve Vo Mimbře, bylo toto neštěstí odvráceno. Usilovným vyjednáváním dokázal mezi ostatními obnovit zdravý rozum a záměr korunovat Branda na císaře, byl opuštěn.

Na druhou stranu však západní králové nadiktovali císařství ponižující podmínku. Zatímco Brand sám nijak netoužil po tak podivném manželství, ostatní králové rozhodli, že král Rivy musí dostat ruku imperiální princezny. To je pochopitelně absurdní, neboť linie rivanových králů vymřela s Gorekem Moudrým, který byl zavražděn roku 4002, ale králové byli neústupní. Proto musí každá tolneďranská princezna, která dosáhne šestnáctých narozenin, vykonat ponižující a často nebezpečnou cestu do Rivanské Pevnosti a po tři dny tam ve svatebních šatech čekat na toho, který nikdy nepřijde.

Ran Boruna toto ponížení rozzuřilo, ale Mergon poukázal, že kombinace Alornů, Ulgů, Arendů a Sendarů dokáže snadno přemoci legie, a že tyto národy, pokud budou chtít, mohou svou vůli vnutit Tolneďře z trůnního sálu v Tol Honetu.

Brandovým posledním činem jako vrchního generála západu bylo, že přikázal spojit sňatkem dva největší asturské a mimbratské rody a ukončit tak Arendskou Občanskou Válku. I pro brilantního Mergona bylo nemožné této svatbě zabránit a tolneďranská politika tak v Arendii utrpěla smutnou porážku. Protože tato politika se po dvě tisíciletí snažila udržet Arendii rozdělenou a tudíž slabou, lze si dobře představit, jak byla zpráva o sjednocení domu Mimbře a Astur přivítána v Tol Honetu. Mergon však císaři připomněl, že Alornové jsou ještě rozohněni po nedávné bitvě, a proto než by se nechal přinutit silou, bude lepší, když císař se sňatkem vysloví svůj formální souhlas.

Ran Borune souhlasil, neboť musel připustit, že i když může sjednocená Arendie působit v budoucnu potíže, jednotná Alorie s armádami připravenými necelých dvě stě leguí od bran Tol Honetu je problém, kterému čelit rozhodně nechce. Roky, které následovaly po Bitvě u Vo Mimbře, představovaly období výrazného zhoršení západní ekonomiky. Zničení algarských stád plenícími Angarakami přinutilo Algary dočasně na celá desetiletí zastavit prodej dobytka do zahraničí, neboť museli svá stáda nejprve obnovit. Pomstychtiví Drasnijci uzavřeli pro nadracké obchodníky Severní Karavanní

Stezku a Murgové uzavřeli své hranice, čímž přerušili veškerý obchod po Jižní Karavanní Stezce. Tak došlo vedle nedostatku potravin na západě ke znemožnění obchodu s východem, kam se nebylo možné dostat jinak, než po tajných cestách daleko na jihu, které znali pouze nyissianští otrokáři. Z tohoto důvodu, i když to bylo nepříjemné, neměla Tolnedra jinou možnost, než rozvinout obchod s Hadím Lidem. Vzhledem k jejímu monopolu na východní obchod mimořádně vzrostl nezdravý vliv královny Salmissy na západě. Nyissianští obchodníci s mdlými očima se začali objevovat v hlavních přístavech podél celého západního pobřeží a jejich podvodné obchody se začaly podepisovat téměř na všech obchodních aspektech na západě. Nyissa obrovsky prosperovala a luxus - až opulentnost - Sthiss Toru začala konkurovat dokonce i samotnému Tol Honetu.

Náprava ekonomického útlumu v letech, která následovala po angaracké válce, byla pomalá a bolestná. Trvalo to po celou dobu vlády tří Borunských císařů, než se jim konečně podařilo přesvědčit drasnijce, aby znovu otevřeli Severní Karavanní Stezku, a stejně byl v prvních letech po otevření celkový objem obchodu velice malý. Algarská stáda se sice opět začala objevovat v Murosu, ale zdaleka ne ve svých dřívějších počtech, neboť Algarové si žárlivě střežili svá nejlepší zvířata a nechávali si je pro plemenný chov. Nedostatek v zásobování hovězím však umožnil rozvoj nové zemědělské činnosti v Sendarii. Národním sportem se stalo pěstování prasat. Prase má oproti krávě jednu velkou výhodu - jeho maso lze vyudit. Takže zatímco dobytek je nutné hnát veliké vzdálenosti až na místo určení, prasata lze porazit a vyudit na farmách, kde byla vypěstována a maso lze snadno transportovat bez obav, že by se zkazilo. Sendarie na chovu prasat zbohatla a mnoho sendarských šlechticů začalo svou dráhu k moci a odpovědnosti jako vepřoví baroni.

Pak asi po sto letech zamračení Murgové náhle změnili názor a znovu otevřeli Jižní Karavanní Stezku. Překvapivě se zdálo, že se u těchto drsných a válečných lidí rozvinula téměř neuvěřitelná chuť k obchodu. Karavany putující z východu byly dlouhé a doslova nacpané tím nejlepším zbožím, za které předtím lakotní Nyissianci požadovali tu nejvyšší cenu - hedvábím, kořením, nádhernými tapisériemi a krásnými malloreanskými koberci, které nejsou na západě téměř k vidění.

V důsledku obchodu po Jižní Karavanní Stezce došlo k obnově tolnedřanské ekonomiky. Pryč jsou však doby naší absolutní nadvlády na trhu. Obchodníci ostatních národů začali výrazně uplatňovat své vlastní nároky na podíl na obchodech, které byly dříve exkluzivní tolnedřanskou záležitostí a králové a jejich vlády si začali více a více uvědomovat, že síla jejich národa je mnohem více závislá na obchodním objemu, než na velikosti armády. Západní vlády se tedy začaly zvýšenou měrou věnovat obchodním jednáním. Pryč jsou staré zlaté časy, kdy si králové západu hráli dětské hry na válku a dobývání, zatímco naši císaři se soustředili na vážné obchodní záležitosti. Ostatní národy v pravém slova smyslu dospěly. A přestože můžeme lamentovat nad ztrátou naší výhody, musíme také ostatní přivítat na trhu a radovat se z prudkého nárůstu zdravé konkurence, ze které musí mít prospěch celé lidstvo.

Dnes se ve velkých obchodních centrech v Tol Honetu, Camaaru, Murosu a Boktoru scházejí obchodníci ze všech částí známého světa. Sendařané a Tolnedřané, Murgové a Drasnijci, Nadrakové a Arendi, Nyissianci a Šerekové a příležitostně i Algari, přihlouplí Thullové a také Rivané v šedých pláštích překřikují jeden druhého, aby přilákali zákaznickou pozornost a nekonečně se handrkují jeden s druhým.

Tolnedra momentálně znovu čelí přípravám na nevídanou vřavu provázející nástup nové dynastie. Náš současný císař Ran Borune XXIII. je energický padesátiletý muž, ale je to vdovec s jedinou dcerou, které je třináct a nejeví ochotu znovu se oženit. Nejvlivnější rodiny již začaly intrikovat ve sboru poradců ve snaze získat trůn. Musíme doufat, že Nedra ve své moudrosti nás bude provázet při výběru dynastie, která nás povede v následujících letech, neboť i když tato léta mohou být klidná, může se rovněž stát, že budou bohatá na události a plná zvratů.

UNIVERZÁLNÍ MÍRY A VÁHY VZDÁLENOST

1 Legua	3 Míle
1/2 Legui	1,5 Míle
Palec	Standardní
Píd'	9 Palců
Yard nebo Krok	3 Stopy
Řetěz	66 Stop
Sáh	6 Stop

KAPALNÉ SKUPENSTVÍ

Unce	
Pinta	
Čtvrt Pinty	(rovná se 4 Unce)

Snažte se vyvarovat užívání slov "Galon" nebo "Čtvrťka"

PEVNÉ SKUPENSTVÍ

Unce	
Libra	
Peck	16 Liber
Buši	164 Liber

Kámen
Centýř

14 Liber
100 Liber

TOLNEDRA MĚNA

Všechny mince a pruty na sobě mají vyraženou císařovu podobu. Vzhledem k naší dominanci na trhu tvoří tolnedřanské mince standard, podle kterého se určuje hodnota ostatních měn. Základní měnou je Marka. Marku tvoří půl libry kovu.

ZLATO

1. Zlatá Marka: osmiuncový prut v ceně zhruba 1000 \$
 2. Půl Zlaté Marky: čtyřuncový prut v ceně zhruba 500 \$
 3. Čtvrt Zlaté Marky: zlatá mince vážící 2 unce v ceně zhruba 250 \$ (zvaná Imperiál)
 4. Nóbl: zlatá mince vážící 1 unci v ceně zhruba 125 \$
 5. Koruna: zlatá mince vážící polovinu unce v ceně zhruba 62,50 \$
- (Názvy zlatých mincí obsahují slovo "zlato". Například se tedy říká "Zlatý Nóbl".)

STŘÍBRO

Stříbro má dvacetinu hodnoty zlata. Takže:

1. Stříbrná Marka = 50 \$
2. Stříbrná Půlmarka = 25 \$
3. Stříbrný Imperiál = 12,50 \$
4. Stříbrný Nóbl = 6,25 \$
5. Stříbrná Koruna = 3,12 \$
6. Půlkoruna: Půlkoruna je mince vážící jednu unci v ceně 1,56 \$
7. Penny. Měďák. Půlkoruna má 100 Penny.

Sporné mince nebo pruty se přinášejí do chrámu, kde Nedrovi kněží ověřují jejich pravost. Každý chrám má sadu ověřených vah.

Kněží si počítají poplatek 1 %.

OBLEČENÍ MUŽI

Horní vrstvy nosí pláště podobné tógám. Tato roucha jsou barevně odlišena, aby ukázala hodnost svého nositele. Vojenská uniforma je stejná jako římská. Obchodníci nosí opásané pláště s hlubokými a širokými kapsami. Jsou také barevně odlišeni podle hodností. Služebnictvo a řemeslníci nosí tuniky - těsně pod kolena a rukávy k loktům. V zimě kamaše a kožené zástěry.

ŽENY

Pláště řeckého střihu. Podle zákona je vyžadováno barevné odlišení, ale tento zákon je s výjimkou formálních příležitostí rozsáhle ignorován. "Vlasy se upravují na řecký způsob.

Tolnedřané většinou nosí dýky (znamení svobodného člověka), ale tyto dýky jsou spíše ozdobné.

ZBRANĚ

Krátký meč - asi dvě stopy dlouhý - kopí, oštěpy, krátký luk.

Těžké obléhací zbraně - katapulty atd.

HODNOSTI

Titul	Je oslovován	Barevné označení
Císař	Vaše Veličenstvo	zlaté
Císařská rodina	Vaše Výsosti	stříbrné se zlatým zdobením
Velkovévodové	Vaše Milosti	modré se zlatým zdobením

Hlavy hlavních rodů, Borunů, Ranitů atd:

Členové jeho rodiny	různé	modré se stříbrným zdobením
Hrabě	Můj Lorde	zelené zdobení
Baron	Barone	bílé zdobení
Šlechtic	Sire	bez zdobení

OBCHODNICKÉ HODNOSTI:

(Obchodnické hodnosti jsou odvozeny od ročního příjmu.)

Titul	Příjem	Barevné označení
Obchodník	Velmistř	1 milión zlatých marek
Obchodník	Mistr	Půl miliónu zlatých marek
		Rudý plášť
		Modrý plášť

Vyšší Obchodník Sto tisíc zlatých marek Zelený plášť
Vysoký Obchodník Padesát tisíc zlatých marek Bílý plášť
Obchodník Deset tisíc zlatých marek Hnědý plášť

OBYČEJNÍ LIDÉ:

Řemeslníci se odlišují podle barevného označení na tunikách.

Velmistr tesař, švec atd. Rudé zdobení
Mistr švec atd. Modré zdobení
Vyšší švec atd. Zelené zdobení
Vysoký švec atd. Bílé zdobení
Švec (obvykle bez zaměstnanců) Hnědé zdobení

DĚLNÍCI:

Nenosí žádné zdobení
Příjmy jsou standardizovány - asi 800 \$ za rok
Farmářští pomocníci mají o něco méně
Ceny za plodiny jsou určeny zákonem

Poznámka: kněžské hodnosti jsou stejné jako hodnosti šlechty.
Hodnosti úředníků odpovídají obchodnickým hodnostem.
Učenci mají hodnosti stejné jako řemeslníci.
Doktoři a právníci mají hodnosti odpovídající obchodnickým hodnostem.

OSÍDLENÍ

Tol Honet	250 000
Tol Vordue	100 000
Tol Horb	90 000
Tol Rane	40 000
Tol Borune	10 000

Tolnedřanů je celkem 7 - 8 milionů, žijí většinou na vesnicích nebo na statcích.

HLAVNÍ SVÁTKY

Zimní slunovrat - Erastid - (zrození světa). Hostiny, slavnosti, veselice, dárky
Letní slunovrat - Nedrův Festival. Modlitby, náboženské průvody
Různé - Narozeleniny momentálního císaře
Zrození Velikého - Den Ran Horba. Oslavy narozenin největšího z císařů. Vojenské přehlídky, vlastenecké projevy.
Den Smutku - Marův Den. Den viny. Oběti Marovi. Splácení všech dluhů. Procesí kajících

NÁBOŽENSKÉ ZVYKY

Kněžský stav je zpořádaný a nepřilíh zapálený. Náboženství je formální a ledabylé. Modlitby jsou vznášeny převážně pro štěstí a zisk.
Opatství v Mar-Terinu - uzavřené
Žebraví mniši - žebráci
Většina Tolnedřanů není příliš nábožensky založena.

DODATEK - MARAGOR

Království Maragů kdysi leželo v krásném údolí v jihovýchodní části dnešní Tolnedry. Jak všichni vědí, toto království již neexistuje. Zničení Maragoru je pochopitelně naší národní hanbou. Neříkáme to z nějaké zoufalé touhy zbavit se pocitu viny, kterou lze pozorovat mezi některými emocionálněji založenými kolegy, ale proto, že je to doložený nezvratitelný fakt. Maragové nebyli nijak přístupní lidé, ale jejich vyvraždění, jak nyní víme, bylo nesmyslně přehnanou reakcí na kulturní odlišnost, kterou by bylo možno snadno změnit jiným způsobem.

GEOGRAFIE

Údolí, kde se kdysi rozkládal Maragor, je obklopené horami a velice úrodné, leží u pramenů Lesní řeky a rozkládá se na ploše 100 leguí krát 25 leguí. Je poseté jezery a zavodňováno třpytivými řekami, které tvoří horní přítoky Lesní řeky. Ostřílení dobrodruzi, kteří toto místo navštívili, říkají, že je to jedno z nejkrásnějších míst ve známém světě. Hrůza, která tam přebývá však činí Maragor naprosto neobyvatelný. Ze stejného důvodu tam není možné provádět průzkum ani nic těžit. Na dnech potoků se lesknou zlaté valouny, ale nikdo se neodvážá riskovat svou přičetnost při jejich hledání.

LIDÉ

Maragové byli malí lidé s olivovou pletí, se stejnými rasovými znaky jako Tolnedřané, Nyissiánci a Arendové. Jedna charakteristika, která každého na světě napadne při vyslovení jména Marag, je skutečnost, že byli kanibalové. To, jak moc byla tato praktika rozšířená, je předmětem mnoha debat mezi učenými. Krutost, s jakou tolnedřanské legie vymýtily maragskou kulturu způsobila, že o nich zůstalo jen málo stop a psaných záznamů. A můžete si být jisti, že jestli žádný Tolnedřan není ochoten vstoupit do Maragoru kvůli zlatu, určitě tak neučiní proto, aby hledal záznamy nebo útržky pergamentu.

Archivy v opatství Mar-Terin však přece jen obsahují několik fragmentů, díky kterým lze rekonstruovat alespoň hrubý nárys maragské kultury.

Zdá se, že to byli tajnůstkářští lidé, kteří neměli potřebu kontaktů s cizinci. Jejich společnost byla, alespoň pokud to dokážeme říci, převážně matriarchální a je podivné, že prakticky neznali instituci manželství. Zdá se, že děti, které se rodily z nemanželských svazků, kvůli tomu netrpěly žádnou společenskou újmou a zcela běžně docházelo k intimním stykům mezi dvěma zcela neznámými osobami, které se náhodou potkaly. Kromě těchto několika stručných charakteristik je toho o Maragoru a jeho obyvatelích známo jen málo.

DĚJINY

Musíme se domnívat, že Maragové přišli na západ během prvního tisíciletí stejně jako ostatní lidé západu, přestože to není možné nijak dokázat. V údolí, které obýdli, vyrostla kamenná města a chrámy, ale není způsob jak zjistit, kdy je postavili a na čí rozkaz. Legie, které zemi zničily, dokázaly pouze potvrdit jejich existenci. Města byla vlastně náhodným shlukem kamenných budov bez ochranných zdí, které by je obklopovaly a chrámy, stojící osamocené na planině, představovaly rozsáhlé stavby z obrovských kamenných bloků, jejichž posazení na místo muselo stát neuvěřitelné množství práce a námahy.

Jediné důvěryhodné historické dokumenty, které o nich máme, se vztahují k válce mezi Maragorem a Nyissou v devatenáctém století. Příčiny této války jsou nejasné, ale Maragové vtrhli do země džunglí Hadího Lidu a rychle postupovali k nyissiánskému hlavnímu městu Sthiss Tor. Zprávy polních velitelů této invaze poskytují určité mrazivé poznatky o povaze maragských náboženských praktik. Součástí každé zprávy o dobytí nyissiánského města nebo vesnice je jmenný seznam těch nešťastných obyvatel, kteří byli "přijati" pro větší slávu Boha Mary. Můžeme se jen trást, když si uvědomíme pravý význam tohoto slova.

Maragská invaze skončila po okupaci Sthiss Toru katastrofou. Prohnaní Nyissiánci před opuštěním města trávili v celém okolí vše, co bylo k jídlu či k pití. Maragští vojáci onemocněli a umírali v obrovských množstvích a zoufalí polní velitelé neustále žádali své nadřízené v Maragoru o zaslání zásob. Nakonec byli přinuceni město opustit a prchat zpátky džunglí do hor a přes ně do Maragoru. Jejich ústupová cesta byla lemována mrtvými a umírajícími vojáky, což nám může sloužit jako důkaz účinnosti nyissiánských jeďů.

K jedinému dalšímu kontaktu mezi Maragy a cizinci došlo těsně před zničením celého národa. Tolnedřanští obchodníci, kteří se pokoušeli vstoupit do Maragoru, kde chtěli obchodovat, byli přinuceni opustit zemi. Žádné oficiální žádosti císařského dvora Maragy nedokázaly přinutit, aby v tomto bodě ustoupili, a tak bylo nakonec na maragorské západní hranici postaveno město Tol Rane, které se mělo stát obchodním místem, kam mohli Maragové přicházet. Těch pár Maragů, kteří této možnosti využili, štědře platilo zakoupené zboží kvalitním zlatem. A právě zjištění, že v Maragoru je tohoto zlata velké množství, zpečetilo jeho osud.

Události vedoucí k tolnedřanské invazi a podrobnosti o tomto neoprávněném tažení již byly diskutovány a není třeba je zde opakovat.

Když kampaň skončila, byl zbytek zubožených přeživších Maragů prodán nyissiánským otrokářům, kteří je okamžitě spoutali a v dlouhých řadách je hnali přes hory do džunglí Nyissy. Jejich konečný osud tak zůstal milosrdně skryt před našima očima.

Tak zmizel Maragor - alespoň Maragor živých. Hrůzná skutečnost Maragoru mrtvých nás pronásleduje plná tři tisíciletí od konce našeho hloupého dobrodružství.

Zprávy o pravé povaze stínů, které sužují údolí, jež bylo kdysi Maragorem, lze jen stěží ověřit, neboť většina těch, kteří tam byli a dokázali se vrátit, propadla šílenství. Všichni se shodují v tom, že duch Boha Mary pláče a kvílí po celé zemi, ale velice se různí při vyprávění o stínových fantomech, kteří tam povstali. Kupodivu jediná věc, ve které se shodují, je to, že tyto duchové jsou ženy, což umocňuje hrozivost jejich zmrzačených stínů. Tato skutečnost byla potvrzena i díky pozorováním, prováděným mnichy z Mar-Terinu, kteří (přestože šílenství propadají i mnozí z jejich řádu) nám poskytují nejpřesnější informace o duších, které učinily Maragor nejen neobyvatelným, ale také způsobily, že do Maragoru nemůže nikdo vstoupit.

Celé císařství Tolnedra musí pevně stát za rozhodnutím, že již nikdy nepřipustíme, abychom se pro svou lakotu dopustili takového hanebného činu a zničený Maragor bude stát jako věčná připomínka mezi Tolnedrou a opakováním nejstrašnějšího ze všech zločinů.

MĚNA

Žádné peníze. Maragové využívali směnný obchod. Oblečení bylo řeckého stylu. Muži nosili krátké tuniky a sandály. Ženy krátké hedvábné šaty.

SPOLEČENSKÁ ORGANIZACE

Domy a země patřily ženám. Muži byli atleti, lovci a vojáci. Jejich společnost byla ostatními rasami považována za

prohnilou a nemorální. Muži žili v polovojenských společenstvích - pokud zrovna nebyli "hosty" v domě některé z žen. Muži neměli žádný majetek. Maragové projevovali velké nadšení pro atletické soutěže. Náboženská shromáždění se svou povahou blížila orgiím. V celé společnosti bylo oblíbeno chodit nahý, neboť Maragové velice obdivovali lidské tělo. Jejich chrámy, stejně jako atletické stadiony, nesloužily jen zdraví a sportu, ale i nevázanému sexu.

KANIBALISMUS

K praktikování tohoto zvyku došlo v důsledku chybné interpretace jednoho z jejich posvátných textů. Kanibalismus byl rituální povahy a obětmi byli bez výjimky cizinci.

CHOVÁNÍ

Maragové měli přátelskou povahu a byli neustále šťastní. Muži se absolutně nezajímali o obchod (což Tolnedřany dohánělo k šílenství). Maragové byli naprostí pohaní a zřejmě neměli žádná náboženská omezení. Ženy nakládaly velmi velkoryse se svým majetkem i se svou přízní. Maragů zřejmě nebylo více než milión.

ALORNSKÁ KRÁLOVSTVÍ

POZNÁMKA

Čtyři království alornského lidu Šerek, Drasnie, Algarie a Ostrov Větrů jsou přímé odnože Království Alorie, které existovalo v dávnověku a které bylo rozděleno během vlády legendárního Šereka Medvědí plece přibližně na konci druhého tisíciletí.

Ostrov Větrů

GEOGRAFIE

Ostrov Větrů ležící ze všech dvanácti království nejseverozápadněji, je skalnatou, téměř neobyvatelnou zemí, západně od Sendarie a Šereku a severně od Arendie. Na západní pobřeží ostrova neustále útočí silné větry přicházející z oceánu. Vzhledem ke skaliskům a vysokým útesům nelze na ostrově přistát nikde jinde než v Rivě, hlavním městě ostrova. V omezené míře se na Rivě provozuje rybolov a zdá se, že v horách na ostrově probíhá těžba - většinou se jedná o užitečné kovy jako je železo a měď a přestože se zdá, že v horách jsou i zásoby zlata a stříbra, jejich dobývání není příliš rozšířeno.

LIDÉ

Přestože se sami nazývají Rivané (po svém legendárním prvním králi), jsou obyvatelé ostrova typičtí Alorni a potomci původních osadníků, kteří, zdá se, přistáli na ostrově někdy na počátku třetího tisíciletí. Je to sice zvláštní, ale zdá se, že osídlení ostrova Rivany proběhlo pomocí jediné expedice. Oproti ostatním národům, jejichž migrace je charakterizována vlnami přistěhovalců a obdobími konsolidace, je to podstatný rozdíl. Rivané se výrazně liší od svých alornských bratranců v Šereku, Drasni a Algarii. Obyčejnými lidmi ostatních království jsou nazýváni Sedopláště (podle svého národního oděvu), přestože až donedávna byli mimo ostrov jen zřídka k vidění. Rivané jsou vážní, neustále zachmuření a mlčenliví lidé vyvolávající dojem nerudnosti. Je o nich známo, že jsou zuřivými válečníky, jsou fanaticky oddáni svému vládci (zvanému jednoduše Rivanský Správce) a jsou neustále připraveni k obraně svého hlavního města.

DĚJINY RIVANŮ

Jak již bylo řečeno, přistáli Rivané na ostrově někdy v prvních letech třetího tisíciletí. Je udivující, že linie rivanských králů zjevně pokračovala v jediné nepřerušené řadě od legendárního Rivy Železného stisku až k poslednímu rivanskému králi Gorekovi Moudrému, který byl roku 4002 zavražděn agenty nyissíanské královny. Toto nepřerušené následnictví představuje nejdelší dynastii v historii všech dvanácti království, neboť trvalo téměř dva tisíce let.

Možná v důsledku své národní povahy neuzavřeli Rivané nikdy žádnou smlouvu s jiným královstvím a rozhodně odmítali podepsat byť i tu nejzákladnější obchodní dohodu, kterou jim nabízelí vyslanci tolnedřanského císaře. Tato zatvřelost byla pro celé generace tolnedřanských diplomatů zdrojem nekonečné frustrace a dvě kompletní tolnedřanské dynastie kvůli tomu nemohly klidně spát.

Po podepsání Val Alornské Dohody roku 3097 byla snaha ustavit s Rivany normální obchodní vztahy, ale bez úspěchu. Nakonec roku 3137 vyslal císař Ran Borune XXIV. na ostrov nešťastnou expedici, která měla dobýt brány Rivy. Toto dobrodružství, jak je známo, skončilo špatně. Byly učiněny přípravy pro dvoustupňovou invazi na ostrov, ale nyní již slavný dopis od šereckého vyslance císaře přinutil celý projekt opustit.

Časem Rivané neochotně souhlasili s vystavením obchodní enklávy vně městských zdí a přicházející obchodníci byli přinuceni se spokojit s tímto jediným ústupkem.

Podle zvyku není žádný obchodník či vyslanec vpuštěn za hradby samotného města a nikdy není vpuštěn do pevnosti ani do městského centra.

Z tohoto pravidla existují jen dvě výjimky. První představuje Alornská Rada, ke které dochází jednou za deset let a během které se králové Algarie, Drasnie, Šereku a občas i Sendarie (když je za sendarského krále zvolen Alorn) scházejí na Rivě a jsou vpuštěni - jen oni samotní - do rivanského trůnního sálu. Říká se, že podávají zprávy o okolním dění Rivanskému Správci, který je jinak plně soustředěn na hledání následníka rivanského trůnu. Druhou výjimkou z tohoto pravidla je ponižující dohoda z Vo Mimbire, která vyžaduje, aby každá tolnedřanská imperiální princezna po tři dny v době svých šestnáctých narozenin přicházela ve svatebních šatech před rivanský trůn.

POZNÁMKA

Po pár set let od velké Bitvy u Vo Mimbire přinášely tolnedřanské princezny, nucené navštívit Rivu, zprávy o tom, že celé město Riva není nic jiného, než opevněná obranná pozice, kde jednotlivé domy tvoří výběžky, pevnůstky, bašty a tak podobně a ulice jsou vedeny takovým způsobem, že útočník, který by se dostal přes hradby, by narazil na další řadu domů. Tyto domy mají tlusté stěny a tvoří tak vlastně další obranné zdi. Navíc jsou střechy rivanských domů z břidlice a ve městě není nic, co by mohlo hořet. Pevnost není nic jiného než příkrá věž s mimořádně tlustými zdmi a jen jedinými, ocelovými, velmi úzkými dveřmi. Trůnní sál je rozlehlá, zatuchlá a nepoužívaná místnost, ve které je umístěn rivanský trůn. Tento trůn je vytesán z černého čediče a nad ním visí hrotem dolů rezavý meč, jehož hlavici jílice tvoří šedě zbarvený kámen - zřejmě nějaký atrefakr nebo suvenýr pocházející z rivanské minulosti.

Po prvních tisíc let své historie byl Ostrov Větrů naprosto izolován a odříznut od veškerých kontaktů s civilizovaným světem. Z převážně nejasných důvodů udržovaly šerecké válečné lodi neustálou blokádu přístavu Riva a nedovolovaly lodi žádného národa, aby tam přistála. S přesvědčením, že na ostrově se musí skrývat obrovské bohatství, tlačili tolnedřanští a sendarští obchodníci po několik generací na císaře v Tol Honetu, aby přinutil šerecké Alorny jejich blokádu zrušit. Toho bylo nakonec dosaženo ve Val Alornské Dohodě z roku 3097 a horda tolnedřanských a sendarských lodí vplula do rivanského přístavu jen proto, aby se střetla s vysokými zdmi a tichými zamčenými branami. Podrobnosti o snahách přinutit Rivany k obchodu jsou rozebrány jinde (viz dějiny Tolnedry). Tento rozpor byl nakonec vyřešen mírovou cestou, přestože jistou dobu se západ potácel nad propastí otevřené a všeobecné války.

Jednou z nejvýznamnějších událostí v rivanské historii je zavraždění krále Goreka Moudrého roku 4002 skupinou nyissíanských obchodníků, zjevně jednajících podle příkazů nyissíanské královny. Tato událost vyvolala v celém světě vlnu zděšení, ale přesný výčet toho, co se tehdy skutečně stalo, nebyl nikdy podán. Zdá se, že královská rodina byla pozvána do obchodní enklávy, aby přijala zvláštní dar od královny Nyissy. Po příchodu královské rodiny k Nyissíancům na její členy zaútočilo sedm nyissíanských obchodníků ozbrojených tradičními noži potřenými jedem. Král, královna, korunní princ, jeho žena a dvě z jejich tří dětí byli zabiti, ale po zbylém princovi nezůstala žádná stopa. Dva nyissíanští obchodníci přežili protiútok rivanské gardy a byli přinuceni odhalit své spojení s nyissíanskou královnou. Výsledná válka mezi alornskými královstvími a Nyissou se stala jedním z nejbrilantnějších vojenských tažení v historii západu. To způsobilo vážné pochybnosti o tom, zda jsou Alornové opravdu jen barbarští berserkové, za jaké byli do té doby považováni. Série rychlých útoků na nyissíanské pobřeží, vedená šereckými náčelníky, odvrátila pozornost Hadiho Lidu, zatímco velké uskupení drasnijské pěchoty a algarské kavalérie provedlo zdánlivě nemožný přechod hor v západní Tolnedře a zaútočilo podél horního toku Řeky Hadů. Rivanské expediční síly zatím postupovaly podél Lesní řeky a provedly bleskový pozemní útok na nyissíanské hlavní město Sthiss Tor. Zatímco hlavní část nyissíanské armády byla na východě, kde se pokoušela zadržet postupující Algary a Drasnijce a zbytek Nyissíanců se pokoušel zabránit přistání šerecké flotily u ústí Řeky Hadů, vstoupili Rivané do hlavního města.

Před svou smrtí byla královna Salmissra XXCVII. přinucena odhalit veliteli rivanských sil vše, co se za vraždou skrývalo, ale rivanský vůdce Brand (který byl později zvolen na místo Správce Rivy), tuto informaci nesdělil nikomu jinému kromě ostatních alornských králů.

Tolnedřanský císař se pokoušel zasáhnout, ale Alornové pokračovali v systematickém ničení celého království Nyissy. Sthiss Tor obrátili v trosky, vypalovali města i vesnice a přinutili jejich obyvatele prchnout do džunglí. Tak velká byla krutost alornského vraždění, že celá země vypadala po pět set let jako vylištěná a až po uplynutí této doby vylezli vyděšení Nyissíanci konečně z lesů a začali znovu budovat své hlavní město.

V souvislosti s výraznými obchodními ztrátami a následným zmenšením příjmů, k čemuž došlo v důsledku zničení celé země, se tolnedřanské síly přesunuly na jih, aby čelily alornským barbarům. U Lesní řeky se však střetly s obrovskou přesilou Drasnijců, Algarů a šereckých berserků. Až do té doby si nikdo v Tol Honetu plně neuvědomil skutečnou velikost alornské armády na naší jižní hranici. Velitel tolnedřanských legií se moudře rozhodl nevyprovokovat s Alorny střet, ale raději rozmístil své síly podél severního břehu Lesní řeky, aby mohly chránit integritu tolnedřanského území. Dvanáct set let, která následovala po zničení Nyissy, strávili Rivané nekonečným (a marným) hledáním dědice rivanského trůnu. Ústně předávané legendy založené na výpovědích svědků vraždy tvrdily, že nejmladší syn korunního prince, chlapec ve věku devíti let, unikl před nyissíanskými noži tím, že se vrhl do moře. Kdyby tomu tak skutečně bylo, dítě by se dozajista utopilo, neboť Moře Větrů u pobřeží Rivy je po celý rok velice chladné. Legendy však přetrvávaly, a i dlouho poté, co již neexistovala prakticky žádná naděje, se Rivané důsledně pouštěli po každé sebemenší stopě. Během staletí se objevilo několik těch, kteří se za dědice rivanského trůnu prohlašovali, ale zdá se, že Rivané mají nějakou konečnou zkoušku, která dokáže prověřit jejich pravost a kterou nikdo ještě neprošel.

Hledání dědice rivanského trůnu bylo přerušeno pouze po dobu angaracké invaze na západ pod vedením Kal-Toraka roku 4865. Třicátý první Správce Rivy se stal nejvyšším generálem západních sil a vedl útok na tyl hlavního uskupení Kal-Torakovy armády stojící před zdmi Vo Mimbire roku 4875. A byl to tento třicátý první Správce (tradičně nazývaný Brand - přestože Správce je volen a jeho titul není dědičný), který se střetl s Kal-Torakem a porazil ho v boji muže proti muži. (viz epickou prózu "Bitva u Vo Mimbire", která barvitě a v podstatě přesně popisuje průběh tohoto duelu.)

V důsledku této úžasné ukázky Brandových schopností byli ostatní západní vládci, pod vlivem vlny nadšení nad Kal-Torakovou porážkou, připraveni podřídit se rivanskému trůnu a jen přítomnost střízlivé mysli Mergona, tolnedřanského vyslance u dvora ve Vo Mimbire zabránila okamžitému jmenování Branda XXXI. císařem celého západu. Ústupkem, který musel Mergon učinit na oplátku, byla již dříve zmíněná Dohoda z Vo Mimbire, která určuje, že po návratu rivanského krále na trůn, se jeho chotí stane imperiální tolnedřanská princezna.

Po skončení bitvy se Brand XXXI. vrátil do Rivy a od té doby lze rivanské obchodníky potkat na celém známém světě. Přestože jsou to všechno protřelí vyjednaváci, v nejvyšších vládních kruzích v Tol Honetu panuje všeobecné přesvědčení, že tito "obchodníci" jsou ve skutečnosti agenti Rivanského Správce, kteří mají za úkol pokračovat ve staletí trvajícím a zjevně marném hledání dědice rivanského trůnu. Ať už jsou jejich motivy jakékoli, jsou Šedoplášť vítaným přínosem světovému obchodu a doufáme, že Rivané časem opustí své tajnůstkářské způsoby a zaujmou své právoplatné místo v rodině ostatních národů.

RIVA

MINCE

ZLATO

1. Zlatá mince vážící jednu unci je nazývána "Rivanská zlatá penny" a její hodnota odpovídá tolneďranskému "Noblu".
2. Zlatá mince vážící polovinu unce je nazývána "Rivanská zlatá půlpenny" a její hodnota odpovídá tolneďranské "Koruně".

STŘÍBRO

1. Stříbrná mince nazývaná "Rivanská stříbrná dvojpenny". Deset těchto mincí = Zlatá penny = Stříbrný Imperiál
2. Stříbrná mince nazývaná "Stříbrná penny". 20 = 1 Zlatá penny.
3. Stříbrná mince nazývaná "Stříbrná půlpenny" = Tolneďranská Stříbrná Koruna

MOSAZ NEBO MĚĎ

Mince se nazývají "mosazňáky" nebo "měďáky"

Hodnotou si teoreticky odpovídají, ale v praxi má jeden mosazňák cenu dvou měďáků.

100 mosazňáků = Stříbrná půlpenny

200 měďáků = Stříbrná půlpenny

OBLEČENÍ

V rivanském způsobu oblékání nejsou třídní rozdíly, ale šlechtici a boháči nosí nepatrně kvalitnější oblečení.

Standardním oděvem je přepásaná tunika s dlouhými rukávy sahající do půli stehů. Rukávy jsou dlouhé a široké. Také kalhoty bývají přepásány šňůrou nebo řemenem. Standardní šedý plášť je těžký, nemá rukávy a má kapuci.

Rivanské ošacení má šedou barvu - nebarvená vlna. Rivanské ovce mají zvláštní šedou barvu a mimořádně kvalitní hustou vlnu.

V případě formálních příležitostí nosí všechny společenské vrstvy modře lemovanou tuniku s decentním stříbrným zdobením.

OBUV

Měkké kožené polovysoké boty (šité pro nošení v zimě)

ZBROJ

Kroužková košile a špičaté ocelové helmy

HODNOSTI

Rozdíl mezi šlechticem a obyčejným člověkem lze poznat hlavně na výzbroji. Tradičními zbraněmi Rivanů jsou čtyři stopy dlouhý, široký meč a osmnáctipalcová dýka. Jílce šlechtických mečů jsou vykládány zlatem či stříbrem. Jílce mečů obyčejných lidí jsou bez ozdob.

ŽENY

Nosí plátěné šaty s dlouhými rukávy, které jsou střídavě zdobené. Důmyslně překřížené přepásání zvýrazňuje ňadra.

Vlasy (obvykle světlé) si nechávají narůst do značné délky a splétají je do složitých pletenců kolem skrání, takže vytváří na hlavě jakousi ozdobnou korunu.

OBCHOD

Chléb oproti standardu stojí v Rivě o něco více než v Tolneďře, ale Rivané jsou spořiví a pracovití, takže na ostrově nepanuje chudoba. Trhy se pořádají na loukách podél Řeky Nářků za městem Riva a oproti placení penězi zde převládá směnný obchod. Předměty obchodu bývá vlna, ovce, občas dobytek, vepř a jiné zboží. Dále se obchoduje s botami, hrnci, pánvemi atd.

HODNOSTI

SPRÁVCE

Volen šlechtou na shromáždění v Rivě. Přijímá jméno Brand a při státních příležitostech nosí železnou korunu.

BARONI

Je jich jen dvacet. Každý reprezentuje jednu správní oblast města Riva a je zodpovědný za její udržování a obranu.

Obyvatelé správní oblasti jsou baronovi podřízeni. Někteří Rivané žijí mimo město - několik pastevců, farmářů atd. Je to převážně soběstačná společnost s pozoruhodně stabilní populací.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

"Můj Lorde Brande" se oslovuje Správce.

"Sire" se oslovuje baron.

"Příteli" se oslovují obyčejní lidé - nižší vrstvy Rivanů často stejně tak říkají "příteli" i baronovi.

POPULACE

Ve městě Riva žije asi sto tisíc lidí. Ve vesnicích a na statcích žije dalších půl miliónu obyvatel.

NÁBOŽENSKÉ PRAKTIKY

Belarův chrám ve městě Riva

Náboženské zvyky jsou stejné jako u ostatních Alornů (viz Šerek)

Úcta je prokazována také Aldurovi

Náboženství: viz Šerek

HLAVNÍ SVÁTKY

Erastid - Zrození světa - týden trvajících oslavy o zimním slunovratu

Rivovy narozeniny - Počátek léta - vlastenecké připomínání toho, že hlavním úkolem národa je obrana Orbu.

Gorekův den - Den národního smutku nad smrtí Goreka Moudrého - počátek září

Belarův festival - Jaro, náboženský svátek, slavnosti, pití

Brandův den - Oslavy vítězství Bitvy u Vo Mimbire, vojenské hry - uprostřed léta

Šerek

Šerek je hornatý poloostrov na severozápadním pobřeží, který se táhne na sever až k polárnímu ledu. S výjimkou údolí, kterým protéká řeka Alorn a úrodné prohlubně jižně od Val Alornu, je Šerek příliš hornatý pro zemědělství. V Zálivu Šerek dochází k omezenému rybolovu a v horách jsou poměrně rozsáhlé zásoby minerálů - železo, měď, zlato, stříbro, cín a některé drahokamy. Hlavní město Val Alorn má asi 40 000 obyvatel, je obehnané zdí, postaveno z kamene, má úzké uličky a domy se zašpičatělými střechami.

LIDÉ

Šerekové jsou klasičtí archetypální Alorni. Jsou hluční, neurvalí, pijí přes míru a jsou bojovní. Nemají úctu k osobnímu vlastnictví a mají málo trpělivosti pro slušné chování a důvtip. Jsou to mistři stavitelé lodí, vynikající námořníci, ale naneštěstí je příliš neláká počestný obchod, a proto dávají přednost pirátství. Zjistilo se, že i ti nejbohatší obchodníci mezi Šereky se často vracejí ke svým starým praktikám, když jim to okolnosti dovolí, a proto se mají tolnedřanské veslice, které potkávají šereckou loď, vždy na pozoru.

Možná proto, že jejich rasový původ je nejčistší, jsou Šerekové, vzhledem ke svým bratrancům v Drasnii a Algarii, o něco vyšší a mají světlejší vlasy. Mají klanovou společenskou strukturu, ale všechny klany přísahají věrnost trůnu ve Val Alornu. Půtky a třenice, které mezi nimi pravidelně vznikají, řeší král nebo o vítězi rozhoduje tradiční souboj mužů proti mužům.

DĚJINY ŠEREKŮ

Je zřejmé, že Alorni obývali Šerecký poloostrov nejméně po čtyři tisíciletí. Velký Belarův Chrám, který je zasvěcen Medvědímu Bohu Alornů, datuje své počátky do jedenáctého století a je skutečným příkladem prehistorické architektury. Zdá se, že Alorni byli původně početným kmenem severských Nomádů, kteří se usadili v Šereku někdy na počátku prvního tisíciletí, a přestože pozůstatky primitivní alornské kultury byly nalezeny i v severní Drasnii a v horách Gar og Nadrak, je celkem zřejmé, že Šerecký poloostrov je jejich původní domov.

Písemnosti dochované z dávnověku tuto zemi nazývají Alorie, ale toto jméno bylo zřejmě změněno na Šerek na počest Šereka Medvědí plece, velkého krále, který vládl Alornům na konci druhého tisíciletí. Král Šerek byl zjevně muž s obrovskou mocí, neboť vládl rozlehlému severnímu impériu, rozkládajícímu se od Aldurova Údolí k polárnímu ledu a od západního pobřeží až na východ do dnešního Gar og Nadraku. Jeho území zahrnovalo celou dnešní Algarii, Drasnii, Gar og Nadrak, severní Sendarii a také Šerecký poloostrov.

Původní příčiny jsou nejasné, ale v pozdějších letech vlády krále Šereka se toto impérium rozdělilo do čtyř samostatných alornských království a Alorni se stáhli z východu k hranicím Drasnie.

K prvním kontaktům mezi Šereky a císařstvím Tolnedra došlo během dvacátého pátého a dvacátého šestého století, kdy začali šerečtí piráti systematicky potápět všechny tolnedřanské veslice, které se plavily po Moři Větrů a šerečtí berserkové pořádali nájezdy podél celého západního pobřeží, kde plenili a vypalovali města v Sendarii, Arendii, Tolnedře a Nyisse. Město Tol Vordue, ležící u ústí řeky Arend, bylo během těchto dvou století osmkrát vypáleno do základů.

Na počátku čtvrtého tisíciletí uzavřeli tolnedřanští vyslanci s Šereky řadu smluv a obchodních dohod a vzájemné vztahy tak dosáhly alespoň zdání normality. V roce 3097 se s určitými omezeními díky Val Alornské Dohodě otevřela

námořní cesta do města Riva. (viz Dějiny Ostrova Větrů) V důsledku pozdějšího ustavení rivanské obchodní enklávy začalo město Val Alorn pomalu obchodovat s Ostrovem Větrů a s Drasnií na jihu. Jádrem šereckého obchodu však byl námořní transport zboží z drasnijského přístavu Kotu přes Šerecký záliv a Šerecký průliv naproti severnímu výběžku Sendarie a nakonec kolem výběžku Arendie do jižních přístavů. Navzdory rozsáhlému systému cest postavených císařem Ran Horbem II. (viz Dějiny Tolnedry) se šerecké nákladní lodě, jejichž tvar byl odvozen od dlouhých, úzkých šereckých válečných lodí, dokázaly pohybovat mnohem rychleji než karavany ostatních obchodníků, cestujících tisíce leguí z Boktoru na západní přípojku k Severní Karavanní Stezce a do přístavu Camaar. Šerečtí obchodníci proto dokázali vyložit své zboží v docích Tol Vordue, Tol Horbu nebo do konce v přístavišti Tol Honetu měsíce předtím, než stejné zboží ostatních obchodníků dorazilo po zemi. Šerekové jsou rovněž schopni vyhnout se velkému množství poplatků, daní, mýtného, přístavních poplatků, úplatků, cel a darů, které očekávají městští úředníci a které jsou duší obchodu. Tato jejich schopnost více než bohatě vyrovnává občasnou ztrátu lodí kvůli nepřízní počasí, útesům anebo smůle při občasných setkáních na moři, kdy se potkají dvě šerecké lodě, a které často končí bitkou. Tolnedřanští obchodníci proti těmto výhodám Šereků hořce protestovali u tolnedřanských císařů po dva tisíce let, aniž by však dosáhli viditelného úspěchu, neboť vychytralí šerečtí navigátoři ve Val Alornské Dohodě souhlasili s tím, že z každého zboží, které přivezou a prodají v Tolnedře, budou platit desetiprocentní daň přímo do osobní císařské pokladnice. V roce 4002, zjevně v důsledku tajné smlouvy s Rivany, odplula celá šerecká flotila na jih a podílela se na útoku na Nyissu. Od té doby nebylo žádným tajemstvím, že existuje Alornská konfederace - za její zástěrky došlo k přímému porušení mnoha smluv s Tolnedrou, neboť každá z nich obsahuje klausuli přímo zakazující druhému zúčastněnému národu uzavírat smlouvy nebo dohody s jakoukoli jinou mocí bez souhlasu Tolnedry.

Je však nutné připustit, že během války proti Kal-Torakovým hordám Angaraků (4865 - 75), kdy v odpověď na zničení Drasnie a poplnění algarských stád, povstali Alorni jako jeden muž, neměly tyto smlouvy stejně žádnou cenu. Roku 4875 se šerecké válečné lodě poprvé objevily u Tol Honetu a přepravily prakticky celou imperiální armádu na sever k řece Arend a po jejím toku ji dovezly až k velké pláni na západ od Vo Mimbire, takže naše armáda mohla napadnout angaracké pravé křídlo. Dále je třeba přiznat, že mobilizace celého západu proti angarackému ohrožení je zásluhou Rivanského Správce. Jeho vedení, nad tak nepravděpodobným spojením sil Rivanů, Šereků, Sendarů a severních Arendů, kteří zaútočili na tyl malloreánských hord, představovalo poslední úder na krvavém bojišti, neboť již předtím zaútočila algarská kavalerie, zbytky drasnijské pěchoty a ulgští dobrovolníci na levé křídlo Angaraků. Tento třístupňový útok, který představuje nejsoustředěnější úsilí ve vojenské historii, je dodnes všeobecně chápán jako jediná možnost, jak zastavit angaracký postup.

Šerek od porážky Angaraků prosperoval a získával výhody tím, že pomáhal Drasnijcům při opravách Boktoru a Kotu a při nové výstavbě přípojky přes Aldurfens na Velkou Severní Cestu.

Současným králem Šereku je Anheg IX. (kterému někteří říkají Anheg Lstivý). Na trůnu ve Val Alornu sedí již devět let. Je to velký tmavovlasý muž s hrubým obličejem. Přestože vypadá, jako by zdědil alornské sklony pro nestřídmé pití a přemíru chvástavosti, je to ve skutečnosti velice vzdělaný muž a obratný politik. Plně si uvědomuje komplexní politické aspekty jižních národů a také je podrobně obeznámen se spojenectvími mezi alornskými královstvími. Mnoho času tráví studiem a ti, kdo ho znají, jej srovnávají s tolnedřanským císařem, který své znalosti nabyt studiem na univerzitě. Král Šereku však studuje sám a říká se, že se dokázal naučit starou angaračtinu, takže je schopen si přečíst v originále zakázanou Knihu Torakovu, dílo dané do klatby mezi všemi civilizovanými národy a náboženstvími.

Anhegovův palác je rozsáhlá stavba, plná nepoužívaných komnat a zšeřelých chodeb - což odpovídá tomu, že jeho výstavba trvá již tři tisíce let. Jeho osobní komnaty jsou určeny ke studiu a k podivným experimentům.

Anhegovým nejbližším přítelem a rádcem je jeho bratranec Barak, obří alornský válečník s povahou berserka a vychytralostí tolnedřanského vyslance. Z důvěryhodných zdrojů je známo, že Barak je svým bratrancem a králem vyslán na množství velice delikátních misí. Naši informátoři ve Val Alornu dále tvrdí, že mezi šereckou šlechtou panuje přesvědčení o tom, že Barak je poznamenán nějakým podivným stigmatem nebo kletbou, jak tomu říkají naši severští přátelé, a pravidelně propadá mrzutosti a melancholii. Otázka na pravou povahu této kletby patří k těm, které u našich šereckých přátel vyvolávají pevně sevřené rty a bílé klouby na ruce držící jílec meče. Ani nejobratněji položené otázky nedokáží Šereky přimět, aby hovořili o Barakově kletbě.

ŠEREK

MINCE

ZLATO

1. Zlatá mince vážící 1,5 unce zvaná "štít" odpovídá zhruba 200 \$

2. Zlatá mince vážící 0,75 unce zvaná "půlštít" odpovídá zhruba 100 \$

Šerecké zlaté mince jsou osmiúhelníky a jejich váha není příliš přesná. Svými majiteli jsou obvykle shromažďovány a při obchodních plavbách jsou málokdy k vidění.

STŘÍBRO

Je standardem v šereckém obchodě.

1. Stříbrný prut vážící jednu libru s vroubkovanými hranami a s vyraženou královskou runou. Nazývá se "Stříbrný král" a odpovídá 100 \$.

2. Stříbrný prut vážící půl libry se nazývá "Stříbrná královna" a odpovídá 50 \$.

3. Stříbrná mince vážící 4 unce (velmi velká) se nazývá "Stříbrný princ" a odpovídá 25 \$.

4. Stříbrná mince vážící 1 unci se nazývá "Stříbrná princezna" a odpovídá 6,50 \$. (Tolnedřanský stříbrný Nóbl)

MĚD

1. Měděná penny vážíci jednu unci tvarem osmiúhelník, odpovídá hodnotě 6,5 centu.

2. Měděná půlpenny má kulatý tvar a odpovídá 3,25 centu.

Poznámka: Měď je v Šereku o něco cennější vzhledem k jejímu nedostatku v této zemi. (V Šereku nejsou mosazné mince.)

OBLEČENÍ

MUŽI

Typičtí Vikingové - spousta kožešin. Plátěné tuniky. Kalhoty. Boty ze surové kůže. Šerečtí muži chodí většinu času ozbrojeni. Meče, sekery, oštěpy, oštěpy na kance, kopí, dýky. Helmy - rozdílného tvaru, na vrcholu obvykle zdobené klanovým znakem - nemají rohy. Kroužkové košile nebo těžká zbroj z ocelových plátů. Běžné jsou vousy.

ŽENY

Plátěné šaty. Přepásané křížem ke zdůraznění ňader. (Šerecké ženy mají velká prsa a jsou na tento fakt velmi hrdé.)

Vlasy nosí spletené často do velmi složitých účesů.

OBCHOD

Rozšířený směnný obchod. Tržiště jsou ve většině měst a vesnic. V okolí Val Alornu je hlavním odvětvím stavba lodí.

HODNOSTI

KRÁL

Dědičný. Neustále nosí korunu. (Pro případ války má korunu spojenou s helmou.) Oficiální oděvy jsou velmi kvalitní, zdobené hermelínem.

HRABATA

Ve skutečnosti náčelníci klanů. Jejich asi 30 - 40.

LORDI

Dědičná šlechta. Spojeni se zemí. Může být dosazen královou vůlí.

VÁLEČNÍCI

Nejsou to tak docela šlechtici, ale jsou mnohem víc respektováni než běžní lidé.

OBYČEJNÍ LIDÉ

Nevlastní zemi - farmářští dělníci, pracovníci v docích atd. Převážně jsou to potomci nevolníků (nevolnictví bylo zrušeno na konci druhého tisíciletí). Společenská struktura Šereků je poměrně volná a běžně dochází k postupu na společenském žebříčku. Každý muž s mečem nebo sekerou může dosáhnout hodnosti válečníka a časem ho král může jmenovat lordem. Pro Šereky jsou tyto věci velmi důležité.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Při formálních příležitostech je král osloven "Vaše Veličenstvo", ale jinak se mu většinou říká jménem a to dokonce i mezi obyčejnými lidmi. Šlechtici jsou při formálních příležitostech osloveni "lorde", ale jinak jsou opět nazýváni jménem.

CHOVÁNÍ

Mnoho péče je věnováno tomu, aby se vyhnuli urážkám. Šerekové jsou nedůtkliví a hašteřiví. Chvástání je tolerováno, ale nesmí přerůst v urážku. Šerekové s velkou chutí zpívají, ale nepříliš dobře (zato nahlas). V zimě neustále něco slaví a pořádají pitky. Jsou mezi nimi běžné souboje, ale většinou se při nich používají kyje nebo tyče, aby se zabránilo osudným následkům, které zpravidla mívá souboj na meče. Nevěra není nijak řídkým jevem, ale jsou-li viníci chyceni, jsou přísně potrestáni.

SVÁTKY

Erastid - Zimní slunovrat

Belarův festival - Jaro

Královy narozeniny - Různé. Nyní uprostřed léta.

Šerekovy narozeniny - Podzim

Oslava vítězství - v Bitvě u Vo Mimbri - uprostřed léta

POPULACE

Asi dva milióny celkem.

NÁBOŽENSTVÍ

Kněží jsou svalnatí a válkychtiví. Na oltářích planou ohně. Zpěvy chorálů. Kázání jsou zaměřena proti hříchům jednotlivců. (Podobně jako ve Skotsku.) Modlitby za štěstí.

MEDVĚDÍ KULT

Skupina mnichů - válečníků (podobně jako Templáři) zasvěcených službě Belarovi - odnože v Drasnii, Algarii, Rivě a Sendarii. Jeho členové tvoří jádro armád těchto národů - jsou výrazně proti angaracké společnosti - jsou velice konzervativní.

Drasnie

GEOGRAFIE

Drasnie je velká severní země rozkládající se mezi horami na východě a Šereckým zálivem. Z velké části je to planina zasahující od Aldurfensu přes mrinské močály až k drasnijským slatinám, které zasahují na sever až k polárnímu ledu. V Drasnii žijí obrovská stáda sobů, na kterých je založená hlavní část drasnijské ekonomiky. Strategické postavení Drasnie vedle Severní Karavanní Stezky umožňuje této zemi již od nepaměti získávat obrovské bohatství. Dvě největší města jsou hlavní město Boktor, severní konečná stanice Velké Severní Cesty a západní konečná stanice Severní Karavanní Stezky vedoucí z Gar og Nadrak a ostrovní přístav Kotu u ústí řeky Mrin. Tato města jsou důležitými obchodními centry již od úsvitu psané historie.

DRASNIJCI

S výjimkou sfingám podobných Rivanů jsou Drasnijsci nejzáhadnějšími Alorny. Možná je to proto, že žijí v předemstavené pozici nedaleko od nepřítele nebo proto, že v Drasnii panuje krutá zima, jejíž větry vanou podél drasnijských slatin. V každém případě jsou navenek přátelští, ale zdá se, že neustále něco skrývají, jako by v sobě měli vybudovanou nějakou hráz, za kterou nepustí žádného cizince. Jsou to tvrdí obchodníci, ale jsou úzkostlivě čestní. Jejich zisky pocházejí z určitých výhodných obchodních zákonů a způsobů vybírání poplatků. Jako všichni Alorní jsou válečníci a jako válečníci ze severních částí Drasnie - jako výsledek neustálého následování sobích stád - jsou nejlepší pěchotou na světě a během dlouhých pochodů dokáží snadno udržet krok s jednotkami jízdy. Jako u všech pěších oddílů je jejich nejoblíbenější zbraní dlouhé kopí.

Drasnijsci nemají klanové uspořádání jako ostatní Alorní a zdá se, že jejich kultura pokročila do stadia, kdy věrnost králi nebo jinému šlechtici má přinejmenším stejnou váhu jako pokrevní svazky.

DĚJINY DRASNIE

Stejně jako Rivané a Algari se i Drasnijsci oddělili od hlavního kmene Alornů v době rozštěpení impéria krále Šereka Medvědí plece na konci druhého tisíciletí. V prvních tisících letech své historie byli Drasnijsci zřejmě nomádskými pastevci, kteří následovali každoroční stěhování stád sobů. Zvláštním rysem jejich dávné historie je existence řady opevněných táborů v západní části pohoří, které tvoří jejich hranici s Gar og Nadrakem. Zdá se, že tyto tábory nebyly neustále obývány, ale že byly pravidelně užívány některým z tuctu drasnijských kmenů. Podle nálezů předmětů a velkého množství kosterních zbytků lze říci, že v úzkém údolí těsně před jedním z těchto táborů se odehrála velká bitva.

Z určitých odlišností ve tvaru lebky a charakteristických předmětů se zdá, že útočící silou byli Angaraci a vzhledem k tomu, že převážná většina nalezených koster patří právě jim, dosáhli zřejmě Drasnijsci rozhodného vítězství. Odrazili tak útok, který mohl být predehrou k hlavní invazi na západ provedenou vysoce organizovanými angarackými silami. Tuto událost lze datovat zhruba do dvacátého pátého století a zdá se, že tehdy bylo hlavní snahou Angaraků prorazit na západ - na rozdíl od neustálých průzkumných výprav vysílaných do Algárie během třetího tisíciletí. Proto se zdá, že veškerá království západu vděčí těmto dávným neznámým drasnijským válečníkům za nesmírně mnoho, neboť zastavili invazi, která by, vezmeme-li v úvahu chaos, který na západě panoval ve třetím tisíciletí, vyústila v to, že my všichni bychom padli pod angarackou nadvládu.

Poté, co byly agresivní snahy Angaraků potlačeny v této velké, ale bezejmenné bitvě a v množstvích podobných, i když menších srážkách v Algarii, začal se s východem rozvíjet obchod a Drasnijsci započali práce na stavbě svého hlavního města Boktor a přístavu Kotu.

Boktor přirozeně vyrostl na západním konci Severní Karavanní Stezky, která v praxi existovala dávno předtím, než byla její existence formálně ustavena v dohodě dosažené roku 3219 mezi drasnijským králem a králem Gar og Nadraku.

Boktor se stal hlavním obchodním centrem severu dávno předtím, než ostatní alornská města vůbec začala uvažovat o výhodách obchodního styku. Kotu se zatím stalo hlavním přístavem na severu. Uprostřed čtvrtého tisíciletí se Drasnie díky obchodním smlouvám stala součástí obchodního impéria Tolnedry, přestože tvrdě jednající Drasnijsci standardní úmluvy natolik pokřivili, že je těžké říci, kdo skutečně získal nějakou výhodu. Je nutné říci, že veškeré obchodní zásilky posílané na východ procházejí Boktorem, a tedy i rukama drasnijských obchodníků, což vhání Tolnedranům do očí slzy vzteku, neboť nutnost projít Boktorem účinně zabraňuje přímému obchodování s východem na konečné stanici Severní Karavanní Stezky.

Drasnie během čtvrtého tisíciletí prosperovala a na počátku pátého tisíciletí se stala obchodní silou konkurující Tolnedře.

Když byl roku 4002 zavražděn rivaný král, provedla drasnijská pěchota jeden z nejobtížnějších přesunů v historii, neboť dokázala urazit tisíc legií z Boktoru do Aldurova Údolí během šedesáti dnů. Tam se spojila s algarskou jízdou pro pozemní útok na Nyissu. Drasnijská pěchota se proti nyissiánským vojákům ukázala jako zvláště účinná, neboť Nyissiánci se při útoku tradičně schovávali na stromy a dlouhá drasnijská kopí byla schopná dosáhnout na nižší větve

obsazené nepřátelskými vojáky. V některých oblastech džunglí východní Nyissy jsou stromy dodnes obsypány lidskými kostrami.

Přes veškerou svou sílu a odvahu byli Drasnijci první, kdo padli, když na jaře roku 4865 napadly kruté angaracké hordy vedené Kal-Torakem jejich zemi směrem z nadrackých hor. Přestože se statečně bránili, byli nakonec Drasnijci zničeni. Jejich města byla vypálena a ti, kteří přežili, byli zotročeni. Na příkaz krále uniklo několik zničených jednotek jižní drasnijské armády do severní Algarie a vyhnuly se tak pochodu hlavní části angarackých sil směřující na jih do Arendie.

Tyto pěší jednotky se tak připojily k algarské jízdě u jižního výběžku Země Ulgo a s obzvláštní krutostí napadly angaracké levé křídlo během Bitvy u Vo Mimbire.

Tyto jednotky se rovněž podílely na osvobození přeživších zajatých Drasnijců od ustupujících Nadraků a tyto ubohé zbytky vytvořily základ pro znovuzrození drasnijského národa. S pomocí Šereků a Algarů začal nový král v Boktoru Rhodar I. (generál, který vedl drasnijské síly během války) práce na opravě města Boktor a vyčistil přístav Kotu od zničených a potopených lodí. Také znovu vystavěl velkou cestu vedoucí přes severní části Aldurfensu.

Ve století, které následovalo po angaracké invazi, drasnijská hraniční stráž systematicky a bez slitování zabíjela každého cestovatele z východu, dokud neustálé protesty Tolnedry nepřinutily Drasnijce tento zvyk opustit. Tehdy se začal znovu obnovovat obchodní styk po Severní Karavanní Stezce. Lze říci, že v jistém smyslu má Tolnedra velikou zásluhu na existenci severského obchodu.

Současný král Drasnie Rhodar XVIII. je velice tlustý, veselý muž, kterému táhne na šedesátku. Na první pohled vypadá, že mnoho chytrosti nepobral, ale ve skutečnosti je to prohnáný a vysoce inteligentní člověk, který se má neustále na pozoru. Drasnijské obchodníky lze nalézt po celém známém světě a díky nim je drasnijská výzvědná služba zřejmě nejlepší na světě.

Říká se - a možná, že oprávněně - že tolnedřanský císař si nemůže vyměnit tuniku, aniž by se o tom do hodiny nedozvěděli v Boktoru.

DRASNIE

MINCE

ZLATO

1. Zlatá plaketa (obdélníková) vážící dvě unce se nazývá "Zlatý býk" a odpovídá hodnotě zhruba 250 \$
2. Zlatá mince (čtvercová) vážící jednu unci se nazývá "Zlatá kráva" a její hodnota odpovídá zhruba 125 \$
3. Zlatá mince (rovněž čtvercová) vážící polovinu unce se nazývá "Zlaté tele" a odpovídá hodnotě 62,50 \$

STŘÍBRO

1. "Stříbrná linka" váží dvě unce, má tvar otevřeného obdélníku. (Lze je do sebe zaháknout a vytvořit tak řetěz).
2. Deset linek tvoří "Řetěz" - hodnotou odpovídá 125 \$
3. Čtvercová stříbrná mince vážící jednu unci se nazývá "Token", který hodnotou odpovídá asi 6,25 \$

MOSAZ A MĚĎ

Mince z těchto kovů jsou pochopitelně základním platidlem mezi obyčejnými lidmi a jsou raženy v každé správní oblasti. Nazývají se "Měďáky" nebo "Mosazňáky".

Všechny váží přesně jednu unci. Měď má pětinu hodnoty mosazi.

Mosaz má pětinu hodnoty stříbra.

Hmotnost drasnijských mincí je extrémně přesná a všechny kovy jsou velice čisté.

Drasnijci navíc rozvinuli základní bankový systém, včetně podepisování směnek mezi členy stejné rodiny, s použitím složitých kódů např. "Pepa mi dal sto řetězů v Boktoru. Dejte mu sto řetězů v Yar Maraku" (samozřejmě s desetiprocentní srážkou).

OBLEČENÍ

MUŽI

Podobné Rusům. Balí se do těžkých kožešin. Plátěné přepásané tuniky, kalhoty, měkké kožené boty s těžkými podrážkami - v zimě plstěné boty a tlusté kožešinové pláště s kapucí.

Zbroj - kožená s ocelovými pláty. Helmy na vrcholku čtvercové s dlouhým chráničem na nos.

Obchodníci nosí pláště zdobené kožešinou - nepřepásané - a s přiléhavou kapucí. Pláště jsou obvykle zabarveny k určení obchodního artiklu. Barevné kódování je poměrně pracné. Všichni drasnijští muži nosí široké dýky, které jsou však skryty pod šaty.

ŽENY

Plátno v létě, vlna v zimě. Šaty většinou prosté a nijak přehnaně zdobené. Drasnijské ženy si nechávají narůst dlouhé vlasy a nosí je rozpuštěné na zádech.

OBCHOD

Vysoce rozvinutý. V každém sousedství je množství obchůdků. Podél doků v Boktoru a Kotu se táhnou hlavní obchodní třídy. Každý den změní svého majitele velké množství peněz. Na konci každého dne se provádí vyúčtování. Každý hlavní obchodník má své sídlo, které je silně stráženo. (Drasnijští kováři mají plno práce s výrobou stále složitějších a pevnějších zámků.)

HODNOSTI

KRÁL

Dědičný

PRINCOVÉ

Jedná se vlastně o klanové náčelníky. Všichni jsou vzdáleně příbuzní s králem. V zemi jich je 20 - 30.

LORDI

Dědičná šlechta spojená se zemí podobně jako v Šereku.

NÁČELNÍCI

Jsou to vlastníci sobích stád a klanoví vůdci kmene, ke kterému patří. Tyto kmeny jsou primitivní skupiny a moc jejich náčelníků se zvláště na severu výrazně liší. Každý kmen ovládá rozsáhlé pastviny. Autorita krále není na dalekém severu zdaleka absolutní.

OBYČEJNÍ LIDÉ

Všichni ostatní. Všichni drasnější muži mohou sloužit v armádě.

VOJENSKÁ ORGANIZACE

Jednotky jsou organizovány na základě rodiny či kmene.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Oslovuje se podle hodnosti, tedy například "král Jan" nebo "princ Jan". Obyčejní lidé se oslovují "ctihodný Jan" nebo "přítel Jan".

CHOVÁNÍ

Drasnější jsou přátelštější a mají velký smysl pro humor. Přejít od oslovování někoho "ctihodný Jan" k oslovení "přítel Jan" je mimořádně těžké a Drasnější jsou udiveni, když nějaký cizinec rovnou přeskóčí první stádium tohoto procesu. Poznámka: - Drasnější vyvinuli složitou "řeč prstů", která sestává ze stěží postřehnutelných gest. Takto dokáží mluvit jeden s druhým, zatímco hovoří s nějakým cizím obchodníkem. Tuto řeč často používají při obchodních jednáních a při špionáži.

SVÁTKY

Erastid

Belarův festival

Drasovy narozeniny

Den Smutku (na paměť napadení Angaraky), počátek června

Den Vítězství (Bitva u Vo Mimbri), konec června

POPULACE

Přibližně 1,5 miliónu obyvatel

Algarie

GEOGRAFIE

S výjimkou Aldurfensu na severu a oblasti jižně od nízkých kopců, které lemují oblast horního toku řeky Aldur, tvoří Algarii rozlehlá, vlnitá pláň porostlá trávou, ležící mezi dvěma rameny horského masivu, který tvoří páteř kontinentu. Země je úrodná a dobře zavodněná řekou Aldur a dalo by se na ní skvěle farmařit, ale Algarové raději zůstávají napůl primitivními pasteveci. Algarové občas při obchodních transakcích disponují čistým zlatem, nebyly však nalezeny žádné známky přítomnosti zlata v této zemi.

Algarská stáda jsou nejlepší ve známém světě a poskytují maso pro většinu západních království. Každoroční hnaní stád do Murosu v Sendarii po Velké Severní Cestě je jedním z nejvelkolepějších divadel, které může člověk spatřit. Staletí pečlivého křížení způsobilo, že algarští koně jsou rychlí a neúnavní.

LIDÉ

Algaři jsou pochopitelně další větví početného alornského lidu a podobají se svým severním bratrancům. Jsou to vysocí, světlí a většinou otevření lidé, čestní v jednání a pevní v přátelství i spojenectví. Většinu času žijí ve velkých vozech, ve kterých následují svá putující stáda. Během hodiny může kdekoli vyrůst algarské město - dobře zorganizované město stanů a pavilonů s ulicemi, kolem dokola obklopené zašpičatělými kůly, které Algaři převážejí pod vozy.

Každé z těchto pohyblivých měst představuje celý algarský klan - který obvykle čítá asi tisíc ozbrojených mužů na koních a jejich rodiny. Každý klan má velká stáda, která jsou společným vlastnictvím. Stejně jako u ostatních Alornů

dochází i mezi Algary k častým rozmrškám, ale poslední klanová válka proběhla někdy na konci třetího tisíciletí. Od té doby se spory řeší v rituálním souboji muže proti muži.

Algarská společnost má dvě hlavní zvláštnosti. První je existence kamenného hradu v hornaté zemi na jihu pláně, který se jednoduše nazývá Pevnost, a který je strážěn, ale kde ve skutečnosti nikdo nebydlí. Druhou zvláštností jsou neustálé jízdní hlídky patrolující po celém obvodu Aldurova Údolí. Toto údolí leží na úplném jihu království, je překrásné, ale nikým neobývané. Stráž Pevnosti i hlídky u údolí jsou sestaveny z členů všech klanů.

DĚJINY ALGARŮ

Ještě jednou se podívejme na alornský lid, který se oddělil od ostatních v čase rozpadu impéria Šereka Medvědí plece. Legendárním zakladatelem národa byl Algar Hbitá noha, druhý syn starého krále Šereka. Podobně jako Drasně a Riva, byla i Algarie osídlena na konci druhého tisíciletí. Zdá se, že na algarských pláních byla v té době stáda divokých koní a dobytka. Noví osadníci si brzy koně ochočili a jejich vlastní stáda se mísila s divokým dobyt看em a křížením se tak rodily mnohem mohutnější kusy než byl původní, poněkud zakrslý alornský dobytek, který si lidé přihnali s sebou. Výhodou nově vyšlechtěných kusů dobytka bylo rovněž to, že bylo možné jej ovládat mnohem snáze, než divoký dobytek z plání.

Existují známky dlouhé série srážek s angarackými nájezdníky podél východní hranice Algarie, které končily vždy stejným očekávatelným způsobem. Angaracké oddíly byly přirozeně pěší a Algaři na koňských hřbetech je jednoduše rozsekali kousek po kousku. Schopnost Algarů rychle se pohybovat a podle potřeby přivolat posily z ostatních klanů učinila z angarackých pokusů o nájezdy sebevraždu. Není možné odhalit vysvětlení, z jakého důvodu Angarakové v těchto beznadějných výpravách pokračovali po tisíc let.

Během čtvrtého tisíciletí se tolneďranští vyslanci pokusili uzavřít s Algary smlouvy, podobně jako učinili s ostatními královstvími na západě, ale brzy začali trpět frustrací, která trvala pět set let, neboť nebyli schopni určit, kdo je vlastně algarským králem - často celé roky vyjednávali s člověkem, který se ukázal být pouhým klanovým náčelníkem. Když se jim nakonec podařilo objevit skutečného krále Algarů, prastarého Čo-Dorna Starého, přišel ten umíněný starý bandita do vyjednávacího pavilonu vyzbrojen kopíi každé smlouvy, kterou vyslanci za půl tisíciletí marného vyjednávání vytvořili. Věděl přesně, jaké podmínky jsou v každé smlouvě nabízeny a velvyslancům stále suše připomínal, že on je král a tázal se jich, jak se mohou odvážit nabídnout mu méně než nabízelí pouhým klanovým náčelníkům.

Výsledkem byla jedna z nejvíce ponižujících smluv, které kdy císařství uzavřelo. Za hranicemi Algarie nebyla povolena žádná tolneďranská posádka. Se zemí nebyl povolen žádný obchod s výjimkou určitého omezeného obchodu v Aldurfordu, kde šlo ovšem o přesně specifikované předměty - převážně nástroje a jiné nezbytnosti. Nebyl povolen obchod s luxusním zbožím, ze kterého kyne vysoký zisk. Ve smlouvě nebylo zahrnuto nic, co by sebezně zvyhodňovalo tolneďranské obchodníky. Proto se tolneďranští nákupci dobytka museli objevovat v Murosu v Sendarii a kvůli nákupu algarského dobytka se museli předhánět s ostatními. Nemohli si vybírat nejkvalitnější kusy ze stád za jimi samými určenou cenu, jak bylo jejich zvykem kdekoli jinde. Byli také přinuceni nabízet své zboží algarským klanům, které je kupovaly ve velkém množství za nejnižší cenu (Algaři jako jednotlivci nakupují málokdy) nezávisle na tom, jakou cenu nabízelí obchodníci z ostatních národů. Díky tomu všemu se z velkého trhu v Murosu v Sendarii stala jedna z největších obchodních událostí roku. Tolneďranští obchodníci nad smlouvou s Algary hořce nařikali, ale císař Ran Horb II. měl v době jejího podpisu oči jen pro vizi Velké Severní Cesty a záležitosti kolem Algarů mu jen lehce ševlely kolem uší.

Když se do Algarie roku 4002 dostala zpráva, že byl zavražděn rivanský král, stalo se něco, co předtím nikdo neviděl. Tolneďranský vyslanec Dravor poslal do Tol Honetu tajnou zprávu, že celá populace se shromáždila u Pevnosti a u svých stád nechala jen několik málo stráží. Došlo k velkému jednání mezi klanovými náčelníky a králem Čo-Ramem IV. a ze shromážděných klanů byla vybrána armáda nejlepších válečníků. Vyslanec Dravor později informoval, že další části algarské jízdy byly vyslány k hlídkování podél hranic. Pak, po uplynutí šedesáti dnů, se objevilo množství drasnijské pěchoty, které se spojilo s algarskou jízdou. Armády se společně vydaly na cestu přes hory, aby zaútočily na východní hranice Nyissy. Přestože tato horda technicky porušila suverenitu tolneďranského území, rozhodl se císař Ran Vordue I. raději jim v tom nebránit.

Algarská kavalerie zasévala strach do srdcí Nyissíanců a král Čo-Ram IV. vyvinul spolu s králem Radkem XVII.

Drasnijským sérii taktických alternativ zahrnujících spolupráci mezi pěchotními a jízdními jednotkami, jejichž použití se zachovalo až do dnešních dnů.

Po zničení Nyissy Algarie prosperovala, přestože se zdá, že došlo k výraznému zvýšení zabezpečení východní hranice. Po invazi Angaraků do Drasně se Algaři pokusili svým severním bratrancům pomoci, ale byli odrazení nesmírným množstvím Angaraků a Malloreánců - uvádí se, že nepřátelská armáda čítala asi půl miliónu válečníků. Podruhé se Algaři shromáždili u Pevnosti a celá populace s výjimkou nejlepších jízdních jednotek vstoupila do Pevnosti a zapečetila její brány.

Po zničení Drasně se hlavní část angaracké armády vydala na pochod na jih a během tohoto pochodu systematicky ničila algarská stáda. Roku 4867 začalo obléhání algarské Pevnosti - obléhání, které trvalo osm let. Možná s výjimkou Prolgu v Zemi Ulgo a Rak Ktol v Ktol Murgosu je algarská Pevnost asi nejnedobytnější stavbou na světě.

Angarakové byli neustále obtěžováni rychlými útoky algarských jízdních jednotek. Ani když se někteří Angaraci (většinou Murgové) vyšvihli na hřbety algarských koní, nepředstavovali pro Algary žádného soupeře.

Roku 4874 se Kal-Torak zjevně rozhodl zanechat svých snah o dobytí Pevnosti, zanechal za sebou jen síly potřebné k udržení obležení a vyrazil na západ přes Zemi Ulgo, aby započal s arendským tažením.

Jednotky algarské jízdy pokračovaly ve svých přepadech, které ukončily až když hlavní nepřátelské síly vstoupily do hor.

Není jasné, proč se Kal-Torak rozhodl věnovat tolik času a prostředků beznadějnému obléhání Pevnosti a raději okamžitě nezaútočil po Velké Severní Cestě na Sendarii, pak se neobrátil na jih do Arendie a nakonec do Tolnedry. Možná měl pocit, že dokud za ním zůstane bojeschopný algarský národ, nebude mít nikdy bezpečná záda, nebo je možné, že dva tisíce let ponižujících porážek z rukou Algarů učinily ze zničení Koňského Lidu jeden z hlavních cílů angaracké rasy.

Ať už byly jeho motivy jakékoliv, padl obr Kal-Torak s hlasitým zaduněním v Bitvě u Vo Mimbire. Algarské jízdní jednotky, ke kterým se připojili přeživší Drasnijci, překročily jižní výběžek Země Ulgo, kde využívaly stezek, které znají pouze Ulgové a zaútočily na angaracké levé křídlo, čímž se velkou měrou zasloužily o výsledek třetího dne Bitvy. Všeobecně se soudí, že přímý útok algarské jízdy proti Murgům vítězství výrazně napomohl.

Po vítězství u Vo Mimbire napadali Algaři ustupující Angaraky a přinutili je zanechat obléhání Pevnosti. Pak se vrhli na zbytky nadrackých a thullských Angaraků na severu a nakonec je donutili opustit veškeré pozice v Drasnii.

Když byl roku 4880 znovu nastolen mír, zjistili Algaři, že jejich stáda byla zcela zdecimována a zabezpečováním svého dobytka a získáváním přesného výčtu ztrát strávili skoro deset let. Během této doby odmítali svůj dobytek prodávat, což na západě způsobilo nedostatek masa a zapříčinilo pád mnoha obchodníků, jejichž majetek závisel na trzích v Murosu. Když byla stáda postupně znovu vybudována, obnovil se i obchod s dobytkem, který však již nedosáhl dřívějších měřítek.

Současným králem Algarů je Čo-Hag VII., kterému je asi čtyřicet a zdá se být schopným vládcem, přestože klanová rada se zdržela svého soudu dokud ze svého trůnu, potaženého koňskou kůží, nevládl déle než tři roky.

Dodatek k Aldurovu údolí

POZNÁMKA

Informace o Aldurovu Údolí, které máme k dispozici, jsou velmi omezené a převážně spekulativního charakteru. Čtenář by měl mít tuto skutečnost neustále na paměti a zde obsažené informace by neměly být použity jako základ pro konání politických rozhodnutí vztahujících se k této oblasti.

GEOGRAFIE

Aldurovo Údolí je oblast pokrytá lesy a loukami, ležící podél horního toku západní větve řeky Aldur a s obou stran je chráněná východní a západní částí horského masivu, které tvoří páteř kontinentu. Údolí je poněkud výše položeno než stepi na severu a dopadá na ně větší množství dešťových srážek. V důsledku toho se v této oblasti daří mnoha rostlinám. Zdá se, že tato oblast je velmi krásná a dobře zavlažovaná, ale pokud jsou naši výzkumníci schopni přesně to určit, je zcela neobvyklá.

Od nepaměti získáváme o této oblasti něco málo zpráv - obvykle od poutníků, kteří se ztratili, neboť Algaři pevně odmítají komukoliv dovolit vstup do Údolí. Naši informátoři tvrdí, že ve skutečnosti se v Údolí nalézají stavby různých druhů - které jsou navíc zřejmě mimořádně starobylé. Jeden sendarský obchodník, který zabloudil na Jižní Karavanní Stezce a dostal se do Údolí, tam objevil několik mechem porostlých ruin a třetího dne putování dorazil k velké kamenné věži, která neměla žádné viditelné dveře a zvedala se vysoko k nebi - možná výše než koruny nejvyšších stromů. Poté byl objeven jízdní algarskou hlídkou, která ho rychle eskortovala zpátky na Karavanní Stezku a odmítala se o věži jakkoliv bavit.

Lidové povídky, které se šíří mezi prostým a nevzdělaným lidem, vyprávějí o "Bratrstvu čarodějů", které údajně Údolí obývá, ale něco takového lze snadno vyvrátit. Tak zvaní čarodějové, kouzelníci, mágové a jim podobní, které lze občas potkat, jak putují od města k městu nebo jsou členy některé cirkusové společnosti, jsou pochopitelně všechno šarlatáni, jejichž "magie" sestává z několika chytře vymyšlených triků prováděných obratnými rukama a z několika běžných chemikálií, které dokáží měnit barvu vody. Tyto triky, přestože jsou pro obyčejný lid zdrojem údivu, stěží vyvyšují své vykonavatele k vládě nad takovými mocnými silami, které jim lidové povídky připisují.

Protože neexistuje žádný důkaz o tom, že by bylo Údolí obýváno odlišnými lidmi, panuje v Tolnedře přesvědčení, že Údolí je jednoduše integrální částí Algarie. To lze zvláště podepřít skutečností, že na jeho hranicích hlídkují algarští jezdcí. Ruiny, které zřejmě v Údolí stojí, nelze považovat za dílo nějaké nealornské kultury, ale je nutné se na ně dívat spíše jako na podivuhodnou archeologickou zvláštnost.

Univerzita často zasílá císaři petice, ve kterých ho žádá, aby se pokusil získat povolení pro archeologickou výpravu do Údolí, ale Algaři o tom odmítají nejen diskutovat, ale dokonce ani nejsou ochotni připustit, že Údolí existuje.

ALGARIE

MĚNA

ALGAŘI NEMAJÍ PENÍZE.

Základním platidlem je dobytek.

Kůň (průměrný) má cenu asi 50 \$

(Dobří koně jsou dražší)

Tři krávy mají hodnotu koně

Pět kravských kůží = 1 kráva

Algaři pochopitelně obchodují i s penězi a používají přitom mince ostatních národů a čisté zlato (nugety a prach), které nalézají v řekách a potocích na úpatí kopců.

OBLEČENÍ

MUŽI

Všichni Algaři nosí koženou výstroj. Měkké boty, pytlovité kalhoty. Kovem vykládané vesty (podobně jako Tataři nebo Mongolové). V zimě nosí vlněné kabátce a na nohou punčochy. Také nosí vlněné pláště.

Meče jsou zakřivené (scimitary nebo šavle), kopí a krátké luky. Používají dlouhé tyče se smyčkou z provazu na konci - ne lasa.

Zbroj - kožené kabátce s ocelovými pláty, hrncovité helmy s vrcholem z kroužků a s kroužkovým krytím krku. Muži nosí oholené hlavy s výjimkou jednoho dlouhého pramene vlasů. Nosí kníry, ale ne vousy.

ŽENY

Stejně oblečení jako muži. Vlasy nosí svázané do ohonu.

OBCHOD

Pouze směnný. Zboží, které klan potřebuje, koupí klanový náčelník a rozdělí je mezi ostatní jako dar. Mezi klany panuje čilý směnný obchod se zbraněmi, dobyt看 (zpravidla plemennými kusy) a užitečnými předměty.

HODNOSTI

KRÁL

Vůdce klanových náčelníků

KLANOVÍ NÁČELNÍCI

Vůdci kmene, členové klanové rady. Celkem jich je asi 20.

VŮDCI STÁD

Náčelníci podklanů, odpovědní za stáda, v každém klanu jich je 5 nebo 6.

VÁLEČNÍCI

Všichni algarští muži jsou válečníci. Často bojují i ženy.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Krále oslovují "Čo", což je algarské slovo znamenající náčelník náčelníků. S výjimkou krále se všichni oslovují jménem a co nejzdvořileji.

CHOVÁNÍ

Algaři mají sklon k větší formálnosti než ostatní Alorni. Mají zavedenu složitou etiketu, kdo se první pustí do jídla, kdo se první posadí atd. Jsou velmi citliví na urážky. Jádrem algarských společenských vztahů jsou dary. Každý dává dary každému.

POPULACE

Nepatrně víc než 100 000 obyvatel, kteří žijí ve svých vozových městech.

SVÁTKY

Erastid

Belarův festival

Čas křížení - podzim - shromáždění klanů za účelem výměny stád

Porodní čas - jaro - telení a hřebení

Algarovy narozeniny

SENDARIE

GEOGRAFIE

Sendarie, neboli jezerní země, patří k nejmenším z dvanácti království. Leží na severozápadním pobřeží a zahrnuje země na západ od algarských stepí a na sever od velké řeky Camaar. Na jihu sousedí s Arendií a Zemí Ulgo, s Algarií na východě, na severu její břehy omývá Šerecký Záliv a na západě Moře Větrů. Přestože na východě Sendarie leží hory, jsou převážně neobývané a hlavní část populace žije na úrodné pláni rozkládající se od západních kopců až k Moři Větrů.

Vzhledem k množství dešťových srážek a úrodné půdě je Sendarie špižirnou západních království a vývoz zemědělských produktů tvoří jeden z pilířů její ekonomiky. Sendarie je také královstvím, s největší hustotou osídlení. Obývá ji spořádaný národ s úhlednými farmami a dobře postavenými městy.

Populace je pravidelně rozmístěna po celé pláni a v Sendarii je víc měst a vesnic než v jakémkoliv jiném království.

Cesty jsou dobře udržované a umožňují dodat farmářské výrobky rychle na trh.

Dvěma hlavními městy jsou Camaar, hlavní přístav na severu, ležící na jižním břehu u ústí řeky Camaar a hlavní město

Sendar, ležící na pobřeží těsně pod západním výčnělkem Salinského poloostrova. Jako většina přístavů je i Sendar rušné, klokotající město, ale Sendar je čistý a úhledný a je velmi uznáván pro svou civilizovanost. V horách jsou poměrně rozsáhlé zásoby zlata, které lákaly generace prospektorů, jejichž charakter se později přidal k formování povahy Sendarie.

LIDÉ

Možná nejlepší způsob, jakým lze popsat Sendara, je zopakovat starý vtíp, ve kterém se jeden muž ptá druhého "Kdo je to Sendar?" a druhý odpovídá otázkou "No a kdo není?" Sendarie je křížovatkou severních cest a je domovem prakticky všech ras, které lze na západě nalézt. Díky výrazné úrodnosti země tam našli cestu rolníci ze všech království. Je dokonce možné, že v některých vzdálených vesnicích žijí lidé, kteří mají čisté angaracké rysy. Země je obdělávána Alorny ze severních království, Arendy a Tolnedřany z jihu a občas dokonce i Nyissíanci. Aby předešli rasovým rozmrškám a možnému krveprolití, ke kterému soužití tolika ras na jednom území může vést, vyvinuli Sendařané přísně dodržovanou etiku. Nikdy nesmí být zmiňována rasa daného člověka nebo jeho náboženství a otevřené uctívání jednoho jediného Boha a jeho vyvyšování nad ostatní je považováno za nejhorší formu špatného chování. Sendařané budou hovořit o úrodě, počasí, daních a jiných praktických záležitostech, ale nikdy nebudou probírat rasy nebo náboženství. Jsou tvrdohlaví, praktičtí a jejich království natolik prosperuje, že daně (které všichni bez výjimky poctivě platí) jsou výjimečně nízké. Nějakou šťastnou náhodou došlo k tomu, že křížením všech možných ras vznikli v Sendarii lidé s nejlepšími rysy každé rasy a jen několika nepříjemnými vlastnostmi. Stejně jako Alorni jsou silní a tvrdí, ale na rozdíl od nich nejsou urážliví ani nestřídmě chvástají. Mají v sobě statečnost Arendů, ale ne jejich melancholii nebo křečovitou pýchu. Mají obchodní schopnosti nás Tolnedřanů, ale ne (příznivě si to otevřeně) naši všepohlcující snahu po co největším zisku, která občas způsobí, že někteří tolnedřanští obchodníci používají praktiky, které nejsou - přesně řečeno - etické. Sendaři jsou podobně jako Drasníci úzkostlivě čestní a vědí, že jejich skvělá zeměpisná poloha jim poskytuje výraznou výhodu.

DĚJINY SENDARIE

Na rozdíl od ostatních západních království se nezačala sendarská historie odvíjet v mlhách dávné minulosti. Přestože tato oblast je od nepaměti obydlena a v různých dobách spadala pod Arendii, Algarii, Šerek a nakonec Tolnedru, byl moderní národ, dá-li se to tak říci, vytvořen císařem Ran Horbem II. z první horbitské dynastie roku 3827 v důsledku tolnedřanské politiky na severu. Vytvořením Sendarie dal císař vzniknout samostatnému státu mezi Algarii a Arendii a zamezil tak možným obchodním výhodám, které by mohly získat dravé mimbratské obchodnické rodiny v důsledku zničení asturských Arendů. Vzhledem k tomu, že v celé oblasti nežila žádná dědičná šlechta, rozhodli se Sendaři uspořádat volby, první v historii celého známého světa, ve kterých mohl volit opravdu každý. Po neuvěřitelně dlouhé a vzrušené diskuzi o tom, jaké podmínky by měl splňovat volič, se za všech okolností praktičtí Sendaři rozhodli dát volební právo každému. Když se dostala na přetřes otázka, zda právo volit mají i ženy, vůdcové komunity jednoduše rozšířili volební právo i na ně. Všem bylo jasné, že za nedospělé děti budou volit jejich rodiče, ale zdá se, že tento neobvyklý experiment prošel jen s minimem volebních podvodů. Naneštěstí vzešlo z prvních voleb 743 možných kandidátů, jejichž počty hlasů se různily od osmi pro severního farmáře jménem Olah, až k několika tisícům, které patřily několika nejbohatším statkářům kolem jezera Sulturn. Volby trvaly šest let a staly se určitým druhem národního pikniku. S neobyčejnou veselostí Sendařané vhazovali do urn listek za lístkem, dokud znechucení kandidáti nezačali stahovat svá jména z volebního seznamu. Nakonec ve dvacátých třetích volbách na jaře roku 3833 každého překvapil fakt, že někdo konečně získal velkou většinu. Vůdci národa, volební představitelé a množství lidí, kteří doufali v získání pozice u nového dvora, se oblékli do svých nejlepších šatů a odcestovali do malé farmářské vesnice ležící na východním břehu jezera Erat v severní Sendarii. Tam našli svého zvoleného krále jménem Fundor, pěstitele turínů, který právě pečlivě zúrodněval svá pole.

Zástup hodnostářů vyrazil přes pole ke svému novému monarchovi, a když k němu došel, pozdravil jej hlasitým pokřikem "Bud' zdrav, Fundore Veliký, králi Sendarie", a zápatí před jeho veličenstvím všichni padli na kolena. Historie nemilosrdně zaznamenává první slova nového krále. Byla následující: "Modlím se za vás, moji poddaní a zejména za vaše krásné šaty. Právě jsem totiž dobře pohnojil pole, na kterém klečíte." Je zaznamenáno, že ještě nikdy žádný hodnostář nevyskočil ze země tak rychle, jako se tomu stalo před králem Fundorem. Zjistilo se, že Fundorovo jméno umístili na listinu kandidátů jeho sousedé ještě před prvními volbami, neboť se domnívali, že jejich kraj by měl mít při volbách rovněž nějaké zastoupení. Fundor sám byl přesvědčen, že po skončení prvních voleb již jeho jméno na kandidátce není a o další výsledky se již nezajímal. Aby zakryl své zděšení, pozval celou společnost do kuchyně na koláčky a medovinu. Historie říká, že Fundorova paní (která se stala královnou Anheldou) nebyla příliš potěšena přítomností tolika nablýskaných cizinců ve své kuchyni. Věštec, který se k celému průvodu připojil, nutil nového krále k proslovu, neboť stejně jako všichni ostatní věřil, že každé slovo, které toho dne nový král řekne, bude mít nesmírný význam. A král promluvil takto: "Myslím, že letos je dobrý rok na turíny - pokud ovšem nebude moc pršet."

Král a jeho rodina byli odvezeni do hlavního města Sendar, kde došlo ke korunovaci a nový král s královnou začali obývat královský palác. Sklizeň turínů však toho roku dopadla mizerně. Od té doby již nikdo nebral sendarské monarchy vážně - alespoň většinou. Je však pozoruhodné, že jsou to vesměs velmi dobří králové. Jsou spravedliví, zruční a otevření a mnohem víc se starají o blaho svých poddaných než o vlastní pompu a prestiž. Zřejmě všichni mají skvělý smysl pro humor, který činí ze sendarského dvora zábavné návštěvní místo.

Sendarie se vyhnula běsnění, které otrásl svět v době zavraždění rivanského krále a dále úspěšně rozvíjela svou ekonomiku a prosperovala až do Kal-Torakovy invaze roku 4865. Tehdejší sendarský král Ormik Válečník shromáždil armádu Sendařů, neuspořádanou a pestrou bandu, ani pěchotu ani jízdu, vyzbrojenou všemi možnými zbraněmi a

připojil se k silám pochodujícím na jih pod vedením Rivanského Správce. Bojovali však velice statečně a v Bitvě u Vo Mimbire drželi pozice proti opakovaným útokům Malloreánců. Po angaracké porážce utrpěla Sendarie dočasné ekonomické ztráty jako následek uzavření Severní Karavanní Stezky a přerušení proudu dobytka putujícího z Algarie do Murosu. To trvalo do doby, než byly počty algarských stád obnoveny. Pokles sendarské ekonomiky byl však pouze dočasný a neměl ten permanentní a nešťastný dopad, k jakému došlo v Tolnedře.

Současný sendarský monarcha je Fulrach Skvělý. Je to pomešší, obtloustlý muž, kterému táhne na padesátku, a který je stejně jako jeho předchůdci schopný administrátor, ale který v těch dvaceti letech, kdy sedí na trůně, neučinil nic významného. Má dobrou povahu, mluví většinou tiše a nosí krátký hnědý plnovous.

SENDARIE

MĚNA

Protože bylo toto království ustaveno císařským dekretem v době, kdy Sendarii ovládala Tolnedra, jsou sendarské mince stejné jako tolneďanské, s výjimkou toho, že na jejich líci je zobrazena podoba krále, a že sendarské mince mají o 5 - 7 % nižší hodnotu vzhledem k nečistotám obsaženým v kovech. Termín "sendarský" se používá k vyjádření rozdílu mezi mincemi Sendarie a Tolnedry. V oběhu je přítomno velké množství cizích mincí.

OBLEČENÍ

Typicky středověké. Kožené kabátce, tabardy, kalhoty, punčochy, pláště, boty z měkké kůže. Mezi obyčejnými lidmi pláště s kápí atd. Prošívané pláště do špatného počasí.

Ženy nosí oblečení s krátkými rukávy. Účesy pro formální příležitosti. V běžném případě šátky na hlavě. Široké zástěry. Na zablácených polích nosí všichni dřeváky.

OBCHODNÍCI A TRHOVCI

Nosí oblečení odpovídající jejich obchodnímu artiklu, jinak dlouhé pláště a široké klobouky. Jejich ženy, pokud mohou, nosí pěkné šaty. Mladí muži mají sklon oblékat se více švihácky - doublety, punčochy, špičaté boty, pláště se špičatou kápí.

ČLENOVÉ ŠLECHTICKÉHO STAVU

Nosí pláště zdobené kožešinou, punčochy, pláštiky, vlněné nebo plátěné kazajky. Při velmi formálních příležitostech nosí kroužkovou zbroj, doplněnou krátkým pláštěm, helmu a meč.

MLADÍ MUŽI

Jsou docela šviháčtí, nosí punčochy, doublety, měkké boty, krátké meče (kratší než široký meč, ale delší než rapír), podobně jako synové obchodníků či trhovců. Veškeré oblečení je však bohatěji zdobené a navíc nosí meč.

ŽENY

Nosí dlouhé šaty a závoje. Vysoké špičaté čepce. Je odhalena velká část jejich řader. Čím jsou šaty nápaditější, tím lépe. Vlasy nosí většinou dlouhé a různě upravené. Ženské oblečení více odráží jejich národní dědictví nebo rodinný původ, než je tomu v případě mužů.

S výjimkou šlechty není v Sendarii obvyklé procházet se mezi lidmi ozbrojený. Není to zakázáno, ale ani to není zvykem.

SPOLEČENSKÁ ORGANIZACE

Jednotlivé vrstvy za sebou následují takto: Šlechta, obchodníci, trhovci, farmáři, dělníci.

Vytahovat se na příslušníky nižších tříd je považováno za známku špatných způsobů. Sendari jsou velmi přátelští jeden ke druhému. Hlavní část země sestává z částí území vlastněných soukromými farmáři. Velcí farmáři (podobní těm anglickým v 18. století) mají mnohé zákonné povinnosti (jejich sídlo slouží podobně jako městské magistráty). Nazývají se svobodní vlastníci, což je titul spojený s velkou úctou.

Sendarie je rozdělena do správních oblastí. Některé jsou téměř výhradně obývány členy jedné rasové skupiny. Jinde žije mnoho ras pospolu. Mnoho měst a vesnic. Za správní oblast odpovídá hrabě (hlavní úředník). Správní oblasti jsou rozděleny do krajů. Kraje do městských oblastí. Tato rozdělení jsou obvykle vždy spojena s nějakým městem či vesnicí. Měšťané a vesničané mají ve zvyku pohlížet na farmáře svrchu.

Sendarské usedlosti jsou obvykle stavěny ve středoevropském obranném stylu (celý dvůr je obehnán zdí). Kopaniny jsou malé, pronajaté farmy. Vesničané často farmáři na okolních polích.

Kostely jsou běžně užívány všemi náboženstvími - přesný časový rozvrh.

HODNOSTI

KRÁL A KRÁLOVNA

Na dvoře v Sendaru. Podle zvyku vládnou společně.

EARLOVÉ

Hlavní správci správních oblastí.

HRABATA

Hlavní správci krajů.

BARONI

Hlavní správci městských oblastí (občas) - ne všechny městské oblasti mají barona.

OSTATNÍ

Lord, markýz, vikomt, baronet, markrabě, rytíř, vévoda atd. Tyto tituly uděluje král za věrnou službu nebo na počest šlechtických mužů a žen. Některé jsou dědičné, některé ne. Nikdo si není úplně jist, která hodnost je vyšší a Sendari jsou příliš přátelští na to, aby se o to přeli. Tyto tituly obvykle náleží dvorním funkcionářům. Práce s nimi spojená daleko převáží čest z titulu.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Král a královna - Vaše Výsosti, Vaše Veličenstvo, Vaše Královská Výsosti

Ostatní šlechtici - "Můj lorde" nebo "Vaše milosti". "Můj lorde" mezi sebou užívají šlechtici, "Vaše milosti" oslovují šlechtice obyčejní lidé. Nevzdělání občas šlechtice oslovují "Vaše ctihodnosti", neboť nic jiného neznají.

Měšťané, obchodníci a statkáři - oslovují se "obchodníku John", "statkáři Frede", nebo jednoduše "Vaše ctihodnosti".

Všichni ostatní - oslovují se "dobrý muži".

CHOVÁNÍ

Sendarane jsou extrémně přátelští. (Jsou to koneckonců typičtí Angličané) Projevují velký zájem o místní události, ale jsou výrazně provinční. Jsou pohostinní. O své zeměstnane se starají dobře. Odměna a plat je ustavena za veškeré služby a zboží v království. Dávají si pozor na cizince, ale chovají se k nim přátelsky.

Šlechta není pyšná, podobně jako král pohlíží na svou hodnost jako na zdroj zodpovědnosti a ne jako na zdroj privilegií. Šlechtici figurují spíše jako otcové, ne jako vládci.

Sendarane jsou pracovití a spořiví. "Svobodná země" je velká farma (obvykle sto a více akrů), pečlivě udržovaná a farmářská stavení kolem hlavního dvora bývají velká - jde zpravidla o králikárnu z jednotlivých místností. Rozlehlé kuchyně a velké jídelny. Na takové farmě pracuje mnoho dělníků. Protože součástí platu je strava a ubytování, nedostává už dělník navíc mnoho peněz. Každý majitel se snaží mít na své farmě co nejvíce užitečných řemeslníků - kováře, ševce, bednáře, koláře, tesaře atd. Manželské páry si obvykle pronajímají políčka a snaží se vybudovat si vlastní farmu.

Trh je velmi dobře organizován. Obvyklý zvyk nakupujících je navštívit tržiště ve městě, vesnici nebo na některém větším statku. Obvykle si přivázejí vlastní vozy nebo si najímají vozy nezávislých vozků - drsných chlapíků. Rychlá cesta na trh, návštěva všech stánků, kde je potřeba nakoupit a rychle zpátky. Snaha neobchodovat se zbožím, které se ve vlhku rychle kazí - kořenová zelenina, fazole, zrna - vzhledem k přepravnímu času.

SVÁTKY

Erastid - v Sendarii opravdu velká věc - dvoutýdenní orgie dárků, slavností, tance, veselí a sentimentálně dobrého chování jeden ke druhému. Uprostřed zimy.

Den Sendarie - datum korunovace prvního krále. Velký letní svátek. (4. července)

Den Požehnání - jarní rituál. Požehnání polím. Kněží většiny Bohů přicházejí ve velkém procesí a žehnají polím před setím, aby poskytla velkou úrodu.

Den Sklizně - podzimní oslava na závěr sklizně (vzdávání díky)

NÁBOŽENSKÉ PRAKTIKY

Ve většině komunit jsou kněží většiny náboženství (žádní Grolimové). Náboženské zvyky jsou civilizované a konají se zejména pro dobrý pocit. Přátelé na sebe čekají před kostelem jeden na druhého, než každý z nich vzdá díky svému Bohu. (V praxi jsou v Sendarii rozšířeni zejména tři Bohové - Belar, Chaldan a Nedra. Velmi málo Angaraků, pochopitelně žádní Maragové a žádní Nyissianci.)

POPULACE

Asi 3 - 4 milióny obyvatel.

ARENDIE

GEOGRAFIE

Arendie je silně zalesněná oblast, ležící mezi Sendarii na severu, Tolnedrou na jihu a rozkládající se od hor, kde hraničí se Zemí Ulgo až k Velkému Západnímu Moři. V jižní a západní části království se rozkládají velká, úrodná pláně, táhnoucí se stovky legu do dále a poskytující převážnou úrodu pšenice celému království. Zásoby minerálů ve východní vysočině jsou z velké části neobjeveny a z řemeslných činností je nejrozvinutější tkalcovství a zejména kovářství. V Arendii jsou - lépe řečeno byla - tři velká města Vo Mimbri, Vo Astur a Vo Wacune. Z posledních dvou jmenovaných měst jsou však dnes jen neobývané ruiny - výsledek krutosti občanských válek. Vo Mimbri je pochmurná pevnost, na jejích zdech jsou stále vidět stopy velké bitvy, která zde byla vybojována proti

Kal-Torakovým Angarakům. Ze všech království západu je Arendie určitě nejpožehnanější přírodními krásami. Její temná a krvavá historie však ukazuje, že tragédie se může odehrát i v takovém krásném koutě světa.

LIDÉ

Arendové jsou nejúzkoprsejší lidé ze všech dvanácti království, jsou velice hrdí a mají rozvinutý smysl pro čest. Zatímco obyčejní lidé se chovají celkem normálně, šlechta (jak kdysi řekl jeden tolnedřanský vyslanec) má mozek zcela nezatižený bytí i jen náznakem myšlenky. Jejich kultura je založena na nejvíce konzervativním a feudálním systému na západě. Arendové jsou menší a tmavší než hmotní světlovlasí Alornové na severu a vykazují určité rasové podobnosti s Tolnedřany a Nyissíanci. Jsou to lidé bez smyslu pro humor, se silnými tendencemi propadat melancholii. Jejich písně se zabývají nekonečným výčtem prohraných bitev a beznadějných posledních obranných postavení proti zdrcující přesile - navíc jsou doplněny kompletním seznamem ztrát, který zahrnuje rodokmen každého ze zabitých. Pokud lze věřit těmto písním, končí převážná většina arendských dívek sebevraždou skokem z vysokých věží nebo do řeky nebo tím, že se probodávají rozličnými ostrými nástroji. Arendští muži jsou krutí válečníci ale rytíři rozvinuli základní taktiku pro těžkou jízdu. Jsou to mistři čelních útoků a posledních postavení. Útok mimbradských rytířů v Bitvě u Vo Mimbře byl skutečně pozoruhodný, přestože jeho účelem bylo spíše odvést pozornost.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ: Arendové jsou mimořádně hrdí a lze se jich snadno dotknout. Seběmenší náznak urážky, ať už skutečné či imaginární, může vyprovokovat cokoli, od facky až k formální výzvě na souboj - který se v Arendii bojuje vždy až do smrti jednoho ze soupeřů. S těmito lidmi mohou jednat jen ti nejzkušenější z diplomatů.

DĚJINY ARENDIE

Stejně jako ostatní národy západních království přišli Arendové z východu během prvních století prvního tisíciletí.

Kolem roku 2 000 již ve svých současných polohách existovala tři velká města. Vo Mimbře, Vo Wacune a Vo Astur a byla sídlem tří více či méně soupeřících vévodství. Mimbraté ovládali jižní část království, Astuřané západní a Wacité vládli na severu. (Wacitské državy ležely původně v místě dnešní Sendarie.)

Instituce rytířství představovala mezi Arendy neustálou brzdu, která bránila rozvoji království. Během dvacátého třetího století se Arendie zaplnila hrady, pevnostmi a hradišti. Celá energie národa se vyplývala ve válce a v přípravách na ni a arendští rytíři žijí téměř neustále ve stavu ozbrojeného konfliktu. Rozbroje mezi soupeřícími vévodstvími se přenášely i na nižší úrovně společnosti. Hádky nad prasetem nebo nad zlomenou laťkou u plotu dokázala způsobit, že si dva sousedé navzájem skočili po krku a vzhledem k proměnlivým vztahům mezi různými barony, hrabaty, vikonty atd. se mohly tyto hádky, nebyly-li zadrženy hned v zárodku, rychle rozvinout ve velkou občanskou válku.

Třetí tisíciletí se neslo v duchu arendské rozpínavosti. Astuřané upevnili své pozice na západě a překvapivým manévrem opevnili jižní břeh řeky Astur proti Wacitům a jižní výběžek Velkého Arendského Lesa proti Mimbratům. Tak Arendii účinně rozdělili na dvě části a rozšířili své území od hranic Země Ulgo na východě až k moři na západě. Mimbraté a Wacité jim v té chvíli přirozeně vyhlásili válku, ale tajně postavené lesní pevnosti Astuřanů jim dokázaly odolat. Další příčina úspěchu Astuřanů se skrývala v tom, že ani jedno z ostatních dvou vévodství proti nim nemohlo vyslat celou svou armádu. Wacité v té době totiž také válčili proti Šerekům v severní části Sendarie ve snaze uskutečnit svůj veliký plán na rozšíření své moci na sever. Mimbraté zase byli zataženi do staletí trvajících rozmíšek s Tolnedrou vyvolaných v důsledku jejich snahy rozšířit svůj vliv na jih.

Asturský vévoda se poté prohlásil králem Arendie (2618) a povolal do Vo Asturu své kolegy vévody, aby mu přísahali věrnost. Je těžké říct, zda měl tento tah asturského vévody skutečně za cíl ostatní dva vládcy rozzuřit a přinutit je odvolat své armády z cizích válek, aby na něj mohli zaútočit nebo zda se jedná o učebnicový příklad naprosté arogantní stupidity. Člověk je v neustálém pokušení počítat u Arendů vždy s tou horší možností, ale pro nás jsou důležitější výsledky než motivy.

Následovala válka mezi třemi královstvími trvající zhruba jedenáct set let. Wacitský a mimbratský vévoda se také prohlásili za krále Arendie a poslali královské rozkazy podobné těm asturským. Tak vznikli v Arendii tři soupeřící králové.

Šerekové pochopitelně využili této výhody k okupaci části wacitského území a zabrali veliký kus severní Sendarie. Podobně tolnedřanští generálové využili této možnosti k zatlačení oslabených mimbratských sil zpátky za řeku Arend na dlouhou dobu tak zabránili hrozbě arendské invaze.

Válka tří království je jedním z nejtemnějších období v arendské historii. Byla to doba porušených spojenevství, zrady, překvapivých útoků, vražd a případů ze zálohy. Pro ilustraci lze uvést jeden příklad. Roku 2890 uzavřeli Astuřané a Mimbraté spojenevství proti Wacitům, kteří měli v té době převahu. Výprava do Wacune byla velmi úspěšná a wacitská šlechta byla téměř zničena. V další části tohoto tažení, které se odehrálo na jihu centrální Sendarie, se Astuřané náhle obrátili proti svým mimbratským spojencům a pobili je. Tak Astuřané jediným úderem téměř zničili Wacune a zlikvidovali hlavní část mimbratské armády. Aby se ubránili a aby zabránili asturskému vévodovi v získání celého království, uzavřeli Mimbraté okamžitě spojenevství se zbytky Wacitů a dohodli se rovněž s některými šereckými náčelníky a několika západními algarskými klany. Tyto pomocné síly napadly Asturie z moře i po zemi, zatímco Mimbraté zaútočili na její jižní hranici a Wacité se na ni vrhli ze severu. Asturie se celkem pochopitelně zhroutila a okamžitě uzavřela spojenevství s Wacune, se kterým společně zaútočila na momentálně nejsilnější Mimbraty. V důsledku dlouhodobého vyčerpání, na kterém se podepsala nejen občanská válka, ale také nemilosrdné útoky šereckých námořníků a algarských jezdců, bylo nakonec Wacitské vévodství natolik oslabeno, že roku 2943, v době, kdy Mimbraté soustředili svou pozornost na hraniční válku proti Tolnedře, mohli Astuřané provést proti svým

severním bratrancům rozhodující tažení. Toto tažení bylo krátké a kruté. Wacune bylo zničeno a nikdy se již nevzpamatovalo. Vo Wacune bylo vypáleno a přeživší členové wacitské šlechty byli prodáni nyissianským otrokářům, kteří je odvěkli na jih.

Kruté zničení Wacune Asturií otřásl civilizovaným světem a sympatie ostatních národů se okamžitě přesunuly na stranu mimbratských Arendů. Eliminace wacitské šlechty a zahrnutí wacitských nevolníků do asturského feudálního systému však z Asturie učinilo na celá staletí zdánlivě neporazitelnou sílu.

Musíme však upřímně přiznat, že během posledních staletí třetího tisíciletí a po většinu tisíciletí čtvrtého bylo základní snahou tolneďrské politiky udržovat mezi soupeřícími vévodstvími Mimbře a Asturií rovnováhu sil. Z čistě praktického hlediska představovalo udržování rovnováhy mezi oběma soupeřícími frakcemi pro císařství velkou výhodu, neboť silná a sjednocená Arendie by dokázala účinně znemožnit rozvoj císařství Tolnedry. Je pochopitelně známo, že arendští rytíři představují jednu z nejobávanějších armád na západě. Kdyby se Arendové někdy během třetího nebo čtvrtého tisíciletí sjednotili, císařství by možná přestalo existovat a celé dějiny západu by se změnily. Patová situace mezi Mimbraty a Asturijci skončila roku 3793, kdy Mimbraté uzavřeli tajnou smlouvu s Tolnedrou. Na oplátku za jistou vojenskou pomoc císařství (která spočívala zejména v omezení nájezdů šereckých pirátů a algarských jezdců a severní pochod armády čítající deset legií z Tol Vordue k asturijské jižní hranici) se Mimbraté zavázali k omezené podřízenosti tolneďrskému císaři. Tato dohoda byla uzavřena v době, kdy neustálá válka v Arendii začala představovat překážku pro stavbu Velké Západní Cesty a začala být na obtíž obchodu.

Čtyři pečlivě připravené útoky prakticky zlomily obrannou schopnost Astuřanů, kterým došly lidské zdroje, národ se v podstatě zhroutil a obrátil se k nejhoupějšímu (a typicky arendskému) způsobu obrany - ustoupil do opevněných hradů. Podrobnosti jsou pochmurné a není nutné je zde popisovat. Výsledek bylo možné očekávat předem. Asturie padla. Vo Astur byl zpusťšen. Poslední asturský vévoda padl v bitvě a jeho rodina byla vyhlazena. Asturijci jako národ přestali existovat. Oslabený mimbratský vévoda byl korunován na prvního krále, který již neměl vážného soupeře a tolneďrské utváření západu bylo kompletní. Arendie již nepředstavovala ohrožení.

Přestože na trůně ve Vo Mimbře seděl mimbratský král, byla to v mnoha směrech pouhá loutka - i když nebezpečná. Podmínky smlouvy z Tol Vordue silně omezily nejzákladnější práva Arendie a omezily tak i její suverenitu. Zejména se jednalo o arendské možnosti utváření vztahů s ostatními národy. Pro arendské obchodníky platila silná omezení v tom, jaké komodity a zboží mohou přivážet či vyvážet a Tolnedra na tomto uspořádání velmi vydělala.

Králové z Vo Mimbře však museli řešit jiné problémy, které jim neposkytovaly dostatek času k zamyšlení nad zjevnou nespravedlností, kterou jim působí smlouva s Tolnedrou. Přestože města a pevnosti Astuřanů byly zničeny, zůstala asturijská šlechta v činnosti - i když její počty byly výrazně zredukovány. Šlechtici jednoduše ustoupili do rozsáhlých oblastí Arendského lesa a s sebou si odvedli i své neustále věrné poddané. Co si nemohli odnést, spálili.

Mimbratskému králi tak odkázali dědictví spálené pustiny, prázdné a neobydlené. Odměna, slíbená jeho věrným následovníkům, se tak vlastně stala trestem, neboť země bez lidí, kteří by ji obdělávali, je jen přítěží. Celé vesnice, ležící na území mimbratského vévody, byly doslova vytrženy z kořenů a umístěny na sever. Tam měli jejich obyvatelé pracovat v državách svých feudálních pánů. Tato snaha však neměla velký úspěch, neboť v noci z lesa vycházeli asturijské partyzány, kteří pálili pole i vesnice a poté se opět stáhli do bezpečí lesa. Zjistilo se také, že asturijské lučištníky běžně využívají mimbratské sedláky jako terče při cvičení lukostřelby. To mělo za následek, že sedláci se vyhýbali okrajům těch polí, která hraničila s lesem. Asturijci se tedy museli strefovat na větší vzdálenost a po určité době hraní této surové hry se asturijský lučištník stal pojmem, neboť dokázal s fenomenální přesností trefit cíl na neuvěřitelnou vzdálenost.

Činnost asturských psanců poskytla císaři v Tol Honetu záminku k vytvoření království Sendarie na severu, což arendského krále obralo o více než třetinu území. Jak k tomu císař poznamenal. "Sendarie těm psancům uzavře dveře na sever. Nyní je můžete honit beze strachu, že vám právě tímhle směrem uniknou." Arendský král to přijal se zamračenou tváří, neboť "hon" na skvěle vyzbrojené muže v lese, který se rozkládá na území dlouhém tři sta leguí dlouhém v každém směru, se podobá hledání jehly v kupce sena.

Po tisíc let však arendští králové vysílali proti asturijským partyzánům na severu trestné výpravy. Celé generace mimbratských rytířů spolykala temná tichá zákoutí Arendského lesa a i starci se při vzpomínkách na hrůzy výprav jejich mládí probouzeli s křikem. Z lesa se totiž stal labyrint jeskyní, tunelů a zamaskovaných jam. Smrtící pasti v podobě jam se zašpičatělými kůly a padajícími stromů učinilo lesní stezky takřka neprůchodné. (Jedinou výjimkou byla Velká Západní Cesta, na které hlídkovali tolneďranští legionáři a která zůstávala průchozí díky tajné smlouvě mezi Tol Honetem a Astuřany. Prokázala se smrtící účinnost asturijských lučištníků, kteří byli již v té době nejlepší na světě a mezi lesním porostem tli dodnes hromady kostí a rezivějící zbroje. Přivezení mimbratských sedláci obdělávali a sázeli a Astuřané vycházející v noci z lesa plenili a ničili. Paradoxně proto bylo neustále nutné do tohoto nejužrodnějšího kraje na zemi dovážet potraviny.

Situace v Arendii zůstávala beze změny až do roku 4875, kdy hory Země Ulgo překročil Kal-Torak, který se vrhl na arendskou pláň. Přestože bylo možné očekávat, že se asturijské Arendie jednoduše skryjí do lesů a budou zpovzdálí sledovat zničení Mimbratů, došlo k něčemu docela jinému. Síla osobnosti Rivanského Správce byla zjevně taková, že přiměla Astuřany připojit se k Rivanům a Sendarům v jejich velkém pochodu na jih do Bitvy u Vo Mimbře.

POZNÁMKA

Bitva u Vo Mimbře je nejoslavovanější událostí v historii dvanácti království. Podrobnosti o strategii, taktice a individuálním hrdinství jejich rozličných účastníků jsou natolik známé, že je zbytečné je zde uvádět. Ve většině prací na toto téma lze navíc nalézt silnou příměs arendské epiky, která nemá s Bitvou co dělat. Na tolneďrský vkus jsou sice

popisy Bitvy příliš vyumělkované, ale nelze popřít, že jinak obsahují poměrně přesný výčet událostí. V tomto ohledu jsou proto tato díla mnohem lepší než produkce některých bardů, které hýří výmysly s kouzly, magií a neviditelnými hrůzami a které mohou sloužit pro zábavu dětí a nevzdělaných sedláků, ale nemají místo mezi díly, která se snaží alespoň tvářit důvěryhodně.

Po skončení Bitvy u Vo Mimbře se v tichém souladu mimbratský král a baron, který vedl Astuřany během posledních let jejich nekonečné války s Mimbraty, odebrali na tiché místo východně od města a aniž by před tím dali někomu vědět, tam na sebe zaútočili meči. Po čase byli objeveni, ale oba umírali následkem nesčetných zranění. Mimbratští rytíři a asturijská hraničářská vojska nepochybně obnovili své staletí trvající nepřátelství, nebýt včasného zásahu Branda XXXI., velkého Správce Rivy, který zrovna před nedávným porazil mocného Kal-Toraka. Nadšení všech západních království nad jeho vítězstvím dalo jeho slovům váhu zákona. Předvolal si mimbratské a asturské šlechtice a připomněl jim, že dědic mimbratského trůnu je silný mladý muž a poslední potomek asturského vévody je mladá panna. Pak rozkázal, aby se ti dva vzali a aby tak oba domy mohly vládnout společně. To ukončí eony trvající válku. Když byla vznesena připomínka, že manželství mezi Mimbratem a Astuřankou pravděpodobně válku způsobí než aby ji ukončilo, přikázal, aby oba mladé lidi zavřeli do jediné místnosti ve věži na dobu jednoho roku. Poté, co tak bylo učiněno, bylo v prvních několika měsících slyšet z věže na značnou vzdálenost zuřivé výkřiky, kletby a třeskot rozbíjeného nádobí. Po čase však výkřiky utichly a po svém propuštění z věže se oba zdáli být spokojeni s tím, že se vezmou a budou vládnout společně.

Lze odůvodněně předpokládat, že tento tah byl nápadem dvou poradců Rivanského Správce. Jednalo se o podivný pár, který dodnes nebyl nikdo schopen identifikovat. Oba na sobě měli tradiční šedé pláště Rivanů, ale rysy tváře se nepodobaly žádným Alornům. Muž byl vrásčitý a šedivý a zdálo se, že mu není proti mysli vypít s obyčejnými vojáky láhev či dvě. Žena vystupovala velmi vznešeně a rychle si získala všeobecný respekt. Jak k tomu poznamenal jeden tolneďranský generál. "Chová se více jako císař, než císař sám."

Svatba mimbratského prince Korodullina a asturské princezny Mayaserany oba rody sjednotila a celý národ začal žít v míru a téměř v harmonii. Astuřané se vrátili do své země a se svými mimbratskými sousedy zachovávali mír. Během tohoto období vznikla souborová pravidla, podle kterých se každá rozmlůvka řeší pouze mezi dvěma soupeřícími skupinami. Tak lze zabránit, aby celá oblast nevzplanula válečným požárem.

V čase míru, který následoval po sjednocení, Arendie významně vzkvétala. Sklízň pšenice byly v následujících letech bohaté a mezi národy západu začal být větší dostatek dobrého chleba, než kdy předtím. Pro Arendy je bohužel charakteristické, že většinu svého nově nabytého bohatství utopili v hradech a zbraních. Arendští šlechtici jsou zjevně v duchu stále přesvědčení, že mír je pouze dočasný a jako vždy se připravují na válku.

Současný král Arendie Korodullin XXIII. je poněkud přihlouplý mladý muž, který sedí na trůnu ve Vo Mimbře jen něco málo přes rok.

POZNÁMKA

Někteří chovatelé dobytka zjistili, že křížení blízkých příbuzných vede k oslabení celého plemene. Je proro nešťastné, že nejistá politická situace v Arendii nutí všechny členy arendské královské rodiny uzavírat sňatky tak blízko v pokrevní linii, jak to jen všeobecné zákony, zakazující incest, umožňují. Stáletí svateb mezi bratřenci a sestřenicemi mají nepochybně za následek mnohé defekty, které by přílivem čerstvé krve jistě zmizely.

AREN DIE

MĚNA

Velké množství zlatých a stříbrných mincí z období občanských válek s rozdílnou vahou a čistotou. Je zvykem mince zvážít a k určení hodnoty se používají převodové tabulky.

Jedním z výsledků smlouvy z Tol Vordue je to, že v Arendii se smějí používat tolneďranské mince, což Arendané rádi využívají.

OBLEČENÍ

TYPICKÝ STŘEDOVĚKÝ

Vzhledem k povaze země arendští šlechtici nikdy neopouštějí domov, aniž by nebyli plně ozbrojeni a alespoň částečně obrnění - kroužková košile a prošívané kabátce z vlny nebo plátna, bohatě zdobené pláště a také šaty, koruny atd.

ZBROJ

Arendská zbroj má blíže k plátové zbroji než zbroje ostatních národů - nejedná se o klasické rytířské brnění, ale nosí prsní pláty, chrániče ramen a krku, ocelové chrániče holení. Veliké helmy s průzorem (bez pantů). Zbraně: meče, sekery, palčáty, kopí atd. atd.

ŽENY

Velmi středověké. Vysoké živůtky. Vysoké, špičaté čepce atd. Spousta brokátu atd. Těžké šaty.

MĚŠTANÉ

(Měštští) obchodníci. Dlouhé punčochy, kabátce, špičaté boty. Na šatech a pláštích bývají velmi složitá znamení hodností atd.

NEVOLNÍCI

Zpravidla vlastnoručně spíchnuté oblečení, kytlice, onuce. Arendští nevolníci jsou oblečeni velmi špatně.

ZÁLESÁCI

(Asturané) Na způsob Robina Hooda. Šlechticům v lese jejich zbroj spíš přitěžuje, ale přesto ji nosí.

OBCHOD

Měšťané se o něj pokoušejí, ale arendská šlechta je natolik stupidní, že jim staví do cesty mnoho překážek. Nekonečná embarga, zákazy přesunů zlata mezi různými lény atd. V Arendii je kruté daňové zatížení. Mnoho podvodů a daňových úniků. Výběrčí daní jsou často napadáni. (Standardní pomůckou pro přežití je pro výběrčího daní tlustá, opracovaná deska z tvrzeného dřeva nošená pod šaty, aby chránila jejich záda před šípky - není neobvyklé spatřit výběrčího daní ignorujícího dva nebo tři šípky zaražené v zádech).

SPOLEČENSKÁ ORGANIZACE

Přísně feudální - vazalové, nevolníci atd. Velice konzervativní. Šlechta je velice domýšlivá. Mimořádnou důležitost má ČEST. Aby se dalo vyhnout válce, jsou rozvinuta souborová pravidla. Formální setkání rytířů - útok na kopí. Poté následuje pěší boj (útok muže na koni na pěšáka se považuje za známku Špatných způsobů). Typičtí rytíři krále Artuše. Mnoho dvorských lásek - všechno probíhá přísně formálně. Politické sňatky. Ženy znuděné až k slzám. Spousta hloupého povyku kolem milostných citů. Arendské ženy šílí po romantice a poezii. Spousta sebevražd.

HODNOSTI

Král	Dědičný od svatby Korodullina a Mayaserany
Vévodové	Královi bratři a bratřanci
Earlové	Ostatní členové královské rodiny
Baroni	Hlavy ostatních šlechtických rodů
Vikomti	Jejich bratři a bratřanci
Lordi	Feudální páni na konkrétních panstvích
Rytíři	Šlechta bez vlastní země
Měšťané	Lidé žijící ve městech s určitým majetkem
Svobodní občané	Obvykle městští dělníci nebo řemeslníci
Nevolníci	Připoutáni k zemi

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Král	"Vaše Veličenstvo" (i královna tak krále oslovuje)
Královna	"Vaše Výsosti" (stejně - i král jí tak říká)
Vévodové a earlové	"Vaše Milosti"
Baroni	"Vaše Magnificence"
Vikomti a hrabata	"Vaše Eminence"
Lordi	"Vaše Lordstvo"
Rytíři	"Sire"

CHOVÁNÍ

Arendové jsou natolik formální, že je to až nemožné. Jejich životy jsou natolik svázány tradicemi a neprostupnou společenskou strukturou, že se zdá, že neustále žijí na ostří nože. Spousta úklon a formálních oslovení. Všechno možné je pro ně ctí a téměř cokoliv mohou považovat za urážku. Období občanské války ukazuje, že to mohou být mimořádní lotři. Hlavní snahou krále je čelit arendské tendenci k občanským násilnostem - žádné soukromé války. Králův čas polykají neustálé rozmlísky mezi rozličnými šlechtici. Vazalové se chovají podřízeně, ale velmi hrdě. Obyčejní lidé jsou servilní, neboť vědí, že vládci mají moc nad jejich životem či smrtí. Arendská justice je nespravedlivá a krutá. Nevolníci jsou pečlivě hlídáni.

SVÁTKY

Erastid - Formální bankety
Chaldanův festival - Pozdní jaro - nejvíce náboženský svátek
Festival Korodullina a Mayaserany - Společné oslavy vítězství u Vo Mimbre a sjednocení národa.
Královy narozeniny - Patriotický svátek - formální turnaje
Lordovy narozeniny - Místní oslavy na každém správním stupni

NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Velmi podobné středověkým katolíkům. Náboženské povinnosti všude kolem, podporované šlechtou, poskytující nevolníkům alespoň občasný útěk od práce. Modlitby se obvykle provádějí k zajištění vítězství nějakého pána. Tři hlavní řády - Mimbratští, Asturští a Wacitští mniši (mniši nejsou nikdy zasaženi válkou - přináší to smůlu). Ženské řády jsou stvořeny pro podobné účely. Velmi uzavřené. Poskytují výchovu šlechtickým dcerám. Kněží, biskupové a opati, arcibiskup ve Vo Mimbre.

ZEMĚ ULGO

GEOGRAFIE

Země Ulgo (nebo jen Ulgo, jak ji nazývají samotní Ulgové) je hornatá - vlastně sestává jen ze samých hor. Na východě sousedí s Algarií, na západě s Arendií, na severu se Sendarií a na jihu s Tolnedrou. Průchody přes tuto zemi nejsou známy a jediná cesta vedoucí k hlavnímu městu Prolgu byla vybudována po válce proti Angarakům na konci pátého tisíciletí. Zdá se, že v Zemi Ulgo se skrývají velké zásoby minerálů, ale Ulgové pevně odmítají dovolit na svém území těžbu. A již od nepaměti mizí expedice dobrodruhů, které se do této země vydávají, beze stopy.

ULGOVÉ

Jsou to možná ti nejpodivnější ze všech lidí západu. Nejen že uctívají podivného Boha, žijí v jeskyních hluboko pod povrchem a hovoří jazykem, který je na hony vzdálen jakékoliv civilizované řeči na severu či západě. Jsou navíc i fyzicky odlišní od všech známých ras. Jsou výrazně menší než Alornové nebo Arendi a mají velice bledou pokožku - možná jako výsledek celých generací žijících pod zemí. Mají bezbarvé vlasy a poměrně velké oči, citlivé na světlo. Jejich počet je neznámý, neboť veškeré obyvatelstvo žije pod zemí a žádný cizinec není schopen určit počet jeskynních komplexů a galerií rozkládajících se pod horami. Jsou to opatrní a tajnůstkářští lidé a zdá se, že je absolutně nezajímá žádná forma obchodu.

DĚJINY ULGŮ

Spekuluje se, že Ulgové jsou původními obyvateli tohoto kontinentu, přestože o prvním setkání mezi civilizovaným člověkem a Ulgem neexistuje písemný záznam. Všeobecně se soudí, že civilizovaní lidé přišli na tento kontinent z východu někdy během prvního tisíciletí, a že v tomto čase vzniklo původních pět království (Alorie, Arendie, Tolnedra, Nyissa a Maragor). Zdá se, že v té době již zde Ulgové byli. Jejich tajnůstkářské způsoby to naneštěstí neumožňují přesně určit.

Vzhledem k nehostinné povaze jejich země tam během prvních tisíciletí současné éry vstoupilo jen několik poutníků. Přehnané historky o strašlivých monstrech, bez varování útočících na cestovatele, jsou nepochybně výsledkem systematického terorismu Ulgů, jehož cílem bylo udržet jejich zemi oddělenou od ostatních.

V modernější době byl zaveden omezený obchod a v letech následujících po Bitvě u Vo Mimbire byla k Prolgu postavena cesta.

K prvnímu kontaktu s Ulgy došlo díky snahám tolnedranského obchodního vyslance Horbana, který byl osobním představitelem a bratrancem císaře Ran Horba XVI. ve dvacátých letech pátého století pátého tisíciletí. Horban překonal legendární hrůzy hor Země Ulgo a jen s malou jednotkou kavalérie jako eskortou, dorazil až do zakázaného města Prolgu.

Ulgové s ním nejprve nejen odmítli vyjednávat ale dokonce se mu ani neukázali. Po osm měsících tábořil uvnitř zdi zdánlivě opuštěného města. Procházel se po zarostlých a rozpadlých ulicích a s úžasem si všiml neuvěřitelné starobylosti tohoto místa.

Jednoho pozdního odpoledne, na podzim roku 4421, byl Horban překvapen a zjistil, že jej zcela náhle obklopila skupina zahalených lidí, kteří jej zajali a odvedli do nejbližšího prázdného domu. Vzali ho do sklepení pod domem a tam uviděl, že v podlaze jsou otevřené dveře, které vedou do rozsáhlých, slabě osvětlených jeskyní pod zemí, kde žijí Ulgové. Horban se svými vězňáky zkoušel hovořit, ale bez úspěchu. Jazyky západu jsou pochopitelně všechny členy stejné lingvistické rodiny. Proto může Tolnedran hovořit s Arendem, Alornem nebo Nyissiáncem bez výraznějších obtíží. A s velkou trpělivostí na obou stranách je možné se alespoň v základech domluvit i s Angarakem. Jazyk Ulgů je však úplně odlišný.

Odvedli ho do velmi pohodlné komnaty, dali mu jídlo a pití a po čase ho navštívili tři velmi staří muži, kteří se s ním pokoušeli domluvit. Když zjistili, že jim nerozumí, rozesadili se kolem a začali ho učit jejich jazyku.

Po dvou letech učení Horbana přivedli před krále, který se podle tradice nazývá UL-GO nebo je nazýván "Gorim", což je zjevně velmi uctívý titul.

Rozhovor mezi Horbanem a Gorimem z lidu Ulgo je pozoruhodný nejen pro to, co odhalil, ale zejména pro mnohé taje a nedorozumění, pocházející zřejmě z odlišného způsobu myšlení obou mužů. Ve své zprávě císaři Horban podává následující shrnutí:

Gorim se nejprve vyslance otázel, co pohledává v Zemi Ulgů a proč znesvětil svaté místo Prolgu.

Horban odpověděl tak uhlazeně, jak to jen dokázal, že poněvadž se Ulgové rozhodli žít pod zemí, neměli až doteď ostatní národy ani tušení, že existují. Popsal se jako průzkumník, který sem byl vyslán, aby potvrdil nebo vyvrátil legendy kolující o lidech, kteří žijí v těchto horách.

Pak se Gorim Horbana otázel, jak unikl "monstrům" a začal vyjmenovávat rozličná stvoření. Horban však prohlásil, že o ničem takovém nikdy neslyšel a tak tato otázka vyzněla do ztracena.

A pak došlo ze strany Gorima k otevřenému porušení nejzákladnějšího pravidla slušného chování, když se Horbana zeptal na jméno jeho Boha. Tato otázka byla tak udivující, že ji byl Horban schopen doslovně zopakovat.

"A kdo je tvůj Bůh?" zeptal se Gorim s chladným výrazem. "Je to ten, který roztrhl svět?"

Horban si rychle uvědomil, že mezi Ulgy nelze dbát na etiketu, která se rozvinula mezi civilizovanými lidmi, aby se předešlo nečekaným urážkám a možnému krveprolití, které často následuje po teologických diskuzích a rozhodl se tedy

nebrat si Gorimovu otázku osobně. Tak zdvořile, jak jen to bylo možné, odpověděl. "Mám tu čest, Vznešený, být učedníkem velkého Boha Nedry."

Gorim pokývl. "Známe ho," odvětil. "S výjimkou Aldura je nejstarší. Je dobré sloužit tomuto Bohu, přestože je na můj vkus poněkud upjatý a formální. To třetí Bůh Torak, který je zmračený, je naším nepřítelem. To on roztrhl zemi a vypustil na ni zlo, které od té doby sužuje svět. V pravdě, kdyby ses přiznal k tomu, že uctíváš Toraka, odvedli bychom tě k propasti a hodili do moře věčného ohně, který plane nekonečně hluboko v zemi."

Pobledlý Horban se pak Gorima otázel, jak to, že má takové podrobné znalosti o sedmi Bozích. Gorimova odpověď odstartovala teologickou debatu, která trvala přes devět set let. Odpověděl: "Známe sedm Bohů, protože jejich existenci nám odhalil UL. A UL je zná lépe než kdokoliv jiný, neboť je starší než oni."

Toto jednoduché konstatování zapůsobilo mezi teology všech západních národů jako blesk. Okamžitě se přestali zabývat nesmyslnými snahami prokázat, že právě jejich Bůh je ten nejdůležitější a vrhli se do nejvýznamnější debaty pátého tisíciletí. Základní otázka pochopitelně zněla: Je zde skutečně sedm Bohů, jak jsme vždy věřili, nebo jich je osm? Pokud jich je sedm, pak Ulgové uctívají modlu či falešného Boha a měli by být obráceni na víru nebo vyhlazeni. Pokud jich je osm a tento tajemný UL je také Bůh, proč nebyl po pět tisíc let zahrnut v náboženských ceremoniálech a uctívání? A neměli bychom mu začít obětovat? A pokud jich je osm, nemůže jich být také devět - nebo devět set? Alornští teologové věděli ze svých svatých písem, že to byl Torak, Bůh Angaraků, který roztrhl svět, a že to on byl zmračen. Přestože jsou tyto otázky fascinující, účelem této práce není je vyřešit. Stačí zde jen poznamenat, že Ulgové jsou zdrojem mnoha dohadů a rozmlísek.

Na závěr své diskuze s Gorimem uzavřel Horban omezenou obchodní dohodu, která dovolovala dvěma karavanám za rok dorazit do Prolgu a utábořit se v údolí pod městem - v údolí, jehož překlad názvu v ulgštině znamená doslova "Místo, kde čekala monstra". Je to podivuhodný název vztažený k jejich mytologii. Gorim rovněž souhlasil, že ti z jeho lidí, kteří budou mít chuť, mohou do údolí sejít a prohlédnout si zboží nabízené obchodníky. Když se Horban snažil dosáhnout souhlasu s větším počtem karavan nebo dokonce s výstavbou stálé obchodní komunity v údolí, odmítl se o tom Gorim bavit a řekl jen: "Toto omezení je pro vaši vlastní ochranu."

Po pět set let nepřinášel obchod s Ulgy vůbec žádný zisk. Mnohokrát se tolnedřanští obchodníci vydali na dlouhou a nebezpečnou cestu s karavanou do Prolgu a čekali tam dohodnuté tři týdny, aniž by z hlubin země vystoupil jediný zákazník, aby si prohlédl jejich zboží. Naléhání na císaře, aby vyslal vojenskou výpravu, která by Ulgy přinutila vylézt z jeskyní a nechat se obchodníky pokoušet svým zbožím, nedošla sluchu, neboť v dosažené smlouvě nebyla žádná zmínka o tom, že Ulgové něco musí kupovat. Navíc je město Prolgu postavené na vrcholku mohutné hory, jedno z nejobtížněji dosažitelných míst na světě. Jak kdysi řekl jeden ranitský císař. "Mohl bych v těch prokletých horách utopit celý potenciál mladých mužů a veškeré bohatství císařství a nic bych odtamtud nezískal."

Po čase se naše karavany zmenšily, často je již nedoprovázeli vojáci a stávalo se, že v horách beze stopy zmizely.

Ulgové se zmiňovali o nějakých "monstrech", ale odmítali to podrobněji vysvětlit.

Během invaze Angaraků na konci pátého tisíciletí překvapilo algarskou jízdu a jednotky drasnijské pěchoty, při cestě za nepřítelem pochodujícím přes hory na bojiště před arendským městem Vo Mimbre, náhlé objevení tisíců podivně ozbrojených Ulgů, kteří byli všichni zahalení do šatů a měli tváře i oči zakryté proti světlu.

Mezi Ulgy a Angaraky je zjevně nějaký eony starý spor, jehož původ se ztratil v dávnověku. Algaři a Drasnijsci brzy přestali mít potíže se stopováním Kal-Torakových hord, neboť cesta, kterou nepřítel prošel, začala být lemována těly nešťastníků, kteří se stali obětmi ulgských systematických přepadů. Protože Ulgové mají oči citlivé na světlo, vycházejí ven nejraději v noci a kradli se mezi spícími Angaraky jako duchové.

V Bitvě u Vo Mimbre se Ulgové účastnili útoku na angaracké levé křídlo spolu s Algary a Drasnijsci. Když před bitvou svlékli své hávy a kápě, ukázala se pod nimi tradiční ulgská zbroj připomínající hadí šupiny překrývající se natolik, že je téměř neproniknutelná. Tato zbroj se barvitě nazývala "dračí kůže". Během bitvy Ulgové prokázali neobyčejnou odvahu, neboť divoce útočili na převahu murgských válečníků, kteří hájili levé křídlo. A po bitvě, když se snesla noc, procházeli ulgstí bojovníci po bojišti a zajišťovali, aby žádný zraněný Angarak neunikl.

Když se po válce začalo vše zase vracet k normálu, byl obnoven i omezený obchod, ale Ulgové zachovávali své podivné zvyky dál.

Současný Gorim Ulgů je zřejmě mimořádně starý, přestože slabé světlo v jejich jeskyních to znemožňuje přesně určit. Způsob, jakým Ulgové svého Gorima vybírají nebo jak daleko do soumrakých časů dávné minulosti se táhne jejich původ, to jsou otázky, které pravděpodobně nebudou nikdy zodpovězeny.

ZEMĚ ULGO

MĚNA

Ulgové nepoužívají peníze, ale směňují mezi sebou užité i ozdobné předměty. Ulgské klenoty jsou tak vybrané a nádherně zpracované, že je to na západě téměř nevidané. Obchodují také s nezpracovaným zlatem, stříbrem, opracovanými i neopracovanými drahokamy.

OBLEČENÍ

Standardní výbava - plátěné oblečení podobné pyžamu. Pláště s kápí a tlusté šaty. Vše v tmavých barvách. Plátno - oblečení (u ústí jeskyně se oblékají do nezpracovaného lnu). Občas nosí i hrubé šaty, ušité ze zpracované stromové kůry.

Měkká kůže - z jeleního hřbetu. Nosí púlnoční ulgstí lovci.

Osobnosti nosí bílé šaty, celé z jednoho kusu a velice těžké.

Zbroj - překrývající se ocelové šupiny ve tvaru diamantů, zasazené do kůže.

Zbraň - nůž - dokonale vytvořený ulgskými řemeslníky - zdobený mnoha háky, výčnělky a ostrými hranami. Dlouhá, tenká špice. Z rukojeti vyrůstají i kratší ostří, rovněž zašpičatělá. Ženy nosí lehké šaty. Vlasy mají pracně spletené. Na hlavách nosí ozdobné klenoty.

OBCHOD

Jenom směnný, užitné zboží nebo služby. Ulgové mají pole obdělávaná a sklizená v noci. Osazují se tak náhodně, že nelze určit, kde co poroste. Také loví pro maso - maso je v ulgské dietě rarita. Mnoho kořenové zeleniny, obilí a ořechů.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Ulgská společnost je teokracie. Gorim je postava podobná Mojžíšovi, je to zákonodárce a soudce. Lid je rozdělen do kmenů. Starší kmene jsou Gorimovými poradci. Učenci studují texty napsané původním Gorimem - v tomto ohledu se podobají židovské společnosti.

Obyčejní lidé žijí v komnatách vytesaných do skály podél galerií a v rozsáhlých jeskyních.

Poznámka: Jeskyně Ulgů jsou přirozeně zahřívány geotermálními silami. Vaří na malých ohničcích z uhlí. Kouř a zápach je odváděn chytře proraženými průduchy. Svítí si malými olejovými lampami nebo pomocí odraženého světla z povrchu (skrze skleněné čočky).

Celou ulgskou společností protupuje náboženství. Spoustu času zabírají modlitby. Pro Ulgy jsou nesmírně důležitá proroctví a sesílání jasnovídných kouzel. V některých dnech umožňují zvláště pro tento účel vytesané otvory osazené speciálními skleněnými čočkami světlu některých hvězd, aby se dostalo až do jeskyní. Ulgové pak interpretují význam vytvořených barev a stínů. (Díky své práci se sklem se Ulgové stali mistry jednoduché optiky.)

Mají také velikou znalost "monster" a vědí, jak s většinou z nich jednat.

Nejsou nijak bohatí. Společnost se v mnohém omezuje. Je mezi nimi poměrně vysoká dětská úmrtnost. Je to statická, nepohyblivá se společnost, bez naděje na vývoj. Filosofická, poněkud melancholická. Velký zájem o učenost, studium, dosažení svatosti a spravedlivosti - masová snaha stát se svatými. Běžná je náboženská extáze a třeštění. V nejvzdálenějších jeskyních žijí poustevníci. (Ulgské artefakty jsou tak překrásné, protože jsou dílem náboženských fanatiků.)

Ulgské svaté knihy jsou vlastně deníky Gorima, které vedl na své cestě za Bohem UL. Tyto deníky jsou hlavně zápisky cestovatele a Ulgové je nyní považují za cosi svatého a mystického. Na Boží přítomnost je souzeno z různých nových a neobvyklých interpretací z různých obyčejných událostí. Kniha UL-GO je mnohem pozdější poetická verze původních Gorimových deníků. Kvůli interpretacím některých obskurních a horečnatých pasáží z Gorimových deníků mezi sebou Ulgové v jeskyních svádějí prudké hádky. Jsou zcela uzavřenou a do sebe zahleděnou společností S VÝJIMKOU jejich univerzální nenávisti k Torakovi, jehož čin je přinutil žít v jeskyních.

Ulgská teologie je převážně rozštěpená. Jedni zastávají názor, že UL po celou dobu zamýšlel umístit národ do jeskyní. Jiní tvrdí, že přijde zachránce, zničí Toraka a Ulgům bude dovoleno vrátit se na povrch.

HODNOSTI

Gorim - Velekněz a král

Starci - Vůdci každého kmene

Kmenoví starší - Sedm v každém kmeni. Sedm ulgských kmenů - jsou mezi nimi poměrně výrazné rasové rozdíly

Kněží UL - Velmi početní

Výběr Gorima, starců a starších je proces, který částečně tvoří volby, částečně proroctví a částečně loterie. Titul Gorima není dědičný. Nikdo kromě Ulga proces výběru nedokáže pochopit. Velmi důležitou roli při něm hraje věk.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Gorim - "Můj Gorim", "Svatý", občas "Svatý UL-GO"

Starci - "Milovaný Bohem UL", "Moudrý"

Starší - "Spravedlivý", "Vyvolený UL"

Kněží - "Mistře"

Učenci - "Učený"

Ostatní - "ULGORIM" - což znamená přibližně "Čestný a spravedlivý pod dohledem UL"

CHOVÁNÍ

Velice formální způsoby oslovování. Velký důraz je položen na deklamaci a na patřičné odpovědi na ni v rozhovoru.

"Veliká je moc UL" - "Chvalme všichni jméno UL". Celý rozhovor může sestávat ze stereotypních frází. Osobní komnaty jsou zcela soukromé. Chrámy jsou rozlehlé místnosti. Ulgové plní denně své náboženské povinnosti. Na otevřených galeriích Ulgové studují, tvoří umělecké předměty, věnují se řemeslům atd.

Tito lidé jsou velmi odlišní od ostatních.

SVÁTKY

Den Přijetí - Den, kdy UL přijal Gorima - nejsvatější den

Den Zoufalství - Den, kdy Gorim došel na Prolgu a proklel svůj život

Den Následování - Den, kdy Gorim s několika následovníky vyrazil zpět na Prolgu.

Existuje ještě asi dalších 130 slavností podle klíčových dat v Gorimových denících.

POPULACE

Celkem asi 750 000 obyvatel.

NYISSA

GEOGRAFIE

Království Nyissa se rozkládá podél jižní hranice Tolnedry pod Lesní řekou. Na západě její břehy omývají vody Velkého Západního Moře, na východě ji ohraničuje nízké pohoří, které představuje schody do rozlehlé, neobývané divočiny západního Ktol Murgosu. Jižní hranice království jsou poměrně nejasné, neboť v té oblasti království jsou pouze nekonečné džungle. Nyissíánský dvůr ve Sthiss Toru prohlašuje, že Nyissa nemá jižní hranici, ale pokračuje na jih až na konec světa. Jen málokdo však bere takové velkohubé prohlášení vážně, neboť žádné království nemůže vládnout zemi, kterou současně neokupuje.

Nyissa je z větší části porostlá neproniknutelnými lesy, které přecházejí v rozlehlou, bezednou subtropickou džungli. Země je bažinatá a půda je mimořádně úrodná. Navzdory tomu se Hadí Lid věnuje zemědělství jen minimálně. Veliké úsilí, které je potřeba k vyčištění a udržování polí zřejmě daleko přesahuje schopnosti poněkud líných obyvatel. Zdá se, že hlavní město Sthiss Tor je jediné město v celém království, přestože je velmi obtížné to potvrdit, neboť tajnůstkářští Nyissíánci zakazují cizincům cestovat do vnitrozemí. Občasná zjištění však ukazují, že většina obyvatel žije v malých vesničkách, ležících obvykle v blízkosti hlavního říčního systému země, přiléhavě nazvaného Řeka Hadů. Neexistuje žádná průkazná zmínka o přítomnosti významnějších zásob minerálů v království, ale i zde je nemožné tento předpoklad ověřit.

Sthiss Tor sám je velké, dobře opevněné, kamenné město ležící asi osmdesát leguí podél toku Řeky Hadů. Vzhledem ke vzduchu plnému nemocí je tolnedřanským diplomatickým sborem považováno za jedno z nejtěžších míst pro službu.

LIDÉ

Nyissíánci se ve všeobecných rysech podobají Tolnedřanům a Arendům a jsou tedy zjevně členy stejné široké rasové skupiny. Jak již bylo poznamenáno výše, jsou to tajnůstkářští a poněkud neteční lidé, u nichž je těžké poznat, co si myslí a co chtějí. Jejich uctívání hadího Boha Issy je dovedlo k převzetí některých hadích způsobů chování, které většinou cizinci považují za odporné.

Přestože se o Nyisse hovoří jako o království, v souladu se zvyky ostatních západních zemí, není tento popis úplně přesný, neboť vládkyní Nyissíánců byla odjakživa královna. Její tradiční jméno Salmisra zjevně nemá žádný dědičný význam a proces výběru jejich následovnic je přísně utajován, neboť je součástí náboženského života Nyissíánců. Královna je totiž také vrchní kněžkou národního náboženství.

Vzhledem ke značnému množství podivných rostlin, kterým se v nyissíánských džunglích velmi daří, získal Hadí Lid rozsáhlé poznání o bylinkářství a drogách a všeobecně se věří, i když to nejspíš není pravda, že celý národ je závislý na jedné či druhé droze. Drogy hrají významnou roli i v nyissíánských náboženských slavnostech. Je nešťastnou pravdou, že jedním z produktů nyissíánských farmaceutických experimentů je rozvoj obrovského množství jedů a toxinů, které pronikly i do tolnedřanské politiky. Odstranění politického konkurenta bylo v Tolnedře odjakživa velice jednoduché, zejména kvůli smutné propustnosti nyissíánské hranice.

Je smutné, že základní obchodní činností v Nyisse byl odjakživa obchod s otroky. Dějiště válek a bitevních pole západu jsou po tisíce let navštěvována nyissíánskými otrokáři. Jsou občas stejně dotěrní jako havrani. Přestože obchod s otroky všichni odsuzují, končí obyčejní vojáci, zajatí v bitvě, velmi často zakování do řetězů na nyissíánských otrokářských lodích. Osud těchto nešťastníků není znám, ale protože nyissíánští otrokáři téměř bez výjimky platí za zboží a služby angarackým zlatem (které má výrazně načervenalou barvu kvůli příměsím železa ve zlatých žilách, nalézajících se v těžebních oblastech Gar og Nadraku a Ktol Murgosu) všeobecně se soudí, že místem určení otroků jsou angaracká království na východě. Můžeme se jen třást při pomýšlení, co se s nimi stane, když v těchto temných zemích padnou do rukou grolimských kněží.

HISTORIE HADÍHO LIDU

Vzhledem k tajnůstkářské povaze Nyissíánců je snaha a shromažďování historických údajů výjimečně frustrující. Proto je kromě několika stručných faktů, z nichž většina vyšla na světlo během alornské invaze v letech 4002 - 3, o historii země známo jen velmi málo.

Všeobecně se soudí, že Nyissíánci se účastnili velké migrace na západ, ke které došlo během prvního tisíciletí, a kdy také vznikla království Alorie, Arendie, Maragor a císařství Tolnedra.

Běžně se stává, že dějiny se odvíjejí jako vedlejší produkt války a s výjimkou výše zmíněné alornské invaze a legendárního konfliktu mezi Nyissíánci a Maragorem na konci druhého tisíciletí, nedošlo mezi Hadím Lidem a ostatními královstvími západu k žádnému konfliktu.

Příčiny války mezi Maragorem a Nyissou jsou zahaleny v mlhách dávnověku a těch několik záznamů, které o tomto konfliktu máme, jsou přinejlepším zlomky. To je důsledkem přehnaného zápalu tolnedřanských vojáků během tažení proti Maragům ve třetím tisíciletí. Máme tedy k dispozici jen náčrty zpráv, požadavků, deníků a podobně, což nám poskytuje jen o málo více než hrubé nárysy konfliktu.

Přestože důvod je neznámý, zdá se, že Maragové byli útočící stranou a motivy vyslání jejich armády se podobaly svatému křížovému tažení.

V každém případě se uprostřed devatenáctého století vrhly maragské síly přes severovýchodní hranici Nyissy a vyrazily k městu Sthiss Tor, ležícímu 250 leguí na západ. Polní velitelé posílali domů zprávy o existenci širokých cest, vedoucích skrze džungli a o mocných městech, která oblehli a dobyli. I když některé z těchto zpráv lze zřejmě označit za přehánění, je rovněž nutné předpokládat, že se v nich skrývá i zrůna pravdy. Tolnedřanské expedice do severní Nyissy po skončení alornské invaze v pátém tisíciletí zjistily existenci rozlehlých, džunglí pokrytých ruin, a také našly zbytky cest, které byly v té době již stěží rozeznatelné, neboť byly zarostlé a neudržované.

Ať již je pravda jakákoliv, Maragové bez ustání útočili a zastavovali se jen proto, aby ničili nyissíanské chrámy a na oltářích hadího Boha prováděli své vlastní nechutné rituály.

Při objevení maragské armády uprchla královna Salmisra se svým doprovodem z města Sthiss Tor a uchýlila se do bezpečí džunglí na jihu. Maragové zjistili, že dobyli prázdné město obklopené opuštěnými poli.

Tehdy došlo k jedné z nejhroznějších událostí v historii válek. Poté, co Maragové okupovali město asi deset dní, začali jejich vojáci náhle podléhat záhadným nemocem a umírali v alarmujícím počtu. Zoufalé prosby o jídlo, zasílané do Maragoru polními veliteli tábořícími uprostřed úrodné pláně poseté nesklizenými poli, nám poskytují přesnou představu o tom, jaké to muselo být. Před tím, než město opustili, otrávil Nyissíanci systematicky veškerou vodu i jídlo v hlavním městě. Také z důvodů známých jen jim otrávil i ovoce, které ještě viselo v korunách stromů a zeleninu rostoucí v zemi. Také dobytek, který za sebou zanechali Maragům, byl díky technice, kterou si lze jen stěží představit, otráven takovým způsobem, že zatímco dobytek sám zůstával zdravý, každý, kdo snědl jeho maso, zemřel. Zdecimované a bloudící zástupy těch nešťastníků, kteří přežili, prchali džunglí zpět do Maragoru a jejich cestu lemovala těla mrtvých.

I když je to jen předpoklad, je možné se domnívat, že lekce, získané díky maragské invazi, Nyissíanci dobře využili. Cesty (pokud tam kdy nějaké byly) umožňovaly nepřátelským vojákům snadný postup. Nyissíanci je proto přestali udržovat, a když je pohltila džungle, staly se cesty nepoužitelnými. Protože Nyissíanci nejsou příliš plodný národ (užívání drog způsobuje výrazné omezení jejich schopnosti reprodukce), představují velká města jen vyšší koncentraci případných obětí překvapivého útoku a jejich omezenou populaci je možné těžce zdecimovat jen několika málo takovými útoky. Se vši pravděpodobností se proto v pozdější době státní politika zaměřila na to, aby se celá populace široce rozmístila po celé zemi do malých měst a vesniček - samozřejmě s výjimkou hlavního města.

Taková pravda se tedy skrývá v dávné historii. Dějiny jsou produktem válek. Kdyby nebylo maragské invaze, rozvíjela by se Nyissa zcela odlišným způsobem. Vyrostla by nová města a džungle by byla vymýcena, ale tak se nestalo. Motto, které je vytesáno nad dvěma trůnními sály královny Salmisry ve Sthiss Toru, říká následující: "Had a les jedno jsou". Džungle Nyissy jsou obranou Hadího Lidu a představují pro něj bezpečí. Nemůžeme očekávat, že by je Nyissíanci někdy vymýtili.

Během vlády císaře Ran Horba II. z První Horbitské dynastie (občas nazývaného architekt císařství) byla vyvíjena značná snaha k uzavření obchodních smluv, zajišťujících pravidelný obchod s Nyissíanci. Delikátním úkolem vyjednávání s královnou Salmisrou byl pověřen Vordal, šlechtic pocházející z Vorduvianské linie císařské rodiny. Jeho zprávy nám poskytují přesné a mrazivé detaily o smrtících intrikách, praktikovaných na nyissíanském dvoře. Každý šlechtic, funkcionář nebo kněz tam běžně zaměstnává početný zástup bylinkářů a chemiků, jejichž jediným cílem je destilace a míchání nových jedů a protijedů. Objev nového jedu jedním z těchto profesionálních travičů je obvykle oznámen náhlou a nepohoditelnou smrtí všech členů opoziční frakce. Nyissíanskí politici jsou většinou opatrní. Neustále požívají velké množství všech známých protijedů.

Preventivně si čistí organismus požíváním zvyšujících se dávek toxinů, zaručujících, že přežijí dávku jedů, která by stačila k povraždění celé legie. Proto mají nově vyvinuté jedy zpravidla ohromující účinek.

Ve Vordalových zprávách se uvádí, že královna Salmisra sleduje tyto smrtící hry s hadí lhostejností, a když její nejbližší rádce náhle zčerná v obličejí, v divokých křečích padne na podlahu a zemře s pěnou u úst jako vzteklý pes, ani nepohne hlavou. Nyissíanské královny se brzy naučily na nikoho příliš nespolehat, neboť vědí, že jen málokdo v jejich blízkosti přežije dostatečně dlouhou dobu. Jejich výcvik je po celá tisíciletí stále stejný a jejich životy jsou tak spoutány rituály, že prakticky není možné podle vzhledu či osobnosti rozlišit jednu královnu od jejich předchůdkyň či následovnic.

Až po dlouhé době se Vordalovi podařilo uzavřít s Nyissíanci smlouvu. Šlo o neobyčejně obtížný úkol, neboť nyissíanský představitel, se kterými jednal, často najednou umírali uprostřed nejcitlivějších rozhovorů. Smlouva obsahovala povolení obchodu v docích Sthiss Toru a tolnedřanskí obchodníci byli přísně omezeni pouze na tuto oblast. I když to určitě není ta nejlepší smlouva, kterou jsme kdy uzavřeli, zdánlivě nevyčerpatelné nyissíanské zásoby dobrého, rudého angarakého zlata umožňují se přes toto omezení snadno přenést. Flegmaticnost Nyissíanců je navíc čini lhostejnými ke smlouvání, a proto většinou bez otázek zaplatí jakoukoliv požadovanou cenu. Proto je obchod s Hadím Lidem tak výnosný, ale jen málokterý tolnedřanský obchodník se ve Sthiss Toru cítí pohodlně. Většinou se omezují jen na dvě nebo tři výpravy po Řece Hadů. Zisky bývají obrovské, ale na Nyissíancích je něco, co přinutí i ty nejlakotnější co nejdříve odjet.

Nejslavnější událostí v historii Nyissy je alornská invaze v letech 4002 - 3 v důsledku zavraždění rivanského krále Goreka Moudrého. Motivy, skrývající se za tímto na první pohled nesmyslným činem, nebyly nikdy plně objasněny, přestože alornští králové dokázali z královny Salmisry XXXIII. před její smrtí dostat veškeré podrobnosti. Všeobecně se soudí, že v pozadí tohoto činu stáli Angarakové, ale proč by v sobě Angarakové uchovávali zášť vůči vládci vzdáleného ostrůvku, není jasné. Kromě toho je záhadou, co nabídli nyissíanské královně natolik cenného, že to koupilo její spolupráci.

Ať už byly motivy královny Salmisry jakékoliv, neklze popřít, že zodpovědnost za tento čin padá na její hlavu.

Alornská odplata byla rychlá a krutá. Jak již bylo rozebráno dříve, udělaly kombinované síly Šereků, Drasnijců, Algarů a Rivanů s Nyissíanci krátký proces. Následně po svém vítězství zničili Alorni systematicky a brutálně celý národ, plenili města a vypalovali vesnice. Všichni Nyissíanci, kteří jim padli do rukou, byli nemilosrdně pobiti. Naprostému vyvraždění Hadiho Lidu opět jednou zabránily džungle.

Zničení Nyissy Alorny bylo natolik kruté, že po celých pět set let se navzdory častým tolneďranským průzkumným výpravám neobjevila žádná známka toho, že by nějací Nyidssíanci tento holocaust přežili. Teprve pak začal Hadi Lid postupně vycházet z džunglí a začal pomalu opravovat hlavní město Sthiss Tor. Kupodivu se zdá, že královna ovládala nyissíánské životy i když byl její lid rozprášen do větru. Královna Salmisra LXXIII., která se vynořila z džungle, byla stejně vznešená jako její předchůdkyně a její tvář byla tak podobná tvářím na starých mincích, že mnoho lidí bylo přesvědčeno, že se jedná o tu samou ženu.

Pravý důvod této podoby však vyšel na světlo během jedné z tolneďranských výprav do Nyissy po alornské invazi. V blízkosti hlavního města bylo objeveno několik okázalých domů podobných jeden druhému jako vejce vejci a v zapečetěné hlavní síni každého domu byly objeveny kosterní zbytky devatenácti mladých žen. Zbytky šatů odhalily, že všechny ženy byly stejně oblečeny a jejich ostatky měly přesně stejnou váhu. V ostatních místnostech ležely ostatky množství dalších Nyissíanců - některé v oděvech služebnictva, jiné v kněžských šatech. Důvod nepřerušené linie a neuvěřitelné podobnosti každé královny svým předchůdkyním se tak objasnil. V určitém stadiu života královny dojde k průzkumu celé země, jehož cílem je objevit dvacet mladých žen, které jsou královně co nejpodobnější. Když stará královna zemře, je jedna z těch dvaceti vybrána, aby se stala její následovnicí. Zbytek je usmrcen spolu se služebnictvem, učiteli a kněžími, aby se zabránilo jakékoliv možnosti boje o trůn. Takovýmto způsobem je zajištěno bezpečí královny a linie následovnic pokračuje po tisíce let.

Protože jejich jediná exkurze do říše mezinárodních vztahů skončila tak nešťastně, zůstávají Nyissíanci přísně neutrální. Na imperiálním dvoře v Tol Honetu panovala během angaraké invaze pod velením Kal-Toraka ve 49. století obava z možnosti, že skrze džungle Hadiho Lidu může na jižní hranici Tolnedry tajně zaútočit druhá armáda Angaraků a Malloreanců. Po takovém úspěšném útoku by měl nepřítel otevřenou cestu na západ. Vzhledem k propustnosti nyissíánských hranic u západní oblasti Ktol Murgosu a poměrně přátelským vztahům Hadiho Lidu k Angarakům, bylo toto nebezpečí celkem reálné. Císařské legie se proto opevnilly na severních březích Lesní řeky a jádro tolneďranských sil vyrazilo na jih, kde se utábořilo v Tol Borune a Tol Rane, připraveno odrazit případný nepřátelský útok. Navzdory těžkým ztrátám byly do severní Nyissy neustále vysílány hlídky, pátrající po jakékoliv známce očekávaného nepřítele. Královna Salmisra proti tolneďranskému porušení suverenity své říše vztekale protestovala, ale sám císař jí zaslal řadu omluvných, diplomaticky psaných nót.

Nakonec ovšem k očekávanému vytvoření druhé fronty nedošlo a musíme připustit, že dislokace třiceti sedmi legií na jihu oslabila účast Tolnedry v rozhodující bitvě u Vo Mimbire a určitou měrou se podílela i na ponižující smlouvě, kterou muselo císařství po skončení války uzavřít.

Po válce s Angaraky Nyissíanci opět obnovili obchod s otroky, přestože relativní mír, který na západě zavládl, silně omezil počty zajatců, které mohli získat. Několik let po válce začali nyissíánští obchodníci nakupovat na západě jídlo, za které vždy platili nejvyšší ceny. Jejich vstup na trh s potravinami vyústil v nedostatek jídla na západě, na kterém se podílelo také zničení algarských stád. Předpokládá se, že Nyissíanci pracovali jako agenti pro Murgy, a že nedostatek jídla se rozšířil prakticky na celý kontinent.

V pozdějších letech bylo možné narazit na nyissíánské obchodníky ve všech částech západu a na krátké období se stala Nyissa významnou obchodní silou v důsledku uzavření Severní i Jižní Karavanní Stezky. Jako vždy jsou i v tomto případě motivy hadí královny ve Sthiss Toru zahaleny tajemstvím.

Zdá se, že současná královna Salmisra XCIX. je poněkud silnější osobnost než mnoho jejích předchůdkyň, které byly stěží více než loutky, ovládané různými dvorními funkcionáři. Její věk pochopitelně nelze určit. Je to důsledek užívání některých tajných rostlinných složek, vyhrazených jen královně, které mají zřejmě schopnost zpomalit nebo zastavit všechny vnější známky procesu stárnutí.

POZNÁMKA

Od nepaměti kolují mezi lidmi o nyissíánské královně legendy, mýty, pověsti a povídky. Mnohé z nich jsou zjevně nesmyslné nebo groteskní a nebudeme je zde uvádět. Jedna z pověstí tvrdí, že královnou je neustále původní Salmisra, která vždy po čase obnovuje své mládí a krásu tím, že z obětí sají krev jako upír, nebo díky rozličným rituálům s lidskými oběťmi. Časté jsou rovněž spekulace o jejím sexuální životě - někteří tvrdí, že je panna, jiní, že drogy, které užívá, způsobují její abnormální sexuální aktivitu a najdou se i tací, kteří říkají, že jako velekněžka hadího kultu obcuje pouze s hady.

Je zjevné, že mnohé z uvedeného jsou evidentní výmysly. Fakta, která známe, jsou následující: Nikdy nebylo zjištěno, že by nyissíánská královna měla děti. Nyissíánská královna také nikdy nemá manžela. Z toho plyne závěr, že během své vlády musí dodržovat alespoň zdání celibátu. Jakékoliv jiné spekulace jsou pouhou ztrátou času a žádný skutečný učenec se jimi nebude zabývat.

NYISSA

MĚNA

Nyissíánské mince jsou trojúhelníkového tvaru a jejich váha není nijak přesná (Nyissíanci jejich hrany běžně obrušují)

ZLATO

"Zlatá královna" má tvar dvou spojených trojúhelníků - kosočtverec - váží 5 uncí s podobou Salmisry v každé

čtvrtině. Má hodnotu asi 625 \$

"Zlatá půlkrálovna" je trojúhelník vážící 2,5 unce, hodnotou odpovídající 312,50 \$

"Zlatá čtvrtkrálovna" je trojúhelník vážící 1,25 unce s hodnotou asi 156,25 \$

STŘÍBRO

"Stříbrná královna" - je pětiuncová mince o hodnotě 31,25 \$

"Stříbrná půlkrálovna" - mince vážící 2,5 unce s hodnotou 15,62 \$

"Stříbrná čtvrtkrálovna" - mince vážící 1,25 unce s hodnotou 7,81 \$

MĚĎ

Velké trojúhelníkové mince o hodnotě asi 50 centů.

OBLEČENÍ

Nyissianští obyvatelé měst nosí dlouhé róby z lehkého hedvábí, kvalitně ušité a zdobené. Vesničané nosí kratší róby. Nyissianští muži si holí hlavy.

Nyissianské ženy nosí umně ušité, odhalující šaty, mnoho klenotů a čelenky ve tvaru hada. Látka, ze které jsou šaty ušity, je téměř průhledná. Nosí účesy v egyptském stylu. Holí si všechny chloupky na těle.

Zbroj - pokud to tak lze říci - tvoří kroužková vesta.

Zbraně - krátké, jedem potřeně nože, krátké luky s otrávenými šípy. Ceremoniální meče a sekery s dlouhou rukojetí, podobné halapartnám.

OBCHOD

Nyissianci se obchodu věnují docela dost. Velké výnosy získávají zejména z obchodu s otroky. Jsou lhostejní k umění smlouvání, neboť Angarakové za otroky platí velmi bohatě. (Pro Nyissiance je to něco na způsob životní pojistky.)

Nyissianci jsou podvodníci a není jim cizí šidit na váze a falšovat zboží. Jeden druhému moc nevěří.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Opět teokracie. Salmissra není jen královnou, ale také velekněžkou. Teoreticky je absolutní vládkyní, ale dvorní funkcionáři mají přesto obrovský díl moci. Nyissianský dvůr je křížencem mezi dvorem egyptským a čínským. Mnoho funkcionářů jsou eunuši. Královnina vůle je zákon, a tak každý, aby se ochránil, se jí snaží vlichotit do přízně. Mnoho politických intrik, podobně jako v Byzantské říši.

Obyčejní lidé jsou zpravidla dělníci, ale veškerou těžkou práci vykonávají otroci (otroci mají vyříznutý jazyk).

HODNOSTI

KRÁLOVNA

Nejvyšší vládkyně a velekněžka.

VELEKNĚZI

Mají velkou moc v chrámech, ale u dvora nic neznamení.

NEJVYŠŠÍ KOMOŘÍ

Královnin hlavní poradce - v závislosti na schopnostech královny to bývá většinou on, kdo víceméně vládne zemi. Většina královen se zabývá svými vlastními choutkami a jemu pak připadne celá vláda. Některé Salmissry však mají dostatečně silnou vůli na to, aby vzaly věci do vlastních rukou.

DALŠÍ FUNKCIONÁŘI U DVORA

Jsou to úředníci, kteří odpovídají za rozličné oblasti vlády. Panuje mezi nimi mnoho žárlivosti a třenic.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Královna - "Věčná Salmissra", "Issova Milovaná"

Veleknězi - "Nejvyšší"

Komoři - "Můj pane nejvyšší komoři"

Ostatní u dvora - "Můj pane toho nebo tamtoho (titul)"

Obyčejní lidé - nazývají se pouze jménem

Otroci - "Hej ty" nebo "otroku"

Poznámka ke královně: Drogy, které užívá, a které ji udržují mladou, jsou rovněž silnými afrodisiaky, a protože je musí užívat denně, je královna neustále sexuálně při chuti (tyto drogy také zamezují jejímu otěhotnění). Díky tomu je většina královen lhostejná k vnějším událostem. Uspokojování jejich choutek je zaměstnává natolik, že nemají čas na vládu. Součástí povinností dvorních funkcionářů je být královně neustále k službám. Pro tento účel jsou také neustále k dispozici otroci, kterým jsou podávány drogy podporující nepřírozenou potenci.

Poznámka k drogám: Protijedy k rozličným jedům jsou obvykle návykové. Nyissianci jsou proto většinou narkomani - často se nacházejí ve stavech euforie nebo napůl spí. Díky tomu je mezi Nyissianci poměrně nízká porodnost. Muži

jsou příliš omámeni, než aby je zajímal sex. Nyissiánské ženy toužící po uspokojení, je často hledají u otroků a běžně mezi nimi dochází k lesbické lásce.

CHOVÁNÍ

Složité formální. Žádné otevřené nepřátelství. Syčení se považuje za výraz úcty.

SVÁTKY

Erastid - V Nyisse není příliš důležitý

Den Hada - Zrození Issy

Den Salmissry - Tradiční narozeniny královny

Svátek Jedovatých - Den, kdy Salmissra políbí kobru (před tím užije zvláštní drogu, která způsobí, že její pach je hadovi příjemný, takže ji nekousne).

NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Časté chování napodobující hady - plazení se po zemi, atd. Den Hada - spousta nahých Nyissiánců se v chrámu válí po zemi spolu s množstvím nejedovatých hadů. Hadi se chovají v domovech jako mazlíčci a jsou považováni za domácí bůžky apod.

POPULACE

Asi 2 milióny Nyissiánců. 250 000 ve Sthiss Toru.

ANGARACKÁ KRÁLOVSTVÍ

POZNÁMKA

Protože jejich dějiny jsou spolu navzájem silně spjaty, bylo by nepraktické a únavné opakovat podobná fakta o každém z angarackých království zvlášť. Navíc, přestože mezi Nadraky, Thully a Murgy jsou určité malé kulturní odlišnosti, jsou jen stěží větší než rozdíly, které lze nalézt mezi obyvateli Tol Rane, Tol Honem a Tol Vordue v Tolnedře. Také vzhledem k jednotnosti jejich politiky si lze tato království představit jako o něco málo samostatnější administrativní oblasti jednoho jediného národa.

GEOGRAFIE

Angaracká království, mezi která patří Gar og Nadrak, Mišrak ak Thull a Ktol Murgos, leží ve východní části kontinentu. Nejvýraznějšími rysy království jsou rozsáhlé, nehostinné hory, pusté stepi a neúrodné pustiny. Přestože jsou jejich země bohaté na naleziště minerálů, Angarakové toto bohatství nikdy plně nevyužili.

Gar Og Nadrak

Nejseverněji položené království je pokryto ve své střední a severní části rozsáhlými lesy a v západní části nevlídnými vysokými horami. Na východě a na jihu dosahují bažinatá území až k pobřeží Východního moře. Dvě největší řeky Cordu a Drak on Du tečou převážně na jihovýchod a stékají se u Yar Turaku v centrálních slatinách, kde spolu tvoří Velkou Cordu, která vtéká do moře. Na jejím ústí leží dvojměstí Yar Marak a Thull Zelik, východní konečná stanice Severní Karavanní Stezky. Jediným dalším významnějším centrem populace v Gar og Nadraku je kromě hlavního města Yar Nadrak opevněné město Yar Gorak, ležící na severozápadní hranici s Drasnií. Všeobecně se věří, že na severovýchodě se nachází pevninský most, po kterém je možné přejít suchou nohou až do nekonečných dálav Mallorey, ale Nadrakové to odmítají přiznat. Předpoklad existence tohoto mostu a možnost vzniku další karavanní stezky, která by přes něj vedla, je sice spekulativního rázu, ale opírá se o skutečnost, že veslice pozorované v přístavech Yar Marak a Thull Zelik, který leží v království Mišrak ak Thull, jsou vesměs pobřežní plavidla neschopná (jak tvrdí šerečtí pozorovatelé) dlouhých zaoceánských plaveb. Naši přátelé ze Šereku dále zastávají názor, že Angarakové jsou neuvěřitelně špatní námořníci a nejsou schopni žádného významnějšího zaoceánského obchodu. A tak, protože malloreánské obchodní artikly - zejména hedvábí, koření a klenoty - se pravidelně objevují ve skladištích nadrackých obchodníků, musíme předpokládat, že na východ se lze skutečně dostat suchou nohou.

Mišrak ak Thull

Leží uprostřed angarackých království. Jeho západní hranice s Algarií je opět hornatá a kopce na východě jsou pokryty stromy tvořícími jižní pokračování velkých lesů Nadraku. Kromě severní řeky Cordu tvořící severovýchodní hranici s Gar og Nadrakem, je země Thullů zavodňována pouze řekou Mardu a jejich hlavní město Thull Mardu leží na ostrově na této řece asi sto leguí ve vnitrozemí. Severně od řeky Mardu leží rozsáhlé travnaté pláně a v této oblasti se chovají velká stáda dobytka. (Zřejmě vznikla v důsledku vážného nedostatku masa, jenž následoval po nešťastném angarackém dobrodružství na západě.) V jižním podhůří existuje řídké zalesněný pás, který přechází do prázdných oblastí pustin Murgosu. Jižní hranice království Mišrak ak Thull je tvořena řekou Tahul.

Ktol Murgos

Toto jižní angaracké království je nejpustší a nejméně pohostinné. Přístav Rak Goska u ústí řeky Taur je kromě náboženského centra Rak Ktol jediným významnějším městem a tvoří východní konečnou stanici Jižní Karavanní Stezky.

Podle civilizovaných měřítek je Ktol Murgos neobyvatelnou pustinou. Vzhledem k neúrodnosti země je zemědělství rozvinuto jen minimálně a Murgové musí prakticky veškeré jídlo dovážet. Bezútesné pobřeží se táhne sto leguí do vnitrozemí, kde navazuje na pustiny Murgosu. Stejně jako v případě Mišrak ak Thull následuje úzký pás zakrslých stromů a pak již jen nekonečná, neúrodná pláň přecházející v jižní pohoří.

Jediným zeměpisným rysem, který v těchto horách stojí za pozornost, je rozsáhlá plochá Pustina Murgosu, rozkládající se západně těsně u podhůří těchto hor. Zdá se, že tato oblast, která je sto leguí široká a tři sta leguí dlouhá, byla někdy v dávnověku zřejmě velkým vnitrozemským jezerem. Ať již bylo toto jezero vysušeno během nějaké kataklyzmatické geologické katastrofy, nebo díky drastické klimatické změně, neúrodnost jeho dna způsobila postupné vysušení země. Ať již se v minulosti stalo cokoli, z jezera zůstalo jen jeho dno. Jsou na něm velké nánosy soli promíchané s nekonečným množstvím černého písku, kterým na povrch prosvítají ohlazené čedičové útvary. Zhruba někde uprostřed této pustiny leží Pleso Ktok, jehož odporně páchnoucí vody jsou zamořeny chemickými solemi. Jeho výpary jsou natolik škodlivé, že i ptáci, kteří nad ním přelétají, často padají do jeho vod. Ze dna jezírka neustále vystupují bubliny páchnoucího plynu vycházejícího z nitra země.

Poněkud na západ od jezírka se tyčí osamělý vrcholek, na kterém se rozkládá Rak Ktol, zakázané náboženské centrum Murgů. Stěny tohoto kopce jsou pokryté hladkým čedičem a jediný přístup do města tvoří úzká svažující se stezka, vybudovaná zřejmě za cenu neuvěřitelného množství lidské práce. Člověk se otřepe při představě celých generací otroků, které po celý život stavěly tuto cestu do Rak Ktol. Zdi města jsou stejně vysoké jako kopec sám. Co leží ve městě, je tajemstvím, neboť žádnému cizinci není povoleno vstoupit.

Stejně jako v případě Nyissy, která tvoří severozápadní hranici této nehostinné země, je jižní hranice Ktol Murgosu nejasná. Západní část země Murgů tvoří neúrodné hory, pusté a neobývané.

LIDÉ

Přestože jsou všichni Angaraci, lze mezi obyvateli tří východních království a mezi nimi a Malloreánci (rovněž Angaraky) žijícími v nespočetných hordách v neznámých zemích za Východním mořem, nalézt pozoruhodné rozdíly.

NADRAKOVÉ

Tito nejsevernější Angaraci jsou živější než jejich jižní bratři. Přestože všichni Angaraci jsou bojovní, byli to Nadrakové, kteří na sobě nesli tíhu staletí trvajícího tažení, které neustále zkoušelo pevnost hranic Drasnie a Algarie během třetího tisíciletí. Nadrakové jsou naštěstí rovněž hrabiví a díky této vlastnosti bylo možné otevření Severní Karavanní Stezky z Boktoru do Yar Maraku. S nárůstem obchodu došlo také k nárůstu získaných informací, a tak v důsledku častějšího kontaktu víme víc o Nadracích než o Thullech, Murzích či Grolimech. Nadračtí lovci lovící ve velkých lesích na severu obchodují s luxusními kožešinami, díky kterým je Gar og Nadrak tak známý. Nadračtí horníci, narozdíl od Murgů na jihu, pohrdají využíváním práce otroků a těží zlato a drahokamy ze skal vlastníma rukama. Tito zálesáci, lovci a prospektori tvoří drsnou skupinu, náchylnou svodům a potěšením soudku či láhve a drasnější agenti, vystupující jako obchodníci, je po století využívají ve svůj vlastní prospěch. Lze od nich získat mnoho informací včetně soustředění vojáků, jejich pohybu, a dokonce i informace o náladě představitelů v hlavním městě Yar Nadrahu, a to vše za nepatrnou cenu několika soudků medoviny v nějakém táboře nebo vesnici.

Současným nadrackým králem je Drosta lek Thun, výbušný muž, něco málo přes čtyřicet, který vyvinul snahu zeivilizovat svůj dvůr v Yar Nadrahu, ale vyslanci západních království si uvědomují, že přes svůj poněkud uječený šarm je Drosta darebák a nebezpečný vládce.

THULLOVÉ

Tito centrální Angaraci jsou poněkud hmotnější než Nadraci na severu a jsou téměř tak vysocí jako Alorni. Thullové mají většinou široká ramena, silná záda a býčí krk, ale jsou poněkud pomalejšího myšlení. Bylo zjištěno, že v bitvě se Thullové spíše spoléhají na hrubou sílu než na schopnosti či taktiku.

I když by se mohlo zdát, že s takovými lidmi musí být radost obchodovat, i obchodníci, známí na celém západě pro svou obratnost a úskočnost při jednání, byli Thully zaskočeni, neboť Thullové jsou neuvěřitelně podezíraví, což je charakteristické pro osoby s nižší inteligencí. Navíc je jednání s Thully velmi nebezpečné, neboť je posedne vražedná zuřivost při prvním náznaku toho, že jim někdo ubližuje - ať již doopravdy nebo jen v jejich představách.

Asi nejpřesněji lze thullskou povahu charakterizovat tím, že v mnoha vesnicích ve vnitrozemí Mišraku ak Thull je nejoblíbenějším sportem pěstní souboj dvou zápasníků, kteří se zuřivě mlátí do hlav. Tato forma soutěžení je často pro oba soupeře osudná.

Thullové jsou plodní, možná v důsledku legendárního apetitu přírodou velkoryse obdařených thullských žen. Stárnoucí král Thullů Clota Hrok stále sedí na trůně v Thull Mardu a odmítá z něj slézt navzdory snahám jeho nejstaršího syna Gethela, který se mu k tomu snaží všemožně dopomoci.

MURGOVÉ

Jsou nejkrutější ze všech Angaraků. Všichni murgští muži jsou válečníci a neustále nosí zbroj, která je stejně běžnou součástí jejich oblečení jako je u civilizovaných národů běžné nosit vlnu nebo plátno. Jsou vyšší než Nadraci, ale ne tak urostlí jako Thullové.

Murgové jsou mlčenliví až nerudní a díky tomu je velmi obtížné s nimi obchodovat. Na jejich povaze se možná

podepisuje nehostinnost jejich země. Při obchodním jednání se často stává, že murgský obchodník vůbec nepromluví. Prohlédne si nabízené zboží, položí na pult částku, kterou je ochoten nabídnout a pokud s ní prodejce není spokojen, jednoduše si své zlato zase vezme a odejde. Pro obchodníka, který si dobrého smlouvání cení více než zisku, může být takové jednání mimořádně pokořující.

Murgové nejsou ochotni diskutovat o svém náboženském centru v Rak Ktol (dokonce ani nepřipustí, že existuje) a velká většina území jejich nehostinného státu je pro cizince zcela nepřístupná.

Kolují legendy, že murgská populace je mnohem větší, než jak by bylo možno soudit ze známek podél Jižní Karavanní Stezky nebo z počtu obyvatel v ulicích Rak Gosky a mnozí předpokládají, že v jižních horách Ktol Murgosu na řece Kthrog existují velká murgská města. Tyto legendy však není možné ověřit, neboť do těchto oblastí mají cizinci přísně zakázaný vstup.

Při každém jednání s Murgy je životně důležité dbát na jednu věc. Murgové si své ženy pečlivě střeží a nikdy je neukazují na veřejnosti - dokonce ani ty nejmenší holčičky. Příležitostnému pozorovateli se může zdát, že v Ktol Murgosu žijí pouze muži. To samozřejmě není pravda a cestovatelé či obchodníci, kteří Ktol Murgos navštíví, si musí dávat velký pozor a vyhýbat se těm částem murgských domů, které jsou od zbytku odděleny černými dveřmi. Porušení zákazu vstupu do ženských částí domů totiž Murgové okamžitě trestají smrtí.

Králem Murgů je Taur Urgas, muž pochybné přičetnosti, který zemi vládne železnou pěstí.

MALLOREÁNCI

Na západě je o těchto podivných lidech známo jen velmi málo. Příležitostně lze v Yar Maraku, Thull Zeliku nebo Rak Gosce narazit na malloreánské obchodníky. Protože hovoří angarackým dialektem, který člověk ze západu téměř nedokáže rozluštit, je prakticky nemožné s nimi hovořit přímo. Skutečná velikost malloreánského císařství není známa, ale obvyklá slova, která ji popisují, jsou "nekonečná", "neohraničená", "nesmírná" a tak podobně, což ukazuje na obrovskou velikost této země.

Agenti drasnijského krále, kteří od počátku vzniku Severní Karavanní Stezky zkoumají angaracká království v přestrojení za obchodníky, se po celá staletí snaží odhalit tajemství Malloreánců, avšak jen s malým úspěchem. I tomu málu, co o nich víme, však vděčíme trpělivosti a obratnosti těchto drasnijských agentů.

Fyzicky vypadají Malloreánci jako archetypální Angaraci, nejsou ani tak vysocí jako Nadrakové, ani tak urostlí jako Thullové, ani tak svalnatí, jako typičtí Murgové. Jejich jednání se zdá být otevřenější, ale pozorní Drasnijsi si všimli, že mají tendenci být v přítomnosti grolimských kněží, pokud ne přímo vyděšení, tak alespoň zaražení. Drasnijská zpravodajská služba se domnívá, že Malloreia je pravděpodobně teokracií, které vládou Grolimové ve službách Toraka, angarackého Boha, pomocí hrůzy a teroru.

POZNÁMKA

Jediný Malloreánc, který hrál v dějinách západu významnou roli, byl dobyvatel Kal-Torak, který ve 49. století vedl invazi Malloreánců a západních Angaraků, kteří byli nakonec poraženi ve slavné Bitvě u Vo Mimbri. Přívlastek "Kal" je nepřeložitelný a jeho význam lze nejspíš popsat jako "paže Torakova" nebo možná "Torakův duch". Populární pověst, že invazi vedl Bůh Torak sám, je pochopitelně nesmysl.

GROLIMOVÉ

Na tyto všudypřítomné angaracké kněze lze narazit ve všech částech angarackých království, vše, co o nich víme, jsou převážně dohady, neboť Grolimové pevně odmítají být i jen hovořit s jakýmkoliv cizincem. Nemáme k dispozici ani poznatky o jejich fyzickém vzhledu, neboť chodí neustále zahalení do černých plášťů s kápěmi a na obličejích nosí děsivé ocelové masky, které jsou odznakem jejich řádu. Tyto masky jsou zřejmě napodobeniny tváře Boha Toraka a zakrývají Grolimům celý obličej. Zřejmě také díky jim je objevení se jednoho z těchto kněží provázeno strachem.

Nevíme ani, zda Grolimové jsou jen náboženský řád, jehož členové se rekrutují z celé angaracké populace, nebo jestli tvoří samostatný kmen. Drasnijsí agenti se po tisíciletí pokoušeli bez úspěchu odhalit jejich tajemství, protože ani ten nejopilejší nadracký prospektor nebude nikdy hovořit o Grolimech.

Útržkovité zprávy z bojiště u Vo Mimbri naznačují možnost, že Grolimové nejsou výhradně muži, neboť mezi mrtvými těly na bojišti byly objeveny i kněžky, ale nutnost rychlého pohřbení těl, abychom se vyhnuli nebezpečí moru, znemožnila toto tvrzení ověřit.

Ať již je jejich původ a pravá povaha jakákoliv, ovládají Grolimové veškerý život Angaraků. Pořádají tajné orgie s lidskými oběťmi, které charakterizují angaracké náboženství a vybrané oběti, navzdory rozšířené víře na západě, se nerekrutují pouze ze společenské třídy otroků. I ty nejvzdálenější vesnice Nadraků či Thullů mají tradiční Torakův černý oltář skrácený krví nespočetných obětí, které po tisíciletí umíraly pod noži Grolimů.

Pochopitelně nemáme ani informace o povaze organizace grolimského kněžstva. Můžeme předpokládat, že někde na angarackém území - možná v Mallorei nebo v Rak Ktolu či někde jinde, na nějakém nepřístupném místě - sídlí jejich velekněz, vrchní Grolim nebo nějaká podobná osoba, ale zde se pohybujeme v oblasti čirých spekulací.

DĚJINY ANGARAKŮ

O počátcích tohoto lidu je známo jen málo. Zdá se, že jejich migraci přes severní pevninský most v Mallorei lze datovat do období na konci druhého nebo na začátku třetího tisíciletí. Došlo k ní tedy mnohem později než k migraci ostatních národů západu.

K prvnímu kontaktu mezi nimi a západem došlo, jak je obvyklé v případě primitivních národů, formou války. Byli to

Nadrakové, kteří vedli zkušební útoky proti Drasnii a Algarii během třetího tisíciletí, až do veliké bezejmenné bitvy, ke které došlo ve východní Drasnii někdy během 25. století. V té době se vyhrtila snaha Angaraků prorazit na západ. Drtivá porážka Nadraků v této bitvě zastavila angarackou rozpínavost na sever až do časů Kal-Toraka.

Když došlo k normalizaci vztahů mezi Gar og Nadrakem a Drasnii (zhruba na konci třetího tisíciletí) začal se mezi těmito dvěma národy rozvíjet obchod - nejprve velmi pomalu a s velkou podezřívavostí na obou stranách - postupně však rostl, až nakonec vznikla Severní Karavanní Stezka, která byla spíše záležitostí zvyku, než nějaké formální dohody mezi oběma královstvími.

Roku 3219 se králové obou národů setkali na velikém pohraničním shromáždění na Karavanní Stezce, aby formálně odsouhlasili to, co jednoduše vzniklo jako výsledek lidské potřeby obchodovat. Králové Reldik III. Drasnijský a Yargrel Hrun z Gar og Nadraků spolu uzavřeli smlouvu, která byla pro tolnedřanské obchodní barony rozčarováním po dva tisíce let. Podle této smlouvy měli na nadrackou část Severní Karavanní Stezky povolen přístup pouze drasnijské karavany a naopak pouze nadracké karavany mohly vstoupit do Drasnie. A tak celému západnímu obchodu, který probíhal po karavanní stezce dominovala Drasnie a stejně tak Gar og Nadrak dominoval veškerému obchodu s angarackými státy. Proto je neobvyklé spatřit v Boktoru Murga nebo Thulla a stejně tak lze v Yar Maraku málokdy narazit na Sendara nebo Tolnedřana, neboť poplatky vybírané lakotnými vůdci karavan obou států, by obchodníkům oststních národů pohltily veškerý zisk.

Snahy tolnedřanských vyjednávačů zlomit neústupnost, se kterou Drasnie ovládala severní trh, se nesetkaly s úspěchem ani v době, kdy se Drasnie stala součástí tolnedřanského obchodního impéria, a tak se Tolnedra po čase začala poohlížet po jiné cestě na východ.

S využitím pomoci nyissianských otrokářů, kteří byli pravidelně ve styku s Murgy, byli tolnedřanští obchodní vyjednávači nakonec schopni započít rozhovory s Rak Gorskou. Jistě není nutné zdůrazňovat, že jednání se zamračenými a nepřístupnými Murgy, byla provázána nepředstavitelnými obtížemi. Rozhovory - pokud to tak lze nazvat - pokračovaly s přestávkami po sedmdesát let. Bylo až k zuřivosti dohánějící, že Murgům byla zjevně úplně lhostejná skutečnost, že Drasnijsci a Nadrakové mají monopol na veškerý obchod mezi východem a západem. Nakonec však byla roku 3853 uzavřena dohoda, která ustavovala Jižní Karavanní Stezku mezi Tol Honetem a Rak Gorskou. Je to krutá cesta a celá polovina všech karavan, které se na ni vydají, nedojede do cíle. Murgové stezku pečlivě hlídají a přestože respektují ochranný status stezky samotné, stíhají každého, kdo z této často špatně vyznačené cesty omylem sejde, považují ho za nepřítele a s velkou krutostí ho ztrestají.

Jediná možná alternativní cesta, vedoucí přímou čarou z Tol Honetu do Mišraku ak Thull, je navždy uzavřena, neboť prochází Aldurovým Údolím. Tvrdohlaví Algaři pevně odmítají byť i jen diskuzi o důvodu tohoto zákazu a odmítají jakýkoliv kontakt s Angaraky na své východní hranici.

Proto při našem studiu Angaraků nemáme přístup k tradičním zdrojům informací o dějinách tohoto národa.

Důvěryhodným přítelem historika byl odjakživa obchodník, ale v takovéto situaci, kdy je obchod tak silně omezen, máme k dispozici informace příliš kusé, takže většina našich poznatků o Angaracích je výsledkem spekulací a dohadů. V podstatě lze říci, že existují tři kmeny (nebo čtyři, počítáme-li jako samostatný lid i Grolimy) které někdy na konci druhého tisíciletí přišli z dalekých oblastí západní Mallorey. Mezi nimi a alornskými národy na severu existovalo jakési dávné a neznámé nepřátelství a Angarakové se po tisíc let pokoušeli prorazit do Drasnie a Algárie. Byli však statečně odrazeni legendárními válečníky těchto zemí. Po čase se toto nepřátelství zmenšilo natolik, že bylo možné zavést mezi Angaraky a národy západu určité minimální kontakty.

V pátém tisíciletí přešly malloreánské hordy pod Kal-Torakovým vedením pevninský most v severovýchodním Gar og Nadraku, kde se k nim připojili Nadrakové, Thullové a Murgové a došlo k invazi na západ. Po konečné porážce v Bitvě u Vo Mimbire uprchli přeživší západní Angaraci zpět do svých království na pobřeží Velkého Východního moře.

Ve století, které následovalo po invazi, panoval mezi Angaraky a západem stav pohraniční války. Šarvátka a přepady mezi oběma stranami učinily ze sousedících hranic nejnebezpečnější místo známého světa.

Postupně se vztahy opět začaly normalizovat a na Severní Karavanní Stezce se opět objevil obchod, přestože byl silně omezen. Téměř pět set let však trvalo, než upjatí Murgové znovu povolili otevření Jižní Karavanní Stezky. Pak, jakoby přes noc, náhle změnili názor a zdálo se, že možnost obchodu a kontaktu s ostatními národy vítají. Kupodivu došlo k tomu, že poprvé v historii dorazilo velké množství karavan také z východu a pohled na murgské obchodníky ve zbroji a jejich thullské sluhy v ulicích a na náměstích v Tol Honetu začal být běžný.

Panikáři neustále tvrdí, že tito Angarakové jsou ve skutečnosti vyzvědači, kteří zkoumají západ v přípravě na další invazi, ale tento názor není ničím podložen. Naši vlastní obchodníci na jihu a Drasnijsci na severu přinášejí zprávy, že si nevšimli žádné neobvyklé vojenské aktivity a počty západních Angaraků jsou natolik omezené, že bez pomoci Mallorey nemohou doufat v úspěšné tažení proti západu. Kal-Torak je mrtev. Jeho podoba se mezi námi již neobjeví a bez podobného vůdce, který by Angaraky sjednotil, existuje jen nepatrná pravděpodobnost, že se malloreánské hordy znovu spojí se západními Angaraky v podobně zoufalém dobrodružství, jaké již v minulosti jednou způsobilo jejich zkázu.

GAR OG NADRAK MĚNA

Všechny mince mají na lici vyraženu podobu Toraka a každá mince, ať již byla vyražena v Gar og Nadraku nebo v Ktol Murgosu je univerzálně použitelná mezi všemi Angaraky. (Mincovníctví má původ v Mallorey.)

ZLATO

Při největších transakcích používají Angarakové velké zlaté pruty nebo ingoty.
Desetilibrový prut, nazývaný zlatá desetiváha, má hodnotu 20 000 \$.
Pětilibrový prut, nazývaný zlatá pětiváha, má cenu 10 000 \$.
Jednolibrový prut, nazývaný zlatá libra, má cenu 2 000 \$.
Půllibrový prut, zvaný zlatá marka, má cenu 1 000 \$.

ZLATÉ MINCE

Zlatá mince vážící 4 unce se nazývá zlatka a má cenu 500 \$.
Mince vážící 2 unce se nazývá půlzlatka a má cenu 250 \$.
Mince vážící 1 unci se nazývá čtvrtzlatka a má cenu 125 \$.
Mince vážící 0,5 unce se nazývá zlatá osminka a má cenu 62 \$.

STŘÍBRO

Mince vážící 4 unce má cenu 25 \$.
Mince vážící 2 unce má cenu 12,50 \$.
Mince vážící 1 unci má cenu 6,25 \$.
Mince vážící 0,5 unce má cenu 3,125 \$.

MĚĎ

Mince se nazývají měďáky a mají setinu hodnoty stříbra.

OBLEČENÍ

Nadrakové nosí většinou kožešiny.

MUŽI

Nosí těžké obleky z kůže, kabátce, boty do půli lýtek, kožešinové kapuce (podobně jako Hunové nebo Mongolové).
Těžké přepásané svrchníky. Ve špatném počasí kožešinové hávy. V létě kožešinové vesty. Vnitřní podšívku tvoří zpravidla vlna, plátno nebo hedvábí.

ZBROJ

Prsní pláty a zašpičatělé helmy. Kožené kabátce s ocelovými pláty ušité tak, aby chránily i paže a ramena. Dlouhé, lehce zakřivené meče. Dýky. Nadracké oblečení je obvykle černé.

ŽENY

Šaty z velmi těžkých materiálů - bohatě zdobené a zakrývající téměř vše.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Svobodnější než ostatní angaraké společnosti. Lovci, zálesáci a prospektoři mají velice svobodného ducha - patří jen sami sobě a jsou podřízeni přímo králi. Ostatní obyvatelé patří do klanů a jsou podřízeni klanovým náčelníkům. Narozdíl od zvyků v západních státech dávat provdáváním dívkám věno, platí v Gar og Nadraku muž otci za jeho dceru.
Poznámka k otrokům - Nadraci si kupují otroky jen z jediného důvodu - jako pojistku. Nadrak, vybraný za oběť Torakovi, totiž za sebe může náhradou nabídnout otroka. Tato praxe je běžně zavedená, takže vybraní Nadrakové si jednoduše koupí otroka a pošlou ho namísto sebe. Otroci sice pracují, ale nikterak těžce. Svobodní muži - prospektoři, zálesáci, lovci atd. jsou převážně mimo nebezpečí, protože oběti se vybírají mezi členy klanů (z každého klanu mnoho lidí).

HODNOSTI

Král - je podřízen Torakovi a musí poslouchat rozkazy, které mu přinášejí Grolimové z Mallorej.
Jarlové (Earlové) - náčelníci klanů, podřízení králi.
Vojevůdci - majitelé hradů a velitelé skupin válečníků - podřízení Jarlům.
Válečníci - další v pořadí.
Sedláci - pracují na farmách. Ne tak docela nevolníci. Jsou využíváni jako vojáci.
Svobodní lidé - obchodníci, zálesáci, lovci, prospektoři. Mohou být docela bohatí. Převážně obyvatelé měst.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Král - Vznešené Veličenstvo
Ostatní šlechtici - Můj Lorde
Válečníci - Statečný Johnne nebo Mocný Johnne
Svobodní lidé - Horníku Johnne, obchodníku Johnne atd.
Sedláci - Johnne
Otroci - Hej ty nebo otroku. Nikdy se neoslovují jménem.

CHOVÁNÍ

Nadrakové jsou stateční, bojovní a hrubí. Jsou nejpřátelštější ze všech Angaraků. Rádi pijí a rádi vydělávají peníze. Mají o něco menší strach z Grolimů než ostatní Angaraci.

Celá angaracká společnost je krutá a veřejné popravy (stejně jako oběti) představují veřejnou zábavu. Nadrakové jsou fanatičtí bojovníci, ale v boji mají tendenci být poněkud nestálí. Nadrakům nelze doopravdy věřit. Svatba je obchod jako všechno ostatní. Ženy nemají žádná práva.

SVÁTKY

(Poznámka: Erastid se v angarackých královstvích neslaví.)

Torakův svátek - Den předpokládaných Torakových narozenin - pár obětí

Den Smutku - Datum veliké bitvy v Drasnii - spousty obětí

Den Zranění - Den, kdy Toraka spálil Orb - několik obětí

Den Loupeže - Den, kdy Belgarat, Šerek a jeho synové ukradli Orb z Ktol Mišraku a Torak město zničil - mnoho obětí

POPULACE

Asi 3,5 - 4 milióny Nadraků

MIŠRAK AK THULL

MĚNA

Viz Gar og Nadrak. Mezi Thully je běžný směnný obchod.

OBLEČENÍ

Běžným oděvem Thullů je přepásaná tunika po kolena s rukávy k loktům (muži i ženy) vyrobená z rozličných materiálů. Měkké kožené boty. Zbroj tvoří kroužková košile a helma. Zbraněmi jsou široké meče, palcáty a sekery (k jejich užití stačí hrubá síla). V zimě kožíšinové pláště a teplé boty.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Thullové jsou značně hloupí. Nejsou schopni ničeho složitějšího než je život na vesnici. Jejich města tvoří volně postavené domy, které jsou jen o málo více než vesnice. Jejich farmy jsou chudé vzhledem k tenké vrstvě úrodné země. Thullové proto dokáží produkovat jídlo pouze za cenu obrovského množství tělesné práce. Projevují určité množství hrubého, poněkud dětského humoru, který je ovšem převážně založen na sprostěárnách.

Hlavní zdroj příjmů mezi Thully patří to, že se nechávají najímat jako nosiči pro Murgy a Nadraky. Je to jejich obvyklé a tradiční zaměstnání. Přestože budou bojovat, pokud jsou ve vojenské jednotce pod velením svých vlastních velitelů, nemusí podle tradice bojovat, když slouží jako nosiči. Boj je odpovědností ostatních Angaraků, kteří si je najali.

Thullské ženy jsou sexuálně neustále při chuti a nevěra je natolik běžná, že ji nikdo nebere vážně. Není to ani tak vina thullských žen, jako spíš toho, že Thullové nesou nejtěžší břímě obětí Torakovi. Thullové jsou obětováni v počtech desetkrát převyšujících počty nadrackých a murgských obětí. Protože těhotná žena je výjimkou a nikdy neslouží jako oběť, je pro thullské ženy důležité se stále udržovat ve stavu těhotenství.

Stejně jako mezi Nadraky jsou otroci využíváni jako náhrada za oběti z řad Thullů. Někteří Thullové, chytřejší než ostatní, vystavěli velké kotce pro otroky jižně od Mišrak Mardu. Levně kupují od Murgů velké množství přestárých nebo nemocných otroků, které pak drží v koticích, dokud jich není potřeba. Prodávají je Thullům, kteří jsou vybráni jako oběť. Je běžné, že za Grolimy, kteří procházejí zemi a vybírají oběti, se táhne dlouhá řada těchto nešťastníků. Jakmile je Thull vybrán, jde za obchodníkem s otroky a koupí si za sebe náhradu.

Vzhledem k neustále přítomnému strachu z toho, že budou vybráni, prožívají Thullové své životy více méně v neustálé hrůze. Vražděná zuřivost, která u nich často vypukne, je reakcí na tento strach. Při obchodech Thullové musí mít zisk, už jen proto, aby měli dostatečné prostředky k zakoupení otroka. Vybraní Thullové, kteří nemají peníze, se často snaží před Grolimy uprchnout.

HODNOSTI

Král - dědičný

Vládce Marky - vyšší či nižší šlechtici, v závislosti na bohatství

Válečníci - pravidelná thullská armáda. Poměrně velká. Využívá se k vystopování uprchlíků, vybraných za oběť.

Guptoři - thullské slovo, které znamená bohatí lidé

Obyčejní lidé - farmáři, nosiči atd.

Otroci - nikdy nejsou využíváni na práci. Thullové dělají všechno vlastníma rukama. Otroci mají jeden jediný účel.

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Král - Vaše Veličenstvo

Lordi - Vaše Lordstvo

Válečníci - Vaše Ctihodnosti

Guptoři - Vaše Ctihodnosti

Obyčejní lidé - Nazývání jménem

Otroci - Nejsou téměř nikdy oslovoováni - jsou jednoduše poháněni bičem na místo svého určení

CHOVÁNÍ

Thullové nejsou natolik chytří, aby si dokázali vypracovat nějakou etiketu. Většinou se chovají jako zamračení morousové. Výše zmíněný smysl pro humor se u nich projevuje jako určitá forma uvolnění. Bojí se Grolimů. Thullské ženy jsou ochotné přiběhnout na hvízdnutí, neboť neustále hledají jakoukoliv možnost sexu. Královský dvůr v Thull Mardu není nic jiného než velká domácnost, kde král dává rozkazy podobně jako sendarský farmář. Mezi Thully je naprostý nedostatek formálnosti.

SVÁTKY A NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Viz Gar og Nadrak

POPULACE

Asi 5 miliónů Thullů.

KTOL MURGOS

MĚNA

Viz Gar og Nadrak

OBLEČENÍ

Murgští muži neustále nosí zbroj. Kroužkové košile až po kolena, prsní pláty, špičaté helmy, vše zdobené červeně. Navrchu nosí černé pláště do půli lýtek, polovysoké boty. V boji používají velké, široké meče a palcáty, jinak krátké meče a dýky. Helmy a pláště mají zdobené ornamenty, které určují jejich hodnot. Murgské ženy se neustále zdržují v harémech. Nosí průsvitné, éterické oblečení.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Murgská společnost je vojenská a přesně organizovaná. Rozdělená do rot, batalionů, regimentů atd. Veškeré hodnosti jsou vojenské. Společnost ve známé části Ktol Murgosu je ve skutečnosti klam, který má napodobovat napůl normální společnost. To platí také o murgských obchodnících. Všichni jsou to špióni. Zdánlivá společnost v Rak Gosce není nic jiného než divadelní představení pro cizince. Murgové, vysílání na západ, zde procházejí přípravným tréninkem.

V murgské společnosti vykonávají veškerou práci otroci.

Skutečná města Murgů leží na jihu a obyvatelé západu o nich nemají ani potuchy. Jsou to ve skutečnosti velké pevnosti a vojenské základny.

Murgští muži mají více než jednu ženu - až čtyři. Jedním z hlavních smyslů jejich života je plodit co nejvíce dětí. Na jihu Ktol Murgosu žijí ještě další lidé (na západě neznámí). Tvoří poměrně primitivní společnost a rekrutují se z nich otroci. Během angaracké invaze v pátém tisíciletí došlo k pokusu přesunout velikou murgskou armádu přes severní hory k útoku na jižní Tolnedru, ale tato armáda vyrazila příliš brzy a uvízla v horách díky jarnímu blizardu. Kdyby se přechod hor podařil, západ by jistě padl. Murgů je totiž velmi mnoho.

Poznámka k Rak Ktolu: Toto obřadní hlavní město Murgů je hlavní baštou Angaraků na západě. Murgové v podstatě vládou ostatním a králové Gar og Nadraku a Mišraku ak Thull jsou podřízeni králi Ktol Murgosu. To on dává rozkazy. Tyto rozkazy mu ovšem posílají Grolimové, kteří nejsou jen kněžími, ale také Torakovými posly. V Rak Ktol je ubytováno velké množství Grolimů, kteří slouží jako obřadní doprovod krále Murgů. V Rak Ktol je také největší Torakův chrám. Je posvěcen tím, že v něm Torak přebýval, zatímco plánoval invazi na západ. (Jeho normální sídlo je v Mallorey.)

Zde má také základnu Zedar, který tu připravuje své operace. Jako osobní rádce Kal-Toraka má Zedar veliký díl moci. Musí však neustále dávat pozor na murgského krále a nutit ho, aby konal podle jeho vůle.

V Rak Ktolu také vybraní Grolimové studují pod Zedarovým vedením magii.

HODNOSTI

Král - Nejvyšší vůdce

Generálové, plukovníci, kapitáni, poručíci atd. (Pro účely kontaktu s obyvateli západu nosí někteří rozličné šlechtické tituly. Tyto tituly však nemají mezi Murgy žádný význam)

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Král oslovuje - Můj generále, Můj plukovníku atd. Sire

Král je osloven - Mocná paže Torakova, Vaše Výsosti

Ostatní válečníci - Oslovování podle hodnosti

S otroky se jedná jako s dobytčím

SVÁTKY A NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Viz Gar og Nadrak

Murgové jsou náboženští fanatici.

POPULACE

Celkem asi 10 miliónů Murgů. Zhruba 70 000 v Rak Gosce a celkem půl miliónu v Rak Ktolu, zbytek žije na jihu.

MALLOREA

MĚNA

Různá. Malloreánské mince se na západě objevují jen zřídka.

OBLEČENÍ

Je závislé na oblasti a místních zvyklostech. Převážně tuniky, podobné thullským. Čím dále na severu, tím více oblečení se nosí. Obě pohlaví se oblékají stejně.

Malloreánci nosí plátovou zbroj - prsní pláty. Chráníce paží i rukou, stehy i lýtek. Helmy s uzavíratelným hledím.

Veliké štíty, oštěpy s širokými hroty, široké meče.

SPOLEČENSKÉ USPOŘÁDÁNÍ

Malloreá je teokracií totálně ovládanou Grolimy. Torakovo ego je takové, že malloreánským Angarakům odmítá povolit jakoukoliv šlechtu či aristokracii. Proto jsou všichni Malloreánci obyčejní lidé.

V Mallorei nejsou žádná města. Všichni žijí na statcích nebo ve vesnicích. Grolimové jsou správci oblastí a velikých vesnic. Převážná část Malloreánců žije v částečném nevolnictví.

ŠLECHTA

Viz Grolimové. Jediné hodnosti v Mallorei jsou hodnosti armádní. I Malloreánci, kteří v armádě neslouží, mohou mít vojenskou hodnost.

Generál - velitel divize

Plukovník - velitel regimentu

Kapitán - velitel roty

ZPŮSOBY OSLOVOVÁNÍ

Generál - Můj pane generále

Plukovník - Veliký plukovníku

Kapitán - Pane

CHOVÁNÍ

Malloreánci jsou příkří a krutí k podřízeným. K nadřízeným se chovají podlézavě.

Jsou to krutí lidé - odraz jejich náboženství. Když náhodou přijdou do styku s cizinci, mají tendenci chovat se mile až přátelsky, zejména proto, že neznají přesnou hodnotu toho druhého.

OBCHOD

Zboží z Mallorei je přesně tím druhem zboží, který je spojován s Orientem. Koření, hedvábí, tapisérie, koberce, kandované ovoce atd. Velikým obchodním artiklem je cukr. Mají velice rozvinuté klenotnictví.

SVÁTKY A NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Viz Gar og Nadrak

V Mallorei jsou také další svátky a v této zemi není možné, aby oběť poslala náhradou za sebe otroka.

POPULACE

Malloreá je zhruba tak velká, jako celá západní část kontinentu. Malloreánců je dohromady asi 25 miliónů.

Mohli by celkem snadno přemoci západ jen pouhým svým počtem, ale složitá logistika spojená s přesunem celé populace do pozic pro vpád přesahuje schopnosti Grolimů, kteří ve skutečnosti nejsou příliš dobrými organizátory.

GROLIMOVÉ

BOHATSTVÍ

Tento řád (nebo rasa, pokud se jedná o kmen) je mimořádně bohatý, neboť daňové zatížení je v angarackých zemích mimořádně vysoké a veškeré daně patří Grolimům.

OBLEČENÍ

Mnišská kutna je černá. Na hlavě nosí neustále kápi. Vyleštěná ocelová maska představující Torakovu tvář. Masku vlastně představuje kompletní helmu s panty a petlicemi. Grolimové často pod šaty nosí zbroj a jsou ozbrojeni dýkami nebo meči.

ORGANIZACE

V Mallorei a jižním Ktol Murgosu jsou grolimské komunity nepřístupné ostatním. Grolimové zde vychovávají a vzdělávají své děti a dohlížejí na jejich studia. V západních angarackých královstvích mají Grolimové velké domy, kde má jejich život alespoň jisté zdání normality.

Grolimská organizace má katolickou strukturu s odpovídajícími hodnostmi:

Papež - nejvyšší velekněz

12 Kardinálů - správci velikých oblastí

Arcibiskup - správce většího kraje

Biskup - správce menšího kraje

Monseigneur - správce velkého města

Kněz - kněz (nebo kněžka)

Posledně jmenovaní jsou vlastně církevní dělníci - kontrolují vesnice, cestují jako poslové atd. Provádějí obřady, vybírají oběti atd. Drží Angaraky v latí. Někteří z nich slouží jako vyzvědači, oblékají se jako obyčejní lidé a špiclují buď mezi Angaraky nebo na západě.

NÁBOŽENSKÉ ZVYKLOSTI

Angarakové se svého náboženství velice obávají a mají k tomu velmi dobrý důvod. Předvolání do chrámu znamená být obětován. Je to smutně děsivá součást jejich životů. Jejich vztah k Torakovi je podobný vztahu otroků ke krutovládci. Grolimové, vybírající oběti, svou moc často využívají pro osobní mstu. Některé Grolimy lze podplatit.

Podstatou náboženství je strach. Jiné teologické názory jsou zakázány pod trestem smrti. (Mluvit neuctivě o Torakovi, napadnout Grolimy atd.)

OBĚTOVÁNÍ

Po knězově uctivém chvalozpěvu na Toraka se oběť položí na oltář, rozřízne se jí hrudní koš a vyjme se srdce - nabídne se jako oběť Torakovi a pak se spálí v ohništi z uhlí na oltáři. Poblíž jsou velké jámy, ve kterých je udržován oheň a kde se potom pálí těla. Oltáře se nikdy nečistí a kombinace zaschlé krve a spáleného masa činí z angarackých chrámů něco na způsob jatek. Obyčejní lidé se jim zdaleka vyhýbají.

Jsou to velké budovy z černého kamene, které jsou s výjimkou obřadu zcela opuštěné.

HODNOSTI

Velekněz (Papež) je Torakův vikář. Je to temný černokněžník, jehož moc je srovnatelná s mocí Belgarata, Zedara a ostatních a je také nesmrtelný.

Jmenuje se Ktačík. Torak si ho vybral poté co ho Orb spálil. Přijal ho za svého služebníka a žáka. Zná tajemství Vůle a Slova, ale častěji užívá čary a zařikání. Vyvolává demony a monstra, která plní jeho příkazy. Objevil způsoby, jak obejít omezení moci Slova. (Umí oběť zničit tím, že na jejím těle vytvoří oheň nebo že jí v prsou vytvoří oštěp atd.)

Vyvolení: Je jich 12 (Kardinálové) a jsou to také čarodějové, přestože ne tak mocní. Dokáží měnit svou podobu. Dobrý trik je, že dokáží změnit svou velikost: dokáží přinutit molekuly svého těla, aby se od sebe pohybovaly tak dlouho, dokud se nezvětší třeba desetkrát. Žijí asi tisíc let.

Všichni Grolimové jsou obeznámeni s jistým stupněm čarodějnictví. Většina z nich dokáže předvádět jen jednoduché triky, ale ti, kteří jsou na vyšších postech, vládnou hrozivějšími silami.

Grolimové dokázali ovládnout mnoho monster, přestože ne všechna. Tato monstra využívají podle potřeby.

Grolimové jsou Torakovo gestapo, agenti, policie, služebníci atd. Využívá je, jak se mu to zrovna hodí.

FYZICKÝ VZHLED

Grolimský kmen je vysoký, štíhlý, snědý s pichlavými očima. Hlasy, ozývající se zpoza masky jsou duté a mrazivé.

Grolimské hodnosti jsou zřejmě určeny tetováním na některých nepřístupných místech - žádné odznaky hodností na šatech.

POPULACE

Celkově je Grolimů asi 3 - 4 milióny. Jsou rozmístěni mezi všemi ostatními Angaraky.

BITVA

U

VO MIMBRE

Vyňato z epické prózy Pozdní dny domu Mimbratského sepsanou arendským bardem Davoulem Kulhavcem.

POZNÁMKA

Přestože některé aspekty tohoto díla jsou zjevně směšné a je vidět, že autor dává přednost poetičnosti vyprávění na úkor faktů, obsahuje tato práce přece jen zdravé jádro. Kouzla, zařikání, čarodějnictví a ostatní magické triky jsou v této knize popisovány jen minimálně ve srovnání s jinými pracemi, kde je každý čaroděj a samotní Bohové se procházejí po bojišti. Všichni imperiální diplomaté, vyslanci, ambasadoři, obchodní vyjednavací a podobní funkcionáři přidělení ke dvoru ve Vo Mimbri, by se před tím, než se ujmou nějaké oficiální mise v Arendii, měli s touto prací pečlivě seznámit a zejména s tou částí, která je zde uvedena. Pokládá se totiž za vhodné prokládat svou řeč citacemi z této epiky a to je v Arendii známkou dobrého vychování. Arendové jsou přesvědčeni, že toto spíše podřadné dílo patří k největším světovým literárním klenotům a mezi šlechtou je všeobecně rozšířena víra, že autor této práce Davoul byl během psaní

inspirován božskou mocí. Mnohé archaismy užívané v arendské dvorské mluvě jsou odrazem "vznešeného slylu", kterým psal tento autor a představitelé císařství Tolnedra by si měli mezi Arendy a při veškerém jednání s nimi dávat pozor na zachovávání těchto mluvnických pravidel. Jinak hrozí nebezpečí, že pověst samotného císařství v očích tohoto problematického lidu poklesne.

KNIHA SEDMÁ: BITVA PŘED VO MIMBRE

A tak se stalo, že třetího dne převeliké bitvy se před branami Vo Mimbře shromáždily hordy Prokletého a připravovaly se k rozhodnému útoku na město. Takovýto byl jejich pořádek na bitevním poli. Murgové, vedeni svým mocným králem Ad Rak Ktorosem, drželi levé křídlo poblíž řeky Arend východně od města. Na severu držely střed malloreánské hordy pod vedením samotného Prokletého Kal-Toraka a vzhlížely k bránám města. Na západě drželi pravé křídlo Nadrakové pod velením Yar Lek Thuna a Thullové, vedení Gethelem Mardu. Obkličovali město až k řece, která protékala západně od městských zdí. Uprostřed malloreánských hord se tyčil černý železný pavilón, ve kterém přebýval sám děsivý Kal-Torak, jenž během prvních dvou dnů bitvy nevystoupil.

A ráno třetího dne zazněl z lesa severně od města jasný zvuk velikého rohu. A další veliký roh mu odpověděl z kopců na východě. A zvuk rohu zazněl i v samotném městě. Jen to - nic víc.

V srdcích Murgů začaly hlodat pochybnosti, Nadrakové zaváhali a Thully zachvátil strach. Nikdo neznal smysl těchto signálů a temní králové byli na rozpacích a hledali radu u Kal-Toraka, svého velekrále a Boha. On však ze svého železného pavilónu stále nevycházel. Malloreánci udeřili svými krutými oštěpy do štítů a ozval se nad nimi ostrý lomoz, který měl povzbudit jejich spojení.

Znovu zazněl na severu zvuk rohu a znovu dostal odpověď z východu i zpoza městských zdí. A opět po tomto znamení nenastal žádný pohyb ani zvuk, který by odhaloval jeho význam nepřátelům s chvěním naslouchajícím těmto smrticím tónům.

Na sever vyrazili na průzkum nadračtí jezdci. Černá a pochmurná byla jejich zbroj a ostří jejich mečů se leskla. Nevrátili se však a temný les nevydal žádný zvuk, který by vypověděl o jejich osudu.

Od množství nepřátel se oddělilo několik murgských jezdců a vyrazilo na východ. Jejich kroužkové košile měly krvavě rudou barvu a na palcáty a sekery Murgů bylo hrozné pohledět. Nevrátili se však a tiché kopce nevydaly svědectví o tom, co se stalo.

A na severu opět zazněl zvuk velikého rohu a znovu dostal odpověď z východních kopců a z města. A vězte, že v tu hodinu zazněla v čistém vzduchu zdaleka zpoza pláně na západě odpověď mnoha kovových trumpet a v těch místech bylo možné náhle zahlédnout mihotání a lesk, podobný paprskům slunce hrajícím si na vodní hladině.

A stalo se, že Zedar, černokněžník, který odjakživa sedával po pravici Prokletého, seslal zařikání a povstal v podobě havrana, který vyrazil prozkoumat smysl těchto signálů. Řítil se na východ, ale vězte, že na nebi se náhle objevila veliká sněhobílá sova, která na něj zaútočila svými krutými pařáty a zranila ho tak hrozně, že stěží vyvážl životem.

A Zedar vyslal nové zařikání a v podobě velikého jelena vyrazil ze středu nepřátelské armády do lesa na severu. A vězte, že veliký, šedý vlk, starý a zjizvený, se objevil na kraji lesa a zahnal ho zpátky odkud přišel. A kruté vlčí tesáky zraňovaly jeho tělo, takže byl rád, že vyvážl životem.

A naposledy zazněl zvuk velikého rohu na severu. A naposledy mu odpověděl veliký roh na východě. A naposledy se přidal zvuk rohu ve městě. A znovu, tentokrát již z větší blízkosti, zazněl zvuk mnoha kovových trumpet ze západu a blyštění, které bylo možné spatřit, připomínalo sluneční paprsky na nesmírném oceánu.

A pak se otevřely brány města Vo Mimbře a z nich vyrazili jízdní rytíři mimbratských Arendů. Byli zakuti v oceli a špice jejich kopí byly ostré a ocelové podkovy jejich koní tepaly zemi se zvukem připomínajícím bouři.

A mocné hordy malloreánských Angaraků, služebníků Prokletého, ze sebe vydaly převeliký pokřik a udeřily oštěpy do svých železných štítů v domnění, že nepřítel se ocitl v jejich moci, a že brzy dobudou město.

A Murgové vykročili a Thullové s Nadraký rovněž a všichni vyrazili vpřed, aby mohli rychle přemoci mimbratské rytíře a obsadit město.

S mocným zábleskem udeřili mimbratští rytíři do čela nepřátel a první řada Angaraků padla. Jak se rytíři řítili vpřed, dupala krutá, ocelí okovaná kopyta jejich válečných koní po živých i mrtvých. A vězte, že zuřivostí tohoto útoku byla přemožena a zadupána do země i druhá řada nepřítelů.

Malloreánci však stále bušili svými oštěpy do železných štítů a Murgové, Thullové a Nadraci stále postupovali, neboť síla mimbratských rytířů se zmenšila, stejně jako se zmenšuje síla vlny, která narazí na útes. V srdcích Grolimů, Torakových temných kněží, zavládla převeliká radost a oni stále poháněli Malloreánce, Murgy, Thully a Nadraký vpřed.

A pak, když si již pozorovatelé na městských zdech začali zoufat, se na východě zvedla veliká bouře a z nízkých, zasmušilých kopců vyrazilo ve velikém útoku množství válečníků. V jejich středu šli Drasnijsi, jejichž smrtící dlouhá kopí připomínala les pod náporu větru. Na jejich křídlech se řítily algarští jezdci, jejichž útvary připomínaly dva veliké srpy, a kterým nikdo nedokázal odolat. Padli na Murgy jako vlci na kořist a veliké bylo vraždění a krveprolití, které s sebou přinesli. Král Ad Rak Ktoros Murgský zvolal velikým hlasem a odvolal své lidi z boje s mimbratskými rytíři. Murgové se otočili a vydali se čelit drasnijským oštěpům a dlouhým mečům algarských jezdců. Ale jejich sekery nedosáhly tak daleko jako dlouhá kopí Drasnijců a Murgové před nimi padali jako obilí. A jejich palcáty byly příliš pomalé, než aby dokázaly zadržet hbitá kopí Algarů, a jejich řady se hroutily jedna za druhou.

Murgský král znovu odvolal své válečníky v kroužkových košilích a přikázal jim zformovat štítovou zeď, která měla zabránit Drasnijcům a Algarům v postupu. A vězte, že se mezi Murgy, dokonce až v jejich středu, náhle zjevili ulgští válečníci v podivné zbroji a se zvláštními zbraněmi - dlouhými noži s háky na konci a s pilovitým ostřím a se strašlivými zakřivenými čepelemi na rukovětích ze železa, s ostrými hroty, které dokázaly probodnout kroužkovou košili Murgů a vysát z nich život. Obličej ulgských válečníků byly zachmuřené a mezi Murgy se začal šířit děs. Když se na ně pomstychtiví Ulgové vrhli, zaplnily vzduch výkřiky zmrzačených a umírajících a Murgové zakolísali, zaváhali a byli překonáni.

Tehdy se stalo, že čaroděj Zedar, který spatřil zhroucení Murgů, vešel do Kal-Torakova železného pavilónu a promluvil k Prokletému. Přesvědčoval ho, aby vyšel, neboť jeho mocná přítomnost zahltí duše jeho nepřátel strachem, Kal-Torak to však neučinil a stále zůstával ve svém černém obydlí.

A vězte, že na západě se země začala otřásat pod nohama legií císařství Tolnedry. Legie dorazily na pláň, přeskupily své bojové formace a napadly Nadraky a Thully na pravém křídle nepřítele. A králové Yar Lek Thun a Gethel Mardu spolu promluví, odvolali své armády Nadraků a Thullů z bitvy, která vířila kolem mimbratských rytířů a vydali se čelit tolneďanským legiím.

A s legiemi kráčeli šerečtí berserkové, kteří připulili na lodích z Tol Honetu v Tolneďe, kde nalodili císařské legie a převezli je po řece Arend na vzdálenost pouhých deseti leguí od Vo Mimbire. Sekery a obrovské meče Šereků byly hrozné na pohled, Nadrakové byli vyděšeni a Thullové zakvíleli.

Západem se rozezněl mohutný třesk, neboť legie a Šerekové se srazili v mohutné bitvě s Nadraky a Thully.

A ještě jednou vešel čaroděj Zedar do černého železného pavilónu strašlivého Kal-Toraka a znovu žádal Prokletého, aby vystoupil, neboť jeho vojsko je zle tísněno nepřáteli na levém a pravém křídle a Mimbraty, kteří působili těžké ztráty malloreánskému středu. Kal-Torak však promluvil jemu na vzdory a řekl. "Cožpak se bojíš, Zedare, hrstky Mimbratů? Cožpak ti poklesá srdce tváří v tvář zuboženým zbytkům Drasnijců, barbarům z Algarie a poloslepým červům, kteří se vyplazili ze Země Ulgo? Chvěješ se strachem před tlustými, nablýskanými legionáři z Tolnedry a několika barbary ze Šereku? Mí lidé jsou Angaraci, vládci světa. Jejich množství je nespočetné a já jsem s nimi. Žádná moc na světě se nám nemůže postavit - s výjimkou Kthrag-Yasky. Ale ten, kdo by proti mně mohl Kthrag-Yasku pozvednout, již není. Vrať se do bitvy, Zedare, nebo prchni a zachraň si svůj život. Já nevystoupím."

A vězte, že tehdy vystoupili z lesa severně od města muži, kteří nejásali, nekřičeli ani netroubili na trumpety. Někteří na sobě měli šedé pláště, jiní hnědé či maskované lesní zelení a vycházeli z lesa v nekonečných vlnách, tiší a se zachmuřenými tvářemi.

A srdce Zedarovo pokleslo, neboť spatřil příchod Rivanů. Zadní řady Malloreánců se otočily a vyrazily vstříc přicházejícímu nepříteli, ale válečníci s lesním maskováním byli asturští lučištníci a malloreánské řady se pod mračny jejich šípů hroutily jako pšenice za krupobití. A tiší Rivané se stále blížili a s nimi přicházeli pevní muži ze Sendarie. Srazili se s nepřítelem a zabránili Malloreáncům ustoupit.

A ještě jednou vstoupil Zedar do černého železného pavilónu Kal-Toraka a promluvil k Prokletému, řka. "Veliký pane, neobávám se zbytků Drasnijců ani algarských Algarů ani slepých červů plazících se pod zemí v Zemi Ulgo. Nezneklidňuje mne ani hrstka mimbratských rytířů ani okázalé legie Tolnedry ba ani šerečtí berserkové. Pohled však, že nepřítel na tvou armádu útočí zepředu, zleva i zprava a nyní přicházejí z lesa za námi Astufané, Sendaři a ti, které nejvíce nenávidíš - strážci Kthrag-Yasky. Ano, pane, samotní Rivané přicházejí změřit se s tvou mocí a ve své domýšlivosti přicházejí, aby tě vyzvali k boji."

Tehdy povstal Prokletý v hněvu a povolal své služebníky, aby ho ozbrojili. A promluvil k čaroději Zedarovi, řka. "Pohled, Zedare, nyní vystoupím, aby mě mohli strážci Kthrag-Yasky spatřit a aby je zachvátil děs. Vztáhnu proti nim svou ruku a oni přede mnou popadají jako suché listí. Povoluj ke mně angaracké krále, abych jim mohl říci o svém příchodu."

A Zedar mu odpověděl, řka. "Pohled", veliký pane, králové Angaraku již nejsou. Král Ad Rak Ktoros Murgský leží mrtvý se zubatým ulgským nožem ve vnitřnostech. A Yar Lek Thun, král Nadraků, byl zabit ostřím tolneďanského meče. Thullskému králi Gethelovi Mardu se do prsou zarazila šerecká válečná sekera. A věz, že synové těchto králů jsou rovněž mrtví, a také malloreánští generálové a v tvé armádě zavládla panika, neboť po smrti králů, jejich synů, malloreánských generálů a množství tvých Grolimů, již nemá kdo velet."

Veliký byl hněv Prokletého a v jeho pravém oku zapláal oheň a oheň také zapláal v oku, které již neměl. Prikázal svým služebníkům, aby mu ke zmrzačené paži připevnili štít, pak pozdvihl svůj smrtící černý meč Kthrek-Goru a vyšel ze svého železného pavilónu do války.

A vězte, že s přítomností toho, který byl králem i Bohem, se srdce jeho vojáků pozvedla a Angaraci se s nově nabytou silou vrhli na Drasnijce, Algary a Ulgy na levém křídle, na Tolneďany a Šereky na pravém a kolem mimbratských rytířů vytvořili před branami města tísnivý kruh mečů.

Pak přišel ze severu zvuk velikého rohu a ze středu Rivanů zazněl k Prokletému mocný hlas, který řekl. "Ve jménu Belara tě vyzývám, Toraku, zmrzačený a prokletý. Rovněž ve jménu Aldura ti vmetám do tváře svou výzvu. Zanechme tohoto krveprolití a střetneme se - člověk proti Bohu. Neboť já nad tebou zvítězím. Házím ti svou rukavici. Zvedni ji nebo se před lidmi i Bohy ukaž jako zbabělec."

V hněvu Kal-Torak udeřil svým mečem Kthrek-Goru do skály, ze které vyšlehl oheň. A Angarakové i Malloreánci před jeho hněvem bázně couvli.

Torak promluvil velkým hlasem, řka. "Kdo je mezi smrtelníky takový hlupák, že chce vyzvat Krále Světa? Kdo mezi vámi chce soupeřit s Bohem?"

A ze středu šedě oblečených Rivanů odpověděl hlas, který řekl. "Jsem Brand, Rivanský Správce, a jsem to já, kdo tě

vyzývá, hloupý a pokřivený bůžku. Vyzývám tebe i tvou směšnou armádu. Ukaž svou moc. Zdvihni mou rukavici nebo prchni a již nikdy se nevracej do západních království."

Tato slova slyšel i čaroděj Zedar a začal radit Prokletému, řka. "Prosím tě, ó můj pane, nenech se vést svým hněvem. Tohoto Rivana provázejí tví bývalí druzi. Tvoji bratři Bohové proti tobě kují pikle a tato výzva je dozajista past." Torak opět udeřil svým velikým mečem do skal, ze kterých znovu vyšlehl oheň a promluvil, řka. "Vězte, že já jsem Torak, Král Králů a Pán Pánů. Nebojím se žádného smrtelníka ani přízračných stínů dlouho zapomenutých Bohů. Vystoupím a zničím toho halasného rivanského hlupáka. Nepřátelé prchnou před mým hněvem a já opět získám Kthrag-Yasku a rovněž celý svět."

Pak Prokletý vystoupil ze středu svých vojáků. Černá byla jeho zbroj a jeho štít byl obrovský. Smrtící černý meč Kthrek-Goru vířil v odpoledním vzduchu jako noc a Torak promluvil, řka. "Kdo je ten, který chce postavit své smrtelné tělo proti vůli a nepřekonatelnému meči Boha Toraka?"

Tehdy vystoupil Brand, Rivanský Správce a odhodil svůj šedý plášť. Měl na sobě zbroj a přilbu z šedé oceli, v jedné ruce držel mocný meč, ve druhé štít zakrytý hrubou látkou. Po jeho boku kráčel zjizvený vlk a nad hlavou mu plachtila sněžná sova. A Brand promluvil, řka. "Já jsem Brand, Správce Rivy. Jsem ten, který se ti postaví, Toraku. Měj se přede mnou na pozoru, neboť mě provází duch Belara a Aldura. Jen já stojím mezi tebou a Orbem, pro který jsi přivedl západ do války."

Torak pohlédl na vlka a takto k němu promluvil. "Zmiz, Belgarate. Prchni, chceš-li si zachránit život. Může se stát, že ti již brzy poskytnu lekci, která tě naučí slušnému chování a, kterou jsem ti již před dávnými věky slíbil, avšak pochybuji, že tuto mou výuku přežiješ."

Ale šedý vlk na něj vycenil tesáky a neuprchl.

A Torak pohlédl na sovu a promluvil k ní takto. "Opust' svého otce, Polgaro a připoj se ke mně. Ožením se s tebou, učiním tě Královnou celého světa a tvá moc a síla bude druhá největší hned po mně."

Ale velká bílá sova zakřičela na odpor a zůstala, jemu navzdory.

"Pak se všichni připravte na smrt," odvětil Torak, pozdvihl Kthrek-Goru a udeřil jím na štít Branda, Správce Rivy. Mnohé a těžké byly údery, které si vyměnili a armáda Angaraků a vojáci západu v úžasu přihlíželi, neboť věděli, že takové útoky nemůže žádný smrtelník odrazit. Torakův smrtící meč Kthrek-Goru drtil skály a veliký šedý meč Branda trhal zemi. A tehdy přihlízející poznali, že nejsou svědky souboje lidí, ale soupeření Bohů a všechny zachvátila bázeň. Torakovu hněvu však smrtelné tělo nemohlo odolat a smrtící Kthrek-Goru udeřil do Brandova štítu a rozsekl jej. Správce pod útokem Prokletého zakolísal. V tu chvíli však šedý vlk zavyl a sněžná sova zakřičela. Přihlížejícím se zdálo, že jim v uších zazněl lidský a nikoliv zvířecí hlas a Brandova síla se obnovila.

A VĚZTE:

Rivanský Správce odhalil svůj štít a všichni spatřili, že v jeho středu je zasazen kulatý kámen. Měl šedou barvu a byl veliký jako dětské srdce. A v Torakově přítomnosti začal tento kámen zářit. Záře kamene se stávala jasnější a jasnější a Prokletý před kamenem ustoupil jako někdo, kdo čelí nepřekonatelnému ohni. A Torak setřásl svůj štít a odhodil svůj meč Kthrek-Goru, vykřikl a pozvedl ruce k obličejí ve snaze vyhnout se ohni kamene. Pravou rukou si zakryl pravé oko, ale pohledte, zmračený Bůh neměl levou ruku. ale jen pahýl, zčernalý ohněm, který by žádný smrtelník nepřežil. A tehdy Brand zaútočil. Uchopil svůj bezejmenný šedý meč oběma rukama, podobně jako jiní lidé drží dýku, ale nevrazil jej do zbroje na prsou, ani do břicha - neboť věděl, že Boha nelze zasáhnout nikam jinam než do místa, kde již byl jednou zraněn. Brand proto zasáhl oko, kterého již nebylo. A vězte, že hrot Brandova meče skutečně prorazil hledí přilby Prokletého a vnořil se do oka, kterého již nebylo.

A Torak vykřikl, uchopil ostří meče, vyrval si je z rány a odhodil meč pryč. Pak si Bůh strhl přilbu, také ji odhodil a lidé spatřili seškvávenou stranu jeho tváře, která byla spálena, když pozdvihl Aldurův Orb k rozbití světa. Na jeho tvář byl tak strašlivý pohled, že to není možné popsat a Angarakové ucouvli a muži západu se odvrátili. Zdálo se, že Torakovo oko pláče krev a on povstal, pozdvihl paže k nebi a opět vykřikl. A vykřikl ještě jednou naposled, když spatřil klenot, který pojmenoval Kthrag-Yaska, a který způsobil, že byl znovu zraněn. A pak, podobně jako se kácí strom, temný Bůh padl a země se rozezněla ozvěnou jeho pádu.

Horda nepřátel ze sebe při pohledu na pád Prokletého vydala převeliký nárek a Angarakové se vydělili, neboť jejich Bůh byl poražen. Pak se armády západu vrhly na převahu nepřátel a rozehnaly je. Armády Murgů na levém a Thullů a Nadraků na pravém křídle se vrhly do řeky ve snaze spasit si život. Proud řeky Arend u Vo Mimbri je však prudký a její dno zde leží velmi hluboko, a proto jich voda většinu spolýkala. Jen pár se jich dostalo přes vodu, a když dosáhli vzdálenějšího břehu, prchali přes divočinu na východ. Pro malloreánské hordy však nebylo úniku, neboť je armády západu obklíčily a všechny Malloreánce pobily - ano, až do posledního muže. Neboť vězte, že armády západu si s sebou přinesly pochodně, a když se na pláň před městem snesla na temných křídlech noc, zapálili vojáci západu tyto pochodně a hledali každého Malloreánce, který byl ještě naživu, a který se snažil uprchnout před jejich pomstou. A ti, kteří se z městských zdí dívali na průběh bitvy, plakali a prosili, aby již vojáci přestali s vražděním, neboť takové bylo jejich slitování s Malloreánci. Ale zamračený Brand, Správce Rivy a vrchní generál všech armád západu, obrnil své srdce proti jejich prosbám a zabíjení neukončil.

A promluvil, řka. "Již nikdy! Již nikdy Angaraci nenapadnou západ. Žádné semeno ani kořen nesmí uniknout tomuto mýcení."

A uprostřed noci, kdy už pohodně dohořely, přišli válečníci z lidu Ulgo v šupinatých zbrojích, hledali raněné a zabíjeli je. A nikdo jim neunikl, neboť před válečníky z lidu Ulgo se v temnotě nic neskryje.

A když mlhavé jitra započalo čtvrtý den, nepřítel již nebylo a v hromadách na pláni před městem leželo množství mrtvých - vpravdě, kam až oko dohlédlo, se krásná pláň černala těly Angaraků.

A Brand promluvil, řka. "Přineste ke mně tělo Prokletého, kterého jsem zabil, abych mohl spatřit toho, který chtěl být

králem a Bohem celého světa."

Avšak běda! Tělo zmrzačeného Toraka nebylo mezi mrtvými k nalezení. Neboť se stalo, že v noci čaroděj Zedar, který odjakživa sedával po Kal-Torakově pravici, na sebe seslal kouzlo, díky kterému neviděn prošel armádami západu, minul Sendary a Tolnedřany, minul Arendy a Drasnijce, minul Algary a Šereky, minul zamračené Rivany a Ulgy s kočičíma očima, vzal tělo zmrzačeného Boha a odnesl je pryč.

A Brand byl znepokojen a hledal radu u svých dvou nejbližších rádčů, starého, šedivého muže, jehož jméno nikdo neznal a tmavovlasé ženy se stříbrným pramenem vlasů na čele, která procházela táborem, jako by byla Královnou Světa. A oni seslali věštecká kouzla a byli znepokojeni. Pak starý muž promluvil, řka. "Věz, Správce Rivy, že ti tvůj nepřítel unikl. Torak není mrtvý, ale jen spí a přijde den, kdy znovu povstane."

A Brand promluvil, řka. "Je mrtev. Bezejmenný meč, který nosím, jej zbavil života. Nikdo nemůže přežít takovou ránu, jakou jsem uštědřil Prokletému."

A stařec opět promluvil a řekl. "Nebud' příliš pyšný, Správce Rivy. Torak, král a Bůh Angaraků, není smrtelník. Je to Bůh - sice temný a zlý, ale přesto Bůh. Žádná zbraň smrtelníků, i kdyby mu probodla srdce, jej nemůže zabít. Zrádce Belzedar jej odnesl pryč a ukryl jej, takže jej nemůžeme nalézt a zabránit jeho probuzení."

A Brand byl znepokojen slovy svého rádce a promluvil, řka. "A kdy se tedy temný Bůh probudí? Musím to vědět, abych mohl připravit království západu na jeho návrat."

Ale žena promluvila, řka. "Až bude jednou opět sedět na svém severním trůnu král z Rivova rodu, až se oheh z Aldurova Orbu radostně rozhoří pod jeho dotykem, a až se síně rivanského krále zaplní jeho světlem, pak se temný Bůh probudí a povstane ze spánku do války proti západu a proti rivanskému králi. A tehdy se stane, že se setkají - stejně jako ses s Torakem setkal ty a tehdy jeden zabije druhého, a na tomto setkání bude záviset osud světa."

A Brand promluvil, řka. "Ale Rivův rod již není a síně rivanského krále jsou potmělé a neužívané. Jak se může Rivova linie obnovit, když jsou všichni jeho potomci mrtví? Cožpak se může na uschlém stromě rodit ovoce? A pokud je Torak Bůh, jak jsi řekla, cožpak jej dokáže rivanský král přemoci, byť i s pomocí svého mocného meče?"

A žena mu odpověděla, řka. "Mrtvý strom přinesl své ovoce a toto poznání je skryto přede všemi již po mnoho století a bude skryto i nadále. Až přijde čas, král povstane, aby se přihlásil o své panství a pod jeho dotykem Aldurův Orb radostně zaplane. Tak bude dáno tvému lidu znamení, že se král vrátil."

"A věz," řekl stařec, "že meč rivanského krále není zbraní smrtelníků. Aldurův Orb, který tvoří jeho hlavici, je výtvozem Boha Aldura. A dvě hvězdy, které spadly z oblohy, a ze kterých Riva vykoval jilec a ostří, seslal na zem Bůh Belar. A věz, že v meči přebývá duch obou těchto Bohů. Pomocí tohoto meče - a jen s ním - může být Torak překonán."

"Ale ten meč visí na velkém černém kameni za rivanským trůnem," namítl Brand. "Orb, který jsem na tvůj příkaz vložil do svého štítu, s ním již není spojen. Trůnní sál rivanského krále je pustý a prázdný, je prostoupený vlhkostí moře a meč rezaví a tato rez stéká z hrotu na černý povrch kamene. Díky rzivým slzám ztrácí meč svou pevnost, neboť rivanského krále již není."

"Pohleď, Brande, Správce Rivy," odvětila žena vznešeně. "Ten meč může rezavět po deset tisíc let, aniž by ztratil jedinou unci ze své váhy. Je to svatý předmět ukovaný samotným Rivou a přebývá v něm duch Belara a Aldura. Nemůže doopravdy zrezavět ani se rozpadnout. Jen vyčkává na příchod veliké bitvy, ve které se rozhodne o osudu světa. Neboť takový je účel, pro který byl ukován. Osudem tohoto nástroje je být pozvednut proti Bohu - byl ukován jen proto, aby zbavil života nesmrtelného Toraka. Jiný účel nemá a bude vzdorovat času, aby tento účel mohl naplnit - i kdyby to mělo být až do konce dní."

A tak byl Brand upokojen a vyslal své armády, aby bojiště před městem vyčistily od mrtvých Angaraků - Murgů a Thullů, Nadraků a Grolimů a nespočetných mrtvých Malloreanců. Také přikázal, aby byla shromážděna veškerá jejich výstroj.

A když to bylo hotovo, přišli za ním šlechtici z Arendie a řekli. "Pohleď, král Mimbratů je mrtvý a vůdce Astuřanů také, neboť taková byla jejich vzájemná nenávisť, že zabil jeden druhého v souboji. Zůstaň s námi, Brande, a buď našim králem, jinak občanská válka, která Arendii sužuje po nespočetná staletí, znovu zažehne naši zemi plamenem."

A Brand promluvil, řka. "Kde je dědic mimbratského trůnu, kterému by náležel trůn místo mne? A kde je potomek asturských vévodů, který by se rovněž mohl protivit mému nástupu na trůn?"

"Korodullin je korunním princem Mimbratů," odpověděli šlechtici.

"A žádný jiný kandidát již není?" otázal se Brand.

"Ne, pane," odpověděli šlechtici. "On je posledním svého rodu. Jedna dobře mířená rána mečem a dum Mimbratů vymře."

Brand na ně pohlédl a nepromluvil.

"A Mayasarana je poslední z Asturského rodu," pokračovali šlechtici. "Je ještě mladá a nezralá. Ostrý nůž přes hrdlo ukončí Asturský rod stejně snadno jako rod Mimbratský."

A Brand promluvil, řka. "Přiveďte je ke mně." Když tak učinili a přivedli oba mladé k němu, promluvil k nim Brand takto. "Neskončí krveprolití mezi Asturem a Mimbrem. Je mou vůlí, abyste se vy dva spolu vzali."

A Korodullin, korunní princ Mimbrem, rozčileně promluvil, řka. "Raději zemřu, než bych se nechal znectít sňatkem s nějakým přihlouplým mládětem pocházejícím z rodu lesních lupičů."

A Mayaserana, vévodkyně z Asturu, promluvila stejně rozčileně, řka. "Můžeš přikazovat, veliký Brande, Správce Rivy, ale pokud mají lano či nůž, kopí, vysoká zeď nebo hlubová, chladná řeka, stále moc odejmout život, nepodaří se ti přimět mě, abych ulehla na svatební lože s nějakým zdegenerovaným zmetkem z rodu zlodějů a uzurpátorů."

A Brand se rozhněval nad jejich pýchou, která se protivila jeho vůli a učinil, aby byli spolu uvězněni ve vysoké věži na jižní zdi města. Arendští baroni se nad tím podívovali a přísahali, že ti dva se nikdy nemohou shodnout, a že se před Brandovou vůlí neskloní.

Brand však nabádal k trpělivosti a obrátil se k ostatním záležitostem.

A stalo se, že se králové západu shromáždili ve velikém táboře na arendské pláni před městem Vo Mimbire. Zdobný byl pavilón, ve kterém se setkali a králové byli obklopeni mocí.

A Ormik, král odjakživa praktických Sendarů, promluvil, řka. "Pohled'te, zde se shromáždili všichni králové západu. Cožpak to není skvělá příležitost vyřešit zde všechny rozdíly, které nás rozdělovaly, a tak od našich království a národů odvrátit hrozbu další války a utrpení? Pojďme, moji bratři, na tomto válečném poli uzavřít mír."

A ostatní králové se podivili nad dobrou radou krále Sendarie, neboť jim předtím vpravdě připadal jako hlupák.

Ale Rhodar, král Drasníe, promluvil, řka. "Válka proti Angarakům ještě neskončila. V ruinách Boktoru a Kotu jsou stále ještě nadracká opevnění a temní grolimští kněží stále pátrají v mrnských slatinách po synech a dcerách Drase Býčí šije, aby je mohli obětovat na oltářích Toraka Jednookého."

A Čo--Ram, král Algarie a náčelník klanových náčelníků, promluvil, řka. "I v Algarii je stále ještě válka. Pevnost Algarů obléhají Murgové."

Ale Eldrig, bělovousý král Šereků, promluvil, řka. "Drazí bratři, toto jsou jen malé vnitřní problémy Alorie. Vyhnaní několika nevídaných hostů není záležitost, se kterou bychom měli obtěžovat pozornost císařství Tolnedry, vznešené Arendie ani svatých Ulgo. Nyní, když je Torak přemožen, si Alorie se zbývajícím Angaraky dokáže hravě poradit sama. Králové západu nyní stojí tvář v tvář většímu rozhodnutí. Nekonečná Mallorea proti nám vyslala své nespočetné hordy a Murgové, Nadrakové a Thullové zkoušeli naši sílu a my jsme je překonali. A co víc. Na tomto poli jsme se stali svědky porážky Boha. Jistě na ní měli zásluhu ostatní Bohové a Správce z Rivy byl jejich nástrojem. Jaké lepší znamení bychom mohli dostat? Vězte tedy, drazí bratři, že já, Eldrig, král Šereku, pocházející z krve a kostí Šereka Medvědí plece, nejstaršího z alornských králů, přísahám věnost Brandovi z Rivy, jako nejvyššímu pánu západu." Povstal a pozdravil Branda, Rivanského Správce, svou velkou válečnou sekerou.

A Čo-Ram z Algarie také povstal a pravil. "Veliká je moudrost mého staršího bratra z Šereku, který nám ukázal, jaká je vůle Bohů. Pomáhali Brandovi z Rivy, když nás vedl proti hordám Angaraků a jejich pomoc s ním jistě zůstane i v dobách míru, který nás nyní čeká. Já, Čo-Ram, náčelník klanových náčelníků, král Algarů a potomek Algara Hbité nohy, rovněž přísahám věnost Brandovi z Rivy, jako nejvyššímu vládci západu." A pozdravil Branda svým velkým zakřiveným mečem.

A pak povstal Rhodar z Drasníe a řekl. "Děti Medvědího Boha mluví jedním hlasem. Celá Alorie je opět jediným královstvím a jediným národem. Já, Rhodar, král Drasníe, nejsevernějšího z království, potomek Drase Býčí šije, slibuji věnost Brandovi z Rivy, jako nejvyššímu vládci západu." A pozdravil Branda svým krátkým mečem se širokou čepelí. A povstal Ormik, král Sendarů, jeho tvář byla znepokojená a on promluvil, řka. "Drazí bratři, králové západu, Brand z Rivy je vskutku muž dalece převyšující všechny ostatní. Vždyť kdo jiný mezi námi by dokázal přemoci Boha? A já vám nyní říkám, že cokoli mi Brand přikáže, to udělám. A kamkoli nás povede, tam jej budu následovat - ano, i kdyby nás vedl do ohně či do vody a přísahám zde věnost Brandovi z Rivy - já a se mnou celá Sendarie. Sendarie bude stát spolu s Alorií jako jediný národ pod vládou Branda z Rivy. Ale, drazí bratři, jsou zde mezi námi tací, kteří nerozumí obrovskému vítězství, jež jsme užívali. Pro někoho je jednoduchá věc připustit, že člověk je pozhánán dotykem Boží ruky. Pro jiné to však tak snadné není. Nemusí spatřit učiněný zázrak nebo jej mohou ignorovat v případě, že pro ně tento zázrak není tak důležitý jako pro jiné. Na tomto poli se shromáždily veškeré síly západu. Válka, která zde může začít, nás zničí tak, jak by to nekonečná Mallorea ani mocní Angarakové se samotným Torakem v čele nikdy nedokázali. Vpravdě, drazí bratři, se může stát, že města západu budou srovnána se zemí, z našich království se stane pustina a náš lid uprchne do divočiny. Alorie je sjednocená a Sendarie stojí s ní, ale co císařství Tolnedra? Jak hovoří svatí Ulgové? Co říká královna Hadího Lidu v temné Nyisse? Rozpoutáme-li válku, drazí bratři, kdo po nás zůstane? Je možné, že důsledky našeho rozhodnutí budou strašlivé. Pokud se vrhneme jeden na druhého, mohou Malloreánci, Murgové, Thullové a Nadrakové přepadnout naše zbytky a odvléci nás jako ubohé zajatce do rukou temných grolimských kněží. Pak budeme obětováni při nepředstavitelných rituálech na oslavu vítězství temného Boha, kterého jsme viděli přemoženého."

Pak povstal Podiss, vyslanec Nyissy, ambasador Salmissry, královny Hadího Lidu a promluvil alornským králům navzdory, řka. "Velice se podivuji nad připraveností suverénních králů podřídit se někomu, kdo nemá jméno ani známý rodokmen. Má paní, věčná královna Salmissra, vládkyně Nyissy hlubokých lesů, se nikdy neskloní před vládou bezejmenného alornského řezníka."

Veliký byl hněv šedovousého Eldriga, krále Šereku, a také Čo-Rama a rovněž Rhodara z Drasníe. A Čo-Ram z Algarie promluvil, řka. "Je snad možné, že by měl vyslanec Věčné Salmissry tak krátkou paměť? A je možné, že by tak krátkou paměť měla i ta hadice ve Sthiss Toru? Možná by nebylo od věci připomenout, jaké následky to může mít, když se bude protivit Alorii. Myslím, že by jí rychle obcerstvalo paměť, kdybychom jí poslali hlavu jejího kluzkého vyslance."

Pak povstal Mergon, velvyslanec Tolnedry u dvora Vo Mimbire a promluvil, řka. "Vaše Veličenstva, velcí králové severu, spatřili jsme v těchto dnech mnoho divů. Veliký Brand, válečník, který nemá sobě rovného, přemohl temného Toraka a my jsme dokázali porazit angaracké hordy, které vpadly do Algarie a zpusťily Drasnii. Zdravím Branda jménem jeho Císařského Veličenstva, Ran Boruna IV., představitele třetí Borunské Dynastie a přináším šlechtěnému Rivanskému Správci císařské pozvání ke dvoru v Tol Honetu, aby jej můj císař mohl uctít jako největšího válečníka západu. Nedělejme však v prvním opojení z našeho velikého vítězství žádné ukvapené závěry. Šlechtěný Brand bude dozajista první, kdo se mnou bude souhlasit, když řeknu, že umění války a umění míru jsou dvě zcela rozdílné věci. Jen stěží se v jediném člověku najde talent pro to, aby ovládl obě tato umění. Každá bitva brzy končí a žádná válka netrvá věčně. Břímě míru je však těžší a těžší s každým dalším rokem, který mine. Jsem rovněž znepokojen řečmi o Alorii. Slyšel jsem o Šereku a také o Drasnii a Algarii. A kdo by neslyšel o Ostrově Větrů a o nedostupné Rivě? Ale kde je ta Alorie,

o které mluvíte? Kudy vedou její hranice? Kde tato tajemná severská země leží? Kde má hlavní město? Vždyť Alorie vpravdě neexistuje od dob rozdělení, které nastalo v dobách Šereka Medvědí plece a jeho tří mocných synů. Jsem znepokojen tímto náhlým znovuoobjevením království, které je dávno pohřbeno v mlhách dávnověku. Císařství Tolnedra nemůže jednat s chimérami. Nemůžeme vyslat emisary ke dvoru krále říše pohádek. Nemůžeme uzavřít smlouvu s císařem měsíce. Můžeme obchodovat jen s královstvími ležícími na zemi. Mýty a legendy, jakkoli veliké, nemohou ovlivňovat záležitosti týkající se císařství, neboť jinak nastane veliké znepokojení a z temné skály, na které závisí stabilita celého západu, se stane nehmotná mlha nebo písek, který vám proklouzne mezi prsty.

Také jsem, velící králové a lordi, znepokojen a udiven vaší snahou o zjevné porušení dlouho platných smluv a dohod. Vždyť vše, co jste zde řekli, porušuje jejich základní články. Mnoho z vás má s císařstvím uzavřeny smlouvy a tyto smlouvy jasně říkají, že se nesetkáte a nebudete jednat s ostatními králi, aniž byste o svých záměrech nejprve informovali císaře. Je moudré takto pokoušet moc císařství Tolnedry?"

A povstal šedovousý Eldrig, král Šereku, a promluvil, řka. "Poslyš, ctěný Mergone, Alorie je dána velikostí armády, která stojí na tomto poli. Nebojme se moci císařství Tolnedry. Pokud tě to potěší, přivez novinky o našem setkání Ran Borunovi. Šerecké lodi jsou rychlé. Je možné, že než dorazíš do Tol Honetu, už tě tam budu očekávat."

A povstal Čo-Ram z Algane a pravil. "Koně Algaríi jsou také rychlí. I já tě budu očekávat v Tol Honetu."

A povstal Rhodar a řekl. "Já a mí kopiníci jsme urazili cestou na toto bojiště tisíc leguí. Těch dvě stě do Tol Honetu nestačí ani na to, aby se nám z podrážek oťel prach ležící na tomto poli. I já budu v Tol Honetu očekávat tvůj příchod." Pak opět promluvil Eldrig a řekl. "Rádi poskytneme tvému císaři vzdělání v zeměpise. Alornské armády, které se zde shromáždily, jsou neporazitelné. Hranice Alorie leží tam, kam my je položíme a řekneme-li, že se něco stane, stane se to. Pokud Ran Borune a Salmissra chtějí, abychom jim to dokázali, stane se tak."

Pak promluvil starý Gorim z Lidu Ulgo a pravil. "Jednejme opatrně a moudře, drazí bratři, neboť jinak bude Torakův duch těžít z našich šarváték. Je snadné vyřknout v žáru jediného okamžiku slova vzdoru a bojového odhodlání. Je však přetěžké je vzít zpět, dokonce i po letech smutku, který prokáže jejich hloupost.

Alornští králové chtějí jmenovat Branda z Rivy nejvyšším pánem západu, neboť přemohl zmračeného Boha Toraka - a také proto, že je Alorn. Tolnedra a Nyissa mohou Branda za jeho vítězství velebit, ale možná se nebudou chtít podřídit jeho vládě - protože je Alorn. Cožpak nelze dosáhnout nějakého kompromisu, drazí bratři? Dejme Brandovi imperiální princeznu z Tolnedry za ženu a jednu třetinu nyissianského pokladu jako cenu za to, že se zrekne nepohodlného závazku vlády nad těmito zeměmi."

"Nikdy," zasyčel Podiss, vyslanec Věčné Salmissry.

A znepokojen byl Mergon, vyslanec Tolnedry a promluvil, řka. "Ctihodný Gorim svatého Lidu Ulgo jistě žertuje. Imperiální princezny z Tolnedry jsou nejvzácnějšími klenoty císařství. Jejich sňatky jsou uzavírány dávno před tím, než se vůbec narodí."

Pak Brand, Správce Rivy, který až do té chvíle mlčel, povstal a pravil. "Mír, bratři. Nechci žádnou ženu, neboť ta, která se mnou sdílela mé mládí a porodila mi děti, na mne čeká v Rivě. Je mi dražší než ten nejcennější klenot a než všechny princezny všech císařství, co jich jen na zemi je. A nechci ani nyissianský poklad - ani poklad žádného jiného království. Co bych s ním dělal? Rivanské zdi jsou hotové, neboť je dokončil Železný stisk sám a byl to on, kdo rozsekl skálu, takže je nyní město zavlažováno řekou. K čemu by byl Rivanům poklad? Vždyť my již jeden poklad máme a náš národ jej střeží svými životy více než dva tisíce let. Chcete na naše ramena položit břímě dalšího pokladu? Tolik životů my nemáme.

Čest, kterou mi králové Alorie chtějí prokázat, je příliš veliká, než abych ji mohl unést. Již nyní jsem shrben pod tíhou svých povinností. Ale jak mohu já, venkovan z Rivy, vládnout celému císařství? Jak mám poznat, kdy hladoví lidé v hlubokých džunglích Nyissy nebo kdy stáda ve vzdálené Algarii umírají žízní a jak mám zabránit tomu, aby se stropy jeskyní Země Ulgo nezřítily a nepohrbyly tak děti UL pod zemí? A co Bohové? Připustí Nedra, aby syn Medvědího Boha vládl Tol Honetu? Přijmou Chaldan či Issa mou vládu nad Arendií nebo nad zemí Hadího Lidu? A co tajemný UL? A Aldur, Bůh, který stojí stranou? Takovou vládu nade všemi nelze přijmout z rukou lidí. Něco takového je možné přijmout pouze z rukou Bohů.

Proto tuto vaši poctu nemohu přijmout. A musíme se mít, navzdory naší zdánlivé síle, na pozoru před tím, aby naše pýcha nevzrostla natolik, že Bohy znepokojí. Neboť bude-li naše soupeření příliš veliké, může se stát, že to způsobí rozmišky i mezi Bohy. A vstoupí-li Bohové do války, nebude při tom zničen svět?"

Pak povstal stařec, který byl rádcem Rivanského Správce a promluvil, řka. "Veliká je Brandova moudrost. Naslouchejte jeho slovům, králové a vládci západu a nepokoušejte Bohy svou pýchou. A navíc, cožpak jste již Brandovi a Rivě nepoděkovali dost?"

A Gorim Ulgský na starce dlouze pohlédl, poznal jej a promluvil, řka. "Ty se domníváš, Nesmrtelný, že Torak je sice přemožen, ale není mrtev."

"Ano," odvětil stařec.

"A ty naplníš proroctví?" otázal se Gorim.

"Musí to být," odpověděl stařec. "Pokud nepřivedeme proroctví k naplnění díky naší vlastní snaze, naplní se proroctví jiné, které bude proti nám, a které kráčí po podivných a nepatřičných cestách. Výsledek velké bitvy, která se odehraje kdesi v budoucnu, je stále nejasný a já udělám vše, co budu moci, abych pomohl Šampiónovi Západu. Pokud nezvítězí - zemře-li - získá strašlivý Torak tento svět, stane se jeho vládcem a všichni lidé budou jeho otroky."

A Gorim Ulgský promluvil, řka. "Toto proroctví je staré a jeho význam může být skryt nánošem prachu mnoha let, která na něm leží. Jsi si jist, Nesmrtelný, že jeho význam není pokřiven událostmi, které se odehrály v dávné minulosti?"

A stařec promluvil, řka. "Věštby jsou pravdivé. Proroctví je nedotčeno. On povstane, usedne na trůn a ožení se s velikou princeznou. Při jeho příchodu se Torak probudí ze spánku a znovu povstane proti západu. Ti dva se utkají v

boji, ve kterém jeden zemře a druhý se stane Pánem celého Světa." Pak se otočil k alornským králům a pravil. "To nebylo dobré, Eldrigu ze Šereku. Ten, kdo se snaží pokřivit proroctví pro své vlastní cíle, se protíví samotným Bohům. Čas poslední bitvy ještě nenadešel a Torak není mrtev."

A Eldrig povstal v hněvu, jako by chtěl starce udeřit, ale náhle mu spadly klapky z očí, on poznal, kdo před ním stojí, roztřásl se v jeho přítomnosti a promluvil, řka. "Odpusť mi, Pradávný, milovaný Aldurem a společníku Belara, že jsem se protivil Bohům a tobě. Jen jsem si přál, abych se dožil dne, kdy bude proroctví naplněno."

A Gorim Lidu Ulgo promluvil, řka. "Veliký králi bezčasého Šereku, proroctví bude naplněno. Ne v tvé době, ani v mé, avšak jednou dojde svého cíle. Tento den však nadejde, až na trůn usedne Král Západu. Tehdy bude vybojována poslední bitva a na výsledku této bitvy bude záviset osud světa. To, čeho jsme byli svědky, je jen předehra. V nekonečných dálavách času dojde k nové bitvě a my musíme být spokojeni s tím, že jsme svou úlohu sehráli správně, a že svět je díky tomu, co jsme učinili, lepší." Pak se obrátil ke starci, jehož oči byly neustále ve stínu a znovu promluvil, řka. "A ty budeš očekávat jeho příchod?"

A stařec odpověděl. "Ano, počkám na něj, i kdyby to mělo trvat až do konce dní."

A Gorim promluvil, řka. "UL je s tebou, stejně jako Aldur a Belar. Bude tě provázet jeho požehnání, Nejpradávnější z lidí." Pak povstal a promluvil velikým hlasem, který slyšeli všichni přítomní. "Nechť se stane, že princezna z Tolnedry bude ženou rivanského krále, který bude spasitelem světa. Taková je vůle UL, a také Aldura, Belara a ostatních Bohů. Ať nikdo nezpochybňuje hlasy Bohů, neboť ti jinak povstanou v hněvu a zničí odvážlivce i celou jeho rasu."

A Mergon, vyslanec císařské Tolnedry, byl rozzloben, povstal a promluvil, řka. "Ale celý svět ví, že siň rivanského krále ja prázdna a neudržovaná. Na rivanském trůnu nesedí žádný král. Cožpak se může princezna Tolnedry vdát za přízrak?"

A pak promluvila žena, která seděla po boku starce, Brandova rádce a pravila. "Od tohoto dne přijede každá princezna císařství Tolnedry v době svých šestnáctých narozenin na Rivu a dostaví se do siň rivanského krále. Oblékne se do svatebních šatů a po tři dny vyčká na příchod krále. Pokud on se nedostaví, aby ji pojal za manželku, bude volná a bude moci dělat to, co rozhodne její otec císař, neboť ona nebude tou vyvolenou."

A Mergon promluvil, řka. "Proti takovému ponížení povstane celá Tolnedra. Nic takového nepřipustíme."

A žena mu odpověděla. "V den, kdy Tolnedra odmítne dostát tomuto závazku, proti ní povstane celý západ. Rozprášíme Nedrovy děti do větru, srovnáme jejich města se zemí a popleníme jejich pole a vesnice. A lid Nedrův na tom bude stejně jako lid Marův, kterého již není. A stejně jako Mara bude i Nedra kvílet sám v pustině nad svým mrtvým lidem."

A králové Alorie povstali a Eldrig promluvil, řka. "K tomu zavazují Šerek." A Čo-Ram řekl. "K tomu zavazují Algarii." A Rhodar řekl. "K tomu zavazují Drasnii." A Ormik řekl. "K tomu zavazují Sendarii." A Gorim promluvil, řka. "A já k tomu zavazují rovněž Lid Ulgo. Sděl svému císaři, že v den, kdy on nebo jeho následovníci nesplní svůj závazek, v tento den bude Tolnedra dozajista zničena."

A pak promluvil Podiss, vyslanec Nyissy a pravil. "A co má královna, Věčná Salmissra? Jaký hlas jí bude náležet ve vašem rozdělení světa?"

Pak povstala žena a odhodila svůj plášť. Nesla se jako královna a pramen vlasů na jejím čele byl bílý, jako by se jej dotkl mráz. Pozdvihla ruce a vězte, že Podissovo tělo náhle roztálo, jako taje sněh v teplém jarním vánku. Namísto něj se na jeho místě objevil had. A rovněž podoba ženy se stala mlhavou a neurčitou a z mlhy, která ji obklopovala, se vynořila veliká sněžná sova. Uchopila hada do pařátů a odletěla s ním k nebesům.

A po chvíli se vrátila a obnovila svou i Podissovu původní podobu. Nyissianec se celý třásl a v obličeji byl bledý.

A žena promluvila, řka. "Informuj hadí ženu ve Sthiss Toru o tom, co se zde událo. Řekni jí, jak je pro sovu snadné zničit hada. Nesmíš zklamat, neboť jinak tě vyhledám, opět tě odnesu do nebe a pak tě pustím dolů na zem. V den, kdy Věčná Salmissra znovu pozdvihne ruku proti rivanskému králi, zanořím jí své pařáty do srdce a naprosto ji zničím."

A králové a vyslanci byli udiveni kouzlem, které spatřili a s bázní a úctou pohlédli na onu ženu, neboť věděli, že je to čarodějka.

Pak promluvil Gorim Ulgský a řekl. "Toto je tedy dohoda, kterou jsme dosáhli zde, na poli u Vo Mimbire: národy západu se připraví na návrat rivanského krále. Neboť v den jeho návratu se Torak probudí a znovu povstane proti nám a nedokáže jej přemoci nikdo kromě rivanského krále, který jediný nás dokáže uchránit před zotročením. A cokoliv nám rivanský král přikáže, to uděláme. Pojme za ženu imperiální princeznu z Tolnedry a bude vládnout císařství i západu. Proti každému, kdo tuto dohodu poruší, povedeme válku, ve které rozprášíme jeho lid, srovnáme se zemí jeho města a zpustošíme jeho zemi. To slibujeme zde na počest Branda, který přemohl Toraka a uvrhl jej do spánku, který potrvá, dokud nepřijde ten, který bude mít moc jej zničit. Tak se staniž."

A stalo se, jak Gorim řekl. Všichni souhlasili a přijali na sebe tento závazek.

A po určité době se armády západu připravily na odchod a na návrat do svých království. Před tím, než odešel, přikázal Brand, aby k němu znovu přivedli prince mimbratského a vévodkyni asturskou.

Když se tak stalo, Brand k nim promluvil, řka. "Doufám, že před svým odchodem se ještě zúčastním vaší svatby. Co na to říkáte?"

A Korodullin z Mimbire promluvil, řka. "Souhlasím, neboť má krásná spoluvězeňkyně si získala mé srdce a já se nechci oženit s žádnou jinou."

"A co ty," obrátil se Brand na Mayaseranu, vévodkyni z Asturie. "Budeš stále hledat řeku či provaz, nuž nebo oštěp, které by ti odpomohly od života, aby ses vyhnula svatbě?"

A ona mu odpověděla. "Odpusť mi hloupost mé dětské řeči, veliký Brande. Nyní jsem žena a ráda se vdám za šlechtetného Korodullina, abychom mohli společně uzdravit rány veliké Arendie. Vpravdě bych si jej vzala, i kdyby

byla Arendie zdravá."

Brand se usmál a učinil, aby byla připravena veliká svatba a díky sňatku Korodullina a Mayaserany se lid Arendie znovu sjednotil.

Před svým návratem na Rivu Brand se ještě jednou obrátil ke králům a šlechticům a pravil. "Vězte, že zde bylo učiněno mnoho dobrého. Přemohli jsme nekonečnou Malloreu i angaracké hordy a potřepli jsme zlého Toraka. Jeho temná přítomnost již nesužuje tento svět. Dohoda, kterou jsme společně dosáhli, připraví západ na den, kdy se vrátí rivanský král a Torak se probudí ze svého dlouhého spánku, aby s ním soupeřil o vládu nad světem. Vše, co mohlo být v tomto věku učiněno pro přípravu západu na velkou a poslední válku, učiněno bylo. Díky svatbě Korodullina a Mayaserany se zacelí arendské rány a boj, díky kterému byla nádherná pole a lesy veliké Arendie pokryté krví po více než dva tisíce let, je u konce. Jsem se vším spokojen. Buďte zdraví a sbohem."

Pak se od nich odvrátil a spolu se starcem a ženou královských způsobů po svém boku vyrazil na sever. V Camaaru v Sendarii nasedli na loď a vypluli na Rivu a do království západu se již nevrátili.

At Tol Honeth

DOSLOV

Připadl mi úkol dodat chaotické směsi starobyklých i moderních dokumentů, které jsou zde obsaženy, alespoň nějaké zdání pořádku. Není to úkol, ke kterému bych se přihlásil dobrovolně. U většiny z těchto listin nelze ověřit jejich pravdivost a žádný učenec si nepřeje podepsat se pod takto rozporuplný materiál. Navíc je zcela zřejmé, že většina nebo možná všechny rukopisy, které mám k dispozici, pocházejí z rozličných zdrojů a mně osobně připadá velmi únavné zabývat se materiálem natolik různorodým, jako je tento.

Naneštěstí vzhledem k mé funkci učitele císařského domu jsem podřízen císařské vůli. Takže když mne její výsost Se'Nedra, imperiální princezna z Tolnedry a nyní také (naneštěstí) královna Rivy pověřila tímto úkolem, neměl jsem jinou možnost než souhlasit tak přívětivě, jak jsem jenom dokázal. Je to opravdu ubohá odměna za pomoc a ochranu, kterou jsem jí poskytoval během té přízračné cesty před deseti lety. V souladu s její povahou - a mohu s klidem doplnit, že i s povahou všech Borunů - se princezna rozhodla ignorovat jednu z nejstarších tradic v komunitě vzdělavců. Je zvykem, pokud mohu být tak odvážný a poukázat na jejímu Veličenstvu, že císařský vychovatel je po skončení svých služeb žákovi jmenován do řídicí funkce na císařské univerzitě. Jen z tohoto důvodu jsem přijal své místo v paláci. Dovoluji si proto její Výsost upozornit, že má snaha splnit takřka nemožný úkol vtlouci do její tvrdohlavé, arogantní, umíněné a naduté hlavy alespoň základy vzdělání, neměla žádný jiný motiv.

Mí nepřátelé se v tuto chvíli jistě pobaveně usmívají nad osudem, který se po napsání takových odvážných slov snese na moji hlavu. Myslím, že je však rychle připravím o jejich hloupou zábavu, neboť si dovoluji poznamenat, že nyní, když jsem dokončil práci na tomto zbytečném souboru spisů, mám v úmyslu vstoupit do opatství v Mar Terinu a prožít svá poslední léta v klidu a míru, který nebude rušit nic víc než Marův duch a přízraky mrtvých Maragů. V této svatyni mimo dosah císařského trestu nebo odměny se naposledy a nejlépe zasměji vzteku, který při čtení mých slov pocítí ti, kteří mě tak krutě zradili. Jistě očekáváte, že pozoruhodné události posledních deseti let budou zaznamenány kompetentním učencem, ale tato prezentovaná směska tlachů takový případ jistě není. Jakmile budu v bezpečí ve svatyni v Mar Terinu, podujmu se vypsání výčtu veškerých událostí. Jen se při té představě pěkně třeste. Mám v úmyslu tyto události popsat přesně tak, jak nastaly. Nebudu se plazit před nějakým vznešeně znějícím, ale prázdným borunským majestátem, ani se nebudu třást při zmínce o jménu rivanského krále. Víím, že Ran Borune XXIII. je roztřesený starý hlupák, který stěží unese korunu třetí (a doufáme, že poslední) Borunské dynastie. Víím, že Se'Nedra je rozmazlený spratek. Víím, že Carion (nebo Belgarion, jak se nyní s oblibou nazývá) není nikdo jiný než venkovský balík, který díky náhodné shodě okolností sedí na trůnu v Rivě. Víím, že Belgarat je šarlatán, šilenec nebo ještě něco horšího. A víím, že Polgara, ta neuvěřitelná ženská, není o nic lepší než on.

Nyní však k dokumentům, které máte v ruce. Když mi tuto masu neorganizovaného materiálu opičák Barak doručil, rozesmál jsem se nad tím, kolik je tam zřejmých nesmyslů. Nadutý úvod napsaný Belgaratem, plný sebechvaly, umožňuje okamžitě zjistit, s jakou vážností je asi třeba celou tuhle věc brát. Kdybychom této absurdní pasáži uvěřili, byl by Belgarat stár něco přes sedm tisíc let, během kterých běžně jednal s Bohy, hovořil se stvůrami a činil zázraky mávnutím ruky. Jsem udiven ochotou, s jakou má dřívější žákyně tento vybájený příběh přijímá, i když je pravda, že u osoby s tak nízkou inteligencí jako má ona, je možné cokoliv. Přesto mě však mrzí, že v její typické borunské prasečí hlavě nezůstala ani stopa mé výuky během jejich mladých let.

Další částí této směsi dokumentů je série výtahů ze svatých písem všech možných národů známého světa. Tyto rukopisy (určitě všechny ukradené) lze jen stěží pokládat za původní. Například Nedrova příkázání jsou výňatkem ze seznamu, který připravili kněží ve velkém chrámu v Tol Honetu. Zde uvedený Marův nářek se jen okrajově liší od kopie, kterou mám ve své knihovně. Kniha Alornů je psána přesně v duchu této barbarské rasy. Kniha Torakova je však překlad ze staré angaračtiny (což je jazyk, se kterým jsem obeznámen) a stala se obětí všech těch příšerných chyb běžných v překladech. A tak zvaná Kniha Ulgo je zjevná absurdita. Vždy jsem zastával názor, že Ulgové nejsou nic víc než rasa fanatických kacířů, kteří měli být již před dávnými staletími silou obráceni na pravou víru.

Část pojednávající o dějinách dvanácti království západu však kupodivu představuje solidní a účtyhodný kus práce. Tak by mělo být sepsáno celé dílo.

Tato část je však evidentně ukradena (neboť jsou na ní její pečeti) z imperiální knihovny v Tol Honetu. Jedinou výtku, kterou k tomuto rukopisu mám, představuje fakt, že jde o oficiální verzi připravenou se vši obvyklou podlézavostí pro čtenáře z rodu Borunů, a proto vyvyšuje jinak směšné zásluhy současné i obou předchozích dynastií.

Poslední část, arendská pohádka o bitvě u Vo Mimbire, představuje hloupý závěr celého díla, který je od začátku do

konce plný naprostých nesmyslů.

Nyní je můj úkol dokončen. Přeji Její Císařské Výsosti při čtení veškerou zábavu, kterou si bohatě zaslouží.

Před tím než odejdu do Mar Terinu, však za sebou zanechám jedno přání. Celým srdcem se modlím k velkému Nedrovi, aby byla Borunská dynastie, která císařství tak uškodila, nahrazena Honetity - rodinou, která ukazuje patřičnou úctu k tradicím, a která ví, jak odměňovat ty, kteří jí slouží.

A nyní sbohem.

Mistr Jeebers

Člen císařské společnosti

Vychovatel císařských potomků

Sepsáno a zapečetěno v Tol Honetu roku 5378

VSUVKA

Pořád jste ještě tady? No to se divím! Pokud jste četli Belgariad, tak nyní alespoň vidíte, kde jsou jeho počátky. (Pokud jste Belgariad nečetli, proč čtete tohle?) Studie, kterými jste se právě tak statečně prokousali, nám daly základ příběhu.

Z nárysů postav nám vznikli hrdinové. Během psaní vyrůstaly dialogy. Určitě jste si všimli určitého množství sprostěřan, které hrdinové v našem příběhu pronášejí. Ušlechtilí a velcí společníci, kteří hovoří spisovně, sice mohou tvořit hezkou představu, ale já i moje žena jsme byli v armádě, takže víme, jak je něco takového nepravděpodobné.

Součástí naší snahy bylo vytvořit epickou fantasy se značným množstvím reality. Bezprostřednost - která čtenáři umožňuje, aby si zapamatoval jednotlivé postavy a dokázal je od sebe rozlišit - se odvozuje od realismu dialogů a od detailů. Za mnohé z toho vděčíme mé ženě. Já jsem se pokoušel psát velkolepou ságu, ale ona mě držela zkrátka s takovými věcmi, jako "všechno je to černobílé, potřebuje to barvu." Nebo "už tři dny nejedli." Nebo "nemyslíš, že je načase, aby se vykoukali?" Já se tady pokouším spasit svět a Polgara mě uhání o koupel!

Ženy! (Nezní vám to povědomě?)

Často také narážím na kamennou zeď s nápisem "takhle žena nemluví, tohle je mužský výraz, žena by ho nikdy nepoužila." Trochu jsem vrčel, ale pak jsem se vzdal a udělal to po jejím. Má osobní spisovatelská strategie zní "rychle ze sebe vyplivni celý příběh a pak ho začni pořádně číst od začátku, vyčisti ho a vyblýskej ho". Má žena naopak chce, aby byl příběh správný hned od začátku a já jsem se naučil nehádat s dámou, která vládne kuchyni - alespoň pokud k večeri nechci vařené psi jídlo.

Dovolte mi nyní odpovědět všem kritikům, kteří hrdě prohlašují, že naše práce není původní. Co vlastně původní je? Chaucer není původní. Ani Shakespeare. Literární hodnota každého příběhu spočívá v tom, jak je vyprávěn. Dějovou linii každého příběhu je možné zredukovat až k absurditě, pokud se rozhodnete tak učinit. Traduje se historka, možná vymyšlená, která vypráví o nějakém dávném filmovém producentovi, který dokázal každý filmový příběh zjednodušit až k Popelce nebo Zlatovlásce. Když mu po zjednodušování vyšla Zlatovláska, příběh koupil, Popelky nechtěl.

Zpátky k práci. Dokončili jsme Belgariad a teď jsme připraveni začít Malloreon. Většinu toho, co k tomu potřebujeme, již máme připraveno. Máme hlavní postavy, systém magie, národy západních království a jejich kulturu. Potřebujeme nyní nového záporného hrdinu (nebo hrdinku) a nový úkol. (Také již jsem měl dost nezletilých a byl jsem zvědav, jak budou Garion a Se'Nedra fungovat jako dospělí.) A jen tak mimochodem, pokud těm dvěma bude někdo říkat "teenageři", proměním ho v ropuchu. "Teenager" je lingvistická zrůdnost, kterou vymysleli vzdělávací instituty a sociální pracovníci, aby zamlžili nepříjemnou skutečnost. Správný termín zní "adolescent" a jediná dobrá věc na tomhle věku je to, že z něj nakonec všichni vyrostou. (V každém případě alespoň většinou.) Rozšířili jsme naši novou mapu a pak přišel čas napravit nespravedlnost, kterou jsme spáchali na Angaracích. Jen proto, že v Německu vyrostl Hitler, přece nebudeme zastírat také to, že v Německu vyrostli i Kant, Goethe, Beethoven a Niebuhr. Žádná rasa ani národ nemá monopol na dobro nebo zlo. Ve skutečném světě neexistuje dokonalost ani v jednom z těchto směrů, a proto tato dokonalost nemůže existovat ani v našem světě. Při jedné příležitosti Belgarat zjednodušil celý souboj mezi oběma stranami tím, že abstrahoval od teologie a identifikoval soupeřící skupiny jako "oni a my". Tohle jde myslím k jádru věci. Polidštili jsme Angaraky polidštěním Zakata a zvýšením významu Erionda. Po pečlivém zvážení jsme s Eriondovou postavou do příběhu vložili paralelu na křesťanství. Existence Toraka byla chyba. Původní "záměr vesmíru" byl Eriond. (Hlubokomyslné, co?) Únavné Dějiny Angarackých království byly vypracovány učenci univerzity v Melceně, kteří jsou stejně zkostratělí a natvrdlí jako jejich kolegové na univerzitě v Tol Honetu. Fungovalo nám to při přípravě Belgariad, takže jsme doufali, že nám to bude stejně dobře fungovat i při přípravě Malloreon. (Pokud jste mi ještě nepostavili sochu, koukejte s tím začít.) Nakonec se ukázalo, že to opravdu funguje. Svaté knihy v úvodu k Belgariad jsme nahradili Malloreánskými proroctvími, která měla splnit stejný účel. Naše myšlenka byla taková, že spolu existují dva světy - obyčejný, hmotný svět a svět náboženství a magie. Jakmile se začnou překrývat, stává se z nich peklo a najednou máte příběh. Opět se jedná o odraz našeho světa. Zkuste si shrnout dějiny dvacátého století.

Abychom získali příběh, byli jsme přinuceni stát se manicheisty, kteří tvrdí, že dobro a zlo se neustále střetávají. Pokud je Bůh všemocný, proč bychom se měli bát ďábla? Když středověká církev prohlásila manicheismus za kacířství, bylo kolem toho hodně povyku, ale na tuhle konkrétní otázku nikdo neodpověděl. Ani já tak neučiním.

Také jsme přidali náznaky existencialismu a přinutili jsme Cyradis, aby za celé lidstvo provedla konečný výběr mezi dobrem a zlem. Je z toho dobrý příběh, ale zřejmě jej nelze přijmout jako základ pro osobní víru, neboť by vás to mohlo

dostat do spousty problémů. Pokud vám nevyhovuje papež, bude se vám víc líbit arcibiskup Canterburský.

Úvod k Malloreon obsahuje i osobní deník krále Anhega, který shrnuje události z první knihy Malloreon. Získali jsme tak stručnou chronologii událostí a to je vždy užitečné.

Stejně jako úvod k Belgariad obsahuje i úvod k Malloreon několik konců jdoucích do ztracena, které jsme během psaní nerozvíjeli. Jedno z nebezpečí epické fantasy leží v tom, že se můžete ztratit v houštinách mnoha vedlejších příběhů.

Člověk by řekl, že fantasy je jedna z nejvolnějších forem fikce, její psaní však vyžaduje železnou disciplínu. Spisovatel absolutně nesmí opouštět dějovou linii a smí se od ní odchýlit jen tehdy, když nějaká myšlenka nebo postava vylepší výsledný produkt. Nevím, jestli je to pravda, ale slyšel jsem, že nějaká středověká romance je dlouhá dvacet pět tisíc stran!!! To samo o sobě je celá knihovna. Myslím, že pokud běžnému spisovateli fantasy povolíte otež, napíše vám takovou sagu, jejíž délka si bude zasloužovat záznam v Guinnessově knize rekordů.

Tak dobrá, pusťme se do toho. Promluvíme si spolu ještě později.

ÚVODNÍ STUDIE

K

MALLOREONU

STRUČNÁ HISTORIE

ANGARACKÝCH

KRÁLOVSTVÍ

Připraveno katedrou dějin

Univerzity v Melceně

Podle tradice, kterou však nelze doložit, se za původní domov Angaraků považují jižní zeměpisné šířky někde kolem jižního pobřeží současné Dalasie. V tomto prehistorickém období, kdy Angaraci a Alornové žili v míru, obývaly vybrané rasy lidského druhu velkou oblast zahrnující nádhernou úrodnou pláň, která byla navždy zničena v kataklyzmatické události známé jako "rozbití světa". Účelem této práce není rozebírat teologické pozadí této události, ale poskytnout stručný náhled do historie Angaraků ve stoletích, která následovala.

Tak zvané "rozbití světa" je zřejmě ve skutečnosti rozzlomení kontinentální desky s okamžitými nešťastnými následky. Množství magmatu, které začalo vytékat z nitra země okamžitě od sebe oddělilo obě nově vzniklé části kontinentu. Když se do takto vzniklé průrvy vylily vody jižního oceánu, začalo rozžhavené magma tuhnout a došlo k řadě mocných výbuchů z jednoho konce průrvy až na druhý, jejichž důsledkem bylo ještě větší oddálení obou kontinentálních částí a následné zemětřesení brzy zasáhlo celou zeměkouli. Celá pohoří se doslova rozpadla v prach a ve všech světových oceánech se zvedly mohutné přílivové vlny, které navždy změnily tvary pobřeží i na druhé polokouli. Východní moře se neustále rozšiřovalo, neboť výbuchy na jeho dně od sebe stále oddělovaly víc a víc obě části kontinentu. Výbušné oddělení obou kontinentů zřejmě pokračovalo celá desetiletí. Nakonec se obě zemské desky ustálily na svých víceméně současných místech. Svět, který vznikl po této katastrofě, byl zcela odlišný od světa, který existoval před tím.

Během této dlouhé pohromy uprchli Angarakové před neustále se rozšiřujícím mořem na severovýchod, až nakonec našli bezpečí ve vyšších polohách Dalasijských hor na západě centrální Mallorey. Jakmile se však pohyb kontinentálních desek zastavil, zjistili Angarakové, že proměnlivé počasí vznikající v důsledku nově vytvořeného východního moře, učinilo Dalasijské hory příliš nehostinným místem pro trvalé osídlení. Angaraci se proto přestěhovali na sever, do oblasti nazývané se dnes Stará Mallorea.

POZNÁMKA

Když hovoříme o tomto období, musíme připomenout určitou nejasnost. Současná Mallorea se rozkládá na celém kontinentu, zatímco Stará Mallorea ležela jen v severozápadní části země a byla na jihu ohraničena Dalasií a na východě Karandou. Zčásti je proto účelem této práce zmapovat expanzi Angaraků, která nakonec vedla k jejich nadvládě nad prakticky celým kontinentem.

Během těžkých časů stěhování nebyla přítomnost Toraka, Dračího Boha Angaraků, téměř znát. Přestože předtím ovládal každý aspekt angarackého života, působila mu zranění, která utrpěl působením Kthrag-Yasky (který lidé na západě nazývají Aldurův Orb) takové nepředstavitelné utrpení, že již nebyl schopen vykonávat svou tradiční funkci "Kal", tedy krále a Boha. Grolimští kněží, demoralizovaní náhlým Torakovým ústupem, nebyli schopni toto vakuum vyplnit a vedení nad Angaraky se dostalo do rukou vojenských velitelů. Tak se stalo, že angaracký národ byl ovládán ze sídla vojenského štábu v Mal Zetu. Když se Grolimové po čase zotavili, zjistili, že vojenská vláda již rozšířila vliv de facto na všechny Angaraky. Grolimové, kteří již překonali svůj šok z Torakova zranění, vytvořili opoziční centrum moci v Mal Yasce na jižním výběžku Karandských hor. Kdyby události pokračovaly tímle směrem, došlo by brzy nepochybně ke střetu mezi armádou a kněžstvem, který by se vši pravděpodobností Angaraky zničil v krveprolití občanské války.

V té době se však již Torak vzpamatoval natolik, že mohl znovu obnovit svou autoritu. Během období jeho nemoci

(trvající asi tak století) se armáda stala v angaracké společnosti dominantní silou a významným oponentem grolimské církve. Probuzený Bůh však neučinil nic, aby zastavil její postup. Místo aby se usídlil v Mal Zetu nebo v církevním hlavním městě Mal Yasce, vyrazil Torak na severozápad, kde na severní hranici správní oblasti Camat nechal vystavět svaté město Ktol Mišrak. Je nutné poukázat, že náboženské spisy z tohoto období nám neodhalují zdaleka celý příběh. Kniha Torakova jen stručně konstatuje, že Dračí Bůh po svém zmrazení Kthrag-Yaskou vzal svůj lid do Ktol Mišraku a přikázal jim postavit město. Nic se v ní však neříká o více než sto let dlouhém období, kdy se Angaracká populace roztahovala po celém severozápadním kvadrantu Malloreu a namísto toho tvrdí, že zmračeného Boha následovali všichni Angaraci.

Civilní záznamy z tohoto období však neodhalují o mnoho víc. Upřesňují jen, že Toraka do Ktol Mišraku následovala jen stěží víc než čtvrtina angarackého národa. Z nutnosti správy a ochrany zbytku národa zůstala vojenská vláda v Mal Zetu. Podobně grolimská hierarchie, vedená podobnou snahou, po dohlášení nad duchovními potřebami vzrůstající a rozšiřující se populace, zůstala usídlena v Mal Yasce, ze které žárlivě střežila církevní zájmy proti rozpínavosti vojáků. Torak, který byl téměř pohlcen snahou získat kontrolu nad Orbem, byl zcela lhostejný ke skutečnosti, že se od něj většina angarackého národa oddělila. Ti, kteří ho následovali do Ktol Mišraku, byli převážně hysteričtí kněží a náboženští fanatici, jaké lze nalézt v každé společnosti. Protože Torakova pozornost se téměř výhradně soustředila na Orb, připadla správa denního života ve městě Ktol Mišrak jeho třem Učedníkům Ktačikovi, Urvonovi a později i Zedarovi. Toto trio se zápal, který je obvykle charakteristický pro Učedníka, přísně udržovalo staré způsoby a zvyky, což obyvatele Ktol Mišraku "zmrazilo" ve stavu, v jakém se angaracká společnost nacházela před migrací do Malloreu. Zbytek Angaraků se tedy rozvíjel a měnil v závislosti na vnějších okolnostech a nově osídlených oblastech, a naopak společnost Ktol Mišraku se nerozvíjela prakticky vůbec. Tak se vytvořily nepřekonatelné rozdíly vedoucí k současným odlišnostem mezi Ktol Murgosem a moderní Malloreou.

Grolimská hierarchie v Mal Yasce, která cítila, že ji veškerá moc prokluzuje mezi prsty díky vojenské rozpínavosti, začala podnikat určité kroky, které Malloreu znovu přivedly na pokraj občanské války. Přestože bylo jejich tažení přísně teologické, bylo zjevně zaměřeno na sled vojenského vedení. Během již zmíněné nemoci Dračího Boha došlo k jistému útlumu praktikování lidských obětí. Nyní došlo k znovuzavedení těchto rituálů s neobvyklou vervou. Pečlivou manipulací s výběrem obětí rituálů začali Grolimové systematicky vyvraždovat nižší příčky důstojnického sboru. Situace se pro vojenské velitele v Mal Zetu stala brzy neúnosnou. Jejich odveta byla založena na uvěznění každého Grolima, který měl tu smůlu, že jim padl do rukou a jeho obvinění z těch nejhorších zločinů. Navzdory vlně protestů z Mal Yasky, kde grolimští hierarchové neústupně trvali na tom, že kněží jsou vyňati z civilního práva, byli všichni chycení grolimští "zločinci" hromadně popraveni.

Nakonec se zprávy o této rozmlsice dostaly až k Torakovi a Bůh Angaraků podnikl okamžitě kroky k zastavení krveprolití. Předvolal si do Ktol Mišraku nejvyšší vojenské velení a grolimské hierarchie a zcela jasně a srozumitelně jim sdělil své neodvolatelné rozkazy. Nebudou již žádné oběti z řad vojenských důstojníků a žádné popravy Grolimů. S výjimkou enkláv v Mal Yasce a Mal Zetu budou všechna ostatní města a oblasti Staré Malloreu spadat pod společnou vládu vojáků a kněží. Vojáci budou zodpovědní za civilní záležitosti, kněží za náboženské. Navíc jim oznámil, že jestli se ještě někdy objeví jakákoliv známka toho, že jejich tajná válka pokračuje, vydá okamžitě rozkaz k opuštění zbytku Malloreu a povolá všechny Angaraky neprodleně do Ktol Mišraku, kde budou žít pod přímým dohledem jeho učedníků.

Rozebereme-li si zpětně toto rozhodnutí, je zjevné, že v Torakových budoucích plánech hrála velkou roli silná armáda i mocná, dobře organizovaná církev. V tu chvíli tedy nepotřeboval žádné rozbroje a studené oči jeho zlověstných učedníků postavily armádu i církev do latě. Při představě života na pochmurné planině, která obklopovala Město Noci a pod nadvládou Torakových Učedníků, se vojáci i kněží svorně otřásli a uzavřeli spolu mír. Válka tedy skončila a obě frakce se navrátily do svých sídel, kde mohly žít alespoň v částečné autonomii, mimo dosah Torakova přímého dohledu.

Mír, ke kterému takto došlo, umožnil armádním velitelům věnovat se jiným záležitostem. Čím více se Angaracká populace rozpínala po celém kontinentě, tím bylo jasnější, že Malloreu má i jiné obyvatele. Původ těchto lidí je ztracen v mlhách dávnověku a stručné zmínky o nich jsou notoricky nepřesné. Tradiční názor, že každý Bůh si vyvolil svůj lid a ti, kteří vybrání nebyli, museli odejít, je nutné ve světle moderních poznatků brát se značným množstvím skepse. Ať už však byl jejich původ jakýkoliv, obývaly malloreánský kontinent před příchodem Angaraků tři různé a navzájem velice rozdílné rasy. Dalasiánci na jihozápadě, Karandové na severu a Melcenové na východě. Jakmile Torakův zásah ustavil v malloreánské společnosti jistou vnitřní stabilitu - asi devět set let po původní angaracké migraci - byla vojenská vláda v Mal Zetu přinucena zaměřit svou pozornost na Karandu.

Karandové vlastně nepředstavovali jednotný lid, ale žili ve volné konfederaci sedmi království, která se rozkládala na severní polovině kontinentu od Karandských hor až k moři ležícímu za Zamadskými horami. Z určitých náznaků se můžeme domnívat, že původním domovem Karandů bylo pobřeží jezera Karand v současné Ganesii. Jejich staletí trvající expanze byla z velké části důsledkem populačního tlaku a klimatických podmínek. Existují prokazatelné známky toho, že před dlouhou dobou docházelo k periodickému ochlazení, které přicházelo z hor na dalekém severu, jejichž dvě ramena svírají území, které postupně přechází v severní pláň centrální Malloreu. Na ústupu před přibližujícím se ledem se Karandové uchýlili do Pallie, Delchinu a nakonec do Rengelu a současné správní oblasti Rakuth ve východní Malloreu. Poslední z těchto dob ledových nastala těsně před katastrofickými událostmi, které vedly k vytvoření Východního moře. V té době byly pustiny severní Malloreu uvězněny v ledu, který dosahoval tloušťky několika set stop a ledovce zasahovaly stovky či více legu na jih od současného pobřeží jezera Karand. Výbušné vytvoření

Východního moře s sebou však přineslo rychlé tání ledovců. Příliv teplého vzduchu, provázený mračky kouře v důsledku činnosti vulkanických útvarů na dně moře, se prohnal přirozeným kanálem ležícím mezi dalasiánským a karandským územím a započalo ledovcové tání obrovských rozměrů. Náhle se objevivší množství vody vytvořilo obrovské údolí, kterým nyní protéká velká řeka Magan, jedna z nejdelších a nejširších řek na světě. Karandové samotní jsou velmi bojovnou rasou podobně jako národy na severu a jejich časté stěhování jim nedalo dostatek času na vytvoření takové kultury, jaká je charakteristická pro národy obývající jižnější zeměpisné šířky. Poměrně s klidem můžeme říct, že Karandové nemají příliš daleko k vyjímám Barbarům. Karandská města jsou podle všech měřítek primitivní, obvykle ohraničená kolovou hradbou a na jejich zablácených ulicích je běžné setkat se s prasaty a jiným domácím zvířectvem.

Na začátku druhého tisíciletí začaly pro východní hranici Mallorey představovat vážný problém skupiny karandských nájezdníků a angaracká armáda se přesunula z Mal Zetu do pozic podél západních hranic karandského království Pallie. Během rychlé trestné výpravy bylo vypleněno a spáleno město Rakand v jihozápadní Pallii a jeho obyvatelé byli zajati. V té době bylo učiněno jedno z nejmonumentálnějších rozhodnutí v angaracké historii. Zatímco se Grolimové připravovali na orgie lidských obětí, vojenští představitelé se zastavili, aby zvážili situaci. Angaracká armáda ve skutečnosti neměla potřebu okupovat Pallii. Obtíže s komunikací na dlouhé vzdálenosti a veliké rozptýlení sil, které takovou okupaci provázejí, byly natolik nepříjemné, že činily celou představu okupace tohoto království silně nepřitažlivou. Čistě z vojenského hlediska bylo mnohem lepší připojit Pallijské království a jeho národ k Mallorey a vybírat daně místo fyzické okupace a systematického vybití všech jeho obyvatel. Dnes již nikdo neví, kdo tento názor vyslovil jako první, ale celá armáda s ním bezvýhradně souhlasila. Když se Grolimové o tomto nápadu poprvé dozvěděli, pochopitelně se zhrozili, ale armáda byla neústupná. Nakonec se obě strany dohodly, že tuto záležitost předloží k posouzení samotnému Torakovi a budou se řídit jeho rozhodnutím.

Myšlenka, kterou voják předložil Dračímu Bohu spočívala v tom, že je lepší palijské zajatce obrátit k uctívání Toraka, než je hromadně povraždit. Přestože Grolimové byli skálopevně přesvědčeni, že Torakova pozornost se cele upírá na angaracký národ, někteří vojenští velitelé si o pravé povaze Dračího Boha mysleli své. Torak, říkali, je v podstatě lakotný Bůh, který touží po uctívání. Pokud se mu případ palijských zajatců - a konec konců celé Karandy - předloží ve světle toho, že v případě, bude-li souhlasit s připojením karandského území a jeho obyvatel k Mallorey, prudce vzroste počet Torakových vyznavačů, Dračí Bůh takovému lákadlu jistě neodolá. A postaví se na stranu armády. Tento názor se ukázal jako správný a armáda opět jednou vyhrála navzdory protestům kněží. Musíme však připustit, že Torakovy záměry byly zřejmě mnohem hlubší. Nelze pochybovat, že Dračí Bůh si už tehdy plně uvědomoval hrozbu možné konfrontace se západem. Skutečnost, že téměř vždy stranil armádě při jejich sporech s Grolimy je známkou toho, že Bůh Angaraků přikládal silnému vojsku maximální důležitost. Pokud se Karandové připojí k jeho uctívání, zabije tak dvě mouchy jednou ranou, neboť současně tak téměř zdvojnásobí velikost své armády. Tak bude mít v nadcházejícím konfliktu mnohem jistější pozici.

Tak se stalo, že malloreánští Grolimové dostali nové příkazy. Jejich nejdůležitějším úkolem bylo od té chvíle obrácení nevěřících Karandů k uctívání Boha Angaraků. "Chci je mít všechny," prohlásil Torak ke shromážděným kněžím. "Každý člověk, který žije v celé nesmírné Mallorey, se mi bude klanět a pokud kdokoliv z vás v tomto velkém úkolu selže, brzy pocítí můj hněv." Grolimové, kterým v uších stále zněla tato děsivá hrozba, se vydali na cestu a začali usilovně obracet nevěřící.

Dobývání sedmi království Karandy na sebe poutalo pozornost armády i kněžstva po několik století. Přestože angaracká armáda, která byla lépe vybavena a lépe vycvičena, by nejspíš dokázala dosáhnout čistě vojenského vítězství během několika dekád, nutnost obracet cestou nevěřící zpomalovala jejich pochod na východ až k želvímu tempu. Grolimové jdoucí ve stopách armády se zastavovali na každé křižovatce i na tom nejmenším osídleném místě a nabízeli Karandům, pokud se podřídí, náruč milujícího Boha. Karandská společnost, která byla v základě nevěřící, nebyla nejprve schopna tuto možnost vstřebat. Nakonec se však její odpor zhroutil díky přesvědčivosti Grolimů a neustálému nebezpečí vředy přítomné armády, která vždy stála nedaleko.

Vítězství armády v Karandě neznamenal jen porážku obyvatel, ale v jistém smyslu také porážku Grolimů. Armáda v každém ze sedmi království ustavila loutkovou vládu a v každém hlavním městě nechala jen symbolickou sílu. Grolimové však byli donuceni díky své misionářské činnosti roztáhnout se po celé zemi a síla kněžstva se tak značně zmenšila.

Podle typického angarackého pohledu byla podřízená karandská království a jejich obyvatelé vždy na společenském žebříčku o něco níže než Angaraci. Teologicky i politicky byli Karandové vždy považováni za druhořadé občany a tento všeobecný názor panoval až do mocenského vzestupu melcenské byrokracie na konci čtvrtého tisíciletí. První setkání mezi Angarakami a Melceny byla velmi nešťastná. Protože Angarakové si do té doby dokázali ochočit pouze psy, ovce, krávy a jiné běžné domácí zvířectvo, jejich první setkání s jízdními silami Melcenů způsobilo, že začali v panice prchat. Aby byla tato záležitost ještě vážnější, ukázalo se, že sofistikovaní Melcenové používají koně nejen jako prostředek pro přemísťování vojáků, ale také jako tažná zvířata pro své válečné vozy. Tyto melcenské válečné vozy měly na kolech připevněny srpovité čepele, díky kterým si dokázali doslova prosekat cestu skrz oddíl pěších vojáků. Melcenové si navíc dokázali ochočit i slony a objev těchto obrovských zvířat na bojišti Angaraků na morálce rozhodně nepřídal. Kdyby se Melcenové rozhodli využít své výhody a pronásledovat prchající Angaraků širokým údolím Maganu, je docela možné, že by celá historie malloreánského kontinentu probíhala zcela odlišně. Melcenské síly však překvapivě zastavily svůj postup na hranici mezi Delchinem a Rengelem a dovolily angaracké armádě uprchnout.

Existence nadřazené armády na jihovýchodě způsobila v Mal Zetu všeobecnou konsternaci. Pod vlivem neúspěchu v útoku na Melcenské císařství, který způsobil, že angaračtí generálové cítili před svými východními sousedy značný respekt, se vojenští velitelé pokoušeli dosáhnout míru. Byli nesmírně udiveni, když Melcenové okamžitě souhlasili s normalizací vztahů. Bylo dosaženo obchodních smluv a angaračtí generálové naléhali na své obchodníky, aby vyvinuli veškerou snahu k nákupu koní. A opět mezi generály zavládl veliký údiv, neboť Melcenové jim koně prodávali poměrně ochotně, i když za mimořádně vysoké ceny. Představitelé císařství však pevně odmítali byť i jen diskutovat o prodeji slonů.

Protože expanze na jih se zastavila, obrátili představitelé vlády v Mal Zetu svou pozornost na jih a do Dalasie. Ukázalo se, že Dalasiané budou pro pokročilejší Angaraký snadnou kořistí. Byli to převážně farmáři a pastevci, jen s minimální organizací a ještě menšími schopnostmi válčit. Angarakové jednoduše vpochozovali do Dalasie, obsadili poněkud primitivní města této oblasti a ustavili zde vojenské protektoráty. Celá záležitost zabrala méně než deset let. Zatímco armáda si v dalasijských protektorátech vedla více než úspěšně, grolimská církev se dostala do neočekávaných potíží. Dalasijská společnost byla silně mysticky založená a nejdůležitější místo v ní zastávali čarodějníci (obou pohlaví), zařikávači a proroci. Dalasijské myšlení se pohybovalo podivným, neznámým směrem, se kterým se Grolimové nedokázali vypořádat. Obyčejní Dalasijsci pokorně přijímali formy angarackého náboženství - stejně jako poctivě platili uložené daně - ale za jejich konverzí jako by stále zůstával silný odpor. Moc čarodějnic, zařikávačů a proroků zůstávala nezlomena a Grolimové se neustále obávali, že obyčejní dalasijské sedláci, kteří se dali obracet na víru stejně snadno jako ovce, skrývají něco mnohem závažnějšího. Téměř to vypadalo, že Dalasijsci jsou pobaveni stále zuřivější snahou Grolimů dopátrat se pravdy, a že za slabou zástěrkou jejich uctívání Toraka se skrývá nějaké těžko postižitelné, ale nekonečně propracovanější a hlubší náboženství, než jaké by kdy Grolimové dokázali pochopit. Navíc navzdory veliké snaze Grolimů se zdálo, že mezi Dalasijsci stále tajně kolují kopie tajemných Malloreánských proroctví, které se Torakovým kněžím za žádnou cenu nedařilo zničit.

Kdyby měli Grolimové dostatek času, možná by nakonec v protektorátech uspěli a dokázali by přijít na kloub tajemství dalasijského náboženství. V té době se však v Ktol Mišraku stalo neštěstí, které navždy změnilo životy Angaraků. Navzdory těm nejpřísnějším bezpečnostním opatřením, jaká si lze představit, se legendární čaroděj Belgarat společně s Šerekem Medvědí plece, králem Alorie a jeho třemi syny dostal nepozorován do svatého města Angaraků a ukradl Aldurův Orb z železné Torakovy věže tyčící se uprostřed Města Noci. Přestože začalo okamžité pronásledování, zloděje se nepodařilo chytit, neboť se jim díky zatím ještě neprozkoumaným čarům podařilo ovládnout Orb, který pak napomohl jejich úniku.

Když už bylo jasné, že Belgarat se svými komplici s Orbem uprchnou, neznal hněv Dračího Boha Angaraků mezi. Ve výbuchu vzteku Torak zničil Ktol Mišrak a okamžitě začal se sérií podstatných změn v základní struktuře angaracké společnosti žijící ve městě a přilehlém okolí. Zdá se, že Torak nebyl schopen pochopit povahu lidské kultury. Lidé pro něj byli pouze lidé a nenapadlo ho, že by se mohli lišit postavením. Aniž by bral ohledy na tuto skutečnost, rozdělil obyvatele Ktol Mišraku do tří kmenů, kterým přikázal vyrazit na západní kontinent a ustavit tam angaracké državy. Jeho omyl spočíval v tom, že v každém kmenech byli pouze příslušníci téže společenské kasty, neboť Torak se domníval, že toto rozdělení bude neefektivnější.

Naneštěstí se pochopitelně ukázalo, jak velkou učinil chybu. Jednotlivé kmene, které vyslal na západ, měly nepřírozené složení, protože to, že od sebe oddělil jednotlivé společenské vrstvy, narušilo vše, co je v normální lidské společnosti běžné. I díky té nejmenší znalosti nářečí používaného v Ktol Mišraku odhaluje základní rozdíly mezi těmito třemi západními kmeny. V tomto nářečí znamená slovo "murgu" šlechtic. Slovo "thull" znamená nevolník nebo sedlák a slovo "nadrak" znamená obchodník. Toto byla pochopitelně jména, která Torak všem kmenům přidělil, než je poslal na západ. Aby si zajistil jejich pokračující nadšení při plnění svěřeného úkolu, vyslal s nimi na jejich pouť Učedníka Ktačika a s ním každého třetího Grolima z Mallorey. Prudké snížení počtu Grolimů způsobilo ve Staré Mallorei a v podřízených královstvích na východě zmenšení moci církve a znamenalo další krok k zesvětštění malloreánské společnosti.

Dlouhá pouť přes pevninský most na západní kontinent stála západní angaracké kmene téměř milión životů a země, které je očekávaly, byly velice nehostinné. Murgové (kteří se snažili udržet svou pozici šlechty) pochod vedli, a proto jsou jejich země nejdále od přírodní spojnice vytvořené pevninským mostem mezi kontinenty. Thullové, stále ještě naslouchající svým dřívějším pánům, je těsně následovali. Na druhou stranu Nadrakové jevíli snahu dostat se od murgské nadvlády tak daleko, jak jen to bylo možné. Byli to pochopitelně právě Nadrakové, kteří měli z nových podmínek největší radost a jako první z nich dokázali těžit. Střední společenská vrstva, kterou dříve tvořili, totiž nepotřebuje služebníky a už vůbec ne pány. I thullská společnost dokázala fungovat, přestože s obtížemi. Pro Murgy však nová situace představovala hotové neštěstí. Protože to byli šlechtici (a tedy třída válečníků) byla jejich společnost organizovaná vojensky a i postavní jejich jednotlivých členů závisela na tom, jakou mají hodnotu. Navíc i rozhodnutí, která Murgové činili, byla založena na vojenské moudrosti. Proto svou první velkou zastávku při pochodu na jih učinili v Rak Gosce. Toto místo představuje dobře umístěný vojenský opěrný bod. Jako místo pro výstavbu města je však hotovou katastrofou. Země, která je obklopuje, sestává z pustých neúrodných plání Murgosu a veškeré jídlo je tudíž třeba dovážet. Aby bylo všechno ještě horší, jsou Murgové velmi špatní farmáři. Thullové nejprve svým dřívějším pánům více než ochotně posílali veškeré zásoby a vybavení, ale když čas a vzdálenost uvolnil původní pouta mezi oběma společenskými vrstvami, začala se thullská daň Murgům velmi rychle zmenšovat až nakonec zmizela. Hladovějící Murgové odpověděli sérií trestných výprav do Mišraku, ak Thull dokud je nezastavil přísný rozkaz od Toraka (který vydal na Ktačikovu žádost). Situace v Murgosu se rychle stávala zoufalou. V té době se Murgové poprvé setkali s vyholenými nyissianskými otrokáři. Nyissiansci již dávno pořádali hony na otroky do jižních částí

kontinentu, které byly obývány jednoduchou, téměř primitivní rasou lidí zjevně vzdáleně příbuzných s Dalasijci v jihozápadní Mallorey. První murgský aristokrat, který si koupil otroka, navždy ustavil vzor, od kterého se začala murgská společnost odvíjet. Informace získané od Nyissianců Murgy upozornily na země a národy na jihu. Murgové okamžitě začali s dobýváním v této oblasti ve snaze zajistit si nepřerušované dodávky jídla.

Jakmile Murgové minuli smutné pustiny Gosky, ocitli se v úrodné zemi jezer, řek a lesů. Také narazili na zásoby potenciálních otroků. Na domorodé obyvatelstvo Murgové nahlíželi téměř jako na zvířata a také tak s nimi začali zacházet. Brutálně je rozdělili do oddílů a zahnali je do velikých táborů, ze kterých byli otroci vysíláni na práci na farmách v nově vzniklých murgských vojenských oblastech. Podle typického murgského pohledu na věc byly oblasti na jihu organizovány po vojensku a každé správní oblasti velel generál.

Murgskou zvláštností dlouho tvořila neznalost osobního vlastnictví - zvláště když se jednalo o zemi. Murgové jednoduše nedokázali přijmout představu, že by nějaká osoba mohla vlastnit pozemek. Dobyta území na jihu tedy patřila všeobecně celému Murgodomu. Věrnost Murga patří jeho přímému nadřízenému, a proto nechce vlastnit zemi, neboť odpovědnost z tohoto vlastnictví vyplývající, by mohla jeho věrnost oslabit. Proto je Ktol Murgos rozdělen do vojenských oblastí spravovaných armádními oddíly. Každý oddíl (a zvláště jeho velitel) má určenou územní oblast, za kterou odpovídá. Toto území je dále rozděleno do oblastí, ze které odpovídají divize, regimenty, bataliony atd.

Jednotliví murgští vojáci plní funkci dohlížitelů a pohaněčů otroků. Murgská populační centra proto mnohem více připomínají vojenské tábory než města. Ubytování je vojákům přidělováno podle hodností. Přestože taková společnost připadá obyvatelům západu i Malloreáncům zkonstatnělá a zpátečnická, je nutné přiznat, že díky murgské soudržnosti a smyslu pro sebeobětování více méně funguje.

Protože jednou z nejdůležitějších snah aristokratické třídy je ochrana pokrevní linie, a protože Murgové žijí doslova v moři otroků, došlo v murgské společnosti k obrovskému zvětšení rozdílů mezi otrokem a jeho pánem. Zvláště murgské ženy jsou zcela izolované od jakéhokoliv možného kontaktu s neangaraký a tato posedlost rasovou čistotou je doslova uvěznila ve zvláštních "ženských částech", které leží uprostřed každého murgského domu. Každá murgská žena podezřelá z "obcování" s nemurgem, je okamžitě popravena. Také každý murgský muž bez ohledu na hodnost, který je přistižen při cizoložství s ženou cizí národnosti, je odsouzen k smrti. Tento zákon, který existuje od konce druhého tisíciletí, zaručil pozoruhodnou rasovou čistotu mezi Murgy. Dnešní Murgos je pravděpodobně jediný opravdu čistokrevný Angarak na celé zemi. Po čase začali Murgové na svou posedlost rasovou čistotou pohlížet jako na jistou formu náboženského závazku, a proto neučinili žádný pokus konvertovat západní národy na svou víru, jak se to stalo běžným v Mallorey.

Možná, že na formování murgského názoru na styk s cizinci, měl vliv i Učedník Ktačík. Ktačík věděl, že díky vzniku světské a kosmopolitní společnosti v Mallorey tam došlo k výraznému poklesu církevní moci. Proto, když se usídlil v náboženském hlavním městě Rak Ktol v pustinách Murgosu, snažil se zabránit tomu, aby se něco podobného neopakovalo mezi Murgy. Předpokládal (možná správně) že společnost, ve které platí světské i náboženské zákazy omezující kontakty s cizinci, se nesetká s novými myšlenkami, které tak vážně podřívají moc církve. Navíc existují známky, podle kterých se lze domnívat, že Ktačíkovy dekrety a zákony byly v jisté míře diktovány i narůstajícími neshodami mezi ním a ostatními dvěma Učedníky, nedávno obráceným Zedarem a Urvonem. Zvláště Urvon prosazoval s velkým nadšením myšlenku konverze neangaraků na uctívání Dračího Boha, neboť se domníval, že jen tak se zvětší autorita církve. Zedar byl pochopitelně hádankou a byl hlasitě odsuzován Ktačíkem i Urvonem. O zachování rasové čistoty se však Ktačík snažil navzdory Urvonovi. Je docela možné, že se Ktačík domníval, že následně po Torakově konečném vítězství zmrazený Bůh přivítá existenci absolutně čistého angarackého kmene a využije jeho členy jako nejvyšší vládců nad dobytým světem.

Ať již byla Ktačíkova pravá motivace jakákoliv, byli Murgové a západní Grolimové pevně přesvědčeni, že malloreánská kosmopolitnost je druhem kacířství a bylo zvykem o Malloreáncích hovořit jako o "bastardech". A právě díky tomu došlo ke vzniku dávného nepřátelství mezi Murgy a Malloreánci.

Následně po změnách doprovázejících zničení Ktol Mišraku se Torak prakticky přestal starat o svůj lid a namísto toho se soustředil na vymýšlení různých možností, jak zamezit vzrůstající moci západních království. Boží nepřítomnost umožnila vojenským kruhům čas k ovládnutí prakticky celé Mallorey a podřízených království. Jednou z charakteristik tohoto období je neexistence vrchního velitele v Mal Zetu. Přestože se čas od času v nejvyšším velení objevili lidé, kteří díky své autoritě ovládli ostatní, byla vláda tvořená převážně staršími generály. Tyto podmínky přetrvávaly až do konce čtvrtého tisíciletí. Tehdy již nejvyšší velení natolik upevnilo svou moc ve Staré Mallorey, Karandě a Dalasii, že mohlo svou pozornost znovu obrátit k problému s Melcenským císařstvím.

S nárůstem obchodu mezi Melceny a Angaraký, začali Angarakové své východní sousedy poznávat. Melcenové původně obývali ostrovy v východního pobřeží malloreánského kontinentu a až do katastrofy, která od sebe oddělila dvě zemské desky, celkem s klidem ignorovali své bratrance obývající pevninu.

Přílivové vlny (které údajně dosahovaly výšky až sto stop) řítící se přes všechny světové oceány během vzdalování obou velkých pevninských desek, však spolykaly více než polovinu jejich ostrovů. Přeživší vyděšeně prchali do vyšších nadmořských výšek. Jejich hlavní město Melcena leželo v horách, kde bylo možné řešit státní záležitosti v příjemném počasí, jaké v tropických nížinách nepanuje. Po katastrofě však z Melceny zbyly jen trosky poničené zemětřesením a ležící ne více než legui od nového pobřeží. Po krátkém období přestavby bylo jasné, že jejich těžce zkoušená země již pro rostoucí populaci nepředstavuje útočiště. Se svou typickou pečlivostí Melcenové tento problém probírali ze všech možných úhlů. Jedna věc byla zcela jasná; nemají žádnou zemi. Charakteristickým rysem melcenského způsobu myšlení je to, že hledáním odpovědi na jakoukoliv otázku okamžitě pověřil výbor. "Výbor pro novou zemi", který byl pověřen řešením vzniklé situace, je císaři navrhl až po zvážení všech možných alternativ. Nakonec výbor dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že novou zemi nelze vyrobit, budou ji muset od někoho koupit

nebo ji někomu sebrat. Protože měli po ruce jihovýchodní Malloreu, která byla navíc obydlena lidmi jejich vlastní rasy, obrátili Melcenové svou pozornost právě na tuto oblast. Na jihovýchodě a východě centrální Malloreu bylo pět vesměs primitivních království obývaných lidmi stejného rasového kmene, z jakého pocházeli i samotní Melcenové; Gandahar, Daršiva, Peldane, Cellanta a Rengel. Tato království byla jedno po druhém Melceny obsazena a pohlcena jejich vzrůstajícím impériem.

Vedoucí silou v Melcenském císařství bylo úřednictvo. Na rozdíl od ostatních vlád té doby, které byly většinou založeny na moci krále nebo na akumulaci osobní moci, byla vláda v Melceně vykonávána mnoha lidmi. Přestože úřednická vláda má jisté nevýhody, je na druhou stranu velice prospěšná, neboť nehrozí boj o následnictví trůnu a v celkovém postoji vládních činitelů převládá čistý pragmatismus, který se daleko víc soustředí na nalezení nejpraktičtějších cest řešení problému a ne na osobní moc, postavení a egocentrismus, který tak často provází osobnější formy vlády. Zvláště Melcenská Byrokracie byla praktická až běda. Myšlenka "aristokracie talentu" ovládala melcenské myšlení a pokud se jeden úřad rozhodl ignorovat talentovaného jednotlivce - ať už z jakéhokoliv důvodu - jiný po něm jistě dychtivě skočil.

Tak se stalo, že všechny úřady melcenské vlády vtrhly do nově obsazených provincií a začaly mezi celou místní populací hledat schopné lidi. "Podrobení" obyvatelé Gandaharu, Daršivy, Peldanu, Cellanty a Rengelu byli tedy okamžitě přijati přímo do hlavního proudu života císařství. Pragmatičtí Melcené zachovali královské domy všech pěti provincií, neboť pro ně bylo výhodnější vládnout skrz již ustavené autority než aby si vytvářeli nové, a přestože z titulu "král" se stal pouhý titul "princ", všeobecně se považuje za mnohem prestižnější být "princ císařství" než "král" nějakého království na východním pobřeží. Proto spolu všech šest knížectví Melcenského císařství žilo v pevném svazku bratrství založeném na přísné praktičnosti. Žít v Melceně a být obdařen talentem je univerzální poukaz na cestu vzhůru a jakékoliv nadání je považováno za cennější než bohatství nebo moc.

Po dalších 1800 let Melcenské císařství prosperovalo na hony vzdáleno teologickým a politickým půtkám v západní části kontinentu. Melcenská společnost byla světská, civilizovaná a vysoce vzdělaná. Otroctví bylo neznámé a obchod s Angaraky a jejich podřízenými národy v Karandě a Dalasii přinášel veliké zisky. Původní císařské hlavní město Melcena se stalo hlavním centrem vzdělávání. Naneštěstí se jedna frakce melcenských vzdělavců obrátila k výzkumu magických věd. Jejich praktikování magie (vyvolávání zlých duchů) daleko přesahovalo primitivní zařikávání šamanů národa Morindim nebo Karandů a proniklo do mnohem temnějších a nebezpečnějších oblastí. Učinili mimořádný pokrok v čarodějnictví a nekromancii. Jejich hlavní oblast působnosti však ležela na poli alchymie. Je překvapivé, že někteří melcenští alchymisté skutečně dokázali přeměnit levnější kovy ve zlato - přestože vynaložené úsilí a prostředky daleko převyšovaly cenu výsledného produktu. A právě jeden z melcenských alchymistů, Senji Koňská noha, úplnou náhodou narazil během jednoho ze svých experimentů na tajemství Vůle a Slova. Tento alchymista, který praktikoval na univerzitě v hlavním městě během patnáctého století, byl notoricky známý svou neapností. Popravdě řečeno, byla výsledkem Senjiho experimentů daleko častěji přeměna zlata v olovo než naopak. V důsledku obrovské frustrace po neúspěchu jeho nejnovějšího pokusu Senji nečekaně přeměnil svou vůli půl tuny mosazi na kvalitní zlato. Mezi Úřadem pro Finance, Úřadem pro Těžbu, Oddělením Zdravotnictví, Fakultou Alchymie a Fakultou Srovnávací Teologie se okamžitě rozpoutala diskuze o tom, které organizaci by mělo připadnout právo na využití Senjiho objevu. Zhruba po třech letech argumentace diskutujícím náhle došlo, že Senji je zjevně nejen talentovaný, ale zřejmě také nesmrtelný. Ve jménu vědeckého poznání se různé úřady, oddělení a fakulty shodly na tom, že by se jej měly pokusit zavraždit.

Byl povolán proslulý defenestrátor, který měl popudlivého starého alchymistu vyhodit z okna vysoko ve věži univerzity. Tento experiment měl objasnit tři hlavní body. Různé úřady si přály objasnit zejména toto: (a) Zda Senjiho skutečně nelze zabít, (b) co udělá pro to, aby si zachránil život až ho defenestrátor potáhne k parapetu a (c) jestli je možné objevit tajemství létání tím, že člověk nebude mít jinou možnost. Ve skutečnosti však zjistili jen to, že je mimořádně nebezpečné ohrožovat na životě čaroděje - i když je to takový nedouk jako Senji. Defenestrátor byl náhle translokován pět mil daleko a objevil se patnáct set metrů nad přístavem. V jedné chvíli táhl Senjiho směrem k oknu, v další se ocitl ve velmi nejistém postavení ve vzduchu vysoko nad rybářskou flotilou. Jeho odchodu nikdo zvláště neželal - s výjimkou rybářů, jejichž síť těžce poškodil jeho rychlý sestup. V záchvatu spravedlivého hněvu se Senji rozhodl pomstít vedoucím představitelům úřadů, kteří chtěli spáchat násilí na jeho osobě. Až na osobní žádost samotného císaře starý muž upustil od poměrně exotických trestů, které plánoval. (Senjiho vášeň pro anatomii jej vedla k tomu, že jako trest chtěl ovlivnit běžné vyměšovací funkce svých nepřátel.) Následovala epidemie mohutné zácpy, která se šířila ve všech zúčastněných úřadech a postižení nakonec více než ochotně souhlasili s tím, že Senjiho nechají jít vlastní cestou.

Senji poté založil soukromou akademii a začal s výukou studentů. Přestože se jeho žáci nikdy nestali čaroději vřehlasu Belgarata, Polgary, Ktačika či Zedara, byli schopni některých základních aplikací Vůle a Slova, což je okamžitě postavilo vysoko nad úroveň mágů a čarodějnic praktikujících svá umění na půdě univerzity.

Během tohoto období míru a pokoje došlo k prvnímu setkání s Angaraky. Přestože první střetnutí dopadlo vítězně, pragmatičtí Melcenové si uvědomili, že Angarakové je nakonec mohou přemoci pouhým svým počtem.

Během doby, kdy Angarakové soustředili svou pozornost na ustavení dalasijských protektorátů a Torak měl plno práce s nově vznikajícími angarakými královstvími na západním kontinentu, panoval mezi Melceny a Angaraky mír. Byl to křehký mír - velice ostražitý - ale mír to byl. Díky obchodním kontaktům oba národy o něco lépe pochopily jeden druhého, přestože sofistikované Melceny udivovala posedlost náboženstvím, která ovládala i ty nejzcestovalejší Angaraky. V dalších osmi letech se vztahy mezi oběma zeměmi pravidelně zhoršovaly až k bodu mrazu, což

prerůstalo v malé pohraniční války stěží trvající déle než rok nebo dva. V těchto konfliktech se obě strany usilovně vyhýbaly angažování příliš velikých sil. Ani jedna strana si zjevně nepřála riskovat rozhodující střet.

V naději, že jeden o druhém získají více informací, se oba národy nakonec dohodly na praktickém zvyku. Vůdci obou zemí si na určitou dobu vyměňovali své potomky. Synové vysoce postavených úředníků z Melceny byli posíláni do Mal Zetu, kde žili v rodinách angarackých generálů a synové těchto generálů na oplátku odcestovali do císařského hlavního města, kde žili v rodinách úředníků. Výsledkem těchto výměn byl vznik skupiny mladých lidí s kosmopolitním myšlením, kteří se vesměs stali páteří vládnoucí třídy pozdějšího Malloreánského císařství. Právě díky jedné takové výměně na konci čtvrtého tisíciletí došlo nakonec ke sjednocení obou národů. Ve věku dvanácti let byl chlapec jménem Kallath, syn vysoce postaveného angarackého generála, poslán do města Melceny, kde strávil několik let v domě císařského ministra zahraničí. Ministr měl díky svému postavení časté oficiální i společenské kontakty s císařskou rodinou a Kallath se stal v císařském paláci brzy vítaným hostem. Císař Molvan byl starší muž s jediným dítětem, dcerou jménem Danera. Šťastná náhoda tomu chtěla, že byla jen asi o rok mladší než Kallath. Záležitosti mezi těmito dvěma mladými lidmi se odvíjely obvyklým způsobem, dokud nebyl Kallath ve věku osmnácti let povolán zpátky do Mal Zetu, aby začal vojenskou kariéru. Kallath byl zjevně mladý muž obdařený géniem, který velice rychle postupoval po žebříčku hodností až nakonec dosáhl postavení vrchního generála správní oblasti Rakuth. Bylo mu tehdy dvacet osm let a stal se tak nejmladším mužem, který byl kdy členem generálního štábu. O rok později se Kallath vrátil do Melceny, kde se oženil s Danerou.

V letech, která následovala, Kallath dělil svůj čas mezi Melcenu a Mal Zet a v obou těchto hlavních městech si pečlivě budoval mocenskou základnu. Když císař Molvan roku 3829 zemřel, byl Kallath připraven. Na císařský trůn pochopitelně existovali mnozí kandidáti, ale během let, která předcházela smrti starého císaře, mnozí z dědiců náhle zemřeli - často za podivných okolností. Navzdory silným protestům mnoha melcenských šlechtických rodin byl Kallath roku 3830 prohlášen za císaře Melceny. Veškeré protesty byly krutě potlačeny Kallathovými oddily.

Následujícího roku vyrazil Kallath do Mal Zetu a s sebou si přivedl císařskou melcenskou armádu, která dorazila až k hranici Delchinu, kde zaujala pozice. V Mal Zetu Kallath předal generálnímu štábu své ultimátum. Jeho armáda již v té době dostala posily v podobě vojáků z jeho vlastní správní oblasti Rakuthu a jednotek těch východních knížectví v Karandě, kde mu angaračtí vojenští guvernéri přísahali věrnost. Tyto síly spolu s melcenskou armádou na delchinské hranici Kallathovi umožnily vojensky ovládnout celý kontinent. Jeho požadavek generálnímu štábu byl jednoduchý: chtěl být jmenován vrchním generálem a náčelníkem štábu angarackých armád. Tato funkce měla své precedenty. V minulosti byla občas svěřována skvělým generálům, přestože bylo běžnější, že generální štáb vládl společně. V Kallathových požadavcích se však skrývala jedna novinka. Jeho postavení melcenského císaře bylo dědičné a on chtěl, aby dědičný byl i úřad velícího generála Angaraků. Tváří v tvář Kallathově vojenské převaze angaračtí generálové ustoupili a jeho požadavky splnili. Kallath se stal nejmočnějším mužem na kontinentu. Byl císařem Melceny a vrchním generálem Angaraků.

Integrace Melcenů a Angaraků, díky které vznikla současná Malloreá, probíhala bouřlivě, ale nakonec bylo možné říci, že melcenská trpělivost zvítězila nad angarackou krutostí. Během let bylo stále jasnější, že melcenská byrokracie je nesrovnatelně účinnější než angaracká vojenská správa. Prvním krokem úředníků bylo sjednocení takových záležitostí jako jsou míry, váhy a měna. Od toho byl již jen krůček k ustavení Úřadu kontinentálních cest. Během pár set let byrokracie stále zvětšovala svou moc, až nakonec ovládala prakticky každý aspekt života na kontinentu. Jako vždy úřednictvo shromáždilo všechny talentované muže ze všech koutů Malloreay, nezávisle na jejich původu a brzy bylo běžné, že se vládní úřady skládaly z Melcenů, Karandů, Daalasijců a Angaraků. Roku 4400 již byrokracie zcela převládla nad armádní správou. Postupně se přestal užívat titul "vrchní velitel Angaraků" do jisté míry možná i proto, že úředníci měli ve zvyku všechny své zprávy adresovat "císaři". Kupodivu se zdá, že neexistuje žádné konkrétní datum, kdy se z "císaře Melceny" stal "císař Malloreay" a tento nový titul nebyl formálně prohlášen, dokud neskončilo nešťastné dobrodružství na západě, které vyvrcholilo v Bitvě u Vo Mimbire.

Snaha o konverzi Melcenů na uctívání Toraka byla přijímána přinejlepším vlažně. Sofistikovaní Melcenové pragmaticky přijali jen povrchní formy angarackého uctívání a to ještě jen proto, aby se vyhnuli politickým třenicím. Grolimové však mezi nimi nebyli schopni dosáhnout takového stupně úcty a podřízenosti Dračímu Bohu, jaký byl odjakživa typický pro Angaraky.

Roku 4850 se však sám Torak náhle vynořil ze své eony trvající samoty. Když se živý Bůh Angaraků se zmračenou tváří skrytou za vyleštěnou ocelovou maskou objevil v branách Mal Zetu, otřásla celou Malloreou vlna šoku. Císař byl s pohrdáním sesazen a Torak opět obnovil svou plnou autoritu jako "Kal" - Král a Bůh. Do Ktol Murgosu, Mišraku ak Thull a Gar og Nadraqu byli okamžitě vysláni poslové a roku 4852 se v Mal Zetu konala válečná porada. Dalasijci, Karandové a Melcenové byli ohromeni náhlým objevením postavy, o které byli přesvědčeni, že je pouhým mýtem a jejich šok byl jen posílen přítomností Torakových Učedníků Zedara, Ktačika a Urvona. Torak byl Bůh a s výjimkou toho, když vydával příkazy, vůbec nemluvil. Ktačik, Zedar a Urvon však byli lidé, kladli otázky, zjišťovali a zkoumali všechno s chladným pohrdáním. Okamžitě si všimli toho, co Torakovi kupodivu uniklo - že malloreánská společnost je téměř úplně světská - a podnikli kroky k nápravě situace. Malloreou otřásla obrovská vlna teroru. Grolimové se náhle objevili úplně všude a světskost v jejich očích představovala kacířství. S fanatickým nadšením obnovili vykonávání lidských obětí, což byl zvyk, který se v té době v Malloreay již vůbec nepraktikoval a brzy nebylo v celé zemi jediné vesnice, která by neměla svůj oltář s planoucím ohněm, jediným úderem tak Torakovi Učedníci zvrátili tisíciletí vlády vojáků a úřednictva a vrátili absolutní moc do rukou Grolimů. Když skončili, všichni Malloreánci se pokorně skláněli před Torakovou vůlí a nebylo jediného aspektu jejich života, nad kterým by Dračí Bůh neměl moc.

Mobilizace Malloreay v přípravách na válku se západem celý kontinent prakticky vylidnila. Angarakové a Karandové se

vydali na pochod na sever k pevninskému mostu vedoucímu k severní části Gar og Nadraku a Dalasijci se s Melceny vydali do Dal Zerby, kde probíhala stavba velké flotily, jež je měla převézt přes Východní moře do jižního Ktol Murgosu. Celková Torakova strategie byla překvapivě jednoduchá. Severní Malloreánci se měli spojit s Nadraky, Thully a severními Murgy a zaútočit na Drasnii a Algarii. Jižní Malloreánci se měli připojit k silám v jižním Murgosu, vyčkat tam na Torakův příkaz a pak se vydat na pochod na severozápad. Cílem bylo rozdrtit západ mezi těmito dvěma velkými armádami. Neštěstí, které potkalo severní armádu u Vo Mimbire bylo z velké části dáno i méně známou katastrofou, která potkala jižní armádu ve velké poušti Araga v centrálním Ktol Murgosu. Překvapivá bouře, která se přivalila z velkého Západního moře brzy na jaře roku 4875 uvěznila jižní Murgy, Melceny a Dalasijce v rozlehlé pustině a doslova je zaživa pohřbila v nejhorším blizardu, jaký historie zaznamenává. Když se bouře nakonec asi po týdnu utišila, byla jižní armáda beznadějně uvízlá ve čtrnácti stopách sněhu, který vydržel až do časného léta. Pak s náhlým vzestupem teploty sníh rychle roztál a z pouště se stalo obrovské moře bláta a vody. Dnes již víme, že tato bouře a klimatické podmínky, které následovaly, nebyly přirozeného původu. Žádná z mnoha teorií, které se tuto událost snaží vysvětlit, však není úplně uspokojivá. Nezávisle na příčině však byla výsledkem jedna z největších tragédií v lidských dějinách. Jižní armáda, uvězněná v poušti nejprve zimou a sněhem, a pak oceánem bláta, doslova zmizela. Těch několik přeživších, kteří se dopotáceli domů na konci léta, vyprávělo příběhy o hrůze a útrapách tak velikých, že je ani nelze vypsát.

Druhá katastrofa, ke které došlo později na západě, doplněná ještě zřejmou Torakovou smrtí z rukou Rivanského Správce, zcela demoralizovala společnost Mallorey a západních angarackých království. V očekávání odvetného útoku Murgové ustoupili do opevněných pozic v horách. Thullská společnost se úplně rozpadla a vrátila se k jednoduchému vesnickému životu. O něco odolnější Nadrakové se uchýlili do lesů a většina nezávislosti současných Nadraků má původ v tomto období, kdy byli odkázáni jen sami na sebe. V Mallorey se však události ubíraly jiným směrem. Sesazený starý císař vystoupil z ústraní, aby obnovil svou autoritu a pokusil se přebudovat trosky byrokracie. Grolimská snaha udržet si svou moc se střetla s všeobecnou nenávistí a odporem. Bez Toraka Grolimové neměli žádnou skutečnou moc. Přestože většina synů starého císaře padla u Vo Mimbire, zůstalo mu jedno nadané dítě, které měl až v pozdním věku, a kterému v té době bylo sedm let. Těch několik let, která mu ještě zbývala, strávil starý císař tím, že svého syna Korzeta vyučoval, školil a připravoval na úkol vlády nad hroutícím se císařstvím. Když se pak během ubíhajících let stal starý císař neschopným vlády, Korzet, kterému tehdy bylo asi čtrnáct let, svého otce nemilosrdně sesadil a sám nastoupil na císařský trůn.

V letech, která následovala po Vo Mimbire, se malloreánská společnost znovu rozdělila na své původní složky, tedy na Melceny, Karandy, Dalasijce a obyvatele Staré Mallorey. Navíc v některých částech byly silné tendence rozdělit celý národ na původní prehistorická království, která na kontinentě existovala před příchodem Angaraků. Tyto separatistické snahy byly zvláště silné v knížectví Gandahar v jižní Melceně, v Zamadu a Voresbu v Karandě a v Perivoru v dalasijských protektorátech. Povzbuzeny Korzetovým mládím tyto oblasti rychle vyhlásily nezávislost na císařském trůnu v Mal Zetu a jiné kraje a knížectví, zejména Ganesie, Daršiva a Likandie jevily velké snahy je následovat. Korzet okamžitě podnikl kroky k potlačení revoluce hned v jejím zárodku. Dětský císař strávil zbytek svého života v koňském sedle během pravděpodobně největší krvavé lázně v dějinách. Když však skončil, mohl svému následníkovi na trůně předat znovu sjednocenou Malloreu.

Noví malloreánští císaři, nástupci Korzeta, začali na kontinentě s novým způsobem vlády. Před katastrofou na západě byl malloreánský císař jen o málo víc než reprezentant celé říše a moc měla z velké části v rukou byrokracie. Nyní měl však absolutní moc v rukou císař. Centrum moci se přesunulo z Melceny do Mal Zetu, neboť Korzet a jeho následovníci byli orientovaní převážně vojensky. Jak je téměř vždy běžné v případě, že se moc soustředí v rukou jediného vládce, objevila se spousta intrik. Úklady, nástrahy, spiknutí vířily po celém dvoře a mezi všemi funkcionáři, kteří chtěli znemožnit své protivníky a dostat se do císařské přízně. Než aby se snažili tyto palácové intriky zastavit, je Korzetovi nástupci spíše podporovali, neboť si dobře uvědomovali, že lidé rozdělení vzájemnou nedůvěrou a nepřátelstvím se nikdy nespojí, aby představovali hrozbu pro trůn.

'Zakat, současný císař, usedl na trůn ve věku osmnácti let a již od začátku dával příslib toho, že bude osvíceným vládcem. Byl inteligentní, citlivý a schopný. Díky osobní tragédii, kterou prožil, se však od této cesty odvrátil a stal se z něj muž, kterého se nyní obává polovina světa. Abychom objasnili to, co se stalo se 'Zakatem, musíme nejprve vysvětlit události v Ktol Murgosu. Jako v případě všech národů, které přežijí déle než pár století, se na murgském trůně začali střídát králové v dynastických řadách.

Těsně po svém příchodu na západ se mezi Murgy rozvinula diskuze, jestli skutečně potřebují krále. Díky svému šlechtickému původu a tomu, že všechny národy kolem nich krále mají, se nakonec rozhodli, že tuto funkci také ustaví. Postavení krále Ktol Murgosu bylo nejprve zejména obřadní a skutečnou moc měli v rukou velící generálové vojenských oblastí. Vojenský velitel oblasti Goska usedl na trůn z velké části proto, že velel nejstarší vojenské oblasti království, a také proto, že bylo rozhodnuto, aby se Rak Goska stala hlavním městem národa, jak se bude prezentovat před světem.

Po čase se však dynastie Goska zkazila. Vedoucí postavení bez žádné skutečné moci často vede k požitkářství a neschopnosti. Zatímco na trůnech v ostatních královstvích se občas objeví špatní králové a všichni doufají, že následníci budou lepší, Murgové jednají mnohem rázněji. Proto po několika staletích špatné vlády loutkových králů dynastie Goska vojenští velitelé ostatních osmi oblastí náhle povstali, zabili krále a všechny jeho dědice, ministry a funkcionáře. Palácový převrat byl následován několika dekádami vlády vojenské junty. Nakonec však znovu vyvstala potřeba mít v čele někoho, kdo by jednal s vnějším světem a tak generálové nabídli korunu tomu nejschopnějšímu ze svého středu, veliteli oblasti Gorut. Generál Gorutu však korunu nepřijal, dokud s sebou postavení krále nepřinášelo více pravomocí. Toto zvětšování pravomocí se opakovalo s každou změnou dynastie a tak došlo k tomu, že současný král Ktol

Murgosu je tím nejabsolutnějším vládcem na světě.

Neštěstí, které Ktol Murgos provází po několik posledních staletí, je důsledkem dědičné nemoci členů dynastie Urga. Urgasové nastoupili na trůn s mnoha sliby, ale již u druhého krále se objevila dědičná choroba, kterou od té doby trpěl každý král této dynastie. Je těžké určit diagnózu šílenství rodu Urga. Toto šílenství je však charakterizováno mimořádnou hysterií, podezřívavostí, rychlými nástupy špatné nálady a ritualizovanou vírou. A ze všech králů této dynastie se symptomy nemoci nejvíce projevují u současného murgského krále Taur Urgase, desátého krále z rodu Urga.

Vláda Taur Urgase z Ktol Murgosu je poznamenána strachem a podezřívavostí, které jsou charakteristické pro jeho chorobu. Přestože se šílený král obává všech Alornů a nenávidí je (zvláště Algary) podobně jako všichni předchozí členové jeho rodiny, podezření Taur Urgase jdou ještě dál. Obává se možného spojení mezi Tolnedrou, Arendií a alornskými královstvími, a proto zaplnil západ svými agenty, kteří mají instrukce rozsévat kolem sebe podezření a rozmišky. Největší obava, která Taur Urgase pronásleduje ve snech, má však původ v Mallorei. Děsí se toho, že by mocná Malloreia mohla začít hrát větší roli v osudech království západního kontinentu. Je zjevné, že zjištění, které učinil v mládí, že Malloreia je nejméně dvakrát tak velká jako Ktol Murgos, naplnilo Taur Urgase neopodstatněným strachem a záští. Pohrdání, se kterým se průměrný Murgo dívá na Malloreance, překročilo u krále všechny meze a přerostlo v otevřené nepřátelství.

Proto, když na trůn v Mal Zetu nastoupil mladý císař 'Zakat, vydal Taur Urgas okamžitě příkazy svým agentům, aby zjistili všechny podrobnosti o 'Zakatově zázemí, vzdělání a povaze. Jejich odpověď naplnila murgského krále děsem. Zdálo se, že 'Zakat je přesně tím druhem člověka, jakého se Taur Urgas obával a nyní se stal vládcem nejsilnějšího a nejpočetnějšího národa na světě. Král Murgů začal v zoufalství hledat všechny způsoby, jak Malloreance vyvést ze schůpnosti zneutralizovat.

Možnost, na kterou Taur Urgas čekal, se naskytla díky jedné zprávě, která došla do Rak Gosky. Říkalo se v ní, že se 'Zakat zamiloval - nebo alespoň že je silně přitahován jednou dívkou. Zmíněnou dámou byla melcenská dívka vysokého postavení pocházející z vlivné rodiny. Tato rodina se však z nějakého důvodu dostala do potíží. Tyto okolnosti byly pro murgského krále ideální. S pomocí prakticky neomezeného množství krvavě zbarveného zlata, které se těžilo v dolech Ktol Murgosu, si Taur Urgas dokázal koupit všechny ostatní členy rodiny melcenské dívky, a pak na ně začal tlačit žádaje protislužbu. Když zoufalá rodina nakonec povolila, sdělil jí Taur Urgas skrze agenty své požadavky. Dívka se měla co nejvíce snažit, aby přilákala 'Zakatovu pozornost a měla udělat vše pro to, aby si ji vzal. Pak měla na svého manžela vyvinout veškerý možný vliv, aby mu zabránila uvažovat o jakémkoliv dobrodružství na západě a pokud by neuspěla, měla s pomocí nyissianského jedu svého chotě zabít.

Tento plán selhal v důsledku naprosté murgské neschopnosti pochopit složitost malloreánských intrik. Murgové zřejmě automaticky předpokládají, že každý, koho podplatí, zůstává podplacený. V Mallorei je však něco takového spíše výjimkou než pravidlem. Proto nakonec jeden z menších účastníků Taur Urgasova plánu využil možnost prodat tuto informaci představitelům vlády císaře 'Zakata. Když se celá záležitost dostala k císaři, přikázal mladý muž v prudkém záchvatu hněvu shromáždit všechny účastníky této intriky a okamžitě je popravit. Když to však bylo provedeno, objevily se jasné náznaky toho, že ona melcenská dívka (ke které 'Zakat předtím pociťoval silnou náklonnost) byla v celém murgském plánu nejen nevinně, ale ani o něm naprosto nic nevěděla. Když se tato tragická informace dostala k mladému císaři, téměř zešílel smutkem, a když se nakonec zotavil, doznala jeho osobnost takových změn, že dokonce i jeho vlastní rodina pochybovala o tom, zda se jedná o toho samého člověka. O dříve otevřeném a přátelském mladíkovi se nyní často a se strachem hovořilo jako o "muži z ledu".

'Zakatovým prvním činem po zotavení bylo nadiktování nyní slavného dopisu, ve kterém Taur Urgasovi vyhlásil nepřátelství. V dopise stálo toto:

Jeho Výsosti Taur Urgasovi Murgskému

Jsem rozzloben Vaším nedávným pokusem ovlivňovat malloreánské vnitřní záležitosti, Vaše Veličenstvo. Kdyby současné světové podmínky nevyžadovaly alespoň zdání jednoty mezi dvěma hlavními angarackými silami, povolal bych na Vás celou moc malloreánského císařství a neprodleně se Vám pomstil za Vaši drzost tak, že si to ani neumíte představit.

Abych zajistil, že se něco podobného již nebude opakovat, zajal jsem všechny Murgy nalézající se na mém území. Doufám, že si tak zajistím Vaši spolupráci. Bylo mi řečeno, že někteří z těchto zajatců jsou Vaši blízcí příbuzní. Pokud byste snad chtěl i v budoucnu zasahovat do záležitostí mé říše, vrátím Vám je - kousek po kousku.

V minulosti Vaše šílenství zaplňovalo svět imaginárními nepřáteli. Raduj se, Taur Urgasi a odlož své šílenství stranou, neboť nyní máš skutečného nepřítele, který je mnohem smrtelnější než každý fantom, kterého si dokážeš vybájit.

Ujišťuji tě, že jakmile to podmínky ve světě dovolí, vrhnu se na tebe i na neúrodnou pustinu, kterou nazýváš svým královstvím. Je mým pevným záměrem zničit tebe i celou odpornou rasu, které vládneš. Až s tím skončím, bude jméno "Murgo" navždy zapomenuto.

Neustále si hlídej záda, Taur Urgasi, protože stejně jistě jako ráno vychází slunce, tam jednoho dne budu stát já.

S nejsrdečnějšími pozdravy

'Zakat,

Císař Mallorei

Když si Taur Urgas tento dopis přečetl, museli mu jeho poradci vši silou zabránit v tom, aby si sám neublížil. Přestože je to možná přehánění, někteří svědci tvrdí, že murgský král se tak rozzuřil, že měl doslova pěnu u úst. Je nutné připustit, že 'Zakatův dopis byl tím nejurážlivějším psaním, jaké kdy jeden vládce kdy poslal druhému a znamenal

počátek příprav na válku mezi oběma národy, která byla nyní absolutně nevyhnutelná.

Občas rostoucí šílenství murgského krále Taur Urgase donutilo provést proti svému smrtelnému nepříteli nějakou akci. Zatímco tyto akce 'Zakatovi zpravidla nijak neublížily, byla odvěta malloreánského císaře vždy stejně krutá. Nedlouho po každém takovém incident obdržel Taur Urgas zásilku obsahující části těla nějakého svého bratrance nebo synovce. Protože posedlost Murgů čistotou vlastní rasy převyšuje pouze jejich posedlost věrností své rodině, nemohl 'Zakat učinit nic, čím by Taur Urgasovi ublížil víc a jak mýjela léta, nenávist mezi oběma muži sílila až v jejich myslích přerostla v jistý druh víry.

Tragicky změněný císař Mallorey se stal posedlý touhou po moci a myšlenka, že se stane králem všech Angaraků ovládá jeho myšlení v průběhu posledních dvou desetiletí. Až čas ukáže, jestli 'Zakat z Mallorey uspěje ve snaze stát se pánem i nad západními angarackými královstvími, ale pokud se mu to podaří, historie celého světa nepochybně nabere nový směr.

MALLOREÁNSKÁ PROROCTVÍ

KNIHA 1

Kniha Věků

Toto jsou věky člověka:

V prvním věku byl stvořen člověk a probudil se s údivem nad zázraky světa kolem sebe, které spatřil. A ti, kteří jej stvořili, jej zvážili a z počtu lidí si vybrali ty, kteří jim činili potěšení. Zbytek pak byl odehnán pryč. Někteří odešli hledat ducha, známého jako UL a ti nás opustili, odešli na západ a my jsme je již nespátřili. Někteří zavrhl Bohy a odešli daleko na sever obcovat s démony. Někteří se obrátili k světským záležitostem a ti odešli na východ, kde vybudovali mocná města.

My jsme si však zoufali, posadili se na zem ve stínu hor Korimu, kterého již není a v hořkosti jsme nařikali nad naším osudem, neboť jsme byli stvořeni a pak odehnáni.

A stalo se, že uprostřed našeho smutku se náhle žena z našeho lidu roztřásla jako by ji uchopila mocná paže a třásla jí. A ona povstala ze země, na které seděla, zakryla si oči šátkem a to bylo znamením, že spatřila něco, co dosud žádné jiné smrtelné stvoření nespátřilo a vpravdě se stala první Věštyní na celém světě. A pod vlivem víze, která na ni sestoupila, k nám promluvila velkým hlasem, řka:

"Vězte! Ti, kteří nás stvořili, zasedli k hostině a tuto hostinu budeme nazývat Oslavou Života. A ti, kteří nás stvořili si vybrali ty, kteří je těší a ti, kteří je netěší, vybráni nebyli.

My jsme nyní Oslavou Života a vy jste smutní, že si vás žádný host na této hostině nevybral. Nezoufejte však, neboť jeden z hostů na hostinu ještě nepřišel. Ostatní hosté již naplnili své stavy, ale tato velká Oslava Života ještě stále čeká na milovaného hosta, který přijde později a já říkám všem lidem, že on bude ten, který si nás vybere.

Vyčkejte tedy jeho příchodu, neboť on se jistojistě dostaví. Taková jsou znamení na nebesích a takový je šepot, kterým hovoří skály. Pokud o tom hovoří nebe i země, jak by k tomu mohlo nedojít? Připravte se tedy na jeho příchod. Odložte smutek a obraťte tváře k nebesům a k zemi, abyste mohli číst znamení, která jsou tam napsána, neboť toto říkám vám všem. Je to díky vám, že se jeho příchod zdržel. Vězte, že on si vás nemůže vybrat, dokud si vy nevyberete jeho. A takový je úděl, pro který jsme byli stvořeni.

Povstaň, ó můj lide. Neseď již na zemi v pláči a žalostném kvílení. Přijmi úkol, který před tebou leží a připrav cestu pro toho, který jistě přijde."

Velice jsme se podivili nad slovy, která nám byla řečena a pečlivě jsme je zvažili. Tázali jsme se Věštyně na mnohé, ale její odpovědi byly temné a nejasné. A ucítili jsme příslib mnohého nebezpečí. Obrátili jsme tváře k nebi a napnuli jsme uši, abychom slyšeli šepot přicházející ze země. Učinili jsme tak proto, abychom mohli vidět, slyšet a znát. A když jsme se naučili číst nebeskou knihu a porozuměli jsme šepotu skal, objevili jsme nespočet varování, že k nám přijdou dva duchové, a že jeden bude dobrý a druhý zlý. Znásobili jsme své úsilí, abychom dokázali rozpoznat pravého ducha od falešného a abychom si mezi nimi mohli zvolit. Když jsme četli Knihu Nebes, našli jsme dvě znamení; když jsme naslouchali zemi, uslyšeli jsme dva hlasy; a byli jsme velice znepokojeni, neboť jsme nedokázali určit, které znamení je to pravé, ani který hlas je ten správný. Neboť zlo se v Knize Nebes i v řeči země vpravdě tváří jako dobro a žádný člověk není natolik moudrý, aby od sebe bez pomoci dokázal dobro a zlo rozeznat.

S tímto vědomím jsme vyšli ze stínu hor Korimu a přišli jsme do zemí za ním, kde jsme zůstali. A odhodili jsme všechny touhy, které provázejí člověka a vynaložili jsme veškeré úsilí na úkol, který před námi leží. A učili jsme se veškeré moudrosti, která by nám mohla pomoci při rozlišení pravého Boha od falešného až ti dva přijdou a každý z nich řekne. "Já jsem ta cesta." Naši čarodějové a věštcí hledali pomoc v duchovním světě, naši nekromanti hledali radu u mrtvých a naši proroci se radili se zemí. Avšak běda, duchové nevěděli více než my a zjistili jsme, že jsou stejně zmateni a znepokojeni, jako jsme i my.

Nakonec jsme se shromáždili na úrodné pláni, abychom dali dohromady vše, co jsme se naučili ze světa lidí, světa duchů, Knihy Nebes a hlasů země. A vězte, že toto jsou pravdy, které jsme poznali z hvězd, skal, lidských srdcí a myslí duchů:

Vězte, lidé, že vše, co bylo stvořeno na nekonečných stezkách času, má v sobě obsaženo rozdělení - neboť rozdělení je i v samotném srdci stvoření. A někteří říkají, že je to přirozené a vytrvá to až do konce dní, avšak tak tomu není. Kdyby toto rozdělení mělo být věčné, pak by bylo účelem stvoření. Ale hvězdy, duchové a hlasy ve skalách hovoří o dni, kdy toto rozdělení pomine a vše bude znovu zceleno, neboť stvoření samo ví, že tento den jednou přijde. Vězte dále, lidé, že uprostřed času spolu soupeří dva duchové, a že tito duchové jsou dvěma stránkami toho, co rozdělilo stvoření.

A v jisté době se tito duchové střetnou na našem světě a tehdy přijde čas volby. A pokud VOLBA nebude učiněna, duchové odejdou na jiný svět a střetnou se tam, a tento svět bude opuštěn a milovaný host, o kterém hovořila Věštkyň, nikdy nepřijde. Neboť takový byl význam slov, která k nám pronesla: "Vězte, že on si vás nemůže vybrat, dokud si nevyberete vy jeho." Volba, kterou musíme učinit, je volbou mezi dobrem a zlem - neboť je absolutní dobro a absolutní zlo a rozdělení v srdci stvoření je rozdělením mezi dobrem a zlem a skutečnost, která vznikne poté, co učiníme VOLBU, bude skutečností dobra či skutečností zla a ať již bude jakákoliv, vytrvá až do konce dní.

Poznejte také další pravdu; kameny světa i vše ostatní neustále hovoří o dvou kamenech ležících v centru rozdělení. Kdysi byly tyto kameny jedním a stály ve středu všeho stvoření a jako vše ostatní byly rozděleny a v okamžiku tohoto rozdělení od sebe byly vzaty. Každý z nich s sebou nese moc, která dokáže zničit celá slunce. Tam, kde se tyto kameny objeví, dojde jistě k dalšímu střetnutí mezi oběma duchy. Až přijde den, kdy veškeré rozdělení skončí a vše bude opět zceleno, jen tyto kameny zceleny nebudou, neboť jejich rozdělení je natolik veliké, že to již není možné. A v den, kdy veškeré rozdělení skončí, přestane jeden z těchto kamenů existovat a v tento den také navždy zmizí jeden z duchů. Takové je tedy poznání, které jsme získali z hvězd, skal, srdcí lidí a myslí duchů. A náš objev těchto pravd, oznamuje konec Prvního Věku.

Druhý věk člověka začal v bouři a zemětřesení, neboť běda, sama země se rozdělila a přišlo moře, které od sebe oddělilo země lidí stejně jako je od sebe rozděleno samo stvoření. A pohoří Korimu se otřásl, zasténalo, zřítilo se a moře je pohltilo. A my jsme věděli, že se to stane, neboť nás naši věšci před tímto varovali. Proto jsme odešli a hledali bezpečí ještě předtím, než se roztřhl svět a moře nejprve ustoupilo a pak se vrátilo zpátky a již nikdy neodešlo.

A bylo to v druhém věku, kdy jsme spatřili příchod vyvolených, které si vybralo sedm Bohů. Studovali jsme je, abychom dokázali určit, zda je na nich nějaké znamení, které by je odlišovalo od zbytku lidského rodu, ale žádné takové znamení jsme nenašli. A naši věšci hovořili v myšlenkách s věstci našich bratrů, kteří odešli na západ před tím, než přišlo moře a rozdělilo zemi lidí. A i naši bratři na západě studovali lidi vybrané Bohy a i jejich věšci, když v myšlenkách hovořili s věstci našimi, říkali, že - stejně jako my - žádné znamení nenalezli. A naši bratři na západě pohlíželi na vybraný lid Medvědího Boha, Lvího Boha, Býčího Boha, Netopýřího Boha a Hadího Boha a nenalezli žádné znamení. A my jsme se dívali na děti Dračího Boha a bylo to stejné, přestože lid Dračího Boha byl ve sváru s lidmi ostatních Bohů.

A byl zde ještě jeden Bůh a někteří si mysleli, že tento Bůh žijící v samotě, by mohl být tím, kdo nakonec přijme všechny nezvolený lid. A naši bratři na západě šli do Údolí, ve kterém žil se svými učedníky, poklonili se před ním a žádali ho, aby jim odhalil tajemství skrytá v budoucnu. A Bůh Aldur k nim promluvil přátelsky a poradil jim, řka: "Vyčkejte příchodu Milovaného a vězte, že mí bratři a já a stejně tak náš lid usilujeme o zajištění jeho příchodu - a toto naše úsilí a oběti je určeno vám, jejichž osudem je být jeho vyvolenými."

Pak promluvili naši bratři a takto se Boha otázali: "A co Dračí Bůh, pane, který je tvým nepřítelem? Usiluje snad i on o příchod Milovaného?" Na Aldurově tváři se objevil znepokojený výraz a on promluvil, řka: "I můj bratr Torak o něj usiluje, přestože nezná konce, ke kterým se ubírá. Radím vám, abyste s dětmi Dračího Boha žili v míru, neboť žijete v jejich zemích a oni budou vašimi pány. Pokud se jim postavíte, způsobí vám veliké utrpení. Snásejte proto vše, co vám uloží, trpělivě vyčkávejte a pokračujte v úkolech, které vám byly svěřeny."

A věšci západu odkryli to, co jim řekl Aldur, myslím věstců, kteří žili mezi námi a my jsme se s nimi radili a zvažovali, jak se máme představit dětem Dračího Boha, aby nepřerušovali naše studia. Nakonec jsme dospěli k závěru, že bojovné děti Angaraku nebudou chovat nepřátelství k pastevcům a farmářům žijícím v jednoduchých komunitách a podle toho jsme zařídili své životy. Strhli jsme svá města a odnesli pryč kameny, ze kterých byla postavena a obrátili jsme se zpátky k zemi, aby naši sousedé neměli důvod začít k nám pociťovat zášť či nepřátelství.

Léta mýjela a stala se staletími, mýjela i staletí až se z nich stala tisíciletí. A jak jsme očekávali, přišli mezi nás lidé Angaraku a ustavili nad námi své panství. Zemi, ve které jsme žili, začali nazývat "Dalasie" a my jsme učinili, co po nás chtěli, a pokračovali jsme ve studiích.

Tehdy se na dalekém severu stalo, že Učedník Boha Aldura přišel s ostatními, aby získal zpět určitou věc, kterou Dračí Bůh ukradl Aldurovi. Tento čin byl natolik důležitý, že když byl dokonán, skončil druhý věk a začal věk třetí.

Ve třetím věku se stalo, že kněží Angaraku, kterým lidé říkají Grolimové, přišli mezi nás a hovořili k nám o Dračím Bohu a o jeho hladu po naší lásce. My jsme zvážili vše, co nám říkali, stejně jako zvažujeme veškeré věci, které nám lidé říkají. Poradili jsme se s Knihou Nebes a dozvěděli jsme se, že Torak je vtělenou Boží částí jednoho z duchů, kteří spolu soupeří uprostřed času. Kde však byl ten druhý? Jak si mohou lidé vybrat, když k nim přišel jen jeden duch? Jak si člověk může vybrat dobro a odmítnout zlo, když je nemůže srovnat? Duch ovládající Dračího Boha nám v našem výběru nemohl pomoci, neboť tento duch považoval svůj cíl za dobrý a nemohl porozumět možnosti, že by mohl být zlý. Tehdy jsme pochopili, jakou neseme nesmírnou odpovědnost. Každý z duchů k nám přijde v jiné době a každý bude prohlašovat, že on je dobrý, a že ten druhý je zlý. Vybrat si však nakonec bude muset člověk. Jsou tací, kteří věří, že až na základě lidského výběru se určí povaha každého z duchů. Svolali jsme radu a dospěli jsme k závěru, že musíme přijmout formy uctívání, které se nám Grolimové snažila tak naléhavě vnutit. To nám dá možnost zvážit povahu Dračího Boha a my budeme lépe připraveni si vybrat, až se objeví druhý Bůh.

Formy uctívání, které Grolimové praktikovali, nám byly odporné, my jsme však vinu za tyto způsoby nepřikládali

Torakovi, neboť žák může snadno zkazit záměr svého mistra a činit v jeho jménu skutky, které mistr nezamýšlel. A tak jsme pozorovali, čekali a zůstávali potichu.

Po čase se přes nás převálily nové události ve světě. Děti Dračího Boha, kterým lidé říkají Angaraci, se spojily ve sňatku s velkými staviteli měst na východě, kteří si říkají Melcenové. Spolu s nimi vybudovali říši, jež obsáhla celý kontinent. Angarakové se stali vykonavateli činů, ale Melcenové plnili úkoly. Jednou vykonaný čin je vykonán navždy, ale úkoly se vrací každý den v nové podobě. A Melcenové přišli mezi nás, aby mezi námi vyhledali ty, kteří by jim v jejich nekonečných úkolech mohli pomoci. V jisté míře jsme jim pomohli, ale skryli jsme před nimi svou pravou povahu. Tehdy se přihodilo, že jeden z našeho rodu, který byl Melceny vybrán, měl příležitost cestovat na sever, kde měl splnit zadaný úkol. Dorazil na určité místo a hledal tam přístřeší před náhlou bouří, která jej přepadla. Toto místo bylo v péči Grolimů, ale pánem domu nebyl ani Grolim, ani Angarak, ani žádný jiný člověk. Náš bratr nečekaně vstoupil do domu Torakova. A stalo se, že v Torakovi se probudil zájem o náš lid, poslal pro poutníka a náš bratr vstoupil, aby spatřil Dračího Boha. A ve chvíli, kdy poprvé pohlédl na Toraka, skončil třetí věk a začal věk čtvrtý. Neboť běda, Dračí Bůh Angaraku nebyl jedním z Bohů, na které jsme čekali. Znamení, která na něm byla, nebyla větší než on a náš bratr v okamžiku spatřil, že na Torakovi leží závazek, který však zemře s ním.

Tehdy jsme si uvědomili naši chybu a zoufali jsme si nad tím, co jsme dříve neviděli - že i Bůh může být pouhým nástrojem Osudu. Neboť vězte, že Torak byl jedním ze dvou Osudů, nebyl však celým Osudem. A když jsme vyrostli k porozumění této obtížné pravdy, uvědomili jsme si, že dvě soupeřící Nezbytnosti obsahují veškerou moc vesmíru, a že i Bohové se před nimi musí sklonit. Svět šel dál a my jsme s vědomím nových skutečností pozorovali, že oba Osudy se dotýkají mnoha událostí a vedou je neměnnými směry, které se v plnosti času musí střetnout.

Stalo se, že ve vzdáleném koutě světa byl zavražděn král a s ním i celá rodina, kromě jediného. Tento král byl strážcem jednoho ze dvou kamenů ležících ve středu rozdělení, které poznamenalo stvoření. Když se zpráva o tomto skutku dostala k Torakovi, naplnilo se jeho srdce radostí, neboť věřil, že jeho dávného nepřítele již není. Tehdy započal s přípravami na tažení proti království západu. Ale znamení na nebesích, šepoty ve skalách a hlasy duchů nám prozradily, že tomu není tak, jak Torak věřil. Kámen byl stále strážán a rod strážců nevymřel a Torakova válka jej mohla přivést k velkému smutku.

Tehdy jsme poprvé začali pociťovat ozvěny druhé přítomnosti kdesi daleko odsud. Skrze čas a vzdálenost jsme slyšeli kroky Prvního Učedníka Boha Aldura - kterému lidé a Bohové říkají Belgarat. Poznali jsme, že se spojil s někým dalším - s ženou - a že jejich pohyby směřují proti pohybům Toraka a jeho následovníků. Spatřili jsme v tom veliké znamení, neboť jsme pochopili, že události, které se dříve odehrávaly mezi vzdálenými hvězdami, se nyní budou odehrávat na našem světě, a že zde dojde ke konečnému střetnutí.

Přípravy Dračího Boha byly dlouhé a úkoly, které ležely na jeho lidu, byly úkoly pro generace. A stejně jako my, se i Torak díval k nebesům a četl tam znamení, která by mu řekla, kdy má vystoupit proti západu. Torak však hledal pouze znamení, která si přál spatřit a nečetl celou zprávu napsanou v nebi. Přečetl si tak jen malou část všech znamení a vyslal své síly v nejhorší možný den. Když jsme si to uvědomili, radili jsme se jeden s druhým. Přestože mnozí naši lidé byli členy veliké armády útočící na západ, cítili jsme, že bychom neměli stát v cestě žádnému z Osudů. Měli jsme rozličné úkoly a abychom je mohli splnit, bylo nutné, abychom cestám Osudů dovolili pokračovat bez přerušení. Byli jsme však znepokojeni, že ostatní lidé ani Bohové nedokáží číst zprávy napsané v nebesích, které jsme viděli tak jasně, jako by byly vytesány do kamene.

Tak, jak jsme věděli, že se musí stát, potkalo Torakovy armády na veliké pláni ležící před městem Vo Mimbire neštěstí. Plakali jsme spolu s celou Malloreou, neboť ve strašlivé bitvě tam zahynulo mnoho našich bratří. Tam se také stalo, že byl Dračí Bůh Angaraku přemožen mocí kamene a byl uvržen do spánku, aby vyčkal příchodu svého nepřítele.

Sled událostí byl nyní spíše v rukou Učedníků Bohů, než v rukou Bohů samotných. Jména těchto Učedníků zářila z hvězd a my jsme četli výčet jejich jmen, schopností a sledu událostí v Knize Nebes. Učedníky Toraka byli Ktačík, Zedar a Urvon a jejich kouzla a čary oplývaly mocí. Učedníky Aldura, kteří stáli proti nim se svou vlastní magií byli Beltira, Belkira a Beldin. A nejmocnějším ze všech čarodějů byl Belgarat, kterému idé dávají přídomek Věčný a s mocí jen nepatrně menší než jeho stála jeho dcera, Polgara Čarodějka. Tehdy nám začal šepot odhalovat ještě další jméno. Jak se pokřivené části událostí začaly blížit střetnutí, kterému není vyhnutí, stal se šepot tohoto jména jasnějším. A v den jeho narození se stal z šepotu veliký křik a my jsme to jméno poznali. Nakonec mezi nás přišel Belgarion, Boží Vrah.

Sled událostí, který se kdysi pohyboval hlemýždím tempem, se náhle zrychlil a kroky vedoucí k děsivému setkání byly tak hbité, že jejich výčet již nebylo možné číst ve hvězdách. Kniha Nebes je totiž tak rozsáhlá, že zabere mnoho lidských životů přečíst jen jedinou stránku. Cítili jsme však Belgarionovu rostoucí moc a bouře ozvěn, které se rozpoutaly po jeho prvních pokusech, byly strašlivé. A v den, který lidé oslavují jako den stvoření světa, se Aldurův Orb, který Angarakové nazývají Kthrag-Yaska, dostal do Belgarionových rukou. A ve chvíli, kdy na něj vložil ruku, se Kniha Nebes naplnila velikým světlem a ozvěna zvuku Belgarionova jména dosáhla až k těm nejbližším hvězdám. Události nás nyní mijely tak rychle, že jsme dokázali pouze přihlížet jejich směru. Cítili jsme, jak Belgarion kráčí k Mallorey, nese si s sebou kámen a cítili jsme Toraka, který sebou házel, neboť jeho spánek byl stále mělký a mělký. Také jsme cítili pohyby armád, Belgarion však žádnou armádu nevedl. Na západě se odehrála veliká bitva, jejíž výsledek však neměl žádný vliv na to, co se mělo stát.

Až nakonec došlo k oné děsivé noci. Bez dechu jsme se dívali, jak se obrovské stránky Knihy Nebes obracejí tak rychle, že je nemůžeme přečíst. Pak se pohyb náhle zastavil a my jsme si přečetli jedinou hroznou řádku "Torak je mrtev". Kniha se otrásla a odešlo veškeré světlo stvoření. V té hrůzně chvíli temnoty a ticha skončil čtvrtý věk a začal věk pátý.

A vězte, že když se světlo vrátilo, nedokázali jsme již v Knize Nebes číst! Její jazyk, dříve tak jasný, nám nyní zněl cize a podivně a my jsme začali skládat jeho význam znovu kousek po kousku tak, jak jsme činili během prvního věku. A když

jsme znovu dokázali číst stránky napsané mezi hvězdami, narazili jsme tam na tajemství. Dříve vše směřovalo ke střetnutí mezi Belgarionem a Torakem, nyní se však události ubíraly směrem k odlišnému setkání. Znamení mezi hvězdami nám říkala, že Osudy si pro své další střetnutí vybraly jiné představitele a my jsme dokázali cítit jejich přítomnost, nevěděli jsme však, kdo nebo co jsou. Stránky, na kterých byla napsána jejich narození či původy, se nám navždy ztratily během let, kdy k nám Kniha promlouvala cizím jazykem. Ve znameních, která jsme četli, bylo navíc cosi podivného, neboť se zdálo, že Kniha říká, že osudem Strážce Orbu je stát se místo Toraka vtělením druhého Osudu a nést titul Dítě Temnot. My jsme však věděli, že je to nemožné, neboť Strážcem Orbu byl Belgarion a byl Dítětem Světla. Dále jsme četli, že matky Dítěte Světla a Dítěte Temnot je budou provázet ke střetnutí a znamení jasně říkala, že matkou Dítěte Světla je Polgara. Polgařiným osudem však bylo nemít žádné děti, neboť tak to bylo napsáno ve hvězdách již před jejím narozením. Navíc i kdyby nastalo nemožné a Belgarion by se stal zástupcem druhého Osudu podobně jako Zedar Odpadlík, jeho matka Ildera zemřela, když byl ještě dítě. Cítili jsme ještě další přítomnost otřásající se a kvílející v temnotách a pohybující se skrze záležitosti lidí. Měsíc k nám promluvil jasnou řečí, sdělil nám, že touto temnou přítomností je žena, jejíž moc je stejně velká jako Polgařina. Ale tato Matka Temnot byla rovněž bezdětná. Pohyby hvězd nás mátlý a my jsme byli stejně bezmocní jako nevzdělaní nevolníci, pro které světlo na nočním nebi představuje pouze hvězdy, a pro které nejsou hlasy země nic jiného než kvílení větru či bubnování dešťových kapek. Jednu věc jsme však spatřili jasně. Věky člověka jsou stále kratší a UDÁLOSTI, které představují střetnutí mezi dvěma Osudy, jsou oddělené stále kratšími časovými úseky. Opět nastal čas na pečlivé zvážení všeho, co jsme se naučili, věděli jsme však, že musíme spěchat, neboť jinak nás UDÁLOST zastihne nepřipravené. A tak se stalo, že jsme se v desátém roce po smrti Toraka setkali v Kellu a tam jsme se rozhodli, že již nemůžeme stát stranou a být pouhými pozorovateli běhu UDÁLOSTÍ. Čas studia skončil. Nyní nastal čas činů. Dospěli jsme k rozhodnutí, že vzhledem k tomu, že znamení v Knize Nebes jsou pro nás hádankou, musíme nějakým způsobem ovládat, pomáhat či radit účastníkům další UDÁLOSTI tak, aby se setkali na místě, které jsme znali. Tak, přestože jsme nevěděli, jak bude UDÁLOST probíhat, mohli jsme alespoň určit, kdy nastane a kde se odehraje. Toto rozhodnutí jsme v myšlenkách sdělili Věštkyni žijící v zemích západně od velikého moře, které rozdělilo země světa a požádali jsme ji, aby se vypravila do Aldurova Údolí. Tam žila čarodějka Polgara se svým manželem a nalezcem, kterého Belgarion zachránil ze spárů Učedníka Ktačika. Požádali jsme ji, aby k Polgaře promluvila a přesvědčila ji, aby se vydala na cestu, která ji nevyhnutelně přivede na místo dle našeho výběru. Věštkyně v zemích západu s naší žádostí souhlasila a vydala se na cestu jen ve společnosti svého němého ochránce. Pak jsme se všichni vrátili k přípravám, neboť jsme museli ještě mnohé vykonat a věděli jsme, že následující UDÁLOST již bude poslední. Ať již bude výsledek pro tento svět jakýkoliv, rozdělení stvoření již trvalo příliš dlouho a my jsme byli přesvědčeni, že toto střetnutí mezi dvěma Osudy rozdělení ukončí a vše bude znovu zceleno.

KNIHA 2

Kniha Osudů

Toto jsou osudy, které známe:

Ve dnech před rozdělením světa k nám přišel duch a řekl nám o Oslavě Života a milovaném hostu, který jednoho dne přijde, aby se také zúčastnil hostiny. Duch nám také řekl o znameních na nebesích a šepotu ve skalách, který oznamuje jeho příchod. Obrátili jsme oči k nebi, abychom mohli číst a napjali jsme uši, abychom mohli slyšet zemi a poznali jsme, že k nám bude mluvit falešný hlas, který se nás pokusí svést z cesty k pravdě. Neboť vězte, že lidský osud není přímý jako rovná cesta. Očekávají nás dva osudy. Jeden je pravý a jeden falešný. Obrátili jsme veškeré naše úsilí a snahu k úkolu určit, který osud je pravý a který falešný. Kniha Nebes, ze které jsme se toho tolik dozvěděli, však o tom nehovoří. Snadno se tam můžeme dočíst, co se stane, budeme-li následovat pravdu a co se stane, budeme-li následovat lež, ale velká kniha, zapsaná ve hvězdách, neskrývá ani slovo o tom, který osud je který. Byli jsme zmateni a obávali jsme se, abychom si nevybrali špatně.

Opustili jsme místo, kde nám toto bylo odhaleno a přijali jsme úkol, který na nás byl vložen. Úkol našeho lidu spočívá v tom, naučit se o obou Osudech rozdělujících stvoření vše, co dokážeme, abychom je mohli rozsoudit a určit, která cesta je správná. Radili jsme se s moudrostí duchů a s moudrostí lidí a také s moudrostí Bohů a proroků. Lidé, duchové, Bohové a proroci nám svou moudrost poskytli a vězte, že nevěděli o nic víc než my. Všichni věřili, že osud, který následují oni je pravý Osud, nikdo však tomu nedokázal poskytnout důkaz. Splnit tento úkol tedy bylo jen na nás. Radili jsme se jeden s druhým, neboť jsme spatřili, že ostatní, kteří následují jeden či druhý osud, dokáží číst Knihu Nebes jen nepřesně. Pouze my, kteří stále hledáme pravdu, ji dokážeme číst jasně. Břímě našeho úkolu na nás těžce dolehlo, neboť vpravdě se v našem výběru bude skrývat výběr za celé lidstvo.

Ve snaze dospět ke správné volbě jsme obrátili pozornost k těm stránkám knihy hvězd, které hovoří o počátcích. Na první stránce Velké Knihy je napsáno, že na začátku byl jen jeden Osud a jedno Určení pro vše, co bylo stvořeno a tento Osud byl účelem a nezbytností. Ale v bezčasovosti, která existovala předtím než byl stvořen člověk, aby zvážil význam času se stalo, že v bytí vstoupil druhý Osud, který byl rovněž účelem a nezbytností. Druhý účel byl protipólem prvního a boj jednoho s druhým poznamenal každou částičku stvoření. Došlo také ke vzniku nejistoty, neboť oba Osudy se měly na pozoru jeden před druhým. Stali se z nich smrtelní nepřátelé, neboť každý stál na jiné cestě a dokud budou oba existovat, nebude žádný z nich naplněn. A každý z Osudů vložil své ruce na události, aby je zformoval k porážce druhého Osudu. V tomto úsilí byly vyvolány veliké síly, které se musí nevyhnutelně střetnout. A oba Osudy promluvily k těm, kteří měli být jejich nástroji.

Hlasy těchto dvou velkých Osudů a slova, kterými hovoří, se nazývají Proroctví a Proroctví musí být naplněna. Kdyby zde byl jen jeden hlas a jeden Osud, náš úkol by skončil s objevem tohoto hlasu. Jsou zde však dva hlasy a dvě Proroctví a veškeré stvoření představuje jejich bojiště. Proroci prvního Osudu prohlašují, že druhý Osud je chyba a popření. Proroci druhého tvrdí, že první Osud vznikl se zlým záměrem, který je třeba nahradit pravdou. Zvážili jsme tato Proroctví a jejich nauky a je skutečně možné, že chyba může vést nevyhnutelně ke zlu, ale je také možné, že zlo existovalo již od počátku času a musí být napraveno.

Ve stejné době, kdy jsme získaly poznání o obou velkých hlasech a o obou Osudech se stalo, že i svět byl rozdělen stejně, jako zbytek stvoření a pohleďte! Rozdělení našeho světa přišlo jako výsledek střetu jednoho Osudu s druhým, neboť Bůh lidu zvaného Angaraci byl plodem druhého Osudu a kámen, který pozdvihl, byl nástrojem prvního Osudu. Taková byla moc provázající jejich vzájemný dotyk, že sama země nedokázala unést její váhu a rozdělila se před Torakem a kamenem, který pozdvihl, jako mrak. Přišlo moře a to, co bylo dříve jedním, se rozdělilo.

Když se pohyb moří a pevnin zastavil, žili lidé na dvou místech a ti, co žili na jednom z těch míst, následovali první Osud, ti, co žili na druhém místě, následovali ten druhý. A my jsme se podívovali nad dokonalostí toho všeho. Když jsme však zvážili vše, co se událo, našli jsme tam chybu, neboť ve všech událostech chyběla symetrie. Bůh Angaraků a kámen, který lidé nazývají Orbem, si nejsou rovni. Vždyť Torak je jedním aspektem druhého Osudu a Orb je odlišným aspektem prvního. Dospěli jsme k závěru, že mezi dvěma Osudy tato symetrie být musí - že někde musí být Bůh vyzývající Toraka, a že někde musí být kámen, který představuje stejný aspekt druhého Osudu, jaký představuje Orb v případě Osudu prvního. Převraceli jsme to v našich myslích ze všech stran a brzy nám bylo jasné, že když se jakýkoliv aspekt jednoho z Osudů setká se stejným aspektem druhého, bude toto střetnutí posledním střetnutím mezi nimi, ve kterém jeden zvítězí a druhý zmizí - pokud však v tomto setkání nebudeme schopni sehrát naši úlohu, zmizí vše, co je. Tak se stalo, že jsme se dozvěděli o tom, že poslední střetnutí mezi dobrem a zlem, které se odehraje na tomto světě, již má určené místo a začali jsme se připravovat na to, co se musí stát.

Vynaložili jsme veškeré úsilí na nalezení kamene, který byl odhalen díky chybě v události, lidmi nazývané Rozbití Světa. Dospěli jsme totiž k závěru, že střetnutí těchto dvou kamenů bude nejpravděpodobnější formou posledního střetnutí a pokud bychom našli druhý kámen, mohli bychom je oba držet odděleně, dokud se nepřipravíme na jejich střetnutí. Kniha Nebes k nám však promlouvala podivným jazykem a hlasy skal nesrozumitelně mumlaly, takže se naše hledání nezdařilo. Nakonec jsme si uvědomili, že oba soupeřící Osudy skrývají některé své aspekty jeden před druhým a před očima lidí.

Na začátku třetího věku, který započal, když Belgarat a někteří Alorni získali zpět Aldurův Orb nalézající se do té doby ve Městě Věčné Noci, začal úsvit velikého Věku Proroctví. Na zmrzačeného Boha Angaraků sestoupilo prorocké vytržení, on začal promlouvat v extázi a jeho slova byla slovy druhého Osudu. Čekali jsme, neboť jsme věděli, že i první Osud musí promluvit - neboť slovo objasňuje význam Události a každý Osud musí vložit vlastní význam do Události, ke které nevyhnutelně dojde. Pak na dalekém severu v zemích zvaných Království Západu zazněl hlas prvního Osudu. Všichni jsme tomuto hlasu naslouchali v údivu - neboť vězte, že první Osud nemluvil hlasem Boha, ale hlasem idiota. V primitivní vesnici na březích řeky Mrin žil muž, který se tak podobal zvířeti, že si ho ošklivila i vlastní rodina. Nemluvil lidskou řečí, ale jen vyl a kňučel jako pes. Když mu bylo třicet let, sestoupila na něj moc proroctví, jal ho třas a on začal mluvit. A náhoda tomu chtěla, že králem té země byl jeden ze synů Medvědí plece, který šel se svým otcem a pradávným Belgaratem do Města Nekonečné Noci, aby znovu získali Orb. Tento král, kterému lidé říkali Býčí šíje, od Belgarata věděl, že má naslouchat hlasu Proroctví a zaznamenat jej, až promluví. A tak se stalo, že král Býčí šíje, do vesnice, kde žil Prorok, poslal písaře, aby zaznamenali jeho slova.

Podivili jsme se nad tím, neboť Bůh Angaraků přebýval ve velikém paláci vysoko v horách Karandy a Prorok od řeky Mrin žil v blátě a ubohé chatrči na říčním břehu. Prorocká vytržení, která na něj sestoupila, si však byla rovna - a jistým způsobem se zdálo, že čím byl Torak vyšší a ušlechtilejší, tím nižší a bídňější byl ten, který pronášel Proroctví opačného Osudu. A vězte, že když se jeho dny nachýlily poté, co prorokoval dvacet let, se mysl mrinského Proroka úplně zlomila a jeho idiocii doplnilo šílenství. Král Býčí šíje jej musel spoutat řetězy před jeho chatrčí, aby si sám nezpůsobil zranění nebo aby neuprchl do divočiny a žil tam se zvířaty.

A my jsme se z veliké dálky dívali a čekali, a když prorokování skončilo, vyslali jsme některé z našeho počtu, aby získali kopie Proroctví idiota z Mrinu a Boha Angaraků. Chtěli jsme je srovnat a učit se z nich.

V té době vznikla také menší Proroctví. První Osud promluvil ústy obchodníka z Darinu ve vzdálené Sendarii a druhý Osud promluvil ústy otroka v Rak Ktol v pustinách Murgosu. V Melceně sestoupilo vytržení na jistého učence a on promlouval po třista devět hodin hlasem prvního Osudu - a pak zemřel. Námořník a válečník v dalekém severním království Šereku, který se plavil na válečné lodi, se náhle probudil ze spánku a začal prorokovat Torakuv příchod. Jeho spolubojovníci jej spoutali do řetězů a hodili do moře.

A vtom všem se skrýval záměr, který jsme nedokázali rozluštit. Osudy, které soupeřily jeden s druhým uprostřed stvoření, činily tajemné pohyby jeden proti druhému a místa, kde byla řečena Proroctví, se nám zdála náhodná a nedokázali jsme jim porozumět.

Počátkem čtvrtého věku skončil čas Proroctví a začal čas UDÁLOSTÍ. První UDÁLOSTÍ bylo zavraždění krále Rivy, který byl strážcem Orbu. A Torak se zaradoval ze smrti rivanského krále, na které měl svůj podíl Zedar Odpadlík. Dračí Bůh však netušil, že tímto činem zpečetil svůj vlastní osud. Neboť vězte, že smrt rivanského krále pohltila srdce Polgary čarodějky všestravující nenávistí ke zmrzačenému Bohu a pokud by Torak nedokázal získat Polgařinu lásku, byla mu předurčena zkáza.

Další UDÁLOSTÍ byl vpád Angaraků do království západu. A na bojišti u Vo Mimbire byl Torak přemožen mocí Orbu a spoután, aby vyčkal příchodu svého nepřítele.

Po přemožení Toraka následovali další UDÁLOSTI, velké i malé, a my jsme v jejich běhu spatřovali přítomnost obou

Osudů a rovněž jsme viděli opatrné pohyby jejich věčné hry. Žádná UDÁLOST se však ve hvězdách nerozezněla hlasitěji než zrození Belgariona. Ve svých šestnácti letech vložil ruku na Orb, a když se jej dotkl, veškeré stvoření se rozezvučelo jako obrovský zvon.

UDÁLOST, na kterou vesmír i samotný čas již čekaly, byla blízko a oba Osudy se střetly jeden s druhým v ruinách Města Noci. A stalo se, že Torak, Dračí Bůh Angaraků, byl zabit rukou Belgariona, strážce Orbu. Tato UDÁLOST oznámila začátek pátého věku.

A pátý věk začal v temnotě a pochybách, neboť Kniha Nebes se v okamžiku Torakovy smrti změnila a my jsme ji již nedokázali číst. Navíc jsme s Torakovou smrtí ucítili zachvění, které proběhlo veškerým stvořením a my jsme byli překvapeni, neboť se nám zdálo, že jeden z Osudů zmizel - aniž bychom si mezi nimi zvolili. První Osud byl naplněn a druhý selhal, my jsme však stále ještě nevěděli, který byl dobrý a který zlý. A pokud bylo Torakovo Proroctví hlasem pravdy, pak dobro navždy opustilo veškeré stvoření a my jsme byli odsouzeni k věčnému zlu.

V zoufalství jsme se pokoušeli znovu pochopit jazyk Velké Knihy Nebes, ale jeden z našeho počtu, který odjakživa upíral svou pozornost k hlasům ve skalách, k nám přišel a promluvil, řka: "Poslyšte, skály stále hovoří dvěma hlasy." A duchové k nám rovněž promluvili a pravili: "Vězte, že v duchovním světě spolu stále soupeří Dítě Světla a Dítě Temnoty." A Kniha Nebes se nám stala znovu srozumitelnou a my jsme s úlevou četli, že oba Osudy pokračují ve své nekonečné hře. Během střetnutí mezi Belgarionem a Torakem zmizel jeden aspekt druhého Osudu. Pochopili jsme, že se odehrají další taková střetnutí - a bude jich stále víc. Od této chvíle se začal po světě pohybovat nový aspekt Osudu, který s Torakovou smrtí neuspěl - a v některých ohledech se tento nový aspekt zdál být temným odrazem Polgary Čarodějky. A my jsme se otřáslí při představě na střetnutí mezi temným stínem a děsivou Polgarou.

A když k nám začala Kniha Nebes opět promlouvat srozumitelnou řečí, dočetli jsme se v ní, že souboj mezi dvěma Osudy bude pokračovat tak dlouho, dokud ze dvou kamenů, které existují, nezbyde jen jeden. Neboť protože tyto kameny byly kdysi ve středu všeho stvoření, každý z nich je nyní jádrem odlišného Osudu, a dokud budou oba existovat, bude pokračovat i jejich souboj.

Stále usilovněji jsme pátrali po kameni, který je protipólem Orbu, neboť vězte, že Orb je v rukou Belgariona, který je mocným čarodějem. Kdyby se oba kameny střetly v rozhodující bitvě, ruka Belgariona by do ní jistě zasáhla a my jsme nevěděli, jestli je to správné. Jak bychom však mohli mocnému Belgarionovi zabránit, aby učinil, co si bude přát? Druhý kámen je zde. Kosti světa se otřásají zvukem jeho přítomnosti. Oba kameny se blíží jeden k druhému stejně neodvolatelně jako Osudy, které představují. Musíme nalézt druhý kámen a musíme zdržet Belgariona, jinak přinese Orb do přítomnosti druhého kamene dřív, než učiníme naši volbu. Neboť pokud se střetnutí odehraje dříve než si zvolíme, veškeré stvoření zmizí.

KNIHA 3

Kniha Úkolů

Toto jsou úkoly, které musíme splnit:

Kdysi jsme seděli na zemi ve stínu hor Korimu, kterého již není a převelice jsme nařikli nad tím, že jsme byli stvoření a pak odehnáni. A během našeho pláče sestoupil na jednu z našich žen dar vnitřního zraku a ona se stala Věštkyní.

Promluvila k nám o Oslavě Života a o milovaném hostu, který jednoho dne přijde, aby se zúčastnil hostiny. A řekla nám, abychom se připravili na jeho příchod. Hovořila k nám o znameních na nebi i na zemi a přikázala, že se musíme naučit tato znamení číst, neboť jen tak si budeme moci vybrat mezi těmi, kteří k nám jednoho dne přijdou.

Proto jsme obrátili tváře nejprve k nebesům a naše srdce poklesla, neboť se zdálo, že tam žádná znamení nejsou. Tu se však náhle na nočním nebi rozzářilo veliké světlo, jehož paprsky byly lemovány ohnivými mračny. A v těchto ohnivých mračnech jsme přečetli první slovo z Knihy Nebes a toto slovo znělo "Nebezpečí". S obtížemi jsme začali kousek po kousku dávat dohromady zprávu zapsanou ve hvězdách. Během naší práce na tomto úkolu začali jiní z našeho počtu naslouchat hlasům, kterými šeptaly skály. Tyto šepoty mohl slyšet každý člověk, hovořily však jazykem, který nikdo nedokázal přeložit. V určité době se však země zachvěla pod nápoly zemětřesení a z šepotů skal se stal křik a v tomto křiku jsme rozeznali první slovo z jejich jazyka a toto slovo znělo "nebezpečí".

Po staletí jsme luštili znamení mezi hvězdami, abychom je dokázali přečíst a po staletí jsme zápasili s šepoty ve skalách, abychom je dokázali jasněji slyšet a přeložit je. A po čase se stalo, že jeden mezi námi obrátil svou tvář k nebi a přečetl celou zprávu, která se skrývala mezi hvězdami. Tato zpráva zněla: "V srdci volby se skrývá nebezpečí, neboť pokud zvolíte špatně, veškeré stvoření bude obráceno ke zlu a dobro zmizí, aby již nikdy nepovstalo." A v tu hodinu povstali jiní z našich učenců, odebrali se ke skalám a položili na ně uši a uslyšeli jejich hlasy, které k nim jasně promlouvaly. Skály říkaly: "V srdci volby se skrývá nebezpečí, neboť pokud zvolíte špatně, veškeré stvoření bude obráceno ke zlu a dobro zmizí, aby již nikdy nepovstalo."

Studovali jsme stále usilovněji a Kniha Nebes nám byla stále srozumitelnější a hlasy země stále hlasitější. Stránky zapsané mezi hvězdami a slova pronášená zemí nám však neposkytla žádnou pomoc ve volbě, kterou budeme muset učinit. Země i nebe nás opakovaně varovaly, že k nám přijdou dva, že jeden bude dobrý a jeden zlý, a že si mezi nimi budeme muset zvolit, ale ani země ani nebe nám neposkytly radu který je který. Naši učenci se soustředili na další oblasti poznání, aby našli vytouženou odpověď. Někteří z nich hovořili s mrtvými, jiní promlouvali s duchy, zvířaty a stromy. Naši věštky upírali svůj vnitřní zrak do vzdálené budoucnosti i do mlhavé minulosti, ale odpověď jsme nenalezli nikde.

Jednoho dne jsme se shromáždili na pláních Temby, abychom zvažili náš úkol a rozhodli o způsobu jeho dokončení.

Přinesli jsme si s sebou vše, co jsme se naučili z nebe i země, od živých i mrtvých, od duchů, zvířat i stromů. A když jsme to vše dali dohromady, byli jsme udiveni množstvím našich objevů, neboť to, co nám neřeklo nebe, nám často sdělila země a to, co nám neřeklo ani nebe ani země, nám sdělili duchové. A když jsme to vše shromáždili, zjistili jsme, že náš první úkol je dokončen. Získali jsme poznání o rozdělení, které zkazilo stvoření. Poznali jsme pravdu o existenci dvou duchů v jádru tohoto rozdělení. A zjistili jsme, že jsou dva kameny, které byly kdysi jedním, a které se již nikdy znovu nesjednotí.

Když jsme o tom spolu hovořili, povstal z našeho středu starý muž, zakryl si oči šátkem a promluvil k nám hlasem víze, řka:

"VĚZTE! Váš první úkol je dokončen a nyní se musíte obrátit k druhému. Dva duchové stojící v centru rozdělení spolu nyní zápasí na této zemi. Jeden ze dvou kamenů je zde a rovněž je zde boží vtělení druhého Osudu. Bůh nyní pozvedne kámen proti zemi. Využijte této možnosti ke studiu obou Osudů. Naučte se o nich vše, co se naučit dá, abyste si mezi nimi mohli zvolit."

A v okamžiku, kdy na nás věstec vložil tento úkol, země se otřásla a zachvěla, neboť Bůh a kámen se spojili k roztržení světa. Obrátili jsme veškeré naše úsilí ke studiu obou Osudů, které se nám odhalily svými činy. Zjistili jsme, že první Osud je zatvrzelý a neodpouštějící, a někteří mezi námi na to poukazovali a říkali: "Tento Osud musí být jistě zlý, neboť dobro takové není." Jiní však odpovídali, že jsme zvážili pouze jeden aspekt tohoto Osudu reprezentovaný kamenem, a že pro kameny je přirozené, aby byly zatvrzelé a neodpouštějící. Stejně tak jsme zjistili, že druhý Osud je plný pýchy a sobectví a velice touží po modlitbách a uctívání. To jsou však přirozené vlastnosti některých Bohů a právě takový Bůh reprezentoval boží aspekt druhého Osudu.

Proto jsme soustředili své mysli ve snaze prohlédnout tyto aspekty a spatřit pravou povahu obou Osudů. V Knize Nebes jsme našli stránky, které hovořily o prvním Osudu před příchodem druhého. Podle nich osud všeho, co bylo, všeho, co je a všeho, co bude, záleží na jedné UDÁLOSTI, ke které jednoho dne dojde, a která naplní stvoření. Pak jsme se obrátili ke stránkám, které hovořily o druhém Osudu ještě před tím, než se dozvěděl o existenci prvního. A pohleďte! Druhý Osud také směřoval k jedné UDÁLOSTI. Přejde den, kdy se oba Osudy střetnou ve všech svých aspektech a tehdy dojde k volbě osudu stvoření.

Se stále hlubším studiem jsme objevovali nové poznatky o aspektech obou Osudů. A shledali jsme, že jsou neustále v rovnováze. Proti jednomu kameni zde byl jiný kámen. Proti Bohu jiný Bůh. Proti hrdinovi hrdina. Proti ženě žena. Proti meči meč. Oba Osudy byly ve všech věcech tak vyrovnané, že váha jediného peříčka mohla zvrátit průběh rozhodující UDÁLOSTI.

A za tím vším jsme zjistili, že první Osud stvoření byl neměnný a trvalý, stálý a nehybný. Zjistili jsme, že druhý Osud představuje změnu a proměnlivost, pohyb a vývoj. Známky těchto rozdílů jsme spatřili ve všech činech obou Osudů a dohadovali jsme se mezi sebou o povaze dobra a o povaze zla. Nakonec jsme však nedosáhli jednoty a nebyli jsme schopni říci jistě, zda změna je dobrá nebo zlá, či zda absolutní nehybnost je osudem, který si chceme zvolit.

Zatímco jsme zvažovali veškeré své poznání, vyrazil pradávňý Belgarat, který byl sám jedním z aspektů prvního Osudu, aby získal Orb svého pána z Města Nekonečné Noci. A když se toho dne rozednilo, z hor hraničících s Daršivou sestoupila Věštkyň, kterou jsme předtím neznali, doprovázená němým mužem podivné rasy. A Věštkyň pozdvihla svůj hlas a vložila na nás třetí úkol.

"Vězte," řekla. "Že začal třetí věk člověka, a že je to věk Proroctví. A bude vaším úkolem shromáždit všechna Proroctví, která budou řečena jedním či druhým Osudem. Pátrejte tedy v zemích všech lidí po prorocích hovořících hlasy Osudů, shromážděte vše, co bude vyřčeno a doneste slova Proroctví k těm, kteří rozluští jejich význam." Když to dořekla, odvrátila se bezejmenná Věštkyň pryč, odešla a my jsme ji již nikdy neviděli.

Úkol, který na nás Věštkyň vložila, byl dlouhý a těžký, neboť prorocké vytržení se podobá šílenství a my jsme proto museli vyhledat každého blázna ve všech královstvích světa a shromáždit všechny bláboly z úst šílenců. A některá ze slov bláznů tohoto světa se zdála být slovy Osudu, a některá slova skutečných Proroků se zdála být šílenými bláboly. A my jsme nedokázali rozeznat, co je hlasem Proroctví a co hlasem Šílenství. A tak, když jsme měli jistotu, že nám žádná skutečné Proroctví neuniklo, poslali jsme všechna shromážděná slova věstcům v Kellu, kteří se snažili oddělit skutečná Proroctví od blábolu.

Občas jsme si zoufali, občas jsme si sami připadali šílení. Navíc jsme zjistili, že démoni a ďablové mohou čas od času ze zlomyslnosti promlouvat nevinnými ústy po způsobu Proroctví a snažit se nás tak svést z cesty. My jsme však odolali, a když věk Proroctví skončil, zjistili jsme, že z celého velkého množství promluv bylo skutečných hlasů Osudů jen několik málo, a zbytek byly nesmyslné bláboly. Toto poznání pro nás bylo hořké.

A uprostřed našeho smutku k nám přišla Věštkyň Onatel se slovy pokoje a pravila:

"Neplačte ani nedovoľte svým ramenům, aby se sklonila pod tíhou zoufalství, neboť největší úkol leží ještě před vámi a vše, co bylo dosud vykonáno, je jen přípravou a zkouškou. A toto je nyní úkol, který musíte vykonat. Vše, co k tomu bylo potřeba, je již připraveno. V tomto věku musíte provést Volbu."

Naslouchali jsme jejím slovům v úžasu, neboť jsme nevěděli, že již skončil třetí věk a začal věk čtvrtý. V té době se však ze severu vrátil jeden z našich bratrů, řekl nám, co viděl v domě Toraka a my jsme náhle porozuměli. Torak nebyl vyvrhnutím Osudu, který jej ovládal a my musíme i nadále hledat, abychom našli Boha, který k nám jednoho dne přijde. Věštkyň Onatel nám řekla, že jsme již učinili vše, co je nutné k vykonání Volby. Jak bychom si však mohli vybrat mezi dvěma Bohy, kteří k nám ještě nepřišli? Pak jsme si uvědomili jisté poznání, které jsme přehlédli - některá znamení, která nám unikla. A tak jsme se shromáždili na pláních Kellu, abychom zvážili vše, co jsme se naučili.

A v tu chvíli jsme propadli zoufalství, neboť ve všem, co jsme shromáždili, nebyla jistota - žádná pravda, která se objevila, nám nemohla pomoci, abychom se vyvarovali chyby. A znovu k nám přišla Věštkyň Onatel a pravila:

"Slyšte! Povím vám tajemství. Volba bude učiněna jedním z vás - ne všemi. A volba mezi dvěma Osudy nebude

učiněna v moudrosti, ale v zoufalství. Přejde den, kdy se Osudy střetnou jeden s druhým a tehdy nakonec jeden z vás spatří to, co dosud nikdo neviděl a on provede Volbu." S tím nás Onatel opustila.

Dospěli jsme k závěru, že Osudy se musí střetnout v jedné z těch velkých UDÁLOSTÍ, které jsou zapsány v Knize Nebes zářivým písmem a cestovali jsme po světě, abychom těmto UDÁLOSTEM byli přítomni. Jeden z našeho počtu byl přítomen, když byl zabit rivanský král. Během této události však Volba nemohla být učiněna. A jeden z nás stál u Vo Mimbri, kde se zmražený Torak střetl v boji muže proti muži se Správcem Rivy a byl poražen mocí Orbu. A jeden z nás byl v hrubé vesnici, kde se narodil Belgarion, nedaleko od hořícího domu, ve kterém zemřeli rodiče Božího Vraha. Byli jsme v Rivě, kde Orb přijal dotyk Belgarionovy ruky a na okamžik jsme váhali, zda již nemáme Volbu provést, okamžik však minul a UDÁLOST nám proklouzla mezi prsty.

Nakonec jsme přišli do prokletého Ktol Mišraku a nemocného údolí, ve kterém leží, avšak okamžik Volby nám opět unikl. Neboť vězte, že UDÁLOST na tom místě nepředstavovala Torakova smrt z rukou Belgariona, ale odehrála se ve chvíli, kdy Polgara Boha Angaraků odmítla. A s Torakovým pádem, když se vše, co bylo stvořeno, otřásl a umlklo, jsme se obávali, že světlo se již nikdy nevrátí. UDÁLOST minula, my jsme si nezvolili a odjakživa jsme věřili, že v té chvíli musí být vše zničeno.

Vrátili jsme se z Ktol Mišraku otřesení a vyděšení. Bylo naše selhání při Volbě upřednostněním zla před dobrem? Odpověď na tuto otázku jsme neznali a s obavami jsme se dívali do Knihy Nebes, hledajíc nějaké nové a děsivé znamení.

Nakonec k nám přišel věstec Gazad, jeho tvář byla chladná a rozhněvaná a on k nám hněvivě promluvil, řka: "Slyšte! Selhali jste v úkolu, který na vás vložila Onatel. Veškeré stvoření bylo vaším selháním zmařeno. Váš úkol je stále stejný. Zvolte! Nesmíte znovu selhat, neboť stane-li se tak znovu, vše, co bylo, je a bude, navždy zmizí a žádného stvoření již nebude."

Gazadova slova nás naplnila bázní a přiměla nás k ještě většímu úsilí splnit úkol, ve kterém jsme selhali během předchozího věku. A jako součást tohoto úkolu jsme naléhavě pátrali po druhém kameni, který stojí proti Aldurově Orbu. Osud, jehož jádrem tento kámen je, však jeho polohu ukryl před námi i všemi ostatními lidmi a Bohy. Nikdo z nás nebyl dostatečně mocný, aby prolomil překážky mysli a ducha, kterými tento Osud chránil své tajemství a my jsme se nakonec rozhodli zvolit si nebezpečnou cestu. Ze všech mocí na tomto světě jsou největší ty, které leží v rukou Belgarata, Polgary a Belgariona. Kdybychom je nějakým způsobem dokázali přimět, aby nám pomohli v našem hledání drahého kamene, dokážeme uspět. Musíme však před nimi skrýt náš záměr, neboť jsou to služebníci prvního Osudu. Kdyby druhý kámen našli před námi, jistě by se jej pokusili zničit, a to nemůžeme připustit. Proto je musíme přimět k pomoci lstí a vydat se tak ve veliké nebezpečí. Navíc musíme nalézt a určit stínovou temnou ženu, která nyní kráčí po světě a tvaruje UDÁLOSTI ke svým vlastním účelům.

Taková je tedy podstata našeho velkého úkolu. Nechť každý vynaloží veškeré úsilí, aby splnil to, co má za úkol, ale všichni musíme mít neustále na paměti, že hlavním úkolem je provést Volbu, a pokud k tomu UDÁLOSTI poskytnou příležitost, každý z nás může být přinucen zvolit si bez pomoci a sám. Sdílejte proto své poznání se svými bratry a sestrami, neboť jeden z nich může být přinucen provést Volbu a díky nějakému zlomku poznání, které mu odepřete, se může stát, že si vybere špatně.

Neboť vězte, že jednou učiněná volba již nemůže být odčiněna a to, co si zvolíme, vytrvá až do konce dní.

KNIHA 4

Kniha Generací

Toto jsou generace Věštců:

Především vězte, že vnitřní zrak vás nevyvyšuje nad ostatní. Nevíme, odkud přichází; nevíme, proč jsou někteří vybráni, aby jej obdrželi a jiní ne. Vězte také, že vnitřní zrak není vaším nástrojem. To vy jste nástroj vnitřního zraku a on vás bude využívat pro své účely a vy nebudete nikdy vědět, jaké účely to mohou být. Pěstujte v sobě proto pokoru a trpělivost.

Dar vnitřního zraku jako první obdržela žena zvaná Ninal. Před tím byla Ninal ženou a matkou, ale když k ní přišel vnitřní zrak, odvrátila se od svého manžela a dětí. A nápor vizí ji přinutil vstát a zastřít si oči před běžným denním světlem. A ona si zavázala oči šátkem, aby mohla jasněji spatřit odhalená znamení. Od toho dne až do konce svého života si Ninal nikdy oči neodkryla. A promluvila k lidem, co jí bylo odhaleno. Všichni jí naslouchali v úžasu, neboť jim řekla o Oslavě Života a o milovaném hostu, který jednoho dne přijde. A ze způsobu, kterým její hlas zasahoval jejich srdce poznali, že tato slova jsou pravdivá. Když Ninal domluvila, lidé kolem ní byli strnulí jako kámen - všichni s výjimkou jednoho.

Mezi lidem žil toho času nešťastník jménem Jord. Byl vyšší než kterýkoliv jiný muž a měl mocné paže. Jord však od svého narození nikdy nepromluvil ani ze sebe nevydal žádný jiný zvuk. A Jord zvedl ze země hůl, podal ji Ninal, položil její ruku na hůl a odvedl ji ze středu ostatních lidí. A od té doby žili Ninal a Jord odděleně od ostatních, on se o ni staral a chránil ji před zraněním, a přestože mu možná odhalila mnohá tajemství, zůstala tato tajemství navždy uzavřená za jeho mlčenlivými rty. A tak tomu bylo vždy: každý věstec, na kterého sestoupil dar vnitřního zraku, má mlčenlivého průvodce a ochránce.

V letech, která následovala po velkém odhalení, mluvila Věstkyně Ninal k lidu ještě mnohokrát a slova, která pronášela, byla někdy jasná a někdy temná a podivná. Po čase sestoupil vnitřní zrak i na jiné, kteří si rovněž zakryli šátkem oči proti běžnému světlu, aby mohli lépe vidět neviděné. A ke každému z nich přišel němý, který jej chránil a provázel. Někteří z Věstců hovořili o odhalení, o kterém jako první hovořila Ninal, jiní hovořili o dalších věcech. Někteří mluvili

jasně, zatímco slova ostatních byla tajemná.

Protože však byla první, a protože ona jako první učinila velké odhalení, nazývají se Věštcí prvního věku na její počest Generací Ninal. A když byla stará a shrbená pod tíhou let, Věštkyně Ninal zemřela a v tu samou hodinu opustil svět i Jord a oba byli bok po boku pohřbeni s velkými počtami.

Věštcí pomáhali učencům, kteří se pokoušeli číst Knihu Nebes, i těm, kteří se pokoušeli porozumět slovům vyřčeným hlasy skal. Objevíli jsme, že Věštcí dokáží hovořit jeden s druhým na velké vzdálenosti a zdálo se, že sdílejí jednu společnou duši, která je zdrojem vnitřního zraku. Oni o tom však nehovořili, a naše otázky zůstaly nezodpovězeny.

A stalo se, že generace Ninal skončila s koncem prvního věku a začala generace Viguna. Věštec Vigun povstal a promluvil k nám v den, kdy Dračí Bůh Angaraku pozdvihl kámen, který nazývá Kthrag-Yaska a jeho mocí rozerval zemi.

A s tímto roztržením země skončil první věk, první Osud a první úkol. Snahou druhé generace bylo vyhledat děti Bohů a naučit se od nich věci, které vědí o Bozích a o dvou Osudech soupeřících o nadvládu nad stvořením.

A Věštcí generace Vigun byli nazýváni Badatelé, neboť cestovali po světě, dotýkali se myslí dětí Bohů a učili se od nich. A Badatelé se o Bozích dozvěděli mnohé zvláštní věci, neboť hleďte! Každý Bůh byl natolik ovládan jedinou myšlenkou, že byl ve všech ostatních směrech nedokonalý. Když však nakonec Badatelé došli do Údolí, kde přebýval Bůh Aldur se svými Učedníky, našli Boha pohlceného myšlenkou poznání. Když vstoupili do kontaktu s Aldurovou myslí, smutek, který na ně padl, zmizel jako jarní sníh. A Aldur je svou moudrostí upokojil a poradil jim, aby vyčkali příchodu Angaraků, kteří již brzy vstoupí do jejich země. Když nakonec odešli, jedna z jejich počtu tam ještě na čas zůstala. Byla to Věštkyně Kammah, která očekávala návrat prvního Aldurova Učedníka a měla se stát jeho ženou. Když Belgarat dokončil svůj úkol a vrátil se do Údolí, byla jeho jedinou společnicí sněžná sova. A Kammah na to pohlížela v úžasu a dokonce si odkryla oči, aby mohla i v denním světle spatřit to, co jí odhalil vnitřní zrak. A hleďte! Ta sova byla Poledra a vnitřní zrak Kammah odhalil, že je rovněž vlčicí, ale jednoho dne se stane ženou a Belgaratovou manželkou. A Kammah se začala třást a v přítomnosti Poledry padla na zem, neboť vidění, které k ní přišlo, otráslou celou její duši.

Kammah ve chvíli poznala, že Poledra porodí dvě dcery. Jedna z nich se vdá za krále, který bude strážcem kamene zvaného Orb a z jejich spojení jednoho dne vzejde Boží Vrah, kterého lidé budou nazývat "Belgarion". Kammah rovněž poznala, že druhá dcera Poledry se stane nejmocnější čarodějkou, jakou svět kdy poznal, a že jméno "Polgara" bude v Knize Nebes vepsáno vedle jména Belgarat. Nebyla to však Polgarina moc, která Kammah naplnila bázní. Bylo to poznání, že bezdětná čarodějka bude Belgarionovi matkou a ještě více bude matkou milovanému hostu, který jednoho dne přijde na Oslavu Života.

A ze všech věcí, které se věštcí generace Vigun naučili, byla tato nejdůležitější. Věštcí východních i západních zemí to v úžasu zvažovali až do konce druhého věku.

Jak všichni vědí, třetí věk začal tím, že pradávný Belgarat ve společnosti krále Alornů a jeho tři synů vešel do Ktol Mišraku, Města Nekonečné Noci a odnesl z železné věže zmračeného Boha Angaraků Aldurův Orb. Co však mnozí nevědí, je to, že v tu samou dobu - téměř v tu samou chvíli - se na druhém konci světa v Aldurově Údolí odehrála další UDÁLOST stejné důležitosti jako znovuzískání Orbu. V tu dobu se totiž stalo, že Poledra, Belgaratova vlčí žena, porodila dvě dcery, dvojčata, a po jejich porodu zemřela. Narození Polgary a Beldaran a Poledřina smrt měly stejně mohutný vliv na budoucnost jako získání Orbu. Když jsme v úžasu četli o této UDÁLOSTI v Knize Nebes, přišla k nám z Daršivských hor cizí Věštkyně, promluvil k nám a vložila na nás úkol shromážďovat Proroctví. A my jsme povstali a vydali se do světa, kde jsme shromážďovali Proroctví našeptávaná do srdcí rozličných lidí dvěma Osudy, které vládnu stvoření.

A vězte, že tehdy povstala další generace věstců, kteří tato Proroctví zvažovali a luštili jejich význam. Nazývali se Generací Neznámé Věštkyně a lidé jim říkali Řečníci. Přinesli jsme Řečníkům Proroctví i bláboly šilenců, abychom zajistili, že nám neunikne žádné slovo, které mohl vyřknout některý z Osudů. A Řečníci, kteří byli Generací Neznámé Věštkyně, odešli do města Kell, kam se kněží angarackého Boha báli vstoupit a tam třídili vše, co jsme shromážďovali. A spatřili jsme tam zázrak, neboť všechny dokumenty, které jsme shromážďovali, byly odevzdány do rukou němých, kteří strážili věstce a tito němí je četli. Pokud Věštec nepromluvil, byl dokument označen za falešný a němý jej neprodleně hodil do ohně. Pokud však dokument obsahoval pravé Proroctví - kteréhokoliv ze dvou Osudů - Věštec začal mluvit ve stejnou chvíli, kdy němý začal číst. A z toho jsme poznali, že Věštcí hovoří s myslí svých tichých strážců a navzdory tomu, že mají zakryté oči, nejsou slepí, ale dívají se očima svých němých ochránců.

Ze všeho, co jsme shromážďovali, představovala pravá Proroctví jen malou část a všechna Proroctví hovořila o tom samém - že jednoho dne se střetne Dítě Světla s Dítětem Temnoty a během tohoto setkání se rozhodne o osudu celého stvoření. Toto poznání pro nás bylo hořké, neboť jsme o střetnutí věděli již předtím. Četli jsme totiž ta samá slova v Knize Nebes. Na konci svého života však promluvil starý Věštec Encoron z Generace Neznámé Věštkyně a my jsme konečně porozuměli významu toho, co se děje již od počátku času.

"Obměna," pravil Encoron. "Každá UDÁLOST není nic jiného než obměna stále stejné UDÁLOSTI, která se nesčetněkrát opakuje po všechny věky. Dítě Světla a Dítě Temnoty se střetnou - stejně jako se střetly již nesčíslněkrát předtím. A budou se setkávat v nekonečných obměnách té samé UDÁLOSTI i nadále, dokud mezi nimi během jednoho setkání nebude provedena Volba."

"Co je Volba, Mistře?" tázali jsme se. "A kdo ji provede?"

On však již nepromluvil a jeho němý strážce si povzdychl a jemně urovnal jeho mrtvé tělo. Pak se uložil na zem vedle něj a také zemřel.

Na začátku čtvrtého věku přišla Věštkyně Onatel a také promluvil o Volbě. Věštcí Generace Onatel napřeli svou mysl k samému středu Proroctví, kde se hovoří o Osudu, jenž je jeho jádrem. Vidění však potměla a zdálo se, že nemají žádný význam. Spatřili jsme vířící hvězdy a veškeré světy, jak jsou náhle vrženy do ohně, ale nevěděli jsme, co taková vize znamená. Nakonec přišla Dallan, Věštkyně Generace Onatel a odhalila nám velikou pravdu, řka:

"Slyšte, co jsem spatřila. Život člověka je jen mrknutím oka a život hvězdy je jen krátký nádech. Soupeření mezi dvěma Osudy trvá celou věčnost. Výsledek toho střetnutí závisí na UDÁLOSTECH a bude tak dalekosáhlý, že jej naše představivost nedokáže pojmout. Pokud Osud představující zlo zvítězí nad druhým Osudem, neprojeví se tento výsledek ani tak na životech lidí, jako spíše na životech hvězd. A pokud zmizí hvězdy, zmizí všechno."

A tak jsme nakonec porozuměli. Volba mezi dobrem a zlem je volbou mezi existencí a zničením celého stvoření a dobro a zlo jsou jen lidské termíny, které mezi hvězdami nemají význam. To, co se očím člověka může jevit jako nejhorší zlo, může být spásou, která stvoření zachrání před zničením. Když jsme si to uvědomili, propadli jsme strachu, neboť vězte, že naším hlavním úkolem bylo chránit stvoření - a to i za cenu, že naše volba zotročí nebo dokonce zničí lidský rod. A v té době jsme se v Knize Nebes dočetli, že čas střetnutí mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnot se blíží. Vyslali jsme proto pět Věštců Generace Onatel do Ktol Mišraku, Města Noci, aby tam provedli Volbu.

Okamžik Volby však přišel a minul - neboť běda, věřili jsme, že UDÁLOST představuje střetnutí mezi Belgarionem a Torakem, tak tomu však nebylo. UDÁLOST, která nás tak rychle minula, představovalo odmítnutí Toraka Belgaratovou dcerou Polgarou.

V zoufalství, že selhali ve svém úkolu, se pět Věštců Generace Onatel vrátilo do Kellu a tehdy začal pátý věk.

Pátý věk byl věkem Generace Gazad. Gazad byl tím rozzlobeným Věštcem, který nás vyplínil za to, že jsme v našem úkolu selhali. Věšci Generace Gazad byli známí jako Volitelé. Vstoupili do události světa tak, jako dosud nikdo předtím. Nutnost provést Volbu na nás těžce doléhala a čas nestranného přihlížení UDÁLOSTEM minul. Nyní je čas konat, utvářet UDÁLOSTI a ne se nechat utvářet jimi. Sami musíme pohybovat figurkami na šachovnici času a rozmístit je tak, aby se rozhodující střetnutí odehrálo v čase a místě dle našeho výběru. Neboť vězte, že pokud se střetnutí odehraje, aniž bychom provedli Volbu, vše, co bylo, je a bude, dozajista zmizí.

KNIHA 5

Kniha Vizí

Toto je pět vizí:

Slyšte! Do očí mi vstoupilo veliké světlo, které mě oslepilo, takže jsem nic neviděla. Po čase, když si mé oči začaly zvykat na tu zář, jsem spatřila veliký stůl, nádherně prostřený, se zlatými přibory. A viděla jsem na té hostině sedm hostů a prázdné místo pro Milovaného, který ještě nedorazil. A sedm hostů jedlo to, co jim chutnalo. A často se kolem sebe rozhlíželi po tom, který ještě nepřišel. Dívala jsem se na to s údivem, neboť jsem nevěděla, proč je mi to zjeveno.

A uvědomila jsem si přítomnost postavy v dlouhém plášti s kápí, stojící po mé levé ruce a druhé postavy, stojící po mé pravici. Obě postavy mi velitelským gestem pokynuly, abych nepřestávala sledovat hostinu. Nakonec sedm hostů, kteří dojedli, vstalo od stolu, avšak běda, mnoho jídla ještě zůstalo a já stále byla naplněna úžasem a údivem.

Pak ke mně promluvila postava stojící vpravo, řka: "Toto je Oslava Života a sedm hostů je sedm Bohů, kteří si vybrali to, co je těší."

A postava po mé levici ke mně rovněž promluvila, řka: "Jeden host na hostinu ještě nedorazil, a tento host je rovněž Bůh. Až přijde, zvolí si všechny, které si ostatní hosté nevybrali."

Nerozuměla jsem jejich slovům a cítila jsem, že mezi nimi panuje vzájemné nepřátelství. Každá z těchto postav vynakládala své síly na nějaký veliký záměr, který však selhal díky přítomnosti toho druhého. Pak ke mně postavy obrátily tváře, skryté ve stínu kápí a promluvily jedním hlasem, řka: "Volba je na tobě, neboť na Oslavu Života přijedou dva hosté a ty řekneš jednomu, aby zůstal a druhému, aby šel. A bude to tak, jak rozhodneš. Tvá Volba bude platit pro vše co bylo, je i pro vše, co bude."

Shrbila jsem se pod tíhou závazku, který na mne byl vložen, neboť až nyní jsem porozuměla smyslu vize i tomu, proč na mne byla seslána. Postavy po mé pravé i levé ruce byly Osudy bojující jeden s druhým na nekonečných stezkách času, oba byly stejně silné a zůstávaly pevně zaklíněny v ocelovém stisku toho druhého. A vše, co bylo, je a bude je mezi nimi rovnoměrně rozděleno. Tak rovnoměrné je toto rozdělení, že váha mé Volby mezi nimi rovnováhu poruší a já tuto Volbu učiním pro veškeré stvoření. Otočila jsem se k postavám v protestu proti tomuto závazku, neboť nejsem dost moudrá, abych se mohla rozhodnout a ony odpověděly, řka: "Žádný člověk, Bůh ani duch není pro tuto Volbu dostatečně moudrý. To, že jsme pro tento úkol vybrali tebe, je jen náhoda. Nezajímá nás, jak bude Volba provedena, důležité je, že bude provedena. Rozdělení ohrožuje samotnou podstatu stvoření a pokud brzy neskončí, veškeré stvoření zmizí. Zvol moudře; zvol hloupě; zvol podle své vlastní vůle či s pomocí dalších - ale zvol!"

S těmito slovy jsem upadla do mdlob a více jsem již nespátřila.

Jako ve snu jsem kráčet úzkou pěšinkou ve vřesovišti pod ztemnělým nebem. A podle hlasů hovořících o těchto věcech jsem poznal, že se blíží veliká bouře, a že musím hledat přístřeší. A vězte, že ve chvíli, kdy mi na mysl vstoupila tato myšlenka, jsem v dálce na konci vřesoviště spatřil veliký dům. Spěchal jsem k němu, abych tam našel přístřeší před blížící se bouří. Když jsem se však k tomu domu blížil, shledal jsem, že se mi přestává líbit. Byl temný a pochmurný a tyčil se na samém kraji propasti ohraničující konec vřesoviště. Bouře, která mě doháněla, mi však nedala na výběr a já přistoupil ke dveřím domu, zaklepal jsem a vyčkal na odpověď.

Služebník, který mě přivítal, byl docela obyčejný, ale poněkud netrpělivý. Vedl mě potměšilými chodbami tohoto zvláštního domu, až jsme došli k veliké jídelně s dlouhým stolem, na kterém byl jediný tác. Pokynul mi, abych si ke stolu sedl a přinesl mi jídlo a pití. Během jídla jsem se ho tázal na tento dům a jeho vlastníka a on mi odpověděl velice

podivně, řka:

"Tento dům je zde již od počátku času a má dva vlastníky - jsou to ti, kteří tento dům postavili."

Jeho slova mne udivila a já jsem namítl, že žádný dům nemůže vytrvat tak dlouho, a že žádný smrtelník jistě nemůže žít od počátku času. On však na mé protesty odpovídal mlčením, jako by mu mé námitky nestály za odpověď a pokynul mi, abych s jídlem spěchal, neboť mě okamžitě musí odvést k vlastníkům tohoto domu.

Když jsem dojedl, znovu mě vedl temnými chodbami, až jsme nakonec došli k podivné místnosti. Vězte, že jednu zeď této místnosti tvořilo veliké okno, které shlíželo do propasti, nad kterou dům stál, a že u toho okna stál stůl. U stolu seděly dvě zahalené postavy s kápěmi na hlavách. A na stole byla rozložena hra nesmírné složitosti.

Služebník se ke mně naklonil a tiše mi zašeptal: "Nemluv, abys nerušil hru, kterou ti dva hrají po celou věčnost a nepřibližuj se k oknu, neboť prázdnota za ním by ti zničila mysl."

Má odpověď byla troufalá a já jsem řekl, že propasti jsem viděl již předtím, a že má mysl tudíž není v nebezpečí.

Služebník na mne s údivem pohlédl a pravil. "Cožpak nevíš, jaký dům jsi navštívil? Toto je dům, který stojí na samém konci stvoření. Za tím oknem neleží pouhá propast, ale absolutní nicota. Nevím, proč jsi byl do tohoto osamělého domu přiveden. Vím jen, že musíš pozorovat hru dokud bouře, která tě sem přivedla, nepřejde, pak si můžeš jít svou cestou."

A tak se stalo, že jsem po celou dlouhou noc sledoval dva hráče se zakrytými tvářemi při hře, které jsem nedokázal porozumět. Tahy, které činili, pro mne neměly žádný význam. Když jeden pohnul králem, druhý odpovídal tahem kometou či sluncem nebo zrnkem písku. Na hracím plánu byli žebráci, zloději a nevěstky stejně tak jako králové, jezdci a dámy. Občas hráči táhli rychle, jindy zase před svými tahy dlouho přemýšleli. Sledoval jsem jejich hru a po celou dlouhou noc jsem nepromluvil.

Když přišlo ráno, služebník se vrátil a odvedl mě soumráknými síněmi domu, který stojí na konci stvoření. Když otevřel dveře, spatřil jsem, že bouře již pominula. Obrátil jsem se ke služebníkovi a zeptal jsem se. "Co je to za hru, kterou hrají?"

A on mi odpověděl, řka. "Je to hra dvou Osudů. Všechny figury v této hře obsahují dvě možnosti a jsou spolu spojeny. Když se pohne jedna figura, pohnou se i ostatní. Ani jeden z hráčů se již nesnaží tuto hru vyhrát, ale spíše se snaží udržet vzájemnou rovnováhu."

"Proč tedy pořád hrají?"

"Protože musí. Tuto hru je třeba hrát až do konce, i kdyby to mělo trvat až do konce dní. Byl jsi sem přiveden, protože ty nebo možná někdo, kdo přijde po tobě, v této věčné hře jednoho dne učiní nějaký tah. Já o tom nic nevím a nezáleží mi na tom. Mým úkolem je udržovat tento dům a dělám to již od doby, kdy byl postaven. Nyní jdi svou cestou." Když domluvil, zavřel dveře a nechal mě stát samotného venku na prahu.

Ráno bylo krásné a ptáci sladce zpívali. V dobré náladě jsem se vydal přes vřesoviště a odpoledne jsem našel cestu, která mne dovedla zpátky do mé země.

Náhle jsem se ocitl sám a ztracený v hustém lese a zdálo se, že jsem sešel ze správné cesty. Nevěděl jsem proč jsem se tam ocitl, ani proč jsem se ztratil. Když na soumrákný les sestoupila noc, zoufal jsem si, neboť jsem nedokázal v rostoucí temnotě nalézt správnou cestu. Uložil jsem se ke spánku jak nejlépe jsem dokázal, přikryl jsem se svým pláštěm a zády jsem se opřel o kmen velikého stromu.

Ať jsem již spal či ne, asi se to již nikdy nedozvím, neboť se zdálo, že jsem se náhle probudil na široké ulici lidnatého města a spatřil jsem nadšený dav valící se směrem k hlavnímu náměstí. Tento dav mne začal unášet s sebou, tak veliký byl jeho tlak. Obrátil jsem se k muži, který kráčet vedle mne a zeptal jsem se ho tak přátelsky, jak jsem dokázal, co se děje a proč se takové množství lidí snaží najednou dostat na náměstí.

"Ona přichází," odpověděl zapáleným hlasem.

Přiznal jsem se, že jsem ve městě cizincem, že nevím, o kom mluví.

"No přece ona," odvětil. "- nejvyšší vládkyně celého světa. Lidé říkají, že je tisíc let stará a moudrá, že si to nikdo nedokáže představit."

"Je tedy moudrá," řekl jsem, "abychom ji přepadli v takovém množství? Neboť pokud je opravdu tak stará, bude jistě křehká a churavá a jistě nebude mít radost z toho, že takové množství lidí kolem ní dělá hluk."

Mého společníka však ode mne odtrhl dav a já jsem neslyšel jeho odpověď.

Po chvíli jsem se dostal na veliké náměstí, kde se shromáždili snad všichni, kdo v tom městě žili, a ke svému zklamání jsem zjistil, že ona stará dáma ještě nepřišla. Dospěl jsem k závěru, že můj informátor hovořil v žertu, neboť když jsem zvažoval jeho slova, uvědomil jsem si, že to, co mi říkal, byly nesmysly. Žádný muž ani žena, ať už by měli jakoukoliv moc či jakkoliv vysoký titul, nemůže unést váhu tisíce let. Téměř jsem se rozesmál, neboť jsem mu na chvíli uvěřil. Pak z azurového nebe přiletěla na tichých křídlech velká sněžná sova a k mému překvapení přistála přímo uprostřed lidnatého náměstí. Pak složila svá veliká křídla a v tu chvíli ji obklopilo podivné mihotání - ne nepodobné chvění vzduchu kolem rozžhavené skály. Když podivné mihotání pominulo, s úžasem jsem spatřil, že sova zmizela, a že na jejím místě stojí nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Byla oděna v modrých šatech a přejela náměstí velitelským pohledem. Všichni přítomní se uklonili a pokoušeli se před ní. Jen já jsem stál nepohnutě a bez hlasu, ohromen její krásou, neuklonil jsem se a ani na mě nebyla vidět jediná známka úcty. Kvůli tomu si mne povšimla, na tváři měla záhadný výraz a na rtech jí pohrávala stopa úsměvu. Když přišla blíž, viděl jsem, že má mezi havraními vlasy na čele jediný pramen, který zářil sněhovou bělobou. Upřela na mne pohled zářících očí a ve mně se téměř zastavilo srdce.

A pak ke mně promluvila, řka. "Proč jsi tak bledý, hochu? Cožpak jsi nikdy předtím nespátřil takové jednoduché kouzlo?"

"Má paní," vykoktal jsem. "Odpusť mi. Není to kouzlo, které má ústa zbavilo schopnosti mluvit, ale tvá krása."

Ona se na mne usmála a pravila. "Jsi dobře vychovaný mladík."

Takto povzbuzem jsem si dodal odvalu a doplnil jsem. "Vpravdě, má paní, ty jsi ta nejkrásnější ze všech žen."

V jejích očích se při mých slovech mihl záblesk potěšení, natáhla ruku, přátelsky se dotkla mé tváře a odpověděla, řka.

"Ano, milý hochu, já vím."

Pak na mě vážně pohlédla a znovu promluvila, řka. "Jsi zde cizincem a nevíš jak ani proč jsi na toto místo přišel. Nebude to dlouho trvat a probudíš se."

"Oh," řekl jsem a srdce se ve mně divoce rozbušilo. "Je to tedy jen sen?"

"Ne, drahý hochu," odpověděla. "Tohle je skutečnější než svět, ze kterého jsi přišel. Vrat' se ke svým lidem a řekni jim, co jsi zde viděl a řekni jim také, že až mne uvidí ve svých zemích, poznají, že přišel čas Volby. Neboť já nenavštívím země tvého lidu dřív, než přijde doba, kdy si budou muset zvolit, a proto můj příchod mohou považovat za znamení."

Když domluvila, znovu se dotkla mé tváře, odvrátila se a zmizela. A tak silné byly mé emoce, že jsem v mdlobách padl na zem.

A vězte, že když jsem se probudil, nebyl jsem ani v lidnatém městě ani v pochmurném lese, kde jsem se ztratil, ale byl jsem ve svém vlastním domě a ve své vlastní posteli. A pomyslel jsem si, že vše, co jsem viděl, byl jen sen - pak jsem však spatřil, že na mě pokrývce leží měkké bílé pírkó. Tak jsem poznal, že paní v mé vizi hovořila pravdu, a že jsem ji skutečně spatřil. Ona tedy jednoho dne přijde do mé rodné země a bude na mém lidu vyžadovat Volbu.

Jednou, když jsem putoval na západ s určitým posláním, stalo se, že jsem musel cestovat na Ostrov Větrů a spatřil jsem tam zázrak, o kterém musím říct mým bratrům a sestrám, až se nakonec vrátím do Kellu.

Z celého roku to byl nejhorší čas na cestu, neboť moře se vzdouvalo a hrozivý vítr se snažil přemoci loď, která mne převážela mezi hladovými vlnami na vzdálený ostrov. Po čase jsme však šťastně přistáli na pobřeží u města Riva. Bylo to v době největšího svátku, který slaví lidé na západě. A celé město žilo novinkami, že Aldurův Orb, který byl ukraden, se s příchodem rána opět vrátil a já jsem se domníval, že mám být přítomen v síni rivanského krále, abych byl svědkem jeho návratu. Věřil jsem, že to je ten zázrak, který jsem zde měl spatřit.

Vězte však, že když dítě nesoucí Orb a mladý Sendar, který vedl dětské kroky, vstoupili do síně, zachvátil mne třas a nečekaně na mne vstoupila vize. Spatřil jsem, že mladý Sendar je oděný světlem, a když mu dítě předávalo Orb, slyšel jsem sbor miliónů hlasů doléhající až ke vzdáleným hvězdám a poznal jsem, že nakonec přišel Belgarion. A když ten mladý muž vložil Orb do jílce velikého meče, rozzářilo se jeho ostří plamenem, který jeho totožnost prokázal všem shromážděným v síni, a stejně tak celému lidskému druhu. Mé vidění však pokračovalo, neboť dítě, které původně neslo Orb, se nikým nepovšimnuto ke mně obrátilo a já jsem užířel, že jeho tvář je zahalena nevýslovnou slávou. Tak jsem poznal, že jsem spatřil tvář jednoho z dvou Bohů, mezi kterými si jednoho dne budeme muset zvolit. A pro to, co vše jsem spatřil, mi oči potemněly a já jsem padl na zem v mdlobách.

Jako ve snu jsem putoval slatinami Temby, až jsem nakonec došel k pobřeží, kde na mne čekala loďka. Zbaven vlastní vůle jsem vstoupil na palubu lodi, která pak bez vesel či plachet vyplula na moře. Po určité době loď připlula k mělčině a já jsem před sebou spatřil zamračené útesy starobylých skal, o které se celou věčnost třísily mořské vlny. Přišlo ke mně poznání, že musím vystoupit a já jsem tak učinil a vydal se podél útesů po cestě poseté rozbitými kameny, až jsem nakonec došel ke vchodu, který vedl dolů do temnoty podzemí.

S obavami jsem vstoupil do této temné jeskyně a v přízračném světle jsem tam užířel ruiny starobylého chrámu. Na schodech jsem tam spatřil zahalenou ženu s kápí. Její vzhled mi zmrazil krev v žilách. Beze slova ukázala na dveře chrámu, přikázala mi tak, abych vstoupil a já, neschopen odporu, jsem učinil, jak si přála.

V chrámu jsem spatřil oltář, na kterém jsem viděl ležet temný kámen. Přemýšlel jsem proč jsem byl přiveden na toto místo. Když jsem tam stál, postoupila žena vpřed a v pažích chovala nově narozené dítě. Když došla k oltáři, kámen, který tam ležel, začal zářit přízračným ohněm a mně se zdálo, že náhle dokážu prohlédnout až do srdce kamene a to, co jsem tam uviděl, mne naplnilo hrůzou. Žena pozdvihla nemluvně směrem ke kameni, jako by je do něj chtěla vtlačit a vězte, že kámen se otevřel, aby dítě přijal. Náhle jsem však spatřil, že před ženou se objevila zamračená postava Belgariona Bohobijce. S tváří staženou zármutkem a se slzami kanoucími mu z očí pozdvihl svůj planoucí meč, aby jediným smrtícím sekem zbavil života ženu i dítě. A v okamžiku, kdy jsem vykřikl, abych jej zastavil, zvuk mého hlasu přerušil vidění, které na mne vstoupilo a já jsem se probudil křičící hrůzou.

Ale vpravdě vám říkám, bratři, že mé vidění nebylo jen pouhou mlhavou představou, ale že to byla pravda tak pevná jako země, na které stojíte. Naslouchejte mým slovům, neboť jsou pravdivá. Mělčina i útes jsou tam, kde jsem je viděl a chrám v jeskyni skutečně existuje. Jednoho dne tam žena, dítě i Boží Vrah sám přijdou a v tu chvíli musí být učiněna Volba. Neboť to bude ona UDÁLOST, ke které vše směřuje již od počátku času.

SHRNUTÍ
PŘEDCHOZÍCH
UDÁLOSTÍ
5376 - 5387

Z osobního deníku
krále Anhega

ze Šereku

5376

Na jaře roku následujícího po bitvě u Thull Mardu a obrovských událostech, které se staly v Ktol Mišraku, jsme se shromáždili - všichni - v Rivě, při příležitosti svatby mladého krále Belgariona a imperiální princezny Se'Nedry. Já osobně mám určité pochybnosti o tom, zda je moudré takto blízké spojení rodu strážce Orbu s imperiálním rodem tolnedřanského císařství. Nicméně vzhledem k tomu, že Ran Borune je již starý a nemá žádného nástupce, z toho snad později nevzniknou žádné potíže. Navíc, navzdory její občasné přelétavosti, je Se'Nedra pozoruhodná mladá žena. Může se stát, že tahle dívka se silnou vůlí zlepší Belgarionovu poněkud podezřívavou povahu, která nám všem dělá starosti. Jejich manželství bude jistě bouřlivé, ale na druhou stranu si myslím, že se v něm můj mladý přítel jen stěží bude nudit. Co se mě týče, raději bych si oholil plnovous, než bych si vzal takovou ženu.

V létě tohoto roku se k nám dostala zpráva, že 'Zakat dovedl své obležení Rak Gosky k úspěšnému závěru. Podle všech zpráv bylo dobytí města neobyčejně kruté, a to dokonce i podle angarackých měřítek. Nechovám k Murgům žádné zvláštní sympatie, ale myslím, že 'Zakat může jednoho dne litovat ukrutností, kterých se dopustil na obyvatelích Rak Gosky. Král Urgit, syn Taur Urgase, naneštěstí uprchl a určitě spáchané ukrutnosti využije k tomu, aby již tak zfanatizované Murgy rozžhavl doběla. Mám v plánu celé představení v klidu pozorovat, povzbuzovat obě válčící strany, pobaveně se usmívat nad páchanými ukrutnostmi a s potěšením se budu dívat, jak se naši odvěcí nepřátelé navzájem pobíjejí. Vím, že král by měl asi zaujmout rozhodnější stanovisko, ale každý muž má koneckonců nějaké chyby.

Koncem podzimu jsem dostal dopis od svého dobrého přítele, generála Varany, který mě potěšil skoro stejně jako angaracká válka. Toho neuvěřitelného blbce, kterého Honeti nominovali jako Ran Borunova nástupce, otrávil Horbitský vrah, kéž mu Belar požehná! Honeti jsou úplně rozlozeni a Ran Borune skáče radostí do stropu. Pro jednu s císařem sdílím jeho názor. Myslím, že já a ten starý lišák máme mnoho společného.

Dolehly k nám zvěsti, že se našemu zvláštnímu příteli Relgovi a té maragské ženě, kterou Belgarat nalezl v jeskyních pod Rak Ktolem, narodilo jejich první dítě a hned je to syn. Ten chlapec má údajně modré oči - což z nějakého důvodu vzbudilo mezi Ulgy vlnu oslav. Můj bratranec Barak mi řekl, že to má co dělat s jejich náboženstvím. Raději se nebudu pokoušet zjistit o co jde, protože náboženské otázky mi odjakživa způsobovaly bolení hlavy. Barak, když už jsem se o něm zmínil, naštěstí nevykazuje žádné známky toho, že by měl ještě někdy v budoucnu v plánu změnit se v medvěda. Myslím, že se mi docela ulevilo. Rozdíl mezi Barakem a medvědem sice není nijak zvlášť veliký, ale rozčiluje mě být v příbuzenském vztahu s něčím, co patří spíš do lesa než do paláce.

5377

Islena a já jsme strávili Erastid s Rhodarem a Porenou v Boktoru a já jsem se právě vrátil do Val Alornu. Rhodar pěkně zestárnul a pochopitelně vkládá veškeré své naděje do svého syna. Řekl mi, že jeho rozpustilý synovec Kheldar spojil své síly s tím Nadrakem Yarblekem, který je zřejmě stejně velký zloděj jako on sám. Brilantním tahem se jim podařilo ovládnout nadracký trh s kožíšinami.

Když jsme byli v Boktoru, dostali jsme také zprávu od Čo-Haga, že Hettar a Belgarionova sestřenka Adara, mu povili vnuka.

Zdá se, že každý kolem má děti. Nezbyvá než doufat, že Belgarion a jeho malá královna si z toho vezmou příklad. Vím, že jsme všichni poněkud úzkostliví na udržení Rivova rodu.

V jižních královstvích se události jako vždy odvíjejí na politických základech. Můj strýc Grinneg, náš velvyslanec v Tol Honetu, mne zpravil o tom, že generál Varana ve funkci Ran Borunova zvláštního poradce uzavřel velmi výhodnou obchodní smlouvu se Sadim, vrchním eunuchem na dvoře královny Salmissry ve Sthiss Toru. Nepochybuji o tom, že císařství zbohatne, ale nezávidím jim to potěšení obchodovat s Hadím Lidem.

Mladý král Korodullin s překvapivou ochotou jmenoval hraběte Reldegeny guvernérem Asturie. S Reldegenem jsem se setkal a zdálo se mi, že má zdravý rozum - což z něj v arendských podmínkách činí naprostého génia. Doufejme, že toto jmenování uvolní napjaté vztahy mezi Mimbri a Asturií - alespoň natolik, že na Arendských pláních již nebude zuřít válka.

Toto léto se mladý Belgarion se svou královnou vydali na velkou cestu, během které navštívili všechna hlavní města západu. Myslím, že se jednalo o politický tah. Belgarion předtím nevyvíjel žádnou snahu zdůraznit svůj titul Nejvyšší pán západu a teď možná nastal čas pár lidem připomenout, že je stále ještě ve hře. Výhodou nicnedělání je na druhou stranu to, že neuděláte žádné chyby a nezískáte žádné nové nepřátele. Belgarionovi navíc nelze upřít dobrou vůli a snahu se učit. Osobní návštěva u spřáteleného vladaře to jen potvrzuje. Už je oba vyhlížím, kdy se tu zastaví. Zvláště jsem zvědav na Se'Nedřin pas. Doufám, že by mohla trochu přibírat na váze. Deset nebo patnáct liber, a třeba se mi ta dívka začne líbit.

Návštěva královského páru byla příjemná. Garion (vlastně Belgarion - těžko si pamatovat jeho formální jméno, když jsem s ním před chvilkou mluvil) zjevně trochu dospěl a stal se rozhodnějším. Myslím, že na jeho povaze se zčásti podepsala Polgařina výchova. Tato dáma je totiž občas až přehnaně dominantní. Jsem si však jist, že nutnost dokázat svou autoritu vlastní ženě mu z toho hadru, co měl až dosud místo páteře, udělá ocel. Se'Nedra je však bohužel pořád tenká jako proutek.

Těsně před příchodem zimních bouří se k nám dostaly zprávy z jihu, že 'Zakat dobyl murgské město Rak Hagga. Je to hlavní populační centrum ležící asi tisíc leguí jižně od Rak Gosky. Pokud se nestane něco, co zastaví jeho úspěšné tažení, budeme muset proti němu podniknout kroky. Jeho motivace je velice podivná a jeho armáda na můj vkus příliš velká.

5378

Mé přání ohledně 'Zakata zjevně bylo vyslyšeno. Král Urgit Murgský, který po svém otci zřejmě nezdědil jeho šílenství, před postupujícími Malloreánci moudře ustoupil a donutil je tak vstoupit do rozlehlé oblasti velkého jižního lesa, ležícího převážně ve vojenské oblasti Gorut. Tam, s použitím stromů jako maskování, Urgit umístil jádro murgské armády. Když se 'Zakat objevil u Rak Gorutu, Urgit se na něj vrhl a zmasakroval polovinu jeho armády. Když tak vyhlížím z okna a dívám se na sníh padající na ulice Val Alornu, je pro mne těžké si představit, že tam na jihu je léto, a že tam někde v dálece spolu Urgit a 'Zakat soupeří jeden s druhým v podivných zemích, jejichž jména v angarackém jazyce mi zní v uších jako noční můra. Asi je to proto, že v srdci jsem jednoduchý člověk naplněný nekonečnou vírou v to, že svět je placka, že je všude stejné roční období, a že slunce vychází všude na světě ve stejnou dobu. No nic.

Toto jaro Ran Borune vážně onemocněl, ale ani ti nejschopnější Rhodaroví agenti v paláci v Tol Honetu nejsou schopni přesně určit povahu této nemoci. Tomu starému lišákovi kupodivu zůstalo ještě dost rozumu na to, aby si uvědomil, že již není schopen vést denodenní záležitosti císařství. Proto jmenoval generála Varanu císařským regentem a Ran Borune se stará jen o ty nejdůležitější záležitosti. Varanova účast v bitvě u Thull Mardu z něj v Tolnedře udělala něco na způsob národního hrdiny, takže si císař nemohl vybrat lépe.

Toto léto jsem cestoval do Rivy na Alornskou radu. Protože Torak je mrtev, postrádalo naše setkání dřívější naléhavost a celá ta záležitost měla na rozdíl od dřívějších válečných porad spíše společenský nádech. Je zvláštní vrátit se do Rivy teď, když konečně panuje mír. Myslím, že Belgarion konečně dospěl a dorostl do svého úřadu. Mám toho mladíka rád. Kdybych měl syna, přál bych si, aby byl jako on. Možná, že kdyby Islena neměla takový chorobný strach z porodu, mohl bych takového syna mít. Všichni jsme mladého krále přátelsky škádli, že ještě nezplodil následníka trůnu a myslím, že naše vtipy ho trochu vyvedly z rovnováhy. Zřejmě je příliš háklivý na vtipy o své nezkušenosti. Čas však jeho duši určitě zatvrdí. Belgarat, který dorazil pozdě, vypadal stejně jako vždy, stejně neměnný jako skála. S Rhodarem to však jde z kopce. Trpí dušností a často kašle. Už nedokáže sám vyjít po schodech, ale hlavu má pořád bystrou.

Když jsme byli v Rivě, přijel posel z Arendie a informoval Belgariona, že jeho blízký přítel Lelldorin a jeho mimbratská manželka mají své první dítě, a že je to děvče. Při oslavě, která následovala, jsem se zájmem pozoroval, co s mladým králem udělá pití. Pokud někoho chcete opravdu poznat, je důležité vědět, jak se chová, když je opilý. Jakmile do Belgariona nalijete asi tak galon dobrého piva, stane se z něj příjemný mladý kumpán. Musím však říct, že zpívá přílišně. Následujícího rána mu bylo tak zle, až mi ho bylo líto. Ten chlapec zjevně potřebuje cvičit. Pití ve společnosti je důležitou součástí umění vládnout.

5379

Na počátku tohoto roku mě velice rozesmutnila zpráva o náhlé smrti mého přítele Rhodara z Drasní. Byli jsme bratři alornští vladaři, kamarádi ve zbrani a drazí osobní přátelé. Jeho moudrost, neselhávající smysl pro humor a pravá odvaha z něj činily skálu, o kterou se všichni opírali v těžkých časech. Zůstala po něm jen velká prázdnota, kterou zřetelně cítím. Porena se ve jménu svého malého synka ujala regentství. To mě poněkud znepokojuje, neboť Porena je na můj vkus příliš zaměřena na drasnijskou výzvědnou službu.

Mimoto jsme se dozvěděli, že 'Zakat ustupuje na sever, opustil město Rak Hagga a zjevně má v úmyslu strávit zimu v Rak Ktanu poblíž rovníku. Navíc se říká, že k jeho potíživým se přidala i pomalu se rozhořívající občanská válka v Mallorey. Zdá se, že v sedmi královstvích Karandý na severu a východě centrální Mallorey existují silné separatistické tendence. Pokud ho to přinutí vrátit se domů, aby ve svém království nastolil pořádek, věřím, že to bude znamenat konec jeho dobrodružství na našem kontinentě.

Na počátku léta jsem navštívil Fulracha, abych s ním probral události v Drasnii a jižním Ktol Murgosu. Sendarie má mimořádnou strategickou a logistickou důležitost mezi všemi alornskými královstvími, takže je nutné udržovat s Fulrachem dobré vztahy. V Sendarii však vypukla epidemie prasečího moru a Fulrach byl tímto problémem zcela zaneprázdněn. Myslím, že před začátkem zimy prudce stoupne cena slaniny a šunky.

Úžasné zprávy z Tol Honetu! Generál Varana ve snaze se dohodnout svolal do paláce schůzku, na které se měla probrat série kroků, jež měly snížit napětí související s následnictvím na císařský trůn. Byli tam přítomni velkovévodové všech hlavních rodů Tolnedry a také celý Sbor poradců. Sbor se zjevně obával toho, že Varanovy záměry vážně naruší systém tučných úplatků, které poradci dostávali od velikých rodů, a proto se postavil proti němu. Varana, který je obvykle trpělivý jako kámen, se občas rozčílil. A nyní z úřadu svého regentství celý Sbor rozpustil! Sbor okamžitě vyhlásil, že odmítá jeho dekret akceptovat a on je všechny nechal uvrhnout do císařských věznic. Protože v tu chvíli byly kostky vrženy, zavřel Varana s pragmatismem typickým pro vojenskou mysl všechny velkovévody Tolnedry do domácího vězení a drží je v paláci v pohodlných, ale dobře strážných pokojích. Pak následoval nevyhnutelnou logiku situace a poněkud váhavě přijal vládu nad Tolnedřanským císařstvím jako vojenský diktátor. Celý svět se pod dojmem těchto událostí třese. Přestože císařství nemám rád, musím připustit, že Tolnedra působí ve světových událostech jako významný stabilizující faktor. Pokud se zhroutí, jen Bohové vědí, co se stane.

Dozvěděl jsem se, že ta žena Taiba, která je zřejmě plodná jako králík, a která porodila koncem roku 5377 Relgovi druhé dítě (holčičku), nyní porodila další dceru. Když vezmu v úvahu Relgovy tendence k přehnanému asketismu, docela by mě zajímalo, jaká kouzla Taiba používá, aby ho dostala do postele. Zmínil jsem tuto záležitost před Islenu a ona mi odpověděla s netypickým zápalem a nazvala mě (mezi jinými věcmi) prasákem a nechutným degenerátem. Je dost zvláštní, že se mi tento rozhovor líbil víc než kterýkoliv jiný, který jsme spolu vedli v minulých letech.

5380

Islena je čím dál tím zvláštnější. Jestli budu mít čas, musím si dát tu práci zjistit, co je jádrem jejího problému.

Potíže v Ktol Murgosu! 'Zakat vylodil na jižním pobřeží vojenské oblasti Hagga obrovskou armádu a chytil tak Urgita mezi dvě malloreánská vojska. Na hranici mezi Haggou a Ktanem se odehrála bitva a naši informátoři říkají, že Urgit utrpěl natolik těžkou porážku, že stěží vyváží životem.

'Zakat znovu získal Rak Haggi a já mám pocit, že to, co dělá v této části světa, je jen velká zkouška. Myslím, že bych si měl raději dlouze promluvit s Belgarionem. Záležitosti na jihu se dostaly až k bodu, kdy bychom měli podniknout nějaké kroky.

Obávám se, že události v Tolnedře se dále vyhrcojí. Ran Borune "adoptoval" Varanu a prohlásil generála svým oficiálním a legálním dědicem. Ostatní velké rody zuřivě protestují, ale císař zůstává neoblomný. Jsem přesvědčen, že Varana představuje pro trůn skvělou volbu, ale obávám se, že jeho korunovace způsobí v Tolnedře takový zmatek, že veškeré výhody plynoucí z jeho schopností budou potřeny nevítanými problémy, které mu budou působit ostatní velké rody. Kdyby nám nenadcházely tak těžké časy, s potěšením bych se díval, jak Tolnedřané zápasí mezi sebou. Císařství na můj vkus příliš zasahuje do záležitostí ostatních národů. Vzhledem k 'Zakatovu postupu v jižním Ktol Murgosu však není čas, abychom se my na západě zabývali vnitřními rozmíškami.

MOJE ISLENA JE TĚHOTNÁ! Jaká úžasná věc! Ať už překonala svůj strach z porodu nebo selhal jeden z prostředků zabráňujících otěhotnění, a které pravidelně bere. Odmítá se o této záležitosti bavit. Merel, Barakova žena, je neustále s ní a pomáhají ve chvílích slabosti. Ta žena je snad vykována z oceli. Občas mě pěkně rozčiluje. Když je však poblíž Barak, přede jako kočka. Asi ženy nikdy nepochopím. Po všech těch letech ze mě bude otec. Chystáme se s Barakem někam vyrazit a nechutně se opít.

Obchodní impérium prince Kheldara a jeho nadrackého komplice se nepříjemně rozrůstá. Naprosto ovládli obchod na Severní Karavanní Stezce a najali si doky v Yar Maraku, kde budují flotilu obchodních veslic. Pomocí nich hodlají zplundrovat malloreánskou ekonomiku. Ten zatracený Kheldar se vlízl do Šereku jako zloděj v noci a najal si každého stavitele lodí, kterého našel. Kdybych si teď chtěl ve Val Alornu nechat postavit třeba i jen mizernou kocábku, není tu nikdo, kdo by se toho ujal. Je to smutný odraz časů, ve kterých vládnou peníze a převládají nad vlastenectvím a věrností k národu a králi. Islena se nosí palácem jako loď pod plnými plachtami a neustále má obrovskou chuť na borůvky. Kde mám v tuhle roční dobu sehnat borůvky?

Dnes jsem poslal protestní dopis princovi Kheldarovi. Zjistil jsem, že lodi, které stavěl, byly jenom předehra. Teď začíná najímat námořníky. Za chvíli mi v Šereku nezbyde dost dobrých mužů, aby obsadili mé vlastní lodi. Platy, které nabízí, jsou strašlivě přemrštěné. Celá státní pokladna nestačí na to, abych jim mohl konkurovat. Zachází příliš daleko. Zachází příliš daleko. Stejně jsem ho nikdy neměl rád.

Polgara šlechetně poslala Isleně celé koše borůvek ze své vlastní zahrady. Jak je dokázala vypěstovat na podzim, je pro mě záhadou. Islena však snědla jen dvě a pak o ně ztratila zájem. Co teď budu se všemi těmi borůvkami dělat?

Ariana, žena Lelldorina z Wildantor, mu porodila prvního syna. Doufám, že je to dobré znamení.

MÁM SYNA! - Je to velký ukřižený kluk s černými vlasy a plícemi jako kovářské měchy! Belar buď pozhnán! Barak a já jsme ho podle našeho zvyku ihned vzali do přístavu a namočili mu nohy do slané mořské vody, takže z něj bude námořník. Po našem návratu jsme s bratrancem narazili sud medoviny, aby nám pomohl při přemýšlení o vhodném jménu. Nezdá se však, že by medovina nějak podpořila mou tvořivost, neboť mí poradci mi řekli, že někdy po půlnoci jsem svému synovi nalil na hlavu pivo a pojmenoval jsem ho po sobě Anheg. Myslím si však, že Anheg II. není až tak špatné jméno. Islenin porod trval jen den a půl, takže ani nestojí za zmínku. Myslím, že všechno příliš dramatizuje a já se ji pokouším rozveselit. Odvedla koneckonců opravdu dobrou práci, neboť mi dala dítě a já se jí za to budu muset nějak odměnit.

5381

'Zakat se vrátil do Mallorei a rozdrtil povstání v Karandě. Dozvěděl jsem se, že potlačení protivníků v Zamadu, Ganesii a Voresbu provedl mimořádně krutým způsobem. Copak ten chlap musí mít pořád štěstí? Myslím, že zanedlouho ho můžeme očekávat zpátky na našem kontinentě. Můj syn má první zub! Dnes ráno mě s ním kousl - ne dost silně, aby mi tekla krev, ale zkoušel to.

Na jaře zemřel Ran Borune. Měl veliký státní pohřeb. Když o tom tak přemýšlím, měl jsem ho docela rád, ale v letech jeho úpadku směřovaly záležitosti v Tolnedře od desíti k pěti. Varana, který si nikdy nenechá ujít žádnou strategickou možnost, se okamžitě nechal korunovat císařem Tolnedry. Technicky jeho jméno zní Ran Borune XXIV., ale my mu pořád říkáme Varana. Velké rody jsou pochopitelně pěkně rozčilené, ale Varana ovládá legie a v nich leží pravá moc Tolnedry. Honeti, Horbité a Boruni mu (se skřípáním zubů) složili tradiční slib věrnosti. Vorduové se mu však pevně odmítají podříditi. Aby si pevně zabezpečil trůn, bude, myslím, můj přítel nucen tuhle záležitost vyřešit.

Jeden vracející se námořník mne informoval, že princ Kheldar, který před celým světem vystupuje jako hlava státu, vykonal oficiální návštěvu u 'Zakata v malloreánském císařském hlavním městě Mal Zetu. Námořník neznal detaily jejich rozhovoru, ale když popisoval Kheldarův úsměv po skončení setkání, musím předpokládat, že ten zatracený malý zlodějíček uzavřel s malloreánským trůnem nějakou velmi výhodnou obchodní smlouvu. Nezbyvá než doufat, že Kheldar nezapomene, že je Alorn.

Zase potíže v Arendii. Baron z Vo Eboru, vážně zraněný v bitvě u Thull Mardu, nás opustil minulou zimu. Na jeho místo nastoupil jeho dědic, synovec, a slíbil ruku vdovy Neriny jednomu ze svých vazalů. Mandorallen, baron z Vo Mandoru, se v tu chvíli rozhodl zasáhnout. Vpochodoval do baronství Vo Ebor a vzal smutnou baronku pod svou ochranu. Několik rytířů se bláznivě pokoušelo zastavit jeho postup. Myslím, že jejich zranění jsou vážná. Znovu se ukázal arendský potenciál vyvolávat neštěstí z každé maličkosti. Mezi oběma baronstvími nyní panuje válečný stav a zbytek mimbratské šlechty se rozhoduje, na čí stranu se postaví. Mandorallen se opevnil ve Vo Mandoru, kde se

věnuje své dámě a nový baron z Vo Eboru, který se jak se zdá uzdravil ze svých zranění, volá po jeho hlavě. Korodullin je z toho úplně na větvi a Leildorin z Wildantor, který je hrozný nadšenec, už v Asturii rekrutuje armádu, se kterou se chystá vydat na pomoc svému starému kamarádovi ve zbrani. Pro Arendy je typické, že se dokáže dostat do více potíží díky náhodě než většina z nás ostatních dokáže záměrně.

Taiba, žena fanatika Relga, mu na podzim porodila dvě dcery, dvojčata. Zdá se, že má v úmyslu sama znovu zalidnit celý Maragor. Obvyklé dárky při příležitosti každého nového narození mě přicházejí pěkně draho.

Můj syn už chodí! Na oslavě jsem mu dal napít piva. Od té chvíle se mnou Islena nemluví.

5382

Varanovy potíže v Tolnedře rostou. Vorduové stále odmítají uznat jeho nároky a zakazují vstup císařským výběrčím daní do severní Tolnedry. Namísto toho si tam daně vybírají sami a tyto v podstatě císařské prostředky přidávají ke svému pokladu ve sklepeních rodinného paláce Vorduů. Moc vybírat daně je rozhodující silou každé vlády a spor o vybírání daní hraničí s otevřeným vyhlášením války. Všichni v Tolnedře zadrželi dech a čekají, jak Varana na tuto výzvu Vorduů odpoví. Je v obtížné situaci. Zjevně váhá, neboť se mu nechce dát legiím rozkaz vyrazit do severních provincií a nastolit tam autoritu mečem. Jeho nárok na trůn není úplně stoprocentní a tvrdé represe proti Vorduvianským odpadlíkům by mu získaly pověst tyрана. Nemůže však tuto výzvu nechat bez odpovědi. V této těžké době s ním sympatizují.

Na žádost krále Korodullina z Arendie přicestoval do jeho království Belgarion z Rivy, aby uklidnil rozmlíšku mezi baronstvími Mandor a Ebor. Dorazil, právě když se chystali k boji na pláních jižní Arendie. Můj mladý přítel se na ně nejprve pokoušel volat, aby zastavili nepřátelství, ale hluk začínající bitvy způsobil, že ho nebylo slyšet. V tu chvíli se rozčílil. Myslím, že je to v jeho rodině dědičné. Při mnoha příležitostech jsem si všiml, že i Belgarat se často rozčiluje. V každém případě Belgarion vytasil meč. To je ovšem podivná, která zastaví každého člověka, ať už dělá cokoliv. Meč se pochopitelně okamžitě rozzářil plamenem. Pohled na Belgariona držícího v ruce planoucí meč s rozčilenou tváří a s očima, ze kterých létaly blesky, způsobil mezi oběma armádami veliké pozdvižení. Aby zdůraznil svou nespokojenost s jejich chováním, sáhl mladý král z Rivy ke svým čarodějným silám. První nápor bouře, kterou povolal, otrásl celou zemí až k Vo Mimbře a shazoval plně ozbrojené rytíře ze sedel. Druhý nápor jako by roztrhl oblohu, ze které se začaly valit přivaly deště a krupobití. Pak jediným slovem celé martyrium zastavil a promluvil k oběma armádám hlasem, který bylo snadno slyšet na vzdálenost tří legií. Jeho slova se vryla do paměti všech zúčastněných.

"Okamžitě zastavte tohle bláznovství!" přikázal. Pak ukázal mečem na barona z Vo Eboru. "Ty," řekl, "pojď sem." Třesoucí se baron k němu došel. "Ty," řekl pak siru Mandorallenovi, "sem pojď taky." Velký rytíř se s bledou tváří podřídil. Belgarion jim pak přesně vysvětlil, co si o nich myslí a co se stane, když neuposlechnou jeho příkazu. Když je nakonec oba dohnal téměř k slzám, ukončil jejich válku sérií chladných rozkazů. Baronovi z Vo Eboru řekl. "Okamžitě se vzdáš všech nároků na osobu a budoucnost baronky Neriny." Siru Mandorallenovi řekl. "Ty se ihned vrátíš do Vo Mandoru, kde se se zmíněnou dámou oženíš. Tady a teď se vzdáš veškerých územních nároků na její baronství. Stručně řečeno, pánové, baron dostane zemi a Mandorallen získá dámu - a tak to bude!" Pak se na ně výhružně podíval. "Teď běžte domů," řekl. "Z pohledu na vás dva se mi dělá špatně." A tak skončila občanská válka. Baronka Nerina, Arendka až do morku kostí, zuřivě protestovala, když jí Belgarion s Mandorallenem oznámili, že se dnes provdá za muže, kterého již tolik let miluje. Nechtěla připustit, aby jí všechny záminky pro tragické utrpení vyletěly ven oknem. Belgarion však byl neoblomný. Rázně ji umlčel a pak Mandorallena i ji doslova odvedl do kaple a hrozivě se tam nad nimi tyčil, zatímco Chaldanův kněz pronášel slova svatebního obřadu. Tak skončil jeden z největších tragických příběhů lásky současné doby. Dříve melancholická baronka teď úplně září; zamračený Mandorallen se teď pořád směje jako hlupák; a Belgarion se vrátil do Rivy s úšklebkem plným sebeuspokojení na rtech.

Tato událost nám poskytuje určitý vhled do Belgarionova charakteru, což je velmi poučné. Je to výjimečně trpělivý člověk, ale než věci dojdou příliš daleko, podnikne proti nim opatření. Jakmile se jednou rozhodne, že přišel čas činů, nic na světě ho nedokáže zastavit. Musím si to zapamatovat, abych mu nikdy nezkřížil cestu.

Hettar a Adara v Algarii mají již druhé dítě, dceru. Zdá se, že každý na světě teď má děti - s výjimkou Belgariona a Se'Nedry. Napadá mě, jestli něco nedělají špatně.

5383

'Zakat se vrátil ke svému tažení v jižním Ktol Murgosu. Jeho dlouhá nepřítomnost poskytla králi Urgitovi čas ke shromáždění rozdrčených zbytků armády a k jejich reorganizaci. Pokud by se se 'Zakatem střetnul na otevřených pláních jihovýchodního Ktol Murgosu, neměl by žádnou naději. Takové střetnutí by pro něj bylo nešťastné a mohlo by znamenat konec murgského národa. Proto se podle mého názoru moudře rozhodl ustoupit do hor Araga a Urga na západním pobřeží. Murgové jsou zkušení horští válečníci, ale jak zjistil Čo-Hag na pláních Algarie a jak jsme my všichni poznali u Thull Mardu, nebojují dobře v rovinatém terénu. 'Zakat bude nucen honit Murgy v krajině, kterou si oni sami zvolili. Takové tažení se může táhnout po celé generace. Tahle představa mne docela těší a oběma stranám přeji co největší úspěchy v jejich snaze vzájemně se vyvraždit.

Varana navštívil Vorduy s nabídkou smíru, neboť chce zjevně zamezit občanské válce v Tolnedře. Z jejich strany se však setkal s chladným odmítnutím. Události rychle směřují k bodu, kdy bude muset začít rozhodně jednat, jinak se mu celý národ rozpadne před očima.

Potkal jsem Belgarata cestujícího do Rivy. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozzlobeného. Bouře, kterou Belgarion vyvolal minulý rok měla zřejmě nějaké dalekosáhlé a téměř nešťastné důsledky, které málem ovlivnily celé kontinentální klima. Belgarat neuvěřitelně zuří. Nadcházející setkání s jeho dědečkem svému mladému příteli opravdu nezávidím. Když toho starce rozzlobíte, klidně vás stáhne z kůže a momentálně vypadá mimořádně rozzlobeně.

Princ Kheldar, který stále před celým světem vystupuje jako panovník, navštívil Melcenu, domov malloreánské byrokracie. Navázal tam kontakty o Úřadem pro obchod. Pokud k tomu už nedošlo, myslím, že nebude dlouho trvat a z toho malého zloděje se stane nejbohatší člověk na světě. Jen z pomýšlení na to se mi dělá zle. Z důvodů, které jsou příliš podivné na to, abych jim porozuměl, se Taiba a Relg se svou početnou rodinou přestěhovali do Maragoru. Tolnedřané, kteří lačně pokukují přes hranice této těžce zkoušené oblasti, to považovali za znamení, že duchové odešli. Když tam však vtrhli, aby začali sbírat zlato, které se tam volně povaluje po zemi, zjistili, jak velkou udělali chybu. Těch pár, kteří se vrátili, propadlo beznadějněmu šílenství. Vypadá to, že Mara stále drží nad Maragorem ochrannou ruku.

5384

Je to již osm let od svatby Belgariona a Se'Nedry a oni stále nemají děti. Ta záležitost už začíná být velice urgentní. Rivanský král je strážcem Orbu a musí mít dědice. I když je Torak pryč, síly, které stojí proti nám, jsou příliš mocné a my jim nemůžeme čelit bez pomoci Orbu. Jen rivanský král dokáže Orbem vládnout. Proto jsem na jaře pozval Branda, Čo-Haga a Porennu do Val Alornu, abychom to celé prodiskutovali a rozhodli, co musíme udělat. Řešení, které se okamžitě nabízí, spočívá v tom, že by se Belgarion znovu oženil. Se'Nedřina neplodnost by byla jistě dostatečným důvodem pro rozvod. On ji však velice miluje a takový návrh by mu bylo třeba přednést velice delikátně. Porennu se však postavila proti tomu. Přestože je výjimečně schopnou vládkyní, je to stále jen žena a tudíž není schopná se na podobné záležitosti dívat objektivně a bez emocí. Rázně prohlásila, že ona sama neměla řadu let po své svatbě s Rhodarem děti, a že jen díky pomoci královny Layly se jí nakonec podařilo otěhotnět. Trvala na tom, že než Belgarionovi navrhneme rozvod, musíme se poradit s Laylou a přijmout její pomoc. Dále trvala na tom, že pokud Layla neuspěje; obrátíme se přímo na Polgaru, která nyní žije v Údolí se svým manželem Durnikem a zvláštním, roztomilým nalezcem, kterému říkají Errand. Útlá malá vdova po Rhodaroví dokáže být nesmírně přesvědčivá a když si něco vezme do hlavy, prosadí to. Neústupně nás donutila ke slibu, že s Belgarionem nepodnikneme nic, dokud se neprokáže, že ani Layla ani Polgara nejsou schopny vyléčit Se'Nedřinu bezdětnost. Podle zvyku nesmí alornští vládci provést nic nedosáhnou-li jednotného souhlasu, takže nás Porennu měla na lopatě. Prohlásila, že odmítá souhlasit, dokud nesplníme její podmínky a také žádala, aby to mohla být právě ona, kdo navštíví Laylu a přednese Sendarské královně naši žádost. Brand pochopitelně při našem setkání neměl žádné oficiální postavení a byl přítomen proto, aby chránil oficiální zájmy v rozhovoru, kterého se Belgarion nemohl zúčastnit. Brand od bitvy u Thull Mardu výrazně zestárnul. Smrt jeho nejmladšího syna ho zřejmě zasáhla přímo do srdce. Čo-Hag však vypadá pořád stejně - přestože má tvář tak ošlehanou počasím, že by na něm stejně nebylo poznat známky stárnutí.

Po našem setkání Porennu odcestovala do Sendaru a předložila Layle celou záležitost takovým způsobem, že Fulrachova buclatá královnička překonala svůj chorobný strach z cestování po moři a neprodleně se vydala do Rivy za královnou Se'Nedrou. Doufám, že její úsilí bude korunováno úspěchem. Kupodivu mám totiž malou rivanskou královnu velice rád. Dokáže být absolutně nemožná, ale v tu samou chvíli umí být i zcela neodolatelná. Belgarion by bez ní mnohé ztratil.

Vorduové ustavili v severní Tolnedře tak zvané "Království Vordue". Varana s tím už konečně bude muset něco udělat. Princ Kheldar se na podzim vrátil z Malloreu a místo aby se vrátil na svou základnu v Gar og Nadraku, poněkud překvapivě odcestoval přímo do Boktoru, aby si pohovořil s Porenou. Sdělila mi, že náš vychytralý přítelíček po svém odchodu z Melceny cestoval dalasijskými protektoráty v jihozápadní Malloreu a to, co tam uviděl, jej naplnilo obavami. Za žádnou cenu si nedokážu představit nic natolik hrozného, aby to vyděsilo Kheldara. Musím tomu věnovat pozornost.

Podcenil jsem Varanu. Je to skoro stejný lišák, jako byl Ran Borune. Uzavřel tajnou dohodu s králem Korodullinem a na "Království Vordue" se vrhli mimbratští rytíři. Varana pevně odmítá dát legiím rozkaz k zásahu a pokrytecky prohlašuje, že nepřipustí, aby zasahovaly proti vlastním lidem. Mimbraté pustoší Vordue a je jen otázkou času, kdy budou Vorduviané přinuceni požádat císařský trůn o ochranu. Varana tak zničí jejich rebelii, než by si užpinil ruce. Naprosto skvělé!

5385

Král Drosta lek Thun, strupovitý panovník Gar og Nadraku, vyvlastnil majetek prince Kheldara a Yarleka. Kheldar, který v té době byl v Aldurově Údolí, kde hovořil s Belgaratem a Polgarou o tom, co viděl v Dalasii, téměř vybuchl vzteky. Nechovám k Drostovi, který je jen vysoko postaveným zlodějem a banditou, žádné sympatie, ale nemohu se zbavit pocitu uspokojení nad Kheldarovým neúspěchem. Ten zlodějíček vyrostl trochu vysoko a stal se na můj vkus příliš mocným. V důsledku Drostovy sprosté kráče se Kheldar rozhodl vyhlásit paláci v Yar Nadraku válku. Jak může soukromý občan vyhlásit válku celému království? To je absurdní. Zdá se však, že Kheldar to myslí smrtelně vážně, cestuje po západě a v přípravách na invazi rekrutuje armádu. Drosta se hlasitě směje, ale kdybych byl v jeho kůži, byl bych docela nervózní. I když přišel o nadracký majetek, má Kheldar k dispozici obrovské částky peněz a žoldáci se k němu jen sbíhají.

Mimbratští rytíři plní Vordue. Snaží se ze všech sil, aby se v případných střetech vyhnuli krveprolití. Škody na majetku však ve Vordue narůstají do miliónů. Mimbraté vpadnou do vesnice nebo města, vyženou obyvatele a pak všechno spálí. Kamenné budovy strhnou a vše, co je ze dřeva hází na velké hranice. Po celé severní Tolnedře cestují uprchlíci, kteří přišli o domov, proklínají rod Vordue a posílají císaři Varanovi prosby o pomoc. Varana však jen tiše sedí v Tol Honetu a čeká, až Vorduové kapitulují.

Zdá se, že Layla selhala. Se'Nedra je stále bezdětná. Musíme přinutit Belgariona, aby svou královnu vzal do Údolí. Polgara je naší poslední nadějí.

'Zakat dokončil své dobývání rovinaté oblasti jižního Ktol Murgosu. Urgitova armáda však zaujala obranné pozice v horách. 'Zakat se připravuje na dlouhé a obtížné tažení. Doufáme, že mu zabere zbytek života.

5386

Hrabě Reldegen, schopný guvernér Asturie, cestoval na žádost obou stran na jih, kde bude vystupovat jako prostředník při rozhovorech mezi císařem Varanou a Vorduy. Nevím, kdo za ním s tímto návrhem přišel jako první, ale jedná se o geniální tah. Při několika příležitostech jsem se s Reldegenem setkal a nikdy jsem nepotkal tak čestného a nestranného člověka. Skutečnost, že Varana a Vorduové hledají prostředníka nasvědčuje tomu, že jejich "válka" se chýlí ke konci. Je jasné, že Varana vyhrál a Reldegenova úloha v celé záležitosti bude spíše formální - gesto, které Vorduvianům umožní zachránit si tvář a zmírní hořkost jejich totální kapitulace. Varana dostal, co chtěl a nevidí žádný důvod k tomu, aby Vordnům ve svém vítězství vymáchal nosy.

Znovu k nám dorazily znepokojující zprávy z jižního Ktol Murgosu. Tato oblast byla zjevně obývána ještě před příchodem Murgů a toto původní obyvatelstvo bylo zotročeno. Navzdory věkům otroctví se však zdá, že si tyto lidé udrželi svou rasovou identitu neporušenou. Vzhledem ke své posedlosti rasovou čistotou se Murgové úzkostlivě vyhýbají kontaktům se svými otroky, a proto vlastně vůbec nevědí, co se na místech, kde žijí, skutečně děje. Malloreánci naopak představují opačný extrém. Zvláště Melcenové zřejmě automaticky začínají v každé nové populaci provádět průzkum ve snaze nalézt to, čemu říkají "talenty". Agenti drasnijské zpravodajské služby, operující za velkého rizika v 'Zakatově armádě, nám posílají zprávy velice znepokojivé povahy. Malloreánci jsou vyděšeni tím, co zjistili. Mezi otroky v jižním Ktol Murgosu objevili určitý druh náboženství. To by samo o sobě nebylo nijak zvlášť významné, ale Malloreánci vyděsilo zejména to, že toto podzemní náboženství je naprosto identické s tím, které existuje v dalasijských protektorátech v jihozápadní Mallorey. A to navzdory faktu, že tyto dvě oblasti jsou jedna od druhé naprosto odděleny od roztržení světa, které se odehrálo před téměř 5400 lety. Malloreánci však zřejmě nejvíce nadzvedává to, že mezi otroky koluje spis nazývaný "Malloreánské věštby". Malloreánští Grolimové se po staletí pokoušeli zničit v Dalasii veškeré existující kopie a nyní se ta samá práce objeví v jižním Ktol Murgosu - bez žádného přijatelného vysvětlení pro její přítomnost. Úplně hořím zvědavostí. Musím mít kopii těchto "Malloreánských proroctví". Nebudu klidně spát, dokud si je nepřečtu.

Na jaře Belgarion rozeslal panovníkům celého světa pozvání na konferenci ve městě Sendar. Aby se nikdo z nich nemohl vymluvit, nabádá všechny panovníky, aby přijeli sami a nevysílali své zástupce. Předpokládaným cílem tohoto shromáždění je "probrat veškeré zdroje napětí ve světě a hledat mírová řešení sporů mezi národy". Je to ambiciózní cíl, ale také nespílitelný ideál, což je jasné každému, kdo ví, jak svět skutečně funguje. Obávám se, že náš Belgarion se má stále ještě co učit. Na tu konferenci však přijedu (je naplánována na prostředek podzimu). Rád se setkám s vládci národů a knížectví ležících na druhém konci světa.

Konference celkem přirozeně nepřinesla žádné konkrétní výsledky. Zdá se však, že Belgarion není nijak zklamán. K uspokojení mu zřejmě stačí už to, že jsme jeden s druhým vůbec hovořili. Mnozí světoví vládci pochopitelně nemohli přijet. Nebyl přítomen Urgit ani 'Zakat. Překvapivě však oba vyslali své zástupce. Královi Daršivý je přes osmdesát a jeho zástupce vyjádřil lítost starého muže, že se nemůže zúčastnit. Král Jenna, jednoho ze sedmi království Karandy, je v domácím vězení pro nějaký úřední přestupek. (Jak můžete uvěznit krále?!!) Množství návštěvníků Fulrachova dvora, kteří tam byli jako oficiální hosté, nemělo žádný královský titul. Tito návštěvníci však byli v takovém postavení, že nikdo nepochyboval právo na to, být přítomni. Přijel Belgarat a také Polgara, Durnik a nalezenec Errand. Z Mal Yasky, svatého města malloreánských Grolimů, přijel Urvon, třetí učeník Toraka. Urvonovo setkání s Belgaratem bylo mrazivé. Nevěřím, že se již předtím setkali, ale věděli jeden o druhém po celé věky. Jsem si jistý, že Urvon nijak nemiloval ani Ktačika ani Zedara, ale skutečnost, že Belgaratovi trvalo zničení obou jeho kolegů jen o něco více než rok, musí posledního Torakovu učeníkovi poskytovat značný důvod k zamyšlení. Navíc mám pocit, že Urvon přijel hlavně díky přítomnosti Belgariona, který v něm musí vzbuzovat zajímavé pocity. Belgarion koneckonců zabil Urvonova Boha. Urvonovou společnicí byla podivná zahalená žena s kápí. Nevím, z jakého titulu byla přítomna. Silně pochybuji o tom, že byla Urvonovou ženou. Zdálo se, že je to spíše jeho poradkyně. Nikdo z nás s ní nepromluvil, ani jsme neviděli její tvář. Jediný pohled, který si vyměnila s Polgarou, mi však zmrazil krev v žilách.

Dalším podivným návštěvníkem byla také žena, která přišla se zavázanýma očima v doprovodu vysokého a neuvěřitelně svalnatého, němého muže. Když jsme se jí přátelsky otázali na důvod její přítomnosti, odvětila jasným, rozhodným hlasem. "Jsem zde jako zástupce svého lidu a také mám za úkol pozorovat." Když jsme se od ní snažili zjistit, kdo přesně je její lid, odpověděla tím rozčilujícím způsobem, jaký ovládají jen ženy, "je mi líto, ale obávám se, že byste to nepochopili". Byl jsem také svědkem velmi zvláštního obřadu mezi všemi třemi ženami. Urvonova společnice s tváří neustále zakrytou přivítala slepou ženu úsečným pokývnutím. Pak přišla také Polgara a i ona jí pokývla. Ta slepá žena kupodivu - nevím, jak je to možné - odpověděla na každé pokývnutí. V tomto setkání však nebyla ani stopa po srdečnosti. Všechna pokývnutí byla velmi podobná úklonám, které si vyměňují muži před začátkem souboje. Netuším sice, k čemu se schyluje, ale jsem si naprosto jist, že ať už je to cokoli, nechci být u toho, až se to stane.

Jedna dobrá věc, kterou konference přinesla, je to, že Belgarion nastolil mír mezi Drostou a Kheldarem. Ani jednomu z nich nebyl mír po chuti, ale nakonec se oba sklonili před vůlí rivanického krále. Drosta si smí ponechat ukradený majetek, ale bude z něj Kheldarovi a Yarblekovi platit daň, kterou vypočítají rivanští úředníci. Drosta tak bude operovat s ukradeným majetkem na své vlastní náklady a platit z něj daň. Kheldar a Yarblek sice žádné náklady mít nebudou, ale jejich zisky se podstatně zmenší. Je to sice zajímavé uspořádání, ale obávám se, že bude trvat jenom tak dlouho, dokud Belgarion bude stát nad oběma stranami s bičem v rukou.

5387

Kostky jsou konečně vrženy. Brand navštívil Belgariona a předal mu v podstatě ultimátum. Prohlásil, že zplodění dědice je nejdůležitějším úkolem krále. Belgarion souhlasil s tím, že Se'Nedřinu bezdětnost probere s Polgarou. Brand pak nemilosrdně poznamenal: "Pokud Polgarina pomoc selže, bude nutné, abys svou neplodnou tolnedřanskou královnu odehnal. Pak začneme hledat plodné alornské děvče, které se za tebe provdá." Nějakým podivným způsobem Se'Nedra toto konstatování zaslechla. Bylo mi řečeno, že scéna, která následovala, byla naprosto příšerná. Je těžké předpovědět, co přinese budoucnost. Myslel jsem si, že s Torakovou smrtí se svět vrátí do zlatého věku, který existoval předtím, než Bůh Angaraků ukradl Orb a použil jej k roztržení světa. Mír tohoto jednoduchého dávného věku se však již nevrátí. Roztržení světa je zřejmě víc než jen fyzikální záležitost. Rozdělna se také srdce lidí a již nikdy se nevrátíme k naší dávné nevinosti. Jistým způsobem je to škoda, ale nejsem si zcela jist, zda bych hlasoval pro takový jednotvárný svět. Místo, na kterém nyní žijeme, je plné nebezpečí, ale alespoň tu není nuda.

Anheg I.,
král Šereku

DOSLOV

Nebylo to výchovné? Mé vzdělání (bez ohledu na dosažené akademické hodnosti) se pohybuje na poli literární kritiky, což je obor, který podle mého názoru odbočil ze své původní cesty. Velcí kritici 18. století věřili, že pečlivý rozbor klasické literatury zdokonalí současné psaní, a že účelem kritiky je psát články "Jak napsat dobrý román". Kritika by se neměla zabývat recenzemi na knihy. "Můj oblíbený spisovatel je lepší než tvůj oblíbený spisovatel" je opravdu hloupost a "kdybych chtěl, napsal bych lepší knihu, než je tohle", je ještě horší.

Jak jsem řekl dříve, tato práce mapuje krok po kroku celý proces psaní. Je v ní spousta omylů. Některé věci, které vypadaly velmi zajímavě, zkrátka nefungují. Jiné věci vyskočily ze stránky přímo uprostřed skutečného psaní. Často se nám stávalo, že se příběh zkrátka někam rozeběhl a táhl nás za sebou.

Jak jsem již řekl, když neznalého čtenáře posedne touha psát epickou fantasy, vrhne se obvykle ke svému psacímu stroji a to je jeho první chyba. Pokud takhle skočí do bažiny, napíše možná kapitolu nebo dvě a pak zjistí, že úplně opustil původní příběh, neboť ani neví, kam se má ubírat.

Tatiček Tolkien kdysi napsal "moudře jsem začal s mapou". Nejsem si jistý, jak moudrý byl můj začátek, ale protože jsem se pohodlně vydal po stejné cestě, mohu potvrdit, že mapa vám s příběhem hodně pomůže. Lidé žijící na skalnatém pobřeží moře se obvykle stávají námořníky (rozumějte piráty). Lidé žijící na rozlehlé travnaté pláni obvykle potřebují koně a obvykle se zabývají chovem dobytka. Lidé žijící na přirozených křižovatkách - soutocích řek, horských průsmycích a podobně - se obvykle stávají obchodníky. Geografie hraje v příběhu důležitou roli. Jeden z bodů zdůrazněných Horatiem v jeho Ars Poetica je konstatování, že epika (či drama) by mělo začínat in medias res (uprostřed příběhu). Překlad: "Začněte s velkým třeskem a získáte si pozornost." Fantasisté často tuto radu dědečka Horatia ignorují a raději se vydávají po cestě Bildungsroman. Tento německý termín lze přeložit jako "výstavbu romance". (Všimněte si, že většina evropských jazyků nepoužívá slovo "román"; pořad tyto věci nazývají "romanciemi"). Cesta "výstavby" je pro spisovatele fantasy mimořádně praktická, neboť všechny naše nápady je nutné vysvětlit "hloupému" hrdinovi a to je také nejjednodušší způsob, jak je vysvětlit čtenáři. Někteří z vás si možná všimli, že jsme se v knihách Elenium/Tamuli řídili podle Aristotelovy rady. Tyto příběhy začínaly in medias res a také nám to fungovalo. Chcete další zkoušku? Co třeba "vysvětlíte náboženské rozdíly mezi Eriondem a Aphraelem"?

Místo obvyklého "čáry máry fuk! To koukáte, co?", které zamožují fantasy, by spisovatelé fantasy měli čtenáři poskytnout větší dávku realismu. Zkuste den nebo dva jet na koni, abyste měli představu, jaké to je. Uvidíte, jaké budete mít boláky na zadku. Vemte si luk a jděte na střelnici vystřelit pár set šípů. Párkrát si to zkuste bez chrániče rukou. Těťiva bude mít na vnitřní část vašeho lokte podobný efekt jako kráječ salámu a do prstů pravé ruky se vám bude zařezávat tak, že vám poteče krev. Vemte si široký meč a deset minut s ním švihajte do vzduchu. Budete mít pocit, že vám upadnou obě ruce. Tyto věci byly vyrobeny se záměrem, aby pronikly ocelí. Proto jsou velmi těžké. Zvedněte se a jděte na procházku. Začněte s východem slunce a kráčejte pořád rovně. Označte si místo, kam jste došli, když slunce zapadlo. Pak změřte vzdálenost. Tak daleko budou vaše postavy schopné dojít během jediného dne. Já jsem počítal s dvaceti mílemi, ale já mám dlouhé nohy. Požádejte přítele, aby se měsíc nekoupal. Pak si k němu čichněte (fuj!). Když napíšete dialog, nahlas ho přečtěte - nejlépe někomu jinému. Zeptejte se, jestli to zní jako řeč skutečné lidské bytosti. Mluvené slovo se liší od psaného. Pokud se tento rozdíl co nejvíc zmenšit.

Dále se naučte co nejlépe pracovat s časem. Nemůžete popisovat každý nádech vašeho hrdiny. "O několik dnů později začalo sněžit" je dobré. Přeskakujete čas a přesto můžete konstantně popisovat změny počasí. "Následujícího jara" není špatné. "O deset let později" je v pořádku pokud se zrovna nenacházíte uprostřed něčeho důležitého. "Po několika generacích" nebo "uprostřed následujícího století" přeskakuje až příliš dlouhou dobu.

Já používám přístup, který nazývám "autorský nadhled". Používám ho, abych popsal, jak blízko jsem tomu, co se děje. "Nadhled z výšky" znamená, že stojím daleko. "Poté, co Charlieho propustili z vězení, odjel do Chicaga, kde se spojil s mafii". To znamená, že nestojím Charliemu přímo za zády. "Střední výška" pochopitelně znamená, že jsem blíž. "Brána věznice se za Charliem se skřípotem zavřela a jím proběhla vlna nadšení. Je volný!" To je asi někde "uprostřed", nemyslíte? Zmíním se ještě o posledním způsobu, kterému říkám "tváří v tvář". "Charlie pohlédl na zavírací se bránu. "No dobře, vy špinavý krysy, teď se dobře dívejte", procedil skrze zuby. "Brzo se vrátím s brokovnicí a všechny vás, parchanty, postřelím." Pak se vydal k dlouhé černé limuzíně, kde na něj čekal Don Pastrami."

"Tváří v tvář" znamená, že stojíte přímo vedle vašeho hrdiny. Pamatujte však na to, že s takovýmto přístupem potřebujete hodně papíru. (Vzpomeňte si na knihy Čaroděj Belgarat a Polgara čarodějka. Vyprávění v první osobě je vždy způsob "tváří v tvář".)

Snažím se, ne vždy s úspěchem, udržet délku kapitol v určitých hranicích - ne méně než čtrnáct stran a ne více než dvacet dva - zhruba. Tuto délku se snažím udržovat zejména proto, že si myslím, že to je ta správná délka pro kapitolu. Cítím to tak. Věřte svým pocitům. Vaše pocity vědí, co dělají, i když vy to nevíte. Nekritizujete své čtenáře. Nesnažte se pokoušet si představit, co pochopí a co ne. Pokud podceňujete čtenáře, podceňujete svou práci i sebe samé. Epická fantasy je žánr fikce; podobně jsou na tom příběhy s tajemnem, westerny, knihy o špionech a dobrodružné romány. To neznamená, že si můžeme kdykoliv dovolit říci "sakra, tohle je docela dobré", protože tak to není. Všechno, co házíte na papír, pište tak dobře, jak jen to dokážete. "Docela dobré" dosahuje až k nebeským výšinám a "koneckonců je to jen fantasy" vás okamžitě dostane mezi početnou skupinu zvanou "nepublikovaní autoři".

Asi každý na světě věří, že jeho vlastní jazyk je jazykem Boha a andělů, takže rozčilují všechny lidi na světě, když tvrdím, že angličtina je nejbohatší jazyk v lidské historii. Její bohatost se neodvozuje z její vnitřní krásy či výrazové elegance. Má germánskou strukturu (v zásadě friskou, se silnými vlivy ostatních skandinávských jazyků). Západní saština, jazyk krále Alfréda, nebyla ve skutečnosti tak hezká na poslech a pokud se jí budete pokoušet mluvit, upadne vám jazyk. Angličtina je bohatým jazykem proto, že Angličané byli největší piráti v dějinách. Ukradli asi pětinu světa a ukradli slova a fráze z většiny světových jazyků, se kterými se setkali - z francouzštiny, latiny, řečtiny, hinduistiny, zulštiny, španělštiny, apačtiny - a můžeme pokračovat dál; všechny tyto jazyky angličtina vykradla. Osm let studia angličtiny mi rozšířilo slovník (základ mé kořisti, chcete-li), a když se to hodí, používám ho. Mladý čtenář se základním vzděláním může mít potíže s větami typu "Silkovo loupení bylo převážně ekumenické". Může to vypadat těžké k pochopení, ale říká se tam přesně to, co jsem chtěl říci. Rozhodl jsem se tyto věty nepředělávat tak, aby byly přístupnější jazykově méně vzdělaným čtenářům. Pokud chcete jednoduché, snadné knihy, přečtěte si "The Bobbsey Twins at the Seashore". Možná jsem příliš arogantní.

V souladu s touhle myšlenkou připojím ještě jednu věc, kterou jsem se dozvěděl z došlých dopisů. V některých lidé upřímně přiznávali "než jsem pronikl do příběhu, moc mě to nebavilo, ale teď už nečtu nic jiného". Ať se televize třese. Velký Dave a Malá Leigh ji úplně vytěsní z života lidí. Možná, že to je smyslem našeho života. Jsme tu, abychom naučili celé generace číst - možná ne každého, ale dost na to, aby byl znát rozdíl. "Zanechali za sebou svět lepší než byl, když na něj přišli", sice zní jako epitaf, ale jsou i horší věci, které můžete o člověku říci, nemyslíte? Egoistické, že? Každý spisovatel však musí být egoista. Musíte věřit, že jste dobří, a že lidé budou chtít číst vaše bláboly. Jinak všechno při prvním zamyšlení zahodíte. Nikdy nezapomínejte, že Jih proti severu odmítlo třicet sedm vydavatelů, než ho nakonec jeden přijal, a s výjimkou Bible vyšla tato kniha asi nejvícekrát v celé historii vydavatelství - alespoň tak mi to řekli. Skončím s doporučením. Můj nejoblíbenější autor fantasy je Lord Dunsany. Naučil mě pokoře, neboť on toho dokáže napsat víc na čtyřech stránkách než já na čtyřech stech. Přečtěte si Knihu zázraků. Poznejte Slith, Thangobrinda klenotníka, Pomba zbožňovatele a Nuth. Zamyslete se nad osudem lidí, kteří skočili z okraje světa. Zvažte hlupáctví, které se rozmohlo kolem pavoučího idolu Hlo-Hlo. Vydejte se na cestu po pláních Zid, zajděte si do měst Mursk a Tlun, vyjděte si na kopec Mluna, ze kterého lze vidět Zemi Pochyb a přejděte most ze Špatného k Horšímu.

Jděte. Máte mé povzbuzení.

KONEC